Continuarea romanului
CHOCOLAT

JOANNE
HARRIS

PANTOFII DE ACADEA

EDITURA VIVALDI

COPERTA: Mădălina Angelescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HARRIS, JOANNE
Pantofii de acadea / Joanne Harris ; trad.: Tania Mochi. –
Bucureşti : Vivaldi, 2014
ISBN 978-973-150-096-6
I. Mochi, Tania (trad.)
821.111-31=135.1

The Lollipop Shoes by JOANNE HARRIS

JOANNE HARRIS

PANTOFII DE ACADEA

În româneşte de: TANIA MOCHI

Editura VIVALDI
2014

Mulțumiri

Încă o dată, mulţumiri din inimă tuturor celor care au ajutat la păstorirea acestei cărţi de când era în scutece până ce a ajuns să meargă în picioare. Pentru Serafina Clarke, Jennifer Luithen, Brie Burkeman şi Peter Robinson; fabuloasei mele editoare Francesca Liversidge; lui Claire Ward pentru superbul design al copertei; teribilului meu agent literar Louise Page-Lund şi tuturor prietenilor mei din Transworld, Londra. Multe mulţumiri, de asemenea, lui Laura Grandi din Milano şi lui Jennifer Brehl, Lisa Gallagher şi tuturor celor de la HarperCollins, New York. Le mulţumesc, de asemenea, şi agentului meu publicitar, Anne Riley; lui Mark Richards pentru că s-a ocupat de website-ul meu; lui Kevin, pentru că s-a ocupat de restul; lui Anouchka, pentru enchiladas şi *Kill Bill*; lui Joolz, mătuşa cea rea a lui Anouchka şi lui Cristopher, *Omul nostru din Londra*. Mulţumiri deosebite pentru Martin Myers, super-reporterul, care mi-a salvat sănătatea mintală cu ocazia Crăciunului din anul acesta, precum şi tuturor celorlalţi reporteri, librari şi cititori fideli care se asigură că volumele mele sunt încă ţinute pe rafturi.

PARTEA ÎNTÂI

Moarte

1

(Zozie)

Miercuri, 31 octombrie
Dia de los Muertos

Este prea puţin cunoscut faptul că în decursul unui singur an sunt trimise cam douăzeci de milioane de scrisori morţilor. Oamenii uită să oprească poşta – văduvele îndurerate şi prezumtivii moştenitori – aşa că abonamentele la reviste nu sunt anulate; prietenii de departe nu sunt anunţaţi; taxele la biblioteci rămân neplătite. Asta înseamnă că douăzeci de milioane de circulare, declaraţii bancare, cărţi de credit, scrisori de dragoste, reclame, felicitări, bârfe şi cecuri sunt aruncate zilnic cu nepăsare printre grilaje, înghesuite în cutiile poştale, se adună pe casa scărilor, sunt abandonate să zacă pe verande şi scări, fără să ajungă vreodată la adresant. Morţilor nu le pasă. Şi, mai important, nici celor vii. Cei vii îşi văd de problemele lor meschine, inconştienţi că foarte aproape de ei se desfăşoară un miracol. Cei morţi se întorc la viaţă.

Nu trebuie prea mult ca să îi scoli pe cei morţi din morminte. Câteva note de plată; un nume; un cod poştal; nimic din ce nu poate fi găsit în coş de gunoi distrus (poate de vulpi) şi lăsat în pragul uşii ca un dar. Poţi afla multe din poşta abandonată: nume, detalii bancare, parole, adrese de e-mail, coduri de siguranţă. Cu o combinaţie corectă a detaliilor personale poţi deschide cu uşurinţă un cont bancar; închiria o maşină; poţi chiar solicita un paşaport nou.

Morţii nu mai au nevoie de astfel de lucruri. Un dar, precum am zis, aşteptând doar să fie luat.

Uneori Soarta face livrările personal şi întotdeauna merită să fii atent. *Carpe diem*[1] şi dracul să aibă grijă de ceilalţi. De aceea citesc întotdeauna necrologurile şi uneori reuşesc să aflu identitatea persoanei chiar înainte de înmormântare. Şi tocmai de aceea, când am văzut semnul şi, sub el, cutia poştală plină, am acceptat darul cu un zâmbet graţios.

Desigur, nu era cutia mea poştală. Serviciul poştal de aici este mai bun decât multe altele şi scrisorile se încurcă doar rareori. Este un motiv în plus pentru care prefer Parisul; acesta şi mâncarea, vinul, teatrele, magazinele şi oportunităţile virtual nelimitate. Dar Parisul este scump – chiriile sunt uriaşe – şi, în afară de asta, doream de multă vreme să mă reinventez. Stătusem în siguranţă aproape două luni, predând într-un liceu din arondismentul al unsprezecelea dar, având în vedere recentele necazuri de acolo, mă hotărâsem în cele din urmă s-o şterg (luând cu mine şi douăzeci şi cinci de mii de euro din fondurile departamentale care urmau să-mi fie livraţi într-un cont deschis pe numele unei foste colege şi luaţi discret, în două săptămâni) şi să studiez apartamentele de închiriat.

Mai întâi, am încercat pe Malul Stâng. Proprietăţile de acolo erau mult prea scumpe pentru mine; dar fata de la agenţie nu ştia asta. Aşa că, vorbind cu accent englezesc şi pe numele de Emma Windsor, cu geanta mea Mulberry prinsă neglijent la subraţ şi în susurul delicios de Prada al călcâielor mele înfăşurate în mătase, am petrecut o dimineaţă plăcută de vizionat apartamente.

Am cerut să văd doar proprietăţile goale. Erau câteva de-a lungul Malului Stâng: apartamente spaţioase cu vedere la fluviu; apartamente spaţioase cu grădini pe acoperiş; apartamente de lux cu podele acoperite cu parchet.

[1] Profită de zi (lat).

Cu oarecare regret le-am respins pe toate, deşi n-am putut rezista tentaţiei de a culege, în drum, câteva lucruşoare utile. O revistă, încă învelită, care avea codul de client al destinatarului; câteva circulare; şi, într-un loc, aur: un card bancar pe numele Amélie Deauxville pentru care n-am nevoie decât de un telefon ca s-o activez.

I-am lăsat fetei numărul meu de mobil. Contul telefonului îi aparţine lui Noëlle Marcelin, a cărei identitate am luat-o acum câteva luni. Este cu plata la zi – biata femeie a murit anul trecut, în vârstă de nouăzeci şi patru de ani – dar aceasta înseamnă că oricine mi-ar urmări apelurile telefonice ar întâmpina o oarecare greutate să dea de mine. Contul meu pe internet, de asemenea, este pe numele ei, şi este plătit la zi. Noëlle este prea preţioasă pentru mine ca s-o pierd. Dar nu va fi niciodată identitatea mea principală. Mai întâi, nu vreau să am nouăzeci şi patru de ani. Şi m-am plictisit de toate reclamele pentru liftinguri.

Ultima mea identitate publică a fost Françoise Lavery, profesoară de engleză la Lycée Rousseau din arondismentul al 11-lea. În vârstă de treizeci şi doi de ani; născută în Nantes; căsătorită cu Raoul Lavery şi rămasă văduvă în acelaşi an, el murind într-un accident de maşină în ajunul aniversării căsătoriei – o tuşă romantică, m-am gândit eu, care îi explica aerul vag melancolic. Vegetariană convinsă, cam timidă, harnică, dar nu suficient de talentată ca să constituie o ameninţare. Una peste alta, o femeie simpatică – ceea ce arată că nu trebuie niciodată să te iei după aparenţe.

Astăzi, totuşi, sunt altcineva. Douăzeci şi cinci de mii de euro nu sunt mărunţiş şi există întotdeauna şansa ca cineva să înceapă să bănuiască adevărul. Cei mai mulţi nu o fac – cei mai mulţi oameni n-ar observa nicio crimă care se desfăşoară în faţa ochilor lor – dar n-am ajuns atât de departe asumându-mi riscuri inutile şi am descoperit că e mai sănătos să îţi schimbi locul.

Aşa că n-am multe bagaje – un geamantan vechi de piele şi un laptop Sony în care se află datele a sute de identităţi posibile – şi pot să împachetez, să curăţ şi să fac ca toate urmele să-mi dispară în mai puţin de o după- amiază.

Aşa a dispărut Françoise. I-am ars hârtiile, corespondenţa, recipisele de la bancă, notele. Am închis toate conturile în numele ei. Cărţile, hainele, mobila şi tot restul le-am dat Crucii Roşii. Nu merită să laşi praful să se strângă.

După asta, am nevoie să mă refac. M-am înregistrat la un hotel ieftin, am plătit cu cartea de credit a lui Amélie, m-am schimbat din hainele lui Emma şi am plecat la cumpărături.

Françoise era genul de femeie la locul ei; tocuri mici şi cu părul strâns în coc. Noul meu personaj însă are un stil diferit. O cheamă Zozie de l'Alba – este oarecum străină, deşi ar fi greu de aflat ţara ei de origine. Este strălucitoare, aşa cum Françoise nu era – poartă bijuterii în păr; îndrăgeşte culorile tari şi formele frivole; îi plac bazarurile şi buticurile şi nici moartă n-ar purta pantofi fără toc.

Schimbarea s-a făcut cu profesionalism. Am intrat în magazin ca Françoise Lavery, îmbrăcată într-un taior gri şi cu şirag de perle false. După zece minute, am ieşit o altă persoană.

Dar rămâne o problemă: unde să mă duc? Malul stâng, deşi tentant, îmi este interzis, deşi bănuiesc că Amélie Deauxville ar mai putea obţine câteva mii înainte de a fi obligată să renunţ la ea. Mai am şi alte surse în afara celor obţinute de curând – *madame* Beauxchamp, secretara-şefă a departamentului de finanţe de la fostul meu loc de muncă.

Este aşa de uşor să deschizi un cont de credit. Câteva chitanţe; chiar un carnet de conducere vechi pot fi de ajuns. Şi, odată cu creşterea cumpărăturilor on-line, posibilităţile cresc de la o zi la alta.

Dar nevoile mele sunt prea mari; mult mai mari decât veniturile. Plictiseala îmi repugnă. Am nevoie de mai mult. Un scop pentru talentele mele, aventură, o provocare, o schimbare.

O viaţă.

Şi asta mi-a oferit Soarta, ca din întâmplare, în această dimineaţă vântoasă de la sfârşitul lui octombrie în Montmartre, pe când mă uitam în vitrina unui magazin şi am văzut un afiş micuţ lipit pe uşă:

Fermé pour cause de décès[2].

A trecut multă vreme de când am mai fost pe aici. Uitasem cât de mult îmi plăcuse. Montmartre este ultimul sat din Paris, se spune, şi această parte din Butte este aproape o parodie a Franţei rurale, cu ale sale cafenele şi cu micuţele *crêperies*[3]; cu ale sale căsuţe vopsite în roz sau vernil, cu obloane false la ferestre şi muşcate pe fiecare prichici; totul de un pitoresc căutat, o miniatură scenografică de un farmec fals care cu greu îşi ascunde inima de piatră.

Poate de aceea îmi place atât de mult. Este ambianţa potrivită pentru Zozie de l'Alba. Şi am ajuns aici aproape din întâmplare; m-am oprit într-o piaţetă din spatele bisericii Sacré-Coeur; am cumpărat un *café-croissant* la un bar numit Le P'tit Pinson şi m-am aşezat la o măsuţă pe stradă.

Pe o plachetă albastră metalică, plasată sus în colţ, era numele piaţetei: Place des Faux-Monnayeurs. Un scuar curăţel şi micuţ cu un pătuţ frumos făcut. O cafenea, o *crêperie,* două magazine. Nimic mai mult. Nici măcar un copac care să îmblânzească atmosfera. Dar, dintr-un anumit motiv, un magazin mi-a atras atenţia – un fel de *confiserie* pretenţioasă, mi-am zis eu, deşi placa de deasupra uşii era nescrisă. Oblonul era pe jumătate tras, dar, de unde stăteam, puteam zări o parte din vitrină şi uşa de un albastru strălucitor ca o bucată de cer. Un sunet stins, repetitiv, a traversat piaţa; câţiva clopoţei atârnaţi deasupra uşii, trimiţându-şi notele aleatoare ca nişte semnale în aer.

De ce m-a atras? N-aş putea să spun. Sunt atât de

---

2 Închis din cauză de deces (n.tr.).

3 Patiserii (n.tr.).

multe magazine micuţe de acest fel pe încrengătura de străzi care urcă spre Butte de Montmartre, ghemuite pe colţurile de piatră ca nişte penitenţi obosiţi. Cu faţadele înguste şi aplecate, sunt aproape de nivelul străzii, costă o avere să le închiriezi şi se bazează în general pe prostia turiştilor pentru continua lor existenţă.

Camerele de deasupra lor sunt foarte rar mai bune. Micuţe, goale şi incomode; zgomotoase noaptea când oraşul de dedesubtul lor se trezeşte la viaţă; reci iarna şi, foarte probabil, insuportabile vara când soarele încinge acoperişurile de piatră şi unica fereastră; lumina naturală de doar câţiva centimetri lărgime nu lasă să intre decât căldura înăbuşitoare.

Şi totuşi – *ceva* de acolo mi-a trezit interesul. Poate scrisorile, ieşind parţial din fălcile de metal ale cutiei poştale ca o limbă timidă. Poate mirosul abia simţit de nucşoară şi vanilie (sau era doar umezeala?) care se filtra pe sub uşa de culoarea cerului. Poate vântul, flirtând cu poalele fustei mele, necăjind clopoţeii de deasupra uşii. Sau poate notiţa – îngrijită, scrisă de mână – cu potenţialul său nerostit, chinuitor de atrăgător.

Închis din motiv de deces.

Până atunci îmi terminasem cafeaua şi *croissantul*. Am plătit, m-am ridicat şi am plecat să mă uit mai atent. Magazinul era o *chocolaterie*; micuţa vitrină era plină de cutii şi borcane şi, în spatele lor, în semiîntuneric, puteam vedea tăvi şi piramide de ciocolate, fiecare sub un clopot rotund din sticlă ca buchetele de nuntă de acum un secol. În spatele meu, la barul Le P'tit Pinson, doi bătrâni mâncau ouă fierte şi felii mari de pâine cu unt în timp ce patronul cu şorţ bombănea destul de tare pe cineva numit Paupaul, care-i datora bani.

În afară de asta, scuarul era aproape gol cu excepţia unei femei care mătura şi a doi artişti cu şevalete sub braţ, în drum spre Place du Tertre.

Unul dintre ei, un tânăr, a văzut că-l priveam.

— Hei! *Tu* erai!

Chemarea de vânătoare a portretistului. O cunosc prea bine – am fost şi eu acolo – şi știu privirea de recunoaştere încântată, implicând că şi-a găsit muza; că această căutare a lui durase mulţi ani; şi că oricât de mulţi bani mi-ar lua pentru splendidul rezultat, preţul n-ar face în niciun fel dreptate operei sale.

— Nu, nu sunt, i-am răspuns eu sec. Găseşte-ţi pe altcineva pe care să-l imortalizezi.

A dat din umeri, s-a strâmbat, apoi s-a grăbit să-şi ajungă din urmă prietenul. *Chocolaterie* era doar a mea.

M-am uitat la scrisori, împingând imprudentă cutia poştală. Nu aveam niciun motiv să risc. Dar adevărul era că micul magazin mă atrăgea, ca un lucru sclipitor strecurat printre pietrele caldarâmului, care s-ar fi putut să fie o monedă, un inel sau doar o foiţă de staniol care sclipea în soare. Şi era o promisiune care plutea în aer şi, în afară de asta, era Hallowe'en, *Dia de los Muertos*, întotdeauna o zi norocoasă pentru mine, o zi a începuturilor şi sfârşiturilor, a vânturilor neprielnice şi a favorurilor viclene şi a focurilor care ard noaptea. Timpul secretelor, al minunilor – şi, desigur, al morţii.

M-am uitat în jur pentru ultima oară. Nimeni nu mă urmărea. Eram sigură că nimeni nu văzuse cum, cu o mişcare abilă, subtilizasem scrisorile.

Vântul de toamnă bătea tare, făcând praful să danseze în jurul scuarului. Mirosea a fum – nu ca fumul din Paris, ci ca fumul copilăriei mele, rar amintit – o aromă de tămâie şi iasomie roşie şi frunze căzute. Nu există copaci pe Butte de Montmartre. Este doar piatră, cu glazura ei de tort de nuntă abia acoperind lipsa esenţială de arome. Dar cerul este de culoarea fragilă a unei coji de ou, marcat de un model complex de aburi, ca nişte simboluri mistice desenate pe albastru.

Printre ele am recunoscut Ştiuletele de Porumb, semnul Celui Jupuit, o ofrandă, un dar.

Am zâmbit. Ar fi putut să fie o coincidenţă? Moartea şi un dar – toate într-o singură zi?

***

Odată, când eram foarte tânără, mama m-a dus în Mexico City, să văd ruinele aztece şi să celebrăm Ziua Morţilor. Am adorat spectacolul dramatic: florile şi *pan de muerto*[4] şi cântecele şi craniile de zahăr. Dar favorita mea a fost *piñata*, figuri de animal din *papier-mâché*, atârnate peste tot lângă tunurile cu artificii şi umplute cu dulciuri, monede şi daruri micuţe, împachetate.

Obiectul jocului era să agăţi *piñata* la o uşă şi să arunci în ea cu beţe şi pietre până ce se spărgea, eliberând cadourile din interior.

Moartea şi un cadou – împreună.

Nu putea să fie o coincidenţă. Această zi, acest magazin, acest semn pe cer – era ca şi cum Mictecacihuatl[5] însăşi le-ar fi pus în drumul meu. Propria mea *piñata* ...

M-am întors zâmbind şi am observat că cineva mă urmărea. Era un copil care stătea foarte liniştit la câţiva metri depărtare: o fetiţă de unsprezece sau doisprezece ani, într-un pardesiu roşu-aprins, cu pantofi maro de şcoală cam lăbărţaţi şi cu părul negru şi lucios ca al unei icoane bizantine. Mă privea fără nicio expresie ţinându-şi capul aplecat puţin pe o parte.

Pentru un moment m-am întrebat dacă nu mă văzuse cumva luând scrisorile. Era imposibil să-mi dau seama de cât timp stătea acolo; aşa că i-am zâmbit dulce şi am împins pachetul de scrisori mai adânc în buzunar.

— Salut, i-am zis. Cum te cheamă?

— Annie, a răspuns fetiţa fără să zâmbească. Ochii ei aveau o culoare ciudată, albastră-verde-gri, gura îi era atât de roşie încât părea rujată. Era izbitoare în lumina rece a dimineţii;

---

[4] Pâinea Morţilor (n. tr.).

[5] Zeiţă aztecă a pământului (n. tr.).

pe când o priveam, ochii ei păreau să devină din ce în ce mai strălucitori, să împrumute nuanţele cerului de toamnă.

— Nu eşti de aici, nu-i aşa, Annie?

A clipit; nedumerită, poate, de cum aflasem. Copiii din Paris nu vorbesc niciodată cu străinii; suspiciunea e închistată adânc în caracterul lor. Această fetiţă era diferită – suspicioasă, poate, dar nu speriată – şi departe de a fi rezistentă la farmece.

— De unde ştii? m-a întrebat în cele din urmă.

Prima lovitură. Am surâs acru.

— Îmi dau seama după cum vorbeşti. De unde eşti? Din Midi?

— Nu chiar, a zis ea. Dar acum zâmbea.

Poţi afla multe vorbind cu cei mici. Nume, profesii, micile detalii care oferă unui rol tuşeul de nepreţuit al autenticităţii. Majoritatea parolelor de pe Internet sunt numele unor copii, a unei neveste sau chiar al unui animal de companie.

— Annie, n-ar trebui să fii la şcoală?

— Astăzi, nu. Este sărbătoare. Şi, în afară de asta... S-a uitat la uşa cu nota scrisă de mână pe ea.

— Închis din motive de deces, i-am zis eu.

Ea a dat din cap.

— Cine a murit? Pardesiul roşu-aprins nu părea a fi o haină de doliu şi nu era nimic pe faţa ei care să sugereze mâhnirea.

Annie n-a spus nimic pe moment, dar i-am prins lucirea din ochii albaştri-gri, expresia lor uşor mai îngâmfată acum, de parcă se gândea dacă întrebarea mea era impertinentă sau doar din curtoazie.

Am lăsat-o să se uite. Sunt obişnuită cu asta. Se întâmplă uneori, chiar şi în Paris, unde femeile frumoase sunt mai mult decât din belşug. Am spus frumoase – dar asta e doar o iluzie, farmecul cel mai simplu, abia dacă este magie. O înclinare a capului, un anumit mers, haine potrivite momentului şi oricine poate arăta aşa.

Ei bine, *aproape* oricine.

Am fixat fetiţa cu zâmbetul meu cel mai strălucitor, dulce şi amuzant şi puţin viclean, devenind pentru o clipă sora mai în vârstă şi mai ciufulită pe care n-o avusese niciodată, rebela strălucitoare, cu o Gauloise în mână, cu haine strâmte în culori fluorescente şi pe ai cărei pantofi incomozi ştiu că jinduieşte să-i poarte.

— Nu vrei să-mi spui? i-am zis.

M-a privit pentru a doua oară. Un copil bătrânicios, dacă s-ar putea spune aşa; obosită, atât de obosită să fie obligată să se poarte frumos şi periculos de aproape de vârsta revoltei. Culorile ei erau neobişnuit de clare; în ele am citit un oarecare alean, puţină tristeţe, un pic de mânie şi firul strălucitor a ceva ce nu eram încă în stare să identific.

— Hai, Annie. Spune-mi. Cine a murit?

— Mama mea, mi-a răspuns. Vianne Rocher.

2

(Vianne)

Miercuri, 31 octombrie

Vianne Rocher. A trecut mult de când am purtat numele acesta. Ca pe un palton, iubit, dar de mult lăsat deoparte, aproape uitasem cât de bun era, cât de cald şi confortabil. Mi-am schimbat numele de mai multe ori – *amândouă* numele noastre, le-am schimbat din sat în sat pe când urmam vântul – că ar fi trebuit să-mi fi trecut dorul după el de acum. Vianne Rocher a murit demult. Şi totuşi ...

Şi totuşi *mi-a plăcut* să fiu Vianne Rocher. Mi-a plăcut forma numelui meu pe buzele lor. *Vianne*, ca un zâmbet. Ca un cuvânt de bun-venit.

Acum am un nume nou, desigur, nu prea diferit de cel vechi. Am o viaţă; o viaţă mai bună, ar putea spune unii. Dar nu este acelaşi lucru. Din cauza lui Rosette; din cauza lui Anouk; din cauza tuturor lucrurilor lăsate în urmă în Lansquenet-sous-Tannes, în acel Paşte în care s-a schimbat vântul.

Acel vânt suflă din nou. Furişat, dar dominant, a dictat toate mişcările pe care le-am făcut vreodată. Mama l-a simţit şi ea şi eu la fel – chiar şi aici, chiar şi acum – pe când ne poartă ca pe nişte frunze în această fundătură, lovindu-ne în timp ce dansăm printre pietre.

V'la l'bon vent, v'la le joli vent[6]

---

[6] Iată bunu' vânt, iată scumpu' vânt (n.tr.)

Credeam că-l amuţisem de tot. Dar cel mai mic lucru îl poate trezi: un cuvânt, un semn, chiar şi o moarte. Nu există lucruri banale. Toate costă; toate se adună până ce, în cele din urmă, balanţa se mişcă şi noi plecăm iar, din nou pe drumuri, spunându-ne – ei bine, poate data viitoare ...

Ei bine, de data aceasta nu va mai fi nicio altă dată. De data aceasta nu mai vreau să fug. Nu mai vreau s-o luăm de la început cum am făcut-o de atâtea ori, înainte şi după Lansquenet. De data aceasta, rămânem. Orice ar trebui să facem. Oricât ne-ar costa, rămânem.

Ne-am oprit în primul sat care nu avea o biserică. Am rămas şase săptămâni, apoi am plecat iar. Trei luni, apoi o săptămână, o lună, altă săptămână, schimbându-ne numele pe măsură ce mergeam, până ce bebeluşul a început să se vadă.

Anouk avea aproape şapte ani atunci. Agitată la gândul unei surioare; dar eu eram atât de obosită, atât de obosită de acele interminabile sate cu râuri şi căsuţe şi muşcate la ferestre şi de felul în care oamenii se uitau la noi – mai ales la ea – şi puneau întrebări, întotdeauna aceleaşi.

Veniţi de departe? Veţi sta la rude? Va veni şi monsieur Rocher?

Şi când răspundeam, ne priveau în felul acela special, parcă ne măsurau, privind hainele noastre vechi şi singurul geamantan şi aerul acela de fugare care vorbeşte de prea multe gări şi hanuri şi camere de hotel lăsate curate şi goale.

Şi vai – cât îmi doream să fiu liberă. Să fim libere cum nu mai fusesem niciodată; libere să rămânem în acelaşi loc; să simţim vântul şi să-i ignorăm chemarea.

Dar oricât de greu am fi încercat, zvonurile se ţineau după noi. Un fel de scandal, se spunea. Un preot fusese implicat, aşa auzise cineva. Şi femeia? O ţigancă; împreună cu oamenii râului; pretindea că este tămăduitoare; folosea tot felul de ierburi. Şi cineva murise, se auzea – otrăvită

poate, sau doar ghinionistă.

Oricum, nu conta. Zvonurile se răspândeau ca ciulinii vara, agăţându-se de noi, hărţuindu-ne, prinzându-se de călcâiele noastre; şi, încet, am început să înţeleg.

Ceva se întâmplase pe drum. Ceva care ne schimbase. Poate rămăsesem o zi – o săptămână – prea mult într-unul dintre acele sate. Ceva era diferit. Umbrele se alungiseră. Acum fugeam.

De ce anume fugeam? Nu ştiam pe atunci, dar puteam deja să văd în reflexia mea în oglinzile camerelor de hotel şi în vitrinele strălucitoare. Întotdeauna purtasem pantofi roşii; fuste indiene cu clopoţei la poale; haine de mâna a doua cu margarete ţesute pe buzunare; blugi brodaţi cu flori şi frunze. Acum încercam să mă amestec în mulţime. Haine negre, pantofi negri, o beretă pe părul meu negru.

Anouk nu înţelegea.

— Acum de ce nu putem rămâne?

Perpetuul refren al acelor zile de început. Am început să-mi fie frică până şi de numele acelui loc; de amintirile care se agăţaseră ca nişte scaieţi de hainele noastre de călătorie. Zi de zi ne mişcam împreună cu vântul. Iar noaptea stăteam una lângă cealaltă într-o cameră oarecare deasupra unei cafenele, sau ne preparam o ciocolată fierbinte pe o lampă de campanie, sau aprindeam lumânări şi făceam umbre de iepuraşi pe zid şi ne spuneam poveşti fabuloase cu magie şi vrăjitoare şi case de turtă dulce şi bărbaţi în negru care se transformau în lupi şi, uneori, nu se mai transformau niciodată la loc în oameni.

Dar, pe vremea aceea, erau doar poveşti. Adevărata magie – magia după care ne trăisem toată viaţa, magia mamei mele cu amulete şi descântece, cu sare presărată în pragul uşii şi un săculeţ din mătase roşie care să ne apere de zeii mărunţi – ne trădase oarecum în vara aceea, ca un păianjen care se transformă din noroc în ghinion la miezul nopţii[7], ţesându-şi

[7] O zicătoare franceză – “Araignée le soir, espoir, araignée la nuit, souci” – păianjen seara, speranţă, păianjen noaptea, griji. (n.tr.).

pânzele ca să ne prindă visele. Şi, pentru fiecare vrajă sau farmec, pentru fiecare carte întoarsă şi fiecare rună desenată şi fiecare semn zgâriat pe uşă ca să izgonim ghinionul, vântul sufla doar puţin mai tare, smucindu-ne hainele, mirosindu-ne ca un câine flămând, mişcându-ne de colo-colo.

Dar îl învingeam totuşi: culegând cireşi primăvara şi mere vara şi muncind restul timpului în cafenele şi restaurante, economisind banii, schimbându-ne numele în fiecare oraş. Devenisem precaute. Trebuia. Ne ascundeam ca ieruncile în iarbă. Nu zburam; nu cântam.

Şi, puţin câte puţin, cărţile de tarot au fost puse deoparte şi ierburile au rămas nefolosite şi zilele speciale au rămas nemarcate şi luna nouă venea şi pleca, iar semnele pictate cu cerneală în palmele noastre pentru noroc au pălit şi au dispărut.

Acela a fost un timp de pace relativă. Stăteam în oraş; găsisem un loc bun; am verificat şcolile şi spitalele. Am cumpărat o verighetă ieftină de la *marché aux puces*[8] şi mi se spunea madame Rocher.

Apoi, în decembrie, s-a născut Rosette, într-un spital de la periferia oraşului Rennes. Găsisem un loc în care să stăm o vreme – Les Laveuses, un sat de pe Loire. Închiriasem un apartament deasupra unei *crêperie*. Ne plăcea acolo. Am fi putut rămâne ...

Dar vântul de decembrie avea alte idei.

V'la l'bon vent, v'la l'joli vent
V'la l'bon vent, ma mie m'apelle ...[9]

Mama mă învăţase acest cântec de leagăn. Este un cântec vechi, un cântec de dragoste, o vrajă, şi-l cântam atunci pentru a linişti vântul; pentru a-l face să ne lase în pace de data aceasta; pentru a linişti micuţul jeluitor pe care-l adusesem de la spital. Micuţul care nici nu mânca, nici nu dormea, ci ţipa

---

[8] Talcioc (n.tr.)

[9] Iată bunu' vânt, iată scumpu' vânt/ Iată bunu' vânt, prietena mă-ndemnă. (n. tr.)

ca o pisică noapte de noapte, în timp ce în jurul nostru vântul gemea şi se agita ca o femeie furioasă şi în fiecare noapte îi cântam ca să-l adorm, numindu-l vânt bun, vânt scump, pe cuvintele cântecului meu, tot aşa cum oamenii simpli vorbeau pe vremuri despre Furii[10], numindu-le *Doamnele cele Bune* sau *Cele Blânde*, în speranţa că vor scăpa de răzbunarea lor.

Oare *Cele Blânde* îi urmăresc pe morţi?

Ne-au găsit din nou pe malul Loirei şi, din nou, am fost obligate să fugim. La Paris, de data aceasta – Parisul, oraşul mamei mele şi locul în care m-am născut, locul în care jurasem că nu mă voi mai întoarce niciodată. Dar un oraş oferă un fel de invizibilitate celor care o caută. Nu mai eram peruşi printre vrăbii, aveam acum culoarea păsărilor din aceste locuri – prea banale, prea şterse pentru ca cineva să ne privească de două ori, sau măcar o dată. Mama fugise la New York ca să moară; eu am fugit la Paris ca să renasc. Bolnavă sau sănătoasă? Fericită sau tristă? Bogată sau săracă? Oraşului nu-i pasă. Oraşul are alte treburi. Fără să ne dea interes, trece pe lângă noi; îşi vede de drumul lui fără să dea măcar din umeri.

Totuşi, anul a fost greu. Era frig; copilaşul plângea; stăteam într-o mică mansardă lângă Boulevard de la Chapelle iar noaptea lămpile cu neon sclipeau roşu şi verde de ne înnebuneau. Aş fi putut aranja asta – ştiu un descântec care ar fi rezolvat problema la fel de uşor ca apăsatul unui buton – dar îmi promisesem *fără magie*, aşa că dormeam cu pauze între roşu şi verde, iar Rosette a tot plâns până la *Epifanie*[11] (sau aşa mi s-a părut) şi pentru prima oară *galette de roi*[12] a noastră nu era făcută în casă, ci cumpărată pentru că nimeni n-avea chef de sărbătoare.

Am urât atât de mult Parisul în anul acela. Am urât frigul şi murdăria şi mirosurile; grosolănia parizienilor; zgomotul gării; violenţa; ostilitatea. Am învăţat curând că Parisul nu

---

[10] Cele trei zeiţe ale răzbunării (n. tr.)

[11] Sărbătoare catolică ţinută pe 6 ianuarie (n. tr.)

[12] Pască (n. tr.)

este un oraş. Este doar o mulţime de păpuşi ruseşti una într-alta, fiecare cu obiceiurile şi prejudecăţile sale, fiecare cu biserici, moschei, sinagogi; toate pline de bigoţi, bârfe, intruşi, ţapi ispăşitori, rataţi, amorezi, şefi şi batjocoriţi.

Unii oameni erau cumsecade: cum ar fi familia indiană care avea grijă de Rosette când Anouk şi cu mine ne duceam la piaţă, sau băcanul care ne dădea pe gratis fructele sau legumele puţin atinse de pe rafturi. Alţii nu erau. Bărboşii care-şi întorceau privirile când treceam cu Anouk pe lângă moscheea din Rue Myrrha; femeile de lângă Eglise St Bernard care mă priveau de parcă eram gunoi.

Lucrurile s-au schimbat mult de atunci. Ne-am găsit în cele din urmă locul. La nici jumătate de oră de Boulevard de la Chapelle, Place des Faux-Monnayeurs este o altă lume.

Montmartre este un sat, obişnuia mama să spună; o insulă ridicându-se din ceaţa Parisului. Nu este ca Lansquenet, desigur, dar chiar şi aşa, este un loc bun, un apartament micuţ deasupra magazinului şi o bucătărie în spate şi o cameră pentru Rosette şi alta pentru Anouk sub streşinile pe care sunt cuiburi de păsări.

Chocolaterie era pe vremuri o cafenea micuţă, condusă de o doamnă numită Marie-Louise Poussin, care locuia la primul etaj. Madame trăise acolo douăzeci de ani; văzuse cum îi moare soţul şi fiul şi acum, la vârsta de şaizeci de ani şi cu sănătatea şubredă, încă refuza cu încăpăţânare să se ducă la azil. Avea nevoie de ajutor; eu aveam nevoie de o slujbă. Am fost de acord să mă ocup de afacerea ei pentru un mic salariu şi posibilitatea de a folosi camerele de la al doilea etaj şi, pe când *madame* devenea din ce în ce mai puţin capabilă de a face ceva, am transformat cafeneaua într-o *chocolaterie*.

Am comandat marfa, mi-am deschis conturi, am organizat livrările, m-am ocupat de vânzări. M-am descurcat cu reparaţiile şi construcţia. Aranjamentul nostru a durat mai mult de trei ani şi ne obişnuisem. Nu aveam grădină, sau prea mult spaţiu,

dar puteam vedea Sacré-Coeur de la fereastră, ridicându-se deasupra străzilor ca un avion. Anouk intrase la liceu – Lycée Jules Renard, chiar lângă Boulevard des Batignolles – şi este sclipitoare şi munceşte din greu. Sunt mândră de ea.

Rosette are aproape patru ani şi, desigur, nu merge la şcoală. Stă în magazin cu mine, făcând modele pe podea din nasturi şi dulciuri, aranjându-le în şiruri în funcţie de culoare şi formă, sau umplând pagină după pagină în caietul ei de desen cu animale. Învaţă limbajul semnelor şi prinde repede vocabularul, mai ales semnele pentru *bun, mai mult, vino aici, vezi, barcă, gustos, desen, iar, maimuţă, raţe* şi, mai recent – spre încântarea lui Anouk – *rahat*.

Când închidem magazinul pentru prânz, mergem în Parc de la Tuillerie, unde lui Rosette îi place să hrănească păsările, sau puţin mai departe, la cimitirul Montmartre, pe care Anouk îl îndrăgeşte pentru splendoarea lui mohorâtă şi multele lui pisici. Sau discut cu ceilalţi proprietari de magazine din cartier: cu Laurent Pinson, care are micuţul *café-bar* de cealaltă parte a scuarului; cu clienţii lui, majoritatea obişnuiţi ai magazinului, care vin să ia micul dejun şi rămân până la amiază; cu madame Pinot, care vinde vederi şi diverse obiecte religioase la colţ; cu artiştii care campează în Place de Tertre sperând să atragă turiştii.

Este o distincţie clară între locuitorii din Butte şi cei din restul Montmartre-ului. Butte este superior din toate punctele de vedere – cel puţin pentru vecinii mei din Place des Faux-Monnayeurs – ultima oază de autenticitate a Parisului, dintr-un oraş invadat acum de străini.

Oamenii aceştia nu cumpără niciodată ciocolată. Regulile sunt stricte, deşi nescrise. Unele locuri sunt doar pentru străini; cum ar fi *boulangerie-pâtisserie*[13] în Place de la Galette, cu oglinzile ei art deco şi geamuri colorate şi mormanul baroc de macaroane. Localnicii merg în Rue des Trois Frères, la o

[13] Brutărie – patiserie (n.tr.)

boulangerie mai banală şi mai ieftină, unde pâinea este mai bună şi cornurile sunt coapte în fiecare zi. La fel, localnicii mănâncă la P'tit Pinson, cu mesele sale acoperite cu vinilin şi cu *plat du jour*, în timp ce străinii ca noi preferă în secret La Bohème, sau chiar şi mai rău, La Maison Rose, pe care niciun fiu sau fiică adevărată din Butte n-ar frecventa-o niciodată, la fel cum nu ar poza pentru un artist pe terasa unei cafenele din Place du Tertre sau nu s-ar duce la Misă la Sacré-Coeur.

Nu, clienţii noştri sunt de obicei străini. Avem şi noi obişnuiţii noştri; madame Luzeron, care trece în fiecare joi în drum spre cimitir şi cumpără întotdeauna acelaşi lucru – trei trufe cu rom, nici mai mult, nici mai puţin, într-o cutie de cadou legată cu panglică. Micuţa blondă cu unghiile roase, care vine să-şi încerce autocontrolul. Şi Nico, de la restaurantul italian din Rue Caulaincourt, care ne vizitează aproape în fiecare zi şi a cărui pasiune exuberantă pentru ciocolată – şi pentru altele – îmi aminteşte de cineva pe care l-am cunoscut pe vremuri.

Şi mai sunt cei care apar uneori. Ştiu ce doresc, chiar dacă nu spun niciodată. Ar fi prea periculos. Anouk are acum unsprezece ani şi în unele zile aproape o pot simţi, cunoaşterea aceea teribilă, care tremură în ea ca un animal într-o cuşcă. Anouk, copilul verii mele, care pe vremuri nu m-ar fi putut minţi după cum n-ar fi putut să nu zâmbească. Anouk, care obişnuia să mă lingă pe faţă şi să şoptească – *te iubesc!* – în public. Anouk, micuţa mea străină, cu toanele şi tăcerile ei stranii şi poveştile ei extravagante şi cu felul în care mă priveşte uneori, cu ochii îngustaţi, de parcă ar încerca să vadă ceva pe jumătate uitat în aerul din spatele capului meu.

Am fost obligată să-i schimb numele, desigur. Acum eu sunt Yanne Charbonneau şi ea este Annie – deşi întotdeauna va fi Anouk pentru mine. Nu aceste nume mă deranjează. Le-am mai schimbat de multe ori înainte. Dar ne-a mai scăpat şi altceva. Nu ştiu ce, dar simt că îmi lipseşte.

Creşte, îmi spun eu. Se îndepărtează, se micşorează ca

un copil întrezărit într-un hol cu oglinzi – Anouk la nouă ani, mai mult soare decât umbre, Anouk la şapte ani, Anouk la şase, legănându-se ca o raţă în cizmele ei galbene, Anouk cu Pantoufle sărind abia zărit în spatele ei, Anouk cu vată de zahăr într-un pumn mic şi roz – toate au dispărut acum, desigur, alunecând în depărtare în spatele viitoarelor Anouk. Anouk la treisprezece ani, descoperind băieţii, Anouk la paisprezece, Anouk, de necrezut, la douăzeci de ani, îndreptându-se din ce în ce mai repede spre un alt orizont ...

Mă întreb acum cât de mult îşi aminteşte. Patru ani sunt un timp îndelungat pentru un copil de vârsta ei şi ea nu mai pomeneşte de Lansquenet, sau de magie, sau, şi mai rău, de Les Laveuses, deşi lasă uneori să-i scape câte ceva – un nume, o amintire – care-mi spune mai mult decât bănuieşte ea.

Dar şapte ani şi unsprezece ani sunt continente aparte. Mi-am făcut treaba destul de bine, cred. Destul, sper, ca să ţin animalul în cuşca lui şi vântul liniştit şi acel sat de pe Loire să nu fie nimic mai mult decât o vedere ştearsă dintr-o insulă a viselor.

Aşa că stau de pază, ţinând adevărul deoparte şi lumea merge ca de obicei, cu cele rele şi cele bune, iar noi ne păstrăm strălucirea pentru noi însene şi nu ne amestecăm niciodată, nici chiar pentru un prieten, şi nu facem nici măcar un semn runic pentru noroc pe capacul unei cutii.

Este un preţ mic, recunosc, pentru aproape patru ani de pace. Dar mă întreb uneori cât de mult am plătit deja şi cât vom mai plăti încă.

Este o poveste veche pe care mi-o spunea mama, despre un băiat care şi-a vândut umbra unui vânzător ambulant de pe drum în schimbul vieţii veşnice. I s-a îndeplinit dorinţa şi a plecat mulţumit de târgul făcut – pentru că la ce este bună o umbră, s-a gândit băiatul, şi de ce n-ar scăpa de ea?

Dar pe măsură ce treceau lunile, apoi anii, băiatul a început să înţeleagă. Mergând, nu lăsa în urmă nicio umbră; nicio

oglindă nu-i arăta faţa; niciun iaz, oricât de limpede, nu-i oferea vreo reflexie. A început să se întrebe dacă nu era cumva invizibil; stătea în casă în zilele însorite; evita nopţile cu lună; spărsese toate oglinzile din casă şi toate geamurile le acoperise cu obloane în interior – dar tot nu era mulţumit. Iubita l-a părăsit, prietenii i-au îmbătrânit şi au murit. Şi el tot trăia într-un amurg perpetuu până în ziua în care, din disperare, s-a dus la preot şi i-a mărturisit ce făcuse.

Iar preotul, care fusese tânăr la vremea la care băiatul încheiase târgul, şi care acum era galben şi fragil ca oasele vechi, a scuturat capul şi i-a spus băiatului:

— Nu un vânzător ambulant ai întâlnit tu pe drum. Ai făcut un târg chiar cu Satana, fiule, iar un târg cu Satana se sfârşeşte de obicei cu cineva care îşi pierde sufletul.

— Dar era doar o *umbră*, a protestat băiatul.

Din nou, bătrânul preot a dat din cap.

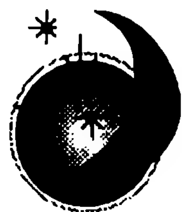
— Un om care nu lasă umbră nu este om, a zis el şi s-a întors cu spatele şi a refuzat să mai spună altceva.

Aşa că, în cele din urmă, băiatul s-a dus acasă. Şi l-au găsit în ziua următoare, spânzurat de un copac, cu soarele dimineţii luminându-i faţa şi cu umbra lui, lungă şi subţire, în iarbă, la picioarele lui.

Este doar o poveste. Ştiu. Dar mi-o amintesc întruna, noaptea târziu când nu pot să dorm şi când clopoţeii de vânt sună a jale, iar eu mă ridic în pat şi îmi ridic braţele ca să-mi verific umbra pe perete.

Acum, de curând, mă trezesc că verific şi umbra lui Anouk.

3

(Anouk)

Miercuri, 31 octombrie

O, Doamne, Vianne Rocher, dintre toate prostiile, de ce le spun tocmai pe acestea? Uneori chiar nu ştiu. Pentru că ea asculta, pentru că eu eram furioasă. Chiar că nu ştiu. În zilele acestea sunt mânioasă mai tot timpul.

Poate că şi din cauza pantofilor. Acei pantofi minunaţi, luminaţi, cu tocuri înalte, desenaţi cu ruj, vată de zahăr, roşu-acadea, strălucind ca o comoară pe caldarâmul gol. Nu vezi pantofi ca aceştia prin Paris. Oricum, nu purtaţi de oamenii obişnuiţi. Iar noi suntem oameni obişnuiţi – cel puţin aşa spune *maman* – deşi nu ţi-ai da seama, uneori, după felul în care se poartă.

Pantofii aceştia ...

Toc-toc-toc au sunat pantofii de acadea pe când s-au oprit chiar în faţa *chocolateriei* în timp ce proprietara lor privea înăuntru.

Din spate, mi s-a părut la început că o recunosc. Haina roşie, strălucitoare, care se asorta cu pantofii. Părul de culoarea cafelei cu frişcă legat la spate cu o eşarfă. Şi nu erau clopoţei pe rochia ei cu imprimeuri şi o brăţară împotriva farmecelor la mâna ei? Şi aceea ce era – lucirea neclară din jurul ei, ca o ceaţă luminată de soare?

Magazinul era închis pentru funeralii. Într-o clipă, ea va fi plecat. Dar chiar îmi doream ca ea să rămână, aşa că

am făcut ceea ce n-ar fi trebuit, ceva despre care *maman* crede că am uitat, ceva ce n-am mai făcut de mult. Mi-am încrucişat degetele la spate şi am făcut un mic semn în aer.

O briză cu aromă de vanilie, nucşoară, parfumul întunecat al boabelor de cacao prăjite la foc mic.

Nu este magie. Chiar că nu este. Este doar un truc, un joc al meu. Nu este ca magia adevărată – totuşi merge. Uneori merge.

Mă puteţi auzi? Am spus eu. Nu cu vocea mea, ci cu un glas – umbră, foarte încet, ca foşnetul frunzelor.

A simţit. Ştiu că a simţit. S-a întors ţeapănă; am făcut ca uşa să lumineze puţin, doar puţin, în culoarea cerului. M-am jucat cu ea, frumos, ca şi cum m-aş fi jucat cu o oglindă în soare, luminându-i şi întunecându-i faţa.

Aroma fumului de lemn într-o ceaşcă; o urmă de frişcă, un strop de zahăr. Naramză, preferata ta, 70 la sută ciocolată amăruie peste felii groase de portocale din Sevilla. Încearcă-mă. Gustă-mă. Testează-mă.

S-a întors. Ştiam că o va face. A părut surprinsă că mă vede, dar a zâmbit. I-am văzut faţa – ochi albaştri, zâmbet deschis, câţiva pistrui pe nas – şi mi-a plăcut foarte mult, imediat, la fel cum îmi plăcuse şi Roux când îl întâlnisem prima oară ...

Şi atunci ea m-a întrebat cine a murit.

N-am avut ce face. Poate din cauza pantofilor; poate pentru că ştiam că *maman* stătea chiar în spatele uşii. Oricum, mi-a venit uşor, ca lumina de pe uşă şi mirosul de fum.

Am spus:

— Vianne Rocher, puţin prea tare şi, chiar când am spus-o, a ieşit şi *maman*. *Maman*, cu haina ei neagră, cu Rosette în braţe şi cu privirea aceea pe faţă, privirea pe care o are când mă port urât sau când Rosette are unul dintre Accidentele ei.

— Annie?

Doamna cu pantofi roşii s-a uitat de la ea la mine şi iar la mama.

— Doamna ... Rocher?

Şi-a revenit repede.

— Era – numele meu de fată, a spus. Acum sunt *madame* Charbonneau. Yanne Charbonneau. S-a uitat iar la mine. Mi-e teamă că fiica mea se cam ţine de şotii, i-a spus doamnei. Sper că nu v-a supărat?

Doamna a râs din toată inima.

— Deloc, a zis ea. Tocmai vă admiram magazinul.

— Nu e al meu, a spus *maman*. Eu doar lucrez aici.

Doamna a râs din nou.

— Şi eu aş vrea! Ar trebui să-mi caut o slujbă, dar stau aici, uitându-mă la ciocolată.

Maman s-a relaxat puţin şi a lăsat-o pe Rosette jos ca să încuie uşa. Rosette s-a uitat solemn la doamna cu pantofii roşii. Am găsit-o, mi-am spus. Am reţinut-o aici. Pentru o vreme, cel puţin, îmi aparţine mie.

— O slujbă? a întrebat *maman*.

Doamna a încuviinţat.

— Colega mea de apartament s-a mutat luna trecută şi nu am cum să plătesc toată chiria doar cu un salariu de chelneriţă. Mă chemă Zozie – Zozie de l'Alba – şi, apropo, *iubesc* ciocolata.

Nu te puteai împiedica să n-o placi, m-am gândit. Ochii ei erau albaştri, iar zâmbetul ei ca o felie de pepene verde. A scăzut puţin când s-a uitat la uşă.

— Îmi pare rău, a spus ea. E un moment nepotrivit. Era o rudă?

Maman a luat-o iar pe Rosette.

— *Madame* Poussin. Locuia aici. Cred că ar fi spus că ea conducea afacerile, deşi, ca să fiu cinstită, nu făcea prea mult.

M-am gândit la *madame* Poussin, cu faţa ei ca o bezea şi şorţurile ei cu pătrăţele albastre. Trandafirii cu frişcă erau preferaţii ei şi mânca mai mulţi decât ar fi trebuit, deşi maman nu zicea niciodată nimic.

— A fost o lovitură, a spus *maman*, ceea ce sună foarte frumos, ca un noroc neaşteptat, sau ca cineva care netezeşte plapuma peste un copil adormit. Dar atunci m-am gândit că nu o vom mai vedea pe *madame* Poussin niciodată şi m-am simţit puţin ameţită, ca atunci când priveşti în jos şi vezi că stai pe marginea unei prăpastii despre care nu ştiai că este acolo.

Am spus:

— Da, a fost, şi am început să plâng. Şi, înainte să-mi dau seama, eram în braţele ei, iar ea mirosea a lavandă şi mătase fină şi vocea ei îmi şoptea ceva la ureche – un descântec, am crezut, surprinsă, un descântec, la fel ca pe vremuri, în Lansquenet – apoi m-am uitat şi nu era de fapt *maman*. Era Zozie, părul ei lung atingându-mi faţa, iar haina ei roşie strălucea în soare.

În spatele ei, *maman*, cu hainele ei de doliu şi ochii negri ca noaptea, atât de întunecaţi încât nimeni n-a putut niciodată să-şi dea seama ce gândeşte. A făcut un pas – încă ţinând-o pe Rosette – şi mi-am dat seama că dacă aş fi rămas pe loc, ne-ar fi îmbrăţişat pe amândouă, iar eu nu m-aş mai fi putut opri din plâns, deşi nu-mi dădeam seama de ce, nu atunci, nici altădată, şi în special nu în faţa doamnei cu pantofii ei de acadea.

Aşa că m-am întors şi am luat-o la fugă pe aleea albă şi pustie şi pentru o clipă am fost una dintre ele, liberă ca cerul. Este bine să fugi: faci salturi uriaşe; poţi fi un zmeu cu braţele întinse; poţi gusta vântul; poţi simţi soarele alergând în faţă; şi, uneori, aproape le poţi depăşi, vântul şi soarele şi umbra de la picioarele tale.

Umbra mea are un nume, după cum ştiţi. Îl cheamă Pantoufle. Aveam un iepuraş numit Pantoufle, zice *maman*, deşi acum nu-mi amintesc bine dacă era adevărat sau doar o jucărie. *Prietenul tău imaginar*, îmi zice ea uneori, dar sunt aproape sigură că era cu adevărat acolo, o umbră moale şi

gri la picioarele mele, sau ghemuit noaptea în patul meu. Îmi place să mă gândesc uneori la el, veghindu-mă pe când dorm, sau fugind cu mine să întrecem vântul. Uneori îl simt. Uneori îl văd, chiar şi acum, deşi *maman* zice că este doar imaginaţia mea şi nu-i place să vorbesc despre el, nici măcar în glumă.

Acum *maman* nu prea glumeşte, nici nu râde aşa cum obişnuia. Poate este încă îngrijorată din cauza lui Rosette. Ştiu că îmi poartă şi mie de grijă. Nu iau viaţa prea în serios, spune ea. Nu am atitudinea potrivită.

Oare Zozie ia viaţa în serios? Of, Doamne, sunt sigură că nu. Nimeni altcineva n-ar purta pantofii aceia. Ştiu de ce mi-a plăcut imediat. Pantofii aceia roşii şi felul în care s-a oprit în faţa vitrinei să se uite şi felul în care am fost sigură că-l putea zări pe Pantoufle – dar nu ca o umbră – la picioarele mele.

4

(Zozie)

Miercuri, 31 octombrie

Ei bine, îmi place să cred că ştiu să mă înţeleg cu părinţii şi copiii; este o parte a farmecului meu. Nu poţi lucra în meseria asta fără un anumit farmec, ştiţi, şi în domeniul meu special de afaceri, în care preţul este mai personal decât simplele posesii, este esenţial să *atingi* viaţa pe care o adopţi.

Nu că m-ar fi interesat în mod special viaţa femeii. Nu atunci, cel puţin – deşi admit că eram cu adevărat intrigată. Nici decedata nu mă interesa. Nici chiar magazinul – destul de drăguţ, dar mult prea mic şi limitat pentru cineva cu ambiţiile mele. Dar femeia mă intriga, iar fetiţa ...

Credeţi în dragoste la prima vedere?

Ştiam eu că nu. Nici eu. Totuşi ...

Acea flacără de culori văzută prin uşa întredeschisă. Mirosul înnebunitor al lucrurilor pe jumătate văzute şi pe jumătate experimentate. Sunetul clopoţeilor de la uşă. Acestea îmi treziseră mai întâi curiozitatea, apoi spiritul de achiziţionare.

Să înţelegeţi că nu sunt o hoaţă. Mai întâi şi cel mai important, sunt o *colecţionară*. Aşa sunt de la opt ani, când strângeam amulete pentru brăţara mea, dar acum colecţionez persoane; numele lor, secretele lor, poveştile lor, vieţile lor. Ei, sigur că am şi un profit. Dar cel mai mult îmi place vânătoarea; emoţiile urmăririi; seducţia; lupta. Şi momentul

în care *piñata* se sparge ...

Asta îmi place cel mai mult.

— Copii, am zâmbit.

Yanne a oftat.

— Cresc atât de repede. O clipă şi s-au dus. În josul aleii, fetiţa încă mai fugea.

— Nu te duce prea departe! a strigat Yanne.

— Nu se va duce.

Yanne pare o versiune mai domesticită a fiicei sale. Părul negru, strâns, sprâncene negre, ochii ca ciocolata amară. Aceeaşi gură roşie, generoasă, încăpăţânată, ridicată un pic la colţuri. Acelaşi aspect obscur, străin, exotic, deşi în spatele culorilor văzute prin uşa întredeschisă, nimic altceva nu justifica această impresie. Nu are niciun accent; poartă haine îngrijite, dar nu noi, luate de la Redoute; o beretă simplă, maro, puţin înclinată, pantofi comozi.

Poţi spune multe despre cineva analizându-i pantofii. Aceştia erau buni, fără să fie extravaganţi: negri, cu vârful rotund şi păreau de uniformă, ca cei pe care fiica ei îi poartă la şcoală. În general simpli, chiar şterşi; nicio bijuterie în afara unui inel de aur; suficient ca să evite o declaraţie.

Copilul din braţele ei părea să aibă cel mult trei ani. Aceiaşi ochi atenţi ca ai mamei sale, deşi părul este de culoarea dovleacului proaspăt şi feţişoara ei, nu mai mare decât un ou de gâscă, este plină de pistrui de culoarea piersicii. O mică familie banală, cel puţin la suprafaţă; totuşi nu puteam scăpa de ideea că exista ceva mai mult, ceva ce nu puteam zări, o strălucire subtilă, nu foarte diferită de a mea ...

Ei *asta*, m-am gândit eu, merită colectat.

Ea s-a uitat la ceas.

— Annie! a strigat.

La capătul străzii, Annie a făcut cu mâna un semn de revoltă exuberantă. În urma ei, o lucire albastră de fluture confirmă impresia unui lucru ascuns. Şi micuţa are ceva

mai mult de un dram de strălucire, iar mama ...

— Eşti căsătorită? am întrebat-o.

— Sunt văduvă, a spus ea. De trei ani. Dinainte să ne mutăm aici.

— Zău aşa, am spus eu.

Nu cred. E nevoie de mai mult decât de o haină neagră şi o verighetă ca să faci o văduvă şi Yanne Charbonneau (dacă acesta este numele ei) nu mi se pare a fi văduvă. Altora, poate, dar eu văd mai multe.

Deci pentru ce minciuna? Suntem la Paris, ce naiba – aici nimeni nu este judecat după absenţa unei verighete. Deci ce secret micuţ ascunde? Oare merită să-l aflu?

— Cred că este greu să conduci un magazin. Mai ales aici. Montmartre, ciudata insuliţă de piatră cu turiştii şi artiştii şi canalele deschise şi cerşetorii şi cluburile de striptease de sub castani şi înjunghierile nocturne pe străduţele sale frumoase.

A zâmbit.

— Nu e chiar atât de rău.

— Chiar aşa? am zis eu. Dar acum, că *madame* Poussin nu mai este ...

S-a uitat în altă parte.

— Proprietarul este un prieten. N-o să ne arunce în stradă. Mi s-a părut că o văd roşind puţin.

— Merge bine afacerea?

— Ar putea fi şi mai rău.

Turiştii, veşnic la pândă după chilipiruri.

— Ei, nu vom câştiga niciodată o avere ...

Aşa cum credeam. Abia merită. Se preface că este curajoasă; dar pot să văd fusta ei ieftină; tivul uzat al hăinuţei copilului; semnul şters, ilizibil deasupra uşii *chocolateriei*.

Totuşi este ceva ciudat de atrăgător în vitrina aglomerată cu mormanele ei de cutii şi vrăjitoarele de Hallowe'en din ciocolată neagră şi paie colorate şi dovlecii dolofani din marţipan şi craniile din zahăr de arţar care se văd pe sub

oblonul pe jumătate închis.

Era şi un miros – o aromă de mere şi zahăr ars, vanilie şi rom şi cardamom[14] şi ciocolată. Mie nici măcar nu-mi place ciocolata; totuşi simţeam cum îmi lasă gura apă.

Încearcă-mă. Gustă-mă.

Am făcut semnul Oglinzii Fumegânde – cunoscut ca Ochiul lui Tezcatlipoca cel Negru[15] – şi oglinda a părut să lucească scurt.

În mod ciudat, femeia a părut să vadă flama, iar copilul din braţele ei a râs tăcut şi a întins mânuţa ...

Curios, m-am gândit.

— Chiar dumneavoastră faceţi ciocolata?

— Obişnuiam, pe vremuri, dar acum nu o mai fac.

— Nu cred că e uşor.

— Mă descurc, a zis ea.

Hm. Interesant.

Dar *chiar* se descurcă? Se va mai descurca şi acum, când bătrâna a murit? Cumva mă îndoiesc. O, pare capabilă, cu gura ei încăpăţânată şi privirea ei sigură. Dar, în ciuda acestora simt o slăbiciune în interiorul ei. O slăbiciune – sau poate o putere.

Trebuie să fii puternic să trăieşti aşa cum trăieşte ea; să creşti doi copii singură în Paris; să munceşti tot timpul pentru o afacere care aduce, dacă are noroc, suficient ca să-şi plătească chiria. Dar slăbiciunea – asta este altceva. Copila, mai întâi. Îi este frică pentru ea. Îi este frică pentru amândouă, se agaţă de ele de parcă i le-ar putea sufla vântul departe de ea.

Ştiu ce gândiţi. De ce mi-ar păsa mie?

Ei bine, spuneţi că sunt curioasă dacă vreţi. Meseria mea sunt secretele, la urma-urmei. Secretele, micile trădări, achiziţiile, cercetarea, furturile, atât cele mărunte cât şi cele grandioase, minciunile, afurisitele de minciuni,

---

[14] Mirodenie care se pune în cafea pentru aromare. (n. tr.)

[15] Zeu al nopţii în mitologiile mexicane precolumbiene. (n.tr.)

ascunzişurile, adâncimile ascunse, apele liniştite, mantiile şi pumnalele, uşile ascunse, întrunirile clandestine, golurile şi colţurile, operaţiunile secrete şi însuşirile frauduloase ale proprietăţilor, informaţiile şi multe altele.

E aşa de rău?

Cred că da.

Dar Yanne Charbonneau (sau Vianne Rocher) ascunde ceva. Simt în ea mirosul secretelor, ca artificiile pe o *piñata*. O piatră bine plasată le-ar elibera şi atunci vom vedea dacă sunt secrete din acelea pe care o persoană de felul meu le-ar putea folosi.

Sunt curioasă doar – o caracteristică obişnuită a celor atât de norocoşi încât să fie născuţi sub semnul Jaguarului.

Şi apoi, minte, nu? Şi dacă există ceva ce noi, Jaguarii, urâm mai mult decât orice altceva, sunt mincinoşii.

5

(Vianne)

Joi, 1 noiembrie
Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor

Anouk era neliniştită iar azi. Poate din cauza înmormântării de ieri – sau poate doar din cauza vântului. O apucă aşa câteodată, călărind-o ca pe un ponei sălbatic, făcând-o dornică şi neatentă şi plângăreaţă şi ciudată. Mica mea străină.

Aşa îi apuneam uneori, ştiţi, când era mică şi eram doar noi două. Mica străină, de parcă aş fi împrumutat-o de undeva şi cândva ar fi trebuit s-o înapoiez. Întotdeauna a avut acest aer *straniu*, ochi care văd lucrurile mult prea departe şi gânduri care rătăcesc dincolo de marginea lumii.

Un copil talentat, spune noua ei profesoară. *Atâta imaginaţie, un vocabular atât de bogat pentru vârsta ei* – dar deja are o privire, o privire calculată, de parcă imaginaţia ar fi prin ea însăşi ceva suspect, un semn, poate, al unui adevăr mai sinistru.

E vina mea. O ştiu acum. Pe vremea aceea mi s-a părut natural s-o cresc în credinţa mamei mele. Ne oferea un plan; o tradiţie a noastră, un cerc magic în care restul lumii nu putea pătrunde. Dar din locul în care lumea nu poate intra, noi nu putem ieşi. Încătuşate într-un cocon ţesut chiar de noi însene, trăim separate, veşnic străine pentru ceilalţi.

Sau aşa era până acum patru ani.

De atunci trăim într-o minciună confortabilă.

Nu vă uitaţi aşa de surprinşi, vă rog. Arătaţi-mi o mamă, iar eu vă voi arăta o mincinoasă. Noi le spunem cum *ar trebui* să fie lumea: că nu există monştri sau stafii; că, dacă faci bine, atunci şi ceilalţi îţi vor face bine; că mama va fi întotdeauna aici ca să te apere. Desigur, nu le *numim* minciuni – avem intenţii bune, totul este făcut în scopuri bune – dar asta sunt, de fapt.

După Les Laveuses, nu am avut de ales. Orice mamă ar fi procedat la fel.

— Ce s-a întâmplat? întreba ea întruna. Noi am făcut să se întâmple, *maman*?

— Nu, a fost un accident.

— Dar vântul – ai spus ...

— Du-te la culcare.

— N-am putea să facem să îndreptăm lucrurile prin magie, cumva?

— Nu, nu putem. E doar un joc. Nu există magie, Nanou.

M-a privit solemnă.

— Ba există, a zis ea. Aşa spune Pantoufle.

— Scumpo, nici Pantoufle nu este adevărat.

Nu e uşor să fii fata unei vrăjitoare. E şi mai greu să fii mama uneia. Şi după cele întâmplate în Les Laveuses am fost obligată să iau o hotărâre. Să spun adevărul şi să-mi condamn copilul la viaţa pe care am dus-o eu: mutându-mă întruna dintr-un loc într-altul; niciodată stabilă; niciodată în siguranţă; trăind cu geamantanele făcute mereu; întotdeauna fugind să întrec vântul ...

Sau să mint şi să fiu ca toţi ceilalţi.

Aşa că am minţit. Am minţit-o pe Anouk. I-am spus că nimic nu era adevărat. Că nu există magie decât în basme; că nu există puteri care pot fi captate şi încercate; nici zei ai căminului, nici vrăjitoare, nici rune, nici descântece, nici totemuri, nici cercuri pe nisip. Orice lucru neexplicat era un Accident – cu majusculă – un noroc întâmplător, scăpări ca prin minune, daruri ale zeilor. Şi Pantoufle – coborât la rangul de „prieten

imaginar" şi acum ignorat, chiar dacă uneori îl văd şi eu, dar doar cu coada ochiului.

Acum întorc spatele. Închid ochii până ce culorile dispar.

După Les Laveuses, am dat toate acestea deoparte, ştiind că s-ar putea să-mi poarte pică – chiar să mă urască puţin o vreme – sperând că, într-o zi, va înţelege.

— Trebuie să creşti şi tu, Anouk. Trebuie să înveţi care este diferenţa dintre ceea ce este real şi ceea nu este.

— De ce?

— Aşa e mai bine, i-am spus. Aceste lucruri, Anouk – ne deosebesc de ceilalţi. Ne fac diferite. Îţi place să fii diferită? Nu ţi-ar plăcea să fii inclusă în rândul lumii, măcar o dată? Să ai prieteni, să ...

— Dar *am* prieteni. Paul şi Framboise ...

— N-am putut rămâne acolo. Nu după ce s-a întâmplat.

— Şi Zézette şi Blanche ...

— Călători, Nanou. Oameni ai râului. Nu poţi trăi pentru totdeauna într-o barcă dacă vrei să mergi şi la şcoală ...

— Şi Pantoufle ...

— Prietenii imaginari nu contează, Nanou.

— Şi Roux, *maman*. Roux era prietenul nostru.

Tăcere.

— De ce n-am putut rămâne cu Roux, *maman*? De ce nu i-ai spus unde suntem?

Am oftat.

— E complicat.

— Îmi lipseşte.

— Ştiu.

Cu Roux, bineînţeles, totul este simplu. Fă ceea ce vrei. Ia ceea ce vrei. Du-te acolo unde te poartă vântul. Merge pentru el. Îl face fericit. Dar eu ştiu că nu poţi avea totul. Am mers pe acel drum. Ştiu unde duce. Şi este aşa de greu, Nanou. Aşa de greu.

Roux ar fi spus, *îţi pasă prea mult*. Roux cu părul lui roşu şi

zâmbetul lui strâmb şi draga lui barcă sub stelele mişcătoare. *Îţi pasă prea mult.* Poate să fie adevărat; în ciuda tuturor celor întâmplate, îmi pasă prea mult. Îmi pasă că Anouk nu are prieteni în şcoala cea nouă. Îmi pasă că Rosette are aproape patru ani şi este vioaie, dar este mută, de parcă ar fi victima unei vrăji malefice, parcă ar fi o prinţesă lovită de muţenie de teama a ceea ce ar putea spune.

Cum să-i explic toate astea lui Roux, care nu se teme de nimic şi nu-i pasă de nimeni? Să fii mamă însemnă să trăieşti cu frică. Frica de moarte, de boală, de pierdere, de accidente, de străini, de Omul Negru, sau de lucrurile simple de zi cu zi care, cumva, reuşesc să ne rănească cel mai rău: privirile nerăbdătoare, cuvintele urâte, lipsa poveştii înainte de culcare, sărutul uitat, teribilul moment în care mama încetează să fie centrul lumii fiicei sale şi devine doar un satelit ca oricare altul, învârtindu-se în jurul unui soare nesemnificativ.

Nu se întâmplase – cel puţin nu încă. Dar văd cum se întâmplă celorlalţi copii; fetele adolescente cu guri îmbufnate şi telefoane mobile şi priviri dispreţuitoare aruncate lumii în general. Am dezamăgit-o, ştiu. Nu sunt mama pe care şi-ar dori-o. Iar la unsprezece ani, deşi inteligentă, este încă prea tânără să înţeleagă ce am sacrificat şi din ce motiv.

Îţi pasă prea mult.

Dacă lucrurile ar fi aşa de simple.

Sunt, repetă vocea lui în inima mea.

Odată, poate, Roux. Acum, nu.

Mă întreb dacă el s-a schimbat. În ceea ce mă priveşte – mă îndoiesc că m-ar recunoaşte. Îmi scrie din când în când – are adresa mea de la Blanche şi Zézette – puţin, de Crăciun şi de ziua lui Anouk. Eu îi scriu la oficiul poştal din Lansquenet, ştiind că uneori trece pe acolo. Nu i-am spus nimic de Rosette în niciuna dintre scrisori. Nici n-am pomenit de Thierry deloc; proprietarul meu, Thierry, care a fost atât de amabil şi de generos şi a cărui răbdare o admir mai mult decât aş putea spune.

Thierry le Tresset, cincizeci şi unu de ani, divorţat, cu un fiu, pios, un om dintr-o bucată.

Mă întreb ce vede la mine.

Mă uit zilele acestea în oglindă şi nicio reflexie nu se uită la mine, doar portretul plat al unei femei la treizeci de ani. Nimic special, doar o femeie, care nu are o frumuseţe sau un caracter ieşite din comun. O femeie ca toate celelalte, ceea ce şi vreau să fiu, dar astăzi, acest gând mă deprimă. Poate din cauza înmormântării: capela tristă, slab luminată, cu florile rămase de la clientul anterior; camera goală; coroana absurd de mare de la Thierry; preotul indiferent căruia îi curgea nasul; muzica sincopată (*Nimrod* de Elgar) răsunând din difuzoarele zgomotoase.

Moartea este banală, cum obişnuia mama să spună cu câteva săptămâni înainte de moartea ei, pe o stradă aglomerată din centrul New-York – ului. Viaţa este extraordinară. *Noi* suntem extraordinari. Să accepţi extraordinarul înseamnă să celebrezi viaţa.

Bine, mamă. Dar lucrurile se schimbă. Acum mai mult timp (nu chiar aşa de mult) noaptea trecută ar fi fost o celebrare. Hallowe'en este un timp magic; un timp al secretelor şi misterelor; al săculeţelor cusute cu mătase roşie şi atârnate în jurul casei ca să alunge răul; al sării împrăştiate pe jos şi al vinului aromat şi al prăjiturilor cu miere lăsate pe pervaz; al dovlecilor, merelor, artificiilor şi al mirosului de pin şi de fum pe când toamna pleacă şi bătrâna iarnă îi ia locul. Ar fi fost cântece şi dansuri în jurul focului de tabără; Anouk, vopsită şi cu pene negre, ţopăind de la o uşă la alta cu Pantoufle lângă ea şi Rosette cu felinarul şi masca ei – cu blăniţă portocalie ca să i se asorteze la păr – grozăvindu-se şi distrându-se în spatele ei.

Nu mai vreau – mă doare când mă gândesc la acele zile. Dar nu suntem în siguranţă. Mama ştia – fugise de Omul Negru timp de douăzeci de ani şi, cu toate că eram convinsă

că am învins, că mama lupta pentru locul meu şi am câştigat bătălia, mi-am dat seama repede că victoria mea era doar o iluzie. Omul Negru are mai multe feţe, mulţi credincioşi şi nu poartă întotdeauna un guler clerical.

Credeam că mă temeam de Dumnezeul lor. După mai mulţi ani, ştiu că mă tem de bunătatea lor. De grija lor bine-intenţionată. De mila lor. Le-am simţit pe urmele mele în toţi aceşti patru ani, amuşinând şi strecurându-se după noi. Şi cei din Les Laveuses s-au apropiat foarte mult. Au intenţii bune, Amabilii; nu vor nimic decât ce este cel mai bine pentru copilul meu frumos. Şi nu vor renunţa până ce nu ne vor despărţi; până ce nu ne vor sfâşia.

Poate de aceea nu am avut încredere în Thierry. Bunul, blândul, solidul Thierry; prietenul meu cu zâmbetul lui cumsecade şi vocea amabilă şi credinţa lui mişcătoare în proprietăţile atotvindecătoare ale banilor. Vrea să ajute – şi ne-a ajutat deja mult în acest an. La un cuvânt al meu o va face din nou. Toate necazurile noastre vor lua sfârşit. Mă întreb de ce ezit. Mă întreb de ce mi-este atât de greu să mă încred în cineva; să admit că am totuşi nevoie de ajutor.

Acum, aproape de miezul nopţii, gândurile mele rătăcesc, aşa cum o fac adesea la vremea asta, la mama mea, la cărţile de joc şi la Cei Amabili. Anouk şi Rosette dorm deja. Vântul nu mai bate. Sub noi, Parisul luceşte ca o broască. Dar, deasupra străzilor, Butte de Montmartre pare să plutească precum un oraş magic în fum şi lumina stelelor. Anouk crede că am ars cărţile. Dar le mai am, mai am cărţile mamei mele, aromate cu ciocolată şi strânse într-un pacheţel.

Cutia este ascunsă sub patul meu. Miroase a timp pierdut şi a anotimpul negurilor. Îl deschid şi acolo sunt cărţile, vechile imagini, aceleaşi miniaturi care erau şi acum câteva secole în Marsilia: Moartea; Amanţii; Turnul; Nebunul; Magicianul; Spânzuratul; Schimbarea.

Nu voi ghici de-adevăratelea, îmi spun eu. Aleg cărţile

la întâmplare fără să mă gândesc la consecinţe. Dar nu pot evita gândul că ceva încearcă să mi se dezvăluie; că în cărţi se află un mesaj.

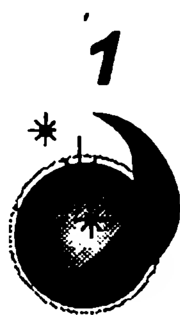
Le las deoparte. A fost o greşeală. Pe vremuri mi-aş fi alungat demonii nocturni cu un descântec – pst-pst, fugi! – şi o poţiune tămăduitoare, nişte tămâie şi puţină sare pe prag. Dar astăzi sunt civilizată; nu beau nimic mai tare decât ceai de muşeţel. Mă ajută să adorm – până la urmă.

Dar noaptea, şi pentru prima oară după mai multe luni, îi visez pe cei Amabili, amuşinând şi clinchetind şi târându-se prin străzile bătrâne din Montmartre, şi în visul meu îmi doresc să fi pus puţină sare pe prag – sau o punguliţă cu leacuri deasupra uşii – pentru că fără ele, noaptea poate pătrunde nestânjenită, atrasă de mirosul ciocolatei.

PARTEA A DOUA

Un Jaguar

1

(Anouk)

Luni, 5 noiembrie

Am prins autobuzul de şcoală, ca de obicei. Nici n-ai fi crezut că este o şcoală acolo dacă n-ar fi existat plăcuţa de intrare. Restul este ascuns în spatele unor ziduri înalte care ar putea aparţine unor birouri sau unui parc particular, sau orice altceva. Lycée Jules Renard; nu prea mare conform standardelor pariziene, dar pentru mine este ca un oraş.

Şcoala mea din Lansquenet avea patruzeci de elevi. Aceasta are opt sute de băieţi şi fete; plus ghiozdane, iPoduri, telefoane mobile, deodorante, manuale, rujuri, jocuri pe calculator, secrete, bârfe şi minciuni. Am doar o prietenă aici – ei bine, *aproape* o prietenă – Suzanne Prudhomme, care locuieşte pe partea cu cimitirul de pe Rue Ganneron şi care uneori intră în *chocolaterie*.

Suzanne – căreia îi place să i se spună *Suze*, ca băuturii – are un păr roşu, pe care-l urăşte şi o faţă rotundă, roz şi întotdeauna este pe punctul de a începe o cură de slăbire. Mie chiar îmi place părul ei, care îmi aminteşte de prietenul meu Roux şi nu mi se pare că este grasă, dar ea se plânge tot timpul. Ea şi cu mine eram prietene bune, dar acum este plină de toane şi uneori chiar spune lucruri răutăcioase fără niciun motiv sau spune că nu va mai vorbi cu mine dacă nu fac exact ceea ce vrea ea.

Astăzi iar nu vrea să îmi vorbească. Asta din cauză că nu am mers cu ea la film în noaptea trecută. Însă cinematograful este cam scump şi pe urmă mai există şi floricelele şi Coca – şi dacă nu cumpăr nimic, Suzanne observă şi spune la şcoală că eu n-am bani niciodată – şi, în afară de asta, ştiu că Chantal ar fi venit şi ea, iar Suzanne e diferită când Chantal e prin preajmă.

Chantal este prietena nouă a lui Suzanne. Are întotdeauna bani de cinema şi părul ei este perfect drept. Poartă o cruce cu diamante de la Tiffany şi odată, la şcoală, când profesorul i-a spus s-o scoată, tatăl lui Chantal a scris o scrisoare la ziar în care povestea cum a fost victimizată fiica lui pentru că purta simbolul credinţei ei catolice în timp ce fetele musulmane au dreptul să umble cu eşarfele acelea ale lor pentru cap. Scrisoarea a produs o oarecare agitaţie; după aceea însă atât crucile cât şi eşarfele au fost interzise la şcoală. Chantal încă poartă crucea, totuşi, pentru că am văzut-o la gimnastică. Profesorii se fac că nu observă. Acesta este efectul pe care-l are tatăl lui Chantal asupra oamenilor.

Ignoră-le, spune mama. *Poţi să-ţi faci alte prietene.*

Să nu credeţi că n-am încercat; dar se pare că, de câte ori îmi găsesc o prietenă, Suze face ce face şi mi-o ia înainte. S-a mai întâmplat și altă dată. Nu e ceva clar, dar este ceva, ca un parfum care pluteşte în aer. Brusc, oamenii despre care credeai că îţi sunt prieteni încep să te evite şi să se ducă la ea; şi, până să-ţi dai bine seama, sunt prietenii *ei*, nu ai tăi şi eşti singur.

Aşa că toată ziua de azi Suze n-o să-mi vorbească, o să stea cu Chantal la toate lecţiile şi o să-şi pună geanta lângă ea ca să nu mă pot aşeza acolo şi, de câte ori mă voi uita la ele, vor părea că râd de mine.

Nu-mi pasă. Cine ar vrea să fie ca ele?

Dar le văd stând cu capetele alăturate şi pot să spun din felul în care se comportă că iar râd de mine. De ce? Ce *am*

eu? Pe vremuri cel puţin ştiam de ce sunt diferită. Dar acum ...

Oare să fie părul meu? Hainele mele? Poate din cauză că n-am cumpărat nimic niciodată de la Galeries Lafayette? Pentru că nu schiez niciodată pe Val d'Isère şi nici nu mă duc vara la Cannes? Am cumva o etichetă pe mine, ca pe o pereche de tenişi ieftini care le avertizează că sunt de mâna a doua?

Mama a încercat atât de mult să mă ajute. Nu am nimic ciudat; nimic care să sugereze că nu avem bani. Port aceleaşi haine ca toţi ceilalţi. Geanta mea este ca a celorlalţi. Mă uit la filmele bune, citesc cărţile bune, ascult muzica bună. Ar trebui să mă integrez. Dar cumva, nu reuşesc.

Eu sunt problema. Nu mă potrivesc. Am cumva o formă diferită, o culoare diferită... Îmi plac alte cărţi. Mă uit în secret la alte filme. Sunt diferită, fie că lor le place sau nu şi nu văd de ce ar trebui să pretind altceva.

Dar este greu când toţi ceilalţi au prieteni. Şi este greu când oamenilor le placi doar când eşti altfel.

Când am venit azi-dimineaţă, celelalte se jucau cu o minge de tenis în clasă. Suze i-o arunca lui Chantal, care i-o arunca lui Lucie, apoi lui Sandrine şi, în jurul clasei, până la Sophie. Nimeni n-a zis nimic când am intrat. Au continuat să se joace cu mingea, dar am observat că nimeni nu mi-o pasa şi mie şi când am strigat – *la mine!* – nimeni n-a părut să mă înţeleagă. Era de parcă s-ar fi schimbat jocul; fără ca cineva să spună clar, acum jocul era să ţină mingea departe de mine, strigând *Annie la minge*, făcându-mă să tresar şi să mă învârt.

Ştiu că este o prostie. E doar un joc. Dar aşa se întâmplă în fiecare zi la şcoală. Într-o clasă de douăzeci şi trei, eu sunt numărul impar; cea care trebuie să stea singură; cea care trebuie să împartă calculatoarele cu alte două eleve (de obicei, Chantal şi Suze) în loc de una; care îşi petrece pauzele singură, în bibliotecă sau doar stând pe o bancă în timp ce restul umblă în grupuri, râzând şi vorbind

sau jucându-se pe teren. Nu m-ar deranja dacă ar mai păţi la fel şi altele. Dar nu se întâmplă nimănui. Doar mie.

Nu este din cauză că sunt timidă. Îmi *plac* oamenii. Mă înţeleg cu ei. Îmi place să vorbesc şi să mă joc pe teren; nu sunt ca Claude, care este prea timid ca să scoată o vorbă cu cineva şi care se bâlbâie ori de câte ori profesorul îl întreabă ceva. Nu sunt sensibilă ca Suze, sau snoabă ca Chantal. Întotdeauna ascult necazurile altora – dacă Suze se ceartă cu Lucie sau Danielle, la mine vine mai întâi, nu la Chantal – dar tocmai când cred că am ajuns undeva, pleacă şi se apucă de altceva, de exemplu mă fotografiază pe mine la cabine cu telefonul ei mobil, şi apoi arată poza tuturor. Şi când am spus, *Suze, nu face asta*, s-a uitat ciudat la mine şi a spus *e doar o glumă*, aşa că am fost nevoită să râd, chiar dacă nu vreau, pentru că nu doresc să fiu cea care nu are simţul umorului. Dar mie nu mi se pare amuzant. Ca la jocul de tenis, este amuzant doar când nu eşti tu poanta.

Oricum, la asta mă gândeam când mergeam înapoi cu autobuzul, cu Suze şi Chantal chicotind pe banca din spatele meu. Nu m-am întors, ci m-am prefăcut că citesc o carte, deşi maşina se zdruncina atât de tare încât pagina nu se mai vedea deloc. De fapt, îmi lăcrimau puţin ochii – aşa că m-am uitat pe geam, deşi ploua şi era aproape întuneric şi totul era culoarea gri-Paris pe când ne apropiam de staţia de metrou de lângă Rue Caulaincourt.

Poate voi lua metroul de acum înainte. Nu e chiar aşa de aproape de şcoală, dar îmi place mai mult: mirosul de biscuiţi al scărilor, curentul de aer când vine un metrou, oamenii, mulţimile. Vezi tot felul de oameni ciudaţi în metrou. Oameni de toate rasele: turişti, femei musulmane cu voaluri, bişniţari africani cu buzunarele pline cu ceasuri false şi sculpturi în abanos şi brăţări de scoici şi perle. Bărbaţi îmbrăcaţi ca femeile şi femei îmbrăcate ca vedetele de film şi oameni care înghit lucruri ciudate din pungi de hârtie

maro şi punkişti şi tatuaje şi inele în sprâncene şi cerşetori şi muzicanţi şi hoţi şi beţivi.

Mama preferă să merg cu autobuzul.

Desigur. Îi convine.

Suzanne chicotea şi mi-am dat seama că iar vorbeau despre mine. M-am ridicat, fără să mă uit la ea, şi m-am dus spre faţa autobuzului.

Chiar atunci am văzut-o pe Zozie, stând pe interval. Astăzi nu purta pantofii de acadea, ci o pereche de cizmuliţe purpurii, cu talpă înaltă, decorate cu nişte catarame până la genunchi. Purta o rochie scurtă, neagră şi un pulover cu gât rulat verde-lămâie; în păr avea o şuviţă roz-strălucitor şi arăta grozav.

Nu m-am putut abţine şi i-am spus.

Credeam că mă uitase până acum, dar n-o făcuse.

— Annie! Tu erai! M-a sărutat. Eu cobor aici. Şi tu?

M-am uitat în spate şi le-am văzut pe Chantal şi pe Suzanne privind fix, fără să mai chicotească. Nu că ar fi putut cineva să chicotească privind-o pe Zozie. Sau că i-ar fi păsat ei dacă ar fi făcut-o. Suzanne căscase gura (ceea ce nu-i stătea prea bine); lângă ea, Chantal avea aceeaşi nuanţă cu puloverul lui Zozie.

— Prietenele tale? m-a întrebat Zozie.

— Cum să nu, i-am spus şi mi-am dat ochii peste cap.

Zozie a râs. Râde mult, chiar tare de fapt şi nu pare să-i pese că lumea se holbează la ea. Era foarte înaltă cu cizmele ei. Aş fi dorit să am şi eu aşa ceva.

— Ei bine, de ce nu-ţi cumperi? a spus Zozie.

Am dat din umeri.

— Trebuie să spun că arăţi foarte ... *convenţional.* Îmi place cum spune ea *convenţional,* cu o sclipire în ochi care nu este chiar amuzată. Credeam că eşti mai originală, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Mama nu vrea să părem diferite.

A ridicat o sprânceană.

— Nu zău!

A dat iar din umeri.

— Ei, fiecare le ştie pe ale lui. Ştii că există un locşor grozav chiar în josul străzii unde se fac cele mai grozave *Saint-Honorés* de partea aceasta a Parisului – aşa că de ce n-am sărbători?

— Ce să sărbătorim? i-am zis eu.

— Voi fi vecină cu voi.

Bine, ştiu că n-am voie să ies cu străini. Mama mă ceartă destul de des şi nu poţi locui în Paris fără să înveţi să fii precaut. Dar era o situaţie diferită – era Zozie – şi, în afară de asta, mă întâlneam cu ea într-un loc public, o ceainărie englezească pe care n-o mai văzusem şi în care se făceau, după cum îmi promisese ea, cele mai grozave prăjituri.

Nu m-aş fi dus acolo singură. Astfel de locuri mă fac nervoasă – numai mese din sticlă şi doamne cu blănuri care se uită la mine îmbrăcată în hainele de şcoală şi ciufulită şi se uită la Zozie cu cizmele ei cu talpă înaltă, de parcă nu le-ar veni să creadă că suntem adevărate.

— Ador locul ăsta, a spus Zozie, încet. Este amuzant. Şi se ia aşa de tare în serios ...

Îşi lua şi preţurile în serios. Cu mult peste posibilităţile mele – zece euro o ceaşcă cu ceai, doisprezece o cană cu ciocolată fierbinte.

— Nu-i nimic, mi-a spus Zozie. Eşti invitata mea. Şi ne-am aşezat la o măsuţă pe un colţ în timp ce o ospătăriţă bosumflată care semăna cu Jeanne Moreau ne-a înmânat meniul de parcă ar fi durut-o.

— O ştii pe Jeanne Moreau? a zis Zozie surprinsă.

Am încuviinţat, încă nervoasă.

— Mi-a plăcut mult în *Jules et Jim*.

— Dar nu arăta de parcă ar fi avut un băţ în fund, a comentat

Zozie, arătând spre chelneriţă, care acum zâmbea pe lângă două doamne bine îmbrăcate cu părul la fel de blond.

Am râs. Doamnele s-au uitat la mine, apoi iar la cizmele purpurii ale lui Zozie. Şi-au apropiat capetele şi brusc m-am gândit la Suze şi la Chantal şi mi s-a uscat gura.

Cred că Zozie a observat ceva, pentru că s-a oprit din râs şi a părut îngrijorată.

— Ce este? m-a întrebat ea.

— Nu ştiu. Mă gândeam doar la cei care râd de noi. Este genul de loc care i-ar plăcea mamei lui Chantal, am încercat eu să explic. Locul în care doamne subţiri în caşmir pastel beau ceai cu lămâie şi ignoră prăjiturile.

Zozie şi-a încrucişat picioarele.

— Asta pentru că nu eşti o clonă. Clonele se integrează. Ciudaţii, nu. Întreabă-mă pe care-i prefer.

Am dat din umeri.

— Bănuiesc.

— Dar nu eşti convinsă. A zâmbit ironic. Urmăreşte-mă. A pocnit din degete înspre chelneriţa care semăna cu Jeanne Moreau şi, exact în acelaşi moment, chelneriţa s-a împiedicat în pantofii ei cu tocuri înalte şi a scăpat ceainicul pe masa din faţa ei, udând faţa de masă şi împroşcând cu ceai fierbinte genţile doamnelor şi pantofii lor scumpi.

M-am uitat la Zozie.

Zozie a rânjit.

— Grozav truc, nu?

Şi atunci am râs, pentru că *desigur* fusese o întâmplare şi nimeni n-ar fi putut prevedea ce urma să se întâmple, deşi mie mi se păruse că Zozie *făcuse* ceainicul să cadă; ospătăriţa se agita pe lângă doamnele elegante cu pantofii uzi şi nimeni nu se mai uita la noi şi nici nu mai râdeau de cizmele ridicole ale lui Zozie.

Aşa că am comandat prăjituri din meniu şi cafea de la barul special. Zozie şi-a luat un *Saint Honoré* – nu ţine

dietă – şi eu un fragipan, apoi un *latte vanilla* şi am vorbit mai mult decât aş fi crezut, despre Suze şi școală şi cărţi şi *maman* şi Thierry şi despre *chocolaterie*.

— Trebuie să fie grozav să locuieşti într-o cofetărie, a spus Zozie, începându-şi *Saint Honoré*-ul.

— Nu e aşa de frumos ca în Lansquenet.

Zozie a părut interesată.

— Ce este Lansquenet?

— Un loc în care am stat înainte. Undeva în sud. Era grozav.

— Mai grozav decât Parisul? Părea surprinsă.

Aşa că i-am povestit despre Lansquenet şi Les Marauds unde ne jucam, Jeannot şi cu mine; pe urmă i-am povestit despre Amande, şi oamenii fluviului, şi despre barca lui Roux cu copertina din sticlă şi mica tendă cu panouri emailate şi despre cum făceam ciocolate, *maman* şi cu mine, noaptea târziu şi dimineaţa devreme, astfel încât totul mirosea a ciocolată, chiar şi praful.

După aceea am fost surprinsă cât de mult am vorbit. Nu ar fi trebuit să povestesc despre astea; sau despre locurile în care am fost înainte. Dar cu Zozie e altceva. Cu ea mă simt în siguranţă.

— Deci, acum că *madame* Poussin a murit cine o mai ajută pe mama ta? a întrebat Zozie, adunând spuma din pahar cu o linguriţă.

— Ne descurcăm noi, i-am spus.

— Rosette merge la şcoală?

— Nu încă. Din nu ştiu ce motiv, nu voiam să-i povestesc despre Rosette. Dar e foarte deşteaptă. Desenează foarte bine. Se semnează şi chiar urmăreşte cuvintele din cartea ei cu poveşti cu degetul.

— Nu seamănă cu tine.

Am dat din umeri.

Zozie m-a privit cu aceeaşi sclipire în ochi, de parcă ar fi

vrut să mai spună ceva. Dar n-a făcut-o şi-a terminat doar latte-ul şi a spus:

— Trebuie să vă fie greu, fără un tată.

Am dat din umeri. Desigur că am un tată – doar că nu ştiu cine este – dar n-aveam de gând să-i spun *asta* lui Zozie.

— Cred că mama ta şi cu tine sunteţi foarte apropiate.

— Îhâm, am aprobat eu.

— Semeni cu ... S-a oprit şi a zâmbit încruntată puţin, de parcă s-ar fi gândit la ceva ce o încurca. Şi e ceva la tine, Annie, ceva ce nu înţeleg prea bine ...

N-am răspuns, desigur. Tăcerea e mai sigură, spune *maman*, pentru că ceea ce spui poate fi folosit împotriva ta.

— Ei, nu eşti o clonă, asta e sigur. Cred că ştii şi tu câteva trucuri...

— Trucuri? M-am gândit la ospătăriţă şi la ceaiul vărsat. M-am uitat în altă parte, simţindu-mă iar stângace, dorind să vină cineva cu nota de plată ca să pot să-mi iau rămas-bun şi să fug acasă.

Dar ospătăriţa noastră ne evita şi trăncănea cu bărbatul de la barul de cafea, râzând şi scuturându-şi părul, aşa cum face şi Suze uneori atunci când Jean-Loup Rimbault (un băiat care-i place) stă lângă ea. Am observat ceva la ospătari şi ospătăriţe: chiar dacă te servesc la timp, niciodată nu vor să vină cu nota de plată.

Şi atunci Zozie şi-a încrucişat degetele, dar aşa de ascuns încât era să nu observ. Un semn mic, ca scânteia unui comutator şi atunci ospătăriţa care semăna cu Jeanne Moreau s-a întors de parcă cineva ar fi împins-o şi ne-a adus imediat nota de plată pe o tavă.

Zozie a zâmbit şi a scos portofelul. Jeanne Moreau aştepta, uitându-se plictisită şi bosumflată şi mă aşteptam ca Zozie să spună ceva – la urma-urmei cine poate să spună „fund" într-o ceainărie englezească nu se teme să

spună ce-i trece prin cap.

Dar n-a spus.

— Poftim cincizeci, păstrează restul. Şi i-a dat chelneriţei o bancnotă de cinci euro.

Ei bine, eu am văzut că era de cinci. Am văzut foarte clar atunci când Zozie a pus-o pe tavă şi a zâmbit. Dar, cumva, chelneriţa n-a văzut.

A spus doar:

— *Merci, bonne journée* şi Zozie a făcut iar semnul cu degetele şi a pus portofelul la loc de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Apoi s-a întors *şi mi-a făcut cu ochiul.*

O secundă am crezut că nu văzusem bine. Poate fusese doar un accident – la urma-urmei, locul era aglomerat, chelneriţa era ocupată şi oamenii mai greşesc uneori.

Dar după ceea ce se întâmplase cu ceaiul ...

Mi-a zâmbit, exact ca o mâţă care te zgârie chiar când îţi toarce în braţe.

Trucuri, spusese.

Accident, m-am gândit eu.

Mi-am dorit deodată să nu fi venit; mi-am dorit să n-o fi strigat în ziua aceea în faţa *chocolateriei.* E doar un joc – nu este ceva adevărat – dar pare atât de periculos, ca ceva adormit pe care poţi să-l împingi doar de câteva ori până ce îşi deschide ochii de-a binelea.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să plec.

— Annie, relaxează-te. Este doar patru şi jumătate ...

— Maman se îngrijorează dacă întârzii.

— Cinci minute nu strică ...

— Trebuie să plec.

Cred că mă aşteptam să mă oprească, să mă facă să mă întorc, cum făcuse cu ospătăriţa. Dar Zozie doar a zâmbit şi m-am simţit ca o proastă pentru că intrasem

în panică. Unii oamenii sunt sugestionabili. Probabil că şi chelneriţa făcea pate dintre ei. Sau poate amândouă greşiseră – sau poate eu.

Dar ştiam că nu greşisem. Şi ea ştia că văzusem. Mi-era clar. Şi cum se uitase la mine – zâmbind pe jumătate de parcă am fi împărţit şi altceva, nu doar prăjitura ...

Ştiu că nu e sigur. Dar îmi place. Aş vrea să-i spun ceva ca s-o fac să înţeleagă ...

M-am întors şi am văzut că zâmbea.

— Hei, Zozie, am spus, ăsta e numele tău adevărat?

— Hei, Annie, m-a imitat ea. Este numele tău adevărat?

— Ei bine, eu ... Am fost atât de încurcată încât era cât pe aci să-i spun. Prietenii mei *adevăraţi* îmi spun Nanou.

— Şi ai mulţi? Mi-a răspuns ea, zâmbind.

Am râs şi am ridicat un deget.

2

(Zozie)

Marţi, 6 noiembrie

Ce copilă interesantă. Mai tânără decât contemporanii ei într-un fel, dar mult mai în vârstă decât ei în altele, nu-i este greu să discute cu adulţii, dar în preajma altor copii pare stângace, de parcă ar încerca să le stabilească nivelul de competenţă. Cu mine a fost expansivă, nostimă, vorbăreaţă, dornică, prietenoasă, dar precaută din instinct de îndată ce am atins – chiar aşa, uşor – subiectul alienării ei.

Desigur, niciun copil nu doreşte să pară diferit. Dar rezerva lui Annie merge mai departe. E parcă ar ascunde ceva de lume, o calitate străină care ar putea fi periculoasă dacă ar fi descoperită.

Alţii poate nu au observat. Dar eu nu sunt alţii şi mă simt irezistibil atrasă de ea. Mă întreb dacă ştie *ce* este – dacă înţelege – dacă are o fărâmă de potenţial în căpşorul ei ţâfnos.

M-am întâlnit iar cu ea astăzi, când venea acasă de la şcoală. Era – nu chiar rece, doar mai puţin încrezătoare ca ieri, de parcă şi-ar fi dat seama că a depăşit un prag. După cum spuneam, un copil interesant, cu atât mai mult cu cât este o provocare. Simt că nu este imună la seducţie; dar este grijulie, foarte atentă şi va trebui să lucrez încet dacă vreau să n-o sperii.

Aşa că doar am vorbit o vreme – nu am spus nimic de ciudăţenia ei sau de locul pe care-l numeşte Lansquenet

sau de cofetărie – apoi ne-am despărţit, dar nu înainte să-i spun unde locuiesc şi unde lucrez acum.

Lucru? Toţi avem nevoie de o slujbă. Mie îmi dă ocazia să mă joc, să fiu în preajma oamenilor, să-i observ şi să le aflu micile secrete. Bineînţeles, nu am nevoie de bani; de aceea îmi permit să accept prima slujbă convenabilă care mi se oferă. Singura slujbă pe care orice fată o poate găsi uşor într-un loc ca Montmartre.

Nu, nu *aceea*. Ospătăriţă, desigur.

De multă vreme nu mai lucrasem într-o cafenea. În zilele acelea nu eram obligată – salariul e mizerabil şi atmosfera şi mai rea – dar simţeam că, o chelnăriţă se potrivea cumva cu imaginea lui Zozie de l'Alba şi, în plus, îmi oferă un punct de observaţie bun ca să văd ce se mai întâmplă în vecinătate.

Le P'tit Pinson, ghemuit în colţul Rue des Faux-Monnayeurs, este o cafenea de stil vechi, din vremurile apuse ale Montmartre, întunecată şi afumată şi acoperită cu straturi de grăsime şi nicotină. Proprietarul ei este Laurent Pinson, un parizian de şaizeci şi cinci de ani, cu o mustaţă agresivă şi cu o igienă personală lamentabilă. Ca şi Laurent, atracţia cafenelei se limitează în general la vechea generaţie – care-i apreciază preţurile modeste şi al său *plat du jour* – şi ciudaţii de teapa mea care apreciază grosolănia remarcabilă a proprietarului şi politica extremistă a clienţilor săi mai bătrâiori.

Turiştii preferă Place du Terre, cu cafenelele sale micuţe şi drăgălaşe şi măsuţele acoperite cu umbreluţe pe aleea pavată. Sau patiseria tip art deco din josul Butte, cu aranjamentul de bijuterie al plăcintelor şi prăjiturelelor sale. Sau ceainăria englezească din Rue Ramey. Dar pe mine nu mă interesează turiştii. Pe mine mă interesează acea *chocolaterie*, pe care o văd clar de partea cealaltă a scuarului. De aici pot să văd cine intră şi cine iese, pot număra clienţii, pot urmări livrările şi pot să mă ţin în general la curent cu

ritmurile vieţii sale insignifiante.

Scrisorile pe care le furasem în prima zi nu s-au dovedit a fi prea practice. O factură datată 20 octombrie, pe care era ştampilat PLĂTIT CASH, de la Sugar Fils, un furnizor de dulciuri. Dar cine mai plăteşte cu bani peşin în zilele noastre? Un mod de plată nepractic, lipsit de sens – oare femeia aia nu are un cont? – şi care mă lasă la fel de ignorantă cum eram.

Al doilea plic este o felicitare pentru *madame* Poussin, semnată Thierry, cu un sărut. Ştampilată în Londra, cu *ne vedem curând* şi *te rog, nu te îngrijora*, adăugate în grabă.

Le îndosariez pentru utilizare ulterioară.

A treia, o ilustrată din Rhône, conţinea chiar şi mai puţine informaţii.

Mă îndrept spre nord. Trec pe la voi dacă pot.

Semnată cu R, ilustrata era adresată lui Y şi A, deşi era scrisă atât de neglijent încât Y semăna mai curând cu un V.

A patra, o reclamă pentru servicii de contabilitate.

Totuşi, îmi spun eu, mai este timp.

— Hei, tu erai! Iar artistul. Acum îl ştiu, îl cheamă Jean-Louis şi prietenul lui cu beretă este Paupaul. Îi văd des la P'tit Pinson, bând bere şi tăifăsuind cu doamnele. Cincizeci de euro pentru o schiţă în creion – şi ţi se face un portret detaliat. Jean-Louis este un fermecător – femeile obişnuite sunt destul de susceptibile – şi insistenţele lui, mai degrabă decât talentul, sunt secretul succesului său.

— Nu cumpăr, aşa că nu-ţi pierde timpul, îi spun de îndată ce îşi deschide mapa.

— Atunci îl vând lui Laurent, spuse el, făcându-mi cu ochiul. Sau poate îl păstrez pentru mine.

Paupaul se preface că nu-i pasă. Este mai în vârstă decât prietenul lui şi stilul său e mai puţin exuberant. De fapt, vorbeşte foarte rar, doar stă cu şevaletul în colţul scuarului, mâzgălind repede cu o intensitate înspăimântătoare.

Are o mustaţă intimidantă şi-şi face clienţii să stea mult, în timp ce el se încruntă şi zgârie şi bombăne violent înainte de a scoate o lucrare cu proporţii atât de bizare încât clienţii, speriaţi, plătesc.

Jean-Louis tocmai mă desena pe când îmi făceam loc printre mese.

— Te avertizez. O să te coste, i-am spus.

— Gândeşte-te la crini, a spus Jean-Louis, visător. Ei nu trudesc şi nici nu cer taxe.

— Crinii nu trebuie să plătească chitanţe.

În dimineaţa aceasta, am fost la bancă. Aşa am făcut în fiecare dimineaţă din săptămâna aceasta. Scoaterea a douăzeci şi cinci de mii de euro odată ar atrage o atenţie nedorită asupra mea, dar câteva retrageri modeste – o mie azi, două mii poimâine – nu se ţin minte de la o zi la alta.

Totuşi, nu e bine să te culci pe o ureche.

Aşa că am intrat, nu ca Zozie, ci ca prietena pe numele căreia deschisesem contul, Barbara Beauchamp, o secretară demnă de încredere. M-am transformat într-o creatură ştearsă cu această ocazie; cu toate că invizibilitatea adevărată este imposibilă (şi devii de fapt şi mai izbitor), monotonia este la îndemâna tuturor şi o femeie oarecare cu o căciulă de lână şi mănuşi trece neobservată aproape peste tot.

De aceea mi-am dat seama imediat. Am simţit o atenţie ciudată pe când stăteam la ghişeu; o vioiciune neobişnuită în comportarea lor; cererea de a aştepta în timp ce mi se aduc banii; mirosul şi sunetul unor lucruri nu tocmai în regulă.

Nu am aşteptat confirmarea. Am părăsit banca de îndată ce casieriţa a dispărut din vedere, apoi am strecurat carnetul de cecuri şi cardul într-un plic şi le-am pus în prima cutie poştală. Adresa era fictivă; obiectele incriminatoare îşi vor petrece următoarele trei luni trecând de la un oficiu poştal la altul până ce vor ajunge în depozitul de corespondenţă

neridicată şi nu vor fi găsite niciodată. Dacă aş vrea să scap de vreun cadavru, aş proceda la fel; aş trimite bucăţi de mâini şi picioare şi tors la adrese inexistente prin toată Europa, în timp ce poliţia ar căuta în van mormântul ascuns.

Nu că mi-ar plăcea să omor. Dar nu poţi înlătura complet această posibilitate. Am găsit un magazin de îmbrăcăminte în care m-am schimbat din madame Beauchamp în Zozie d'Alba şi, atentă la orice ieşit din comun, m-am întors pe ocolite la cămăruţa mea din Montmartre şi am contemplat viitorul.

La naiba.

Douăzeci şi cinci de mii de euro au rămas în contul fals al doamnei Beauchamp – bani care m-au costat şase luni de planificare, cercetare şi studii de îmbunătăţire a noii mele identităţi. Nicio şansă să-i mai recuperez acum; deşi era improbabil că voi fi recunoscută după înregistrarea camerei video, totuşi probabil contul fusese blocat, aşteptând investigaţia poliţiei. S-o recunoaştem, banii erau pierduţi pentru totdeauna, lăsându-mă doar cu puţin mai mult decât talismanul de pe brăţară – un şoarece, de fapt, foarte potrivit pentru biata Françoise.

Tristul adevăr este, îmi spun eu, că meseria aceasta nu mai are viitor. Şase luni pierdute şi am ajuns de unde am plecat. Fără bani, fără viaţă.

Ei bine, *asta* se poate schimba. Tot ceea ce îmi trebuie este puţină inspiraţie. Vom începe cu magazinul de dulciuri, nu-i aşa? Cu Vianne Rocher, din Lansquenet, care, pentru motive cunoscute doar de ea, se transformase în Yanne Charbonneau, mamă a doi copii, o văduvă respectabilă din Butte.

Simt oare un spirit înrudit? Nu. Dar recunosc o provocare. Deşi nu pot obţine prea multe de la *chocolaterie* acum, viaţa lui Yanne nu este lipsită de atracţie. Şi, desigur, are acel copil. Acel copil foarte interesant.

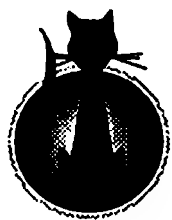
Locuiesc lângă Boulevard de Clichy, la zece minute de Faux-Monnayeurs. Două camere de mărimea unui timbru

poştal în vârful a patru etaje cu scări înguste, dar suficient de ieftin pentru nevoile mele şi suficient de discret ca să-mi păstrez anonimatul. De aici pot observa străzile; comploturile în desfăşurare; pot deveni o parte a scenariului.

Nu este Butte, care este prea scump acum pentru mine. De fapt, este ceva mai ieftin decât locşorul încântător al lui Françoise în arondismentul 11, dar Zozie d'Alba nu aparţine acelui loc; ea trebuie să trăiască modest. Aici trăiesc tot felul de oameni: studenţi, vânzători, imigranţi, maseuze înregistrate sau nu. Există vreo jumătate de duzină de biserici doar în această zonă (dezmăţul şi religia, gemenele siameze); pe străzi e mai mult gunoi decât frunze căzute; miroase continuu a canalizare şi rahaţi de câine. De partea aceasta a Butte, cafenelele drăgălaşe sunt înlocuite cu fast-fooduri ieftine şi magazine fără licenţă în jurul cărora se adună noaptea vagabonzii şi beau vin roşu din sticle de plastic înainte de a se culca în aleile întunecate.

Mă voi plictisi de toate astea curând; dar am nevoie de un loc în care să mă ascund o vreme, până ce agitaţia în jurul lui *madame* Beauchamp – şi a lui Françoise Lavery – se potoleşte. Nu strică să fii precaut, ştiu – şi, în afară de asta, după cum spunea mama, trebuie să-ţi laşi timp să culegi recolta.

3

(Zozie)

Joi, 8 noiembrie

În timp ce aşteptam să se coacă roadele, am reuşit să strâng câte ceva despre locuitorii din Place des Faux-Monnayeurs. *Madame* Pinot, pitulicea care conduce magazinul de suveniruri, adoră să bârfească şi mi-a prezentat locuitorii aşa cum îi ştie ea.

Aşa am aflat că Laurent Pinson frecventează barurile, că grăsunul de la restaurantul italian cântăreşte mai mult de 100 de kilograme, dar tot mai intră în *chocolaterie* cel puţin de două ori pe săptămână şi că femeia care trece în fiecare joi la ora zece cu câinele este *madame* Luzeron, al cărei soţ a avut un atac anul trecut şi al cărei fiu a murit la treisprezece ani. În fiecare joi se duce la cimitir, spune madame Pinot, cu javra în lesă. Nu lipseşte niciodată. Săraca bătrânică.

— Şi *chocolateria*? Am întrebat, luând un *Paris-Match* (urăsc *Paris-Match*-ul) dintr-un raft cu reviste. Deasupra şi dedesubtul revistelor sunt afişate aiureli religioase: Fecioara Maria din plastic, ceramică ieftină; globuri de sticlă cu *Sacré-Coeur;* medalioane; crucifixe; rozarii; tămâie pentru toate ocaziile. Bănuiesc că *madame* este cam mironosiţă; s-a uitat la coperta revistei mele (care o arată pe prinţesa Stephanie de Monaco, în bikini, făcându-şi de cap pe o plajă oarecare) şi a făcut o figură ca fundul unui curcan.

— Nu prea sunt multe de spus, a comentat ea. Soţul a murit undeva în sud. Dar ea a ştiu să cadă în picioare. Buzele i s-au strâns iar. Cred că vom avea o nuntă în curând.

— Zău?

A încuviinţat.

— Thierry le Tresset. E casa lui. I-a închiriat-o ieftin lui madame Poussin pentru că era un fel de prietenă de familie. Aşa a întâlnit-o pe *madame* Charbonneau. Şi dacă am mai văzut vreun bărbat amorezat lulea ... A pus revista la loc. Totuşi mă întreb dacă ştie la ce se înhamă. Cred că ea are cu treizeci de ani mai puţin decât el – iar el întotdeauna e plecat cu afaceri şi ea cu cei doi copii, dintre care unul e *special* ...

— Special? întreb eu.

— A, n-ai auzit? Sărăcuţa de ea. Cred că ar fi o povară pentru oricine – şi, de parcă asta n-ar fi suficient de rău, spune ea, prăvălia aia nu prea aduce vreun profit, cu toate taxele şi încălzirea şi chiria ...

Am lăsat-o să vorbească o vreme. Bârfa este valută pentru oameni ca *madame* şi cred că i-am dat deja multe la care să se gândească. Cu părul meu cu şuviţe roz şi purpurii cred că şi eu sunt un subiect de bârfă. Am părăsit magazinul cu un *la revedere* voios şi m-am întors la serviciu.

Este cel mai bun loc de observaţie la care aş fi putut spera. De aici pot să văd toţi clienţii lui Yanne, să urmăresc venirile şi plecările, livrările şi pot să mă uit la copii.

Cea mică e o figură; nu e zgomotoasă, dar e neastâmpărată şi, în ciuda înălţimii ei, e ceva mai mare decât aş fi bănuit. Madame Pinot îmi spune că are cam patru ani şi încă nu vorbeşte, deşi pare să înţeleagă limbajul semnelor. Un copil *special*, îmi spune *madame*, cu rânjetul acela al ei pe care-l rezervă pentru negri, evrei, turişti şi cei care au opinii politice corecte.

Un copil special? Desigur. Dar *cât* de special este rămâne de văzut.

Şi, bineînţeles, mai este şi Annie. O văd de la P'tit Pinson – în fiecare dimineaţă chiar înainte de opt şi seara, după ora patru jumătate – şi vorbeşte destul de veselă cu mine: despre şcoală şi despre prietenii ei, despre profesori, despre oamenii pe care-i întâlneşte în autobuz. Este un început, cel puţin; dar simt că ascunde ceva. Într-un fel îmi place. Aş putea folosi acea putere – cu o educaţie corectă sunt sigură că ar ajunge departe – şi, oricum, ştiţi voi, cea mai mare parte a farmecului se află în vânătoare.

Dar m-am plictisit de P'tit Pinson. Salariul pe prima săptămână de-abia îmi acoperă cheltuielile şi Laurent e greu de mulţumit. Mai rău, a început să-mi dea atenţie: văd asta în culoarea lui şi în felul în care-şi netezeşte părul, în atenţia pe care o acordă aspectului său.

E un risc, desigur, ştiu asta. Nu ar fi observat-o pe Françoise Lavery. Dar Zozie d'Alba are un alt fel de farmec. El nu-l înţelege; lui îi displac străinii şi femeia aceasta are un anumit aspect, un aspect de ţigan în care el nu are încredere ...

Totuşi, pentru prima oară după mai mulţi ani, este atent la felul în care se îmbracă: dă deoparte cravata asta (prea ţipătoare, prea lată); analizează calitatea costumului şi aşa mai departe; miroase colonia, folosită ultima oară la nunta cuiva, oţetită acum cu timpul şi care lasă pete maronii pe cămaşa lui albă ...

În mod normal, aş încuraja această purtare, aş juca vanitatea bătrânului în speranţa câtorva câştiguri uşoare: o carte de credit, poate nişte bani; poate un depozit ascuns undeva, un furt pe care Laurent nu l-a anunţat.

De obicei, aş fi făcut-o. Dar bărbaţi ca Laurent sunt uşor de găsit. Femei ca Yanne, însă...

Când eram altcineva, acum câţiva ani am văzut un film despre romanii antici. Un film care m-a dezamăgit în mai multe feluri: prea mult sânge fals şi mântuiri gen Hollywood. Iar scenele cu gladiatori erau cele mai nerealiste; toţi acei

figuranţi generaţi pe computer din fundal, râzând şi ţipând şi fluturându-şi mâinile în modele clare, de parcă erau pe un tapet animat. M-am întrebat atunci dacă producătorii filmului *urmăriseră* vreodată o mulţime reală. Eu o fac – în general mulţimea mi se pare mult mai interesantă decât spectacolul – şi, cu toate că era o animaţie convingătoare, oamenii erau lipsiţi de culoare şi nu se comportau câtuşi de puţin real.

Ei bine, Yanne Charbonneau îmi aminteşte de acei oameni. Este o frântură din fundal, destul de reală pentru un observator întâmplător, dar care acţionează după nişte instrucţiuni previzibile. E lipsită de culoare – sau, dacă are, se pricepe să o ascundă în spatele acestui ecran de inconsecvenţă.

Copiii, totuşi, au o lumină strălucitoare. Majoritatea copiilor au culori mai puternice decât adulţii, dar chiar şi aşa, Annie se deosebeşte de ei, cu urma ei albastră-strălucitoare sclipind neobrăzat pe cer.

Mai este şi altceva, cred – un fel de umbră care o urmăreşte. Am văzut-o iar când se juca împreună cu Rosette pe aleea din spatele *chocolateriei*, Annie cu părul ei bizantin transformat într-o torţă aurie de soarele după-amiezii, ţinând mâna surorii sale, în timp ce Rosette tropăia şi lovea pietrele din pavaj cu cizmuliţele ei trandafirii.

Un fel de umbră. Un câine, o pisică?

Ei, voi afla eu. Ştiţi că voi afla. Mai lasă-mi puţin timp, Nanou. Mai lasă-mi doar puţin timp.

4

(Vianne)

Joi, 8 noiembrie

Thierry s-a întors azi de la Londra cu o grămadă de cadouri pentru Anouk şi Rosette şi o duzină de trandafiri pentru mine.

Era douăsprezece şi un sfert şi mai aveam zece minute până la pauza de prânz. Tocmai împachetam o cutie cu *macarons* pentru o clientă şi mă pregăteam pentru o oră liniştită împreună cu fetele (joi este după-amiaza liberă a lui Anouk). Am pus o panglică roz în jurul cutiei – gest pe care-l mai făcusem de o mie de ori – am legat-o cu o fundă, apoi am lipit panglica de foarfecă, s-o ondulez.

— Yanne!

Foarfeca a alunecat şi a stricat funda.

— Thierry! Te-ai întors cu o zi mai devreme!

Este un bărbat solid; înalt şi musculos. Cu paltonul lui din caşmir umplea cadrul uşii. O faţa deschisă, ochi albaştri, păr des, mai mult castaniu. Mâini solide, obişnuite cu munca, palme cu cicatrice şi unghii lustruite. Un miros de var şi piele şi transpiraţie şi *jambon-frites* şi ocazionalul trabuc.

— Ţi-am simţit lipsa, a spus el şi m-a sărutat pe obraz. Îmi pare rău că n-am ajuns la timp pentru înmormântare. A fost rău?

— Nu, doar trist. N-a venit nimeni.

— Eşti o stea, Yanne. Nu ştiu cum reuşeşti. Cum merge afacerea?

— Bine. De fapt, nu merge; clienta era a doua din ziua aceea, fără a-i socoti pe cei care vin doar să se uite. Dar eram bucuroasă când venea ea – o chinezoaică într-un palton galben, căreia-i plăceau *macarons*, dar care ar fi fost mai fericită cu nişte căpşuni în ciocolată. Nu că ar conta. Nu este treaba mea. Cel puţin, acum nu mai este.

— Unde sunt fetele?

— Sus, i-am spus eu. Se uită la televizor. Cum a fost la Londra?

— Grozav. Ar trebui să vii şi tu.

De fapt, ştiu asta foarte bine; mama şi cu mine am locuit acolo aproape un an. Nu sunt sigură de ce nu i-am spus şi lui, sau de ce l-am lăsat să creadă că sunt născută şi crescută în Franţa. Poate dorinţa de a fi comună, poate teama că dacă aş fi vorbit de mama ar fi putut să mă privească altfel.

Thierry e un cetăţean la locul lui. Băiatul unui constructor educat prin muncă, nu este obişnuit cu lucrurile ieşite din comun şi cu nesiguranţa. Gusturile lui sunt convenţionale. Îi place o friptură bună, bea vin roşu, iubeşte copiii, bancurile proaste şi poezioarele simple, preferă ca femeile să poarte fuste, se duce la Mesă din obişnuinţă, nu are prejudecăți împotriva străinilor, dar preferă să nu vadă prea mulţi în jurul lui. Îmi place – însă gândul de a mă încrede în el – în oricine ....

Nu că aş simţi nevoia. Niciodată nu am avut nevoie de un confident. O am pe Anouk. O am pe Rosette. Când am avut oare nevoie de altcineva?

— Pari tristă. Chinezoaica plecase. Ce-ai zice să mâncăm ceva de prânz?

Am zâmbit. Prânzul vindecă tristeţea în lumea lui Thierry. Nu-mi era foame; dar aveam de ales între prânz şi a-l avea pe el în magazin toată după-amiaza. Aşa că am strigat-o pe Anouk, am îmbrăcat-o pe Rosette cu paltonaşul şi am traversat la P'tit Pinson care-i place lui Thierry

pentru farmecul lui desuet şi mâncarea grasă, iar mie îmi displace din aceleaşi motive.

Anouk era agitată şi era timpul pentru somnul lui Rosette, dar Thierry era plin de impresiile din Londra: mulţimile, clădirile, teatrele, magazinele. Compania lui renovează nişte birouri de lângă King's Cross şi lui îi place să supravegheze activitatea, plecând în fiecare luni cu trenul şi întorcându-se pentru weekend. Fosta lui soţie, Sarah, încă mai stă în Londra cu fiul lor, dar Thierry se chinuie să mă asigure (de parcă aş avea nevoie) că el şi Sarah s-au înstrăinat de multă vreme.

Nu mă îndoiesc; Thierry nu se pricepe deloc la minciuni. Preferatele lui sunt pătrăţelele simple de ciocolată cu lapte pe care le poţi cumpăra de la orice magazin din ţară. Treizeci la sută cacao; dacă e mai tare, scoate limba ca un puşti. Dar îmi place entuziasmul lui – şi îi invidiez monotonia şi lipsa de viclenie. Poate invidia mea depăşeşte dragostea – dar contează oare aşa de mult?

L-am întâlnit anul trecut, când s-a stricat acoperişul. Majoritatea proprietarilor ar fi trimis un muncitor – dacă am fi avut noroc – dar Thierry o ştia pe *madame* Poussin de ani (o veche prietenă a mamei lui, mi-a spus) şi a reparat chiar el acoperişul, după care a rămas să bea o ciocolată caldă şi să se joace cu Rosette.

Suntem prieteni de douăsprezece luni şi deja ne-am transformat într-un cuplu vechi, cu obiceiuri şi rutine confortabile, deşi Thierry încă n-a rămas noaptea aici. El crede că sunt văduvă şi, înduioşător, vrea „să-mi lase timp". Dar dorinţa lui există, nemărturisită şi neîncercată – şi ar fi chiar atât de rău?

A adus vorba despre asta doar o dată. O singură aluzie stângace la apartamentul lui din Rude de la Croix unde am fost invitate de mai multe ori şi care are nevoie, zice el, de atingerea unei femei.

Atingerea unei femei. O frază de modă veche. Dar Thierry este de modă veche. În ciuda faptului că-i plac gadgeturile,

telefonul mobil şi combina hi-fi, rămâne credincios idealurilor de modă veche; idealurilor care aparţin unor vremuri mai simple.

Simplu. Asta este. Viaţa cu Thierry ar fi simplă. Vor exista întotdeauna bani pentru lucrurile utile. Chiria pentru *chocolaterie* va fi plătită. Anouk şi Rosette vor fi bine îngrijite şi în siguranţă. Şi dacă le iubeşte pe ele – şi pe mine – nu este suficient?

Este oare, *Vianne*? Aceasta e vocea mamei mele – care acum seamănă mult cu cea a lui Roux. Îmi *amintesc* când *voiai mai mult*.

Cum ai făcut şi tu, mamă? Spun eu în gând. Fugind cu fetiţa dintr-un loc într-altul, întotdeauna pe drumuri. Trăind – cu greu – de la o zi la alta, furând, minţind, jonglând; şase săptămâni, trei săptămâni, patru zile într-un loc, apoi mutându-ne; fără un cămin, fără o şcoală, visând, dând în cărţi ca să ne stabilim traseul, îmbrăcate cu zdrenţe ca acei croitori prea ocupaţi ca să-şi aranjeze propriile haine.

Cel puţin ştim ce suntem, Vianne.

Era o reluare ieftină, exact la ceea ce m-aş fi aşteptat din partea ei. Şi eu ştiu ceea ce sunt. Nu-i aşa?

Am comandat tăiţei pentru Rosette şi *plat du jour* pentru restul. Nu era aglomerat, chiar pentru o zi lucrătoare dar aerul mirosea a bere şi Gitanes. Laurent Pinson este cel mai bun client al lui; altfel, ar fi trebuit să închidă restaurantul acum câţiva ani. Fălcos, nebărbierit şi ursuz, îşi consideră clienţii intruşi şi nu face niciun secret din faptul că îi dispreţuieşte pe toţi cu excepţia câtorva obişnuiţi ai localului, care sunt şi prietenii lui.

Îl tolerează pe Thierry, care se transformă într-un parizian neaoş cu această ocazie, dând buzna în cafenea şi strigând:

— *Hé, Laurent, ça va, mon pote*! Şi trântind o bancnotă mare pe bar. Laurent ştie că este proprietar – a întrebat cât ar costa renovarea cafenelei şi îl tratează cu o deferenţă care seamănă a respect sau poate speră o afacere bună.

Am observat că arăta mai prezentabil azi – cu un costum

elegant şi mirosind a colonie, cu o cravată care probabil fusese la modă pe la sfârşitul anilor şaptezeci. Influenţa lui Thierry, m-am gândit eu, deşi mai târziu mi-am schimbat părerea.

I-am lăsat cu ale lor şi m-am aşezat, am comandat cafea pentru mine şi Coca pentru Anouk. Pe vremuri comandam ciocolată fierbinte, cu frişcă şi bezele şi o linguriţă pentru frişcă – dar acum Anouk ia întotdeauna Coca. Nu mai bea ciocolată – vreo dietă, m-am gândit eu – şi mi se pare atât de absurd să mă simt rănită de un nimic, ca prima oară când n-a mai vrut să-i citesc poveşti la culcare. Totuşi este o fetiţă atât de veselă; însă simt tot mai multe umbre la ea, în acele locuri în care nu sunt invitată. Le ştiu prea bine – şi eu eram la fel – şi nu mă tem doar de atât: oare nu e teama că la vârsta ei şi eu voiam să fug, să scap de mama?

Ospătăriţa era nouă şi mi se părea oarecum cunoscută. Picioare lungi, fustă strâmtă, părul legat într-o coadă de cal – am recunoscut-o până la urmă după pantofi.

— Te cheamă Zoë, nu? i-am zis.

— Zozie. A zâmbit. Ce loc, nu? A făcut un gest comic, invitându-ne. Totuşi – a şoptit – cred că proprietarul îmi face ochi dulci.

Thierry a râs tare şi Anouk a zâmbit discret, ca de obicei.

— E doar o slujbă temporară, a spus Zozie. Până ce apare ceva mai bun.

Le plat du jour era *choucroute garnie* – mâncare pe care o asociez cumva cu Berlinul. Remarcabil de bună pentru P'tit Pinson, lucru pe care i l-am atribuit lui Zozie şi nu unui zel culinar neobişnuit al lui Laurent.

— Acum că se apropie Crăciunul, nu ai nevoie de ajutor în magazinul tău? a spus Zozie, luând cârnaţii de pe grătar. Dacă ai, mă ofer voluntară. S-a uitat peste umăr la Laurent, care părea neinteresat. Adică, evident, mi-ar displăcea să las toate astea ...

Laurent a scos un sunet strident, ceva între un strănut şi

un ţipăt – *phiu*! – iar Zozie şi-a ridicat sprâncenele comic.

— Gândeşte-te la asta, a spus ea, zâmbind, apoi s-a întors, a luat patru beri cu o îndemânare născută din ani de muncă într-un bar şi le-a adus la masă.

N-a mai spus prea multe după asta – barul se umplea şi, ca de obicei, eu eram ocupată cu Rosette. Nu că ar fi un copil dificil – acum mănâncă mai bine, deşi salivează mai mult decât un copil normal şi încă preferă să-şi folosească mâinile – dar uneori se poartă ciudat, privind fix la lucruri inexistente, tresărind din cauza unor zgomote imaginare sau râzând brusc fără niciun motiv. Sper că va depăşi curând şi faza aceasta – au trecut câteva săptămâni de la ultimul ei Accident – şi, cu toate că se mai trezeşte de trei sau patru ori noaptea, o calmez după câteva ore şi sper că această perioadă va trece.

Thierry crede că o răsfăţ; în ultima vreme doreşte să o ducem la un doctor.

— Nu este nevoie. Va vorbi când va fi pregătită, i-am spus eu, urmărind-o mâncând. Ţine furculiţa cu mâna stângă, deşi nu sunt alte semne că ar fi stângace. De fapt, e destul de îndemânatică cu ambele mâini şi îi place să deseneze. Băieţi şi fetiţe, maimuţe – animalul ei preferat – cai, case, fluturi, încă nu prea reuşiţi, dar pot fi recunoscuţi şi foloseşte toate culorile pe care pune mâna ...

— Mănâncă civilizat, Rosette, i-a spus Thierry. Foloseşte lingura.

Rosette a continuat să mănânce de parcă nu l-ar fi auzit. Într-o vreme mă temeam că e surdă; acum ştiu că pur şi simplu ignoră ceea ce i se pare neimportant. E păcat că nu-i acordă mai multă atenţie lui Thierry; când este el de faţă nu zâmbeşte şi nici nu râde şi foarte rar îi arată latura ei calină şi nu face semne mai mult decât este absolut necesar.

Acasă, cu Anouk, râde şi se joacă; stă ore întregi citind; ascultă radioul şi dansează ca un derviş prin casă. Acasă, cu excepţia Accidentelor, se poartă frumos; la ora de culcare stăm

în pat împreună, aşa cum făceam cu Anouk. Îi cânt şi îi spun poveşti şi ochii ei sunt strălucitori şi atenţi, mai deschişi la culoare decât ai lui Anouk şi verzi şi deştepţi ca ai unei pisici. Cântă şi singură – în felul ei – cântecul de leagăn al mamei mele. Ştie să ţină ritmul, dar încă se bazează pe mine pentru cuvinte:

V'là l'bon vent, v'là l'joli vent,
V'là l'bon vent, ma mie m'apelle.
V'là l'bon vent, v'là l'joli vent,
V'là l'bon vent, ma mie m'attend.

Thierry spune că este „puţin înceată la minte" sau că „se dezvoltă cu întârziere" şi sugerează că ar trebui „s-o duc la control". Nu a menţionat încă autismul, dar o va face – ca mulţi alţi bărbaţi de vârsta lui, citeşte *Le Point* şi crede că asta îl face expert în multe lucruri. Eu, pe de altă parte, sunt doar o femeie şi o mamă, ceea ce îmi afectează judecata obiectivă.

— Spune *lingură*, Rosette, zice Thierry.

Rosette ia lingura şi o priveşte cu atenţie.

— Hai, Rosette. Spune *lingură*.

Rosette huhuieşte ca o bufniţă şi face ca lingura să danseze pe faţa de masă. Oricine ar crede că îşi bate joc de Thierry. Repede, îi iau lingura lui Rosette. Anouk îşi strânge buzele ca să nu râdă.

Rosette se uită la ea şi zâmbeşte.

Las-o baltă, îi face Anouk semn cu degetele.

Aiurea, comentează Rosette prin semne.

Îi zâmbesc lui Thierry.

— Are doar trei ani ...

— Aproape patru. E destul de mare. Figura lui Thierry capătă expresia rece pe care o ia atunci când i se pare că nu sunt cooperantă. Pare că devine mai bătrân şi eu mă simt iritată – nedrept, ştiu, dar n-am ce face. Nu-mi place când se amestecă.

Sunt uimită de cât de aproape eram să spun asta cu voce tare – când am văzut-o pe chelneriţă – Zozie – urmărindu-mă amuzată, aşa că mi-am muşcat limba şi am tăcut.

Îmi spun că am de ce să-i fiu recunoscătoare lui Thierry. Nu numai pentru magazin, sau ajutorul pe care mi l-a dat în ultimul an sau cadourile pentru mine şi copii. Ci doar pentru că Thierry este mai mare decât viaţa. Umbra lui ne acoperă pe toate trei sub ea, devenim invizibile.

Dar astăzi pare neobişnuit de agitat, moşmondind ceva în buzunar. Mă priveşte ciudat peste *blonda* lui.

— S-a întâmplat ceva?

— Sunt doar obosit.

— Ai nevoie de o vacanţă.

— O vacanţă? Aproape am râs. Vacanţele *sunt* pentru cei care vând ciocolată.

— Deci trebuie să continui cu munca, nu?

— Sigur că da. De ce n-aş face-o? Mai sunt aproape două luni până la Crăciun şi ...

— Yanne, m-a întrerupt el. Dacă te pot ajuta într-un fel – cu bani sau cu altceva – a întins mâna, atingând-o pe a mea.

— Mă descurc eu, i-am zis.

— Sigur, sigur. Şi-a dus iar mâna la buzunar. Are intenţii bune, îmi spun eu; totuşi ceva în mine se revoltă la gândul intruziunii, oricât de bine-intenţionată. M-am descurcat singură atâta vreme încât nevoia de ajutor – orice fel de ajutor – mi se pare o slăbiciune periculoasă.

— N-ai cum să conduci magazinul singură. Ce faci cu fetele? zice el.

— Mă descurc eu, îi spun. Eu ...

— Nu poţi face totul singură. Acum părea puţin supărat, cu umerii aplecaţi, cu mâinile în buzunarele hainei.

— Ştiu asta. Voi găsi pe cineva.

Din nou m-am uitat la Zozie, ocupată acum cu două platouri cu mâncare în fiecare mână, glumind cu jucătorii de *belote* din fundul salonului. Pare atât de sigură pe ea, atât de independentă, atât de mult *ea însăşi* când întinde farfuriile, strânge paharele, se apără de mâinile întinse cu un

comentariu ironic şi o palmă prefăcută.

Ei bine, şi eu eram aşa, îmi spun. *Aşa eram acum zece ani.* Ei, nu chiar aşa, mă gândesc apoi, pentru că Zozie nu poate fi mult mai tânără decât mine, dar se simte atât de bine în pielea ei, mai mult Zozie decât eram cu Vianne.

Cine este *Zozie*? mă întreb. Ochii aceia văd mai departe de farfuriile murdare, sau de bancnota lăsată bacşiş sub marginea unei farfurii. Ochii albaştri sunt uşor de citit, însă priceperea care m-a servit atât de des – chiar dacă nu prea bine – în decursul vremii nu funcţionează în cazul ei. Aşa sunt unii oameni, îmi spun. Dar amăruie sau cu lapte, umplută cu cremă sau nu, coji de portocale sau cremă de trandafiri sau *Manon blanc* sau trufe de vanilie, tot n-am idee dacă-i place sau nu ciocolata în general, cu atât mai puţin care-i preferata ei.

Totuşi – de ce am impresia că ea ştie care e preferata mea?

M-am uitat iar la Thierry şi am observat că şi el o privea.

— Nu-ţi poţi permite să angajezi un ajutor. De-abia te descurci şi aşa.

Din nou m-am simţit enervată. *Cine se crede?* M-am gândit eu. De parcă nu m-aş fi descurcat singură niciodată, de parcă aş fi un copil care se joacă de-a magazinul. Desigur, *chocolateria* nu a mers prea bine în ultimele luni. Dar chiria e plătită până la Anul Nou şi ne vom descurca noi cumva. Vine Crăciunul şi cu puţin noroc ...

— Yanne, poate ar trebui să vorbim. Zâmbetul dispăruse şi îşi recăpătase figura de om de afaceri; omul care începuse la paisprezece ani, împreună cu tatăl lui, să repare un apartament de lângă Gare du Nord şi care devenise unul dintre cei mai de succes antreprenori din Paris. Ştiu că e greu. Dar zău aşa, nu trebuie să fie. Există o soluţie pentru toate. Ştiu că-i eşti devotată lui *madame* Poussin – ai ajutat-o mult şi apreciez asta ...

Crede că este adevărat. Poate a fost; dar eu îmi dau seama că m-am şi folosit de ea, de asemenea, aşa cum mi-am folosit văduvia mea imaginară, ca o scuză pentru a amâna

inevitabilul, teribilul punct dincolo de care nu mai există posibilitatea de întoarcere ...

— Poate există o modalitate de a scăpa de aici.

— De aici? întreb eu.

El zâmbeşte.

— Cred că este o oportunitate pentru tine. Adică, evident amândurora ne pare rău pentru *madame* Poussin, dar, într-un fel, acest lucru te eliberează. Ai putea face orice, Yanne – deşi cred că am găsit un loc care îţi va plăcea ...

— Adică să renunţ la *chocolaterie*? Parcă vorbea într-o limbă străină.

— Haide, Yanne, am văzut conturile. Ştiu ce spun. Nu este vina ta, ai muncit din greu, dar afacerile merg prost peste tot şi ...

— Thierry, te rog. Nu vreau să vorbim despre asta acum.

— Atunci ce vrei? spune Thierry, exasperat. Dumnezeu ştie, ţi-am făcut destul pe plac. De ce nu-ţi dai seama că vreau să te ajut? De ce nu mă laşi să fac tot ceea ce pot?

— Îmi pare rău, Thierry, ştiu că ai intenţii bune. Dar ...

Şi atunci am văzut ceva în mintea mea. Mi se întâmplă uneori. M-a cuprins un fel de panică; gâtul mi s-a uscat, auzeam vântul pe alee şi nu mai doream decât să-mi iau copiii şi să fug şi să fug ...

Adună-te, Vianne.

Mi-am făcut vocea să sune cât mai indiferentă.

— Nu putem aştepta până ce mă lămuresc?

Dar Thierry este ca un câine de vânătoare, vesel, hotărât şi insensibil la argumente. Mâna lui era din nou în buzunar, jucându-se cu ceva.

— Încerc să te ajut să te lămureşti. Nu vezi? Nu mai vreau să te speteşti muncind. Nu merită, doar pentru câteva cutii amărâte de ciocolată. Poate era bine pentru *madame* Poussin. Dar tu eşti tânără, inteligentă, viaţa ta nu s-a terminat ...

Acum mi-am dat seama ce văzusem. Văd clar, foarte clar

cu ochii minţii. O cutiuţă albastră, de la bijuteria din Bond Street, o singură piatră preţioasă, aleasă cu ajutorul unei vânzătoare, nu prea mare, dar foarte limpede, odihnindu-se pe catifeaua din cutie...

Oh, te rog, Thierry. Nu aici. Nu acum.

— Acum nu am nevoie de ajutor. Îi zâmbesc strălucitor. Mănâncă *choucroute*. Este delicioasă...

— Tu de abia ai atins-o, comentează el.

Am luat o lingură plină.

— Vezi? i-am spus.

Thierry a zâmbit.

— Închide ochii.

— Poftim? Aici?

— Închide ochii şi întinde mâna.

— Thierry, te rog ... Am încercat să râd. Dar râsul suna aspru, o boabă într-o pungă din care voia să scape.

— Închide ochii şi numără până la zece. Îţi va plăcea. Îţi promit. Este o surpriză.

Ce puteam să fac? Am făcut cum a zis el. Am întins mâna ca o fetiţă şi am simţit ceva – mic, de mărimea unei praline – alunecând în palma mea.

Când am deschis ochii, Thierry dispăruse. Iar cutia din Bond Street era în mâna mea, exact cum o văzusem cu o clipă mai înainte şi cu inelul – un solitar cu diamant – strălucind albastru pe catifeaua de culoarea miezului nopţii.

5

(Zozie)

Vineri, 9 noiembrie

Ei, exact aşa cum mă gândeam. I-am urmărit în timp ce mâncau: Annie cu strălucirea ei albastră-fluture; cealaltă, roşu-aurie, prea tânără încă pentru scopurile mele, însă interesantă; bărbatul – zgomotos, dar lipsit de importanţă şi, în cele din urmă, mama, liniştită şi atentă, cu nişte culori atât de şterse încât nu prea păreau să fie culori deloc, ci doar reflexe ale străzilor şi ale cerului în ape atât de tulburi încât de abia se văd.

Există o slăbiciune aici. Ceva care ar putea să-mi ofere un avantaj. Este instinctul de vânător pe care mi l-am dezvoltat în timp; abilitatea de a simţi gazela bolnavă chiar fără să mă uit. Ea este suspicioasă, însă unii oameni *vor* atât de mult să creadă – în magie, în dragoste, în propuneri de afaceri garantate să le tripleze investiţiile – încât îi face vulnerabili în faţa celor ca mine. Aceştia cad tot timpul în capcană şi eu cu ce sunt de vină?

Am început să văd culorile când aveam nouă ani. La început doar o licărire; o sclipire aurie în colţul ochiului, o margine argintie pe cerul fără nori, un amestec complex şi colorat în mulţime. Şi, pe măsură ce interesul meu creştea, la fel creştea şi priceperea mea de a vedea aceste culori. Am aflat că fiecare are o semnătură, o expresie a fiinţei lor interioare care

este vizibilă doar pentru puţini, cu un oarecare ajutor.

De obicei nu e prea mult de văzut; majoritatea oamenilor sunt la fel de banali ca pantofii lor. Dar, din când în când, vezi câte ceva care merită. O sclipire de mânie pe o faţă lipsită de expresie. Trandafiri plutind deasupra îndrăgostiţilor. Voalul gri-verzui al secretelor. E de ajutor atunci când ai de-a face cu oamenii, desigur. Şi ajută la jocul de cărţi atunci când ai rămas fără bani.

Există un semn numit Ochiul lui Tezcatlipoca cel Negru, sau Oglinda Aburită, care mă ajută să mă focalizez asupra culorilor. Am învăţat să-l folosesc în Mexic şi, cu puţină practică şi cunoaşterea digitaţiei potrivite, îmi pot da seama cine minte, cui îi este frică, cine-şi înşală nevasta, cine este îngrijorat în privinţa banilor.

Şi, puţin câte puţin, am învăţat să manipulez culorile pe care le văd; să-mi iau o strălucire roz, strălucirea aceea specială. Sau – când este necesară discreţia – opusul: mantia lipsei de importanţă care îmi permite să trec nevăzută şi neamintită.

A durat o vreme până ce mi-am dat seama că aceste lucruri reprezintă magie. Ca toţi copiii, cu capul plin de poveşti, m-aş fi aşteptat la focuri de artificii: baghete magice şi călătorii pe mătură. Magia adevărată din cărţile mamei mele părea atât de plictisitoare, atât de pompos de *academică*, cu incantaţiile acelea stupide şi bătrânii pompoşi, încât nici nu părea să fie magie.

Dar mama mea *nu avea* magie. Cu toate studiile ei, cu toate vrăjile şi lumânările şi cristalele şi cărţile, n-am observat să-i reuşească măcar vreun descântec. Aşa sunt unii; am văzut în culorile ei cu mult înainte să-i spun. Unele femei pur şi simplu nu pot să fie vrăjitoare.

Dar mama avea cunoştinţele, cu toate că nu avea îndemânarea. Lucra într-o librărie de ocultism din suburbiile londoneze unde veneau tot felul de oameni. Magicieni de

rang înalt, odinişti[16], wiccane[17] cu grămada şi din când în când câte un satanist în devenire (invariabil plin de acnee, de parcă nu putea trece de adolescenţă).

De la ea – de la ei – am învăţat în cele din urmă ceea ce trebuia să ştiu. Mama era sigură că, permiţându-mi accesul la toate formele de ocultism, îmi voi alege singură drumul. Ea însăşi făcea parte dintr-o sectă obscură care credea că delfinii sunt o rasă iluminată şi care practica o „magie a pământului", care era pe cât de benignă, pe atât de ineficientă.

Dar totul foloseşte la ceva, am descoperit eu şi, cu timpul, foarte încet, am reuşit să culeg fărâmele de magie practică din falsurile inutile, caraghioase şi aiurite. Am descoperit că cea mai mare parte a magiei – atunci când există – se ascunde sub un văl sufocant de ritualuri, dramă, posturi şi discipline complicate proiectate special ca să ofere un pic de mister ideii de a afla ce funcţionează în realitate. Mama iubea ritualurile – eu voiam doar cartea cu reţete.

Aşa că m-am chinuit cu runele, cărţile de joc, cristalele şi pendulele şi herbologia. Am studiat *I Ching*; am cules din *Zorile de Aur*, l-am respins pe Crawley (cu excepţia cărţilor lui de tarot care sunt foarte frumoase), am analizat Zeiţa mea Interioară şi am râs cu lacrimi de *Liber Null* şi *Necronomicon*.

Dar cel mai mult am studiat credinţele mezo-americane, incaşii şi, mai ales, aztecii. Din nu ştiu care motiv, aceştia mă atrăgeau în mod special şi de la ei am învăţat despre sacrificii, dualitatea zeilor şi răutatea universului şi de limbajul culorilor şi de oroarea morţii; şi cum singurul fel de a răzbi în această lume este să loveşti cât de tare şi de murdar poţi.

Rezultatul a fost Sistemul meu, analizat cu grijă în decursul anilor şi care constă din: câteva medicamente din ierburi (inclusiv unele otrăvuri şi halucinogene utile); digitaţia şi numele magice; exerciţiile de respirat şi meditaţie;

---

[16] Închinători la Odin.

[17] Practicante ale magiei albe.

unele poţiuni şi tincturi pentru schimbarea stării de spirit; proiecţia astrală şi auto-hipnoza; câteva descântece (nu prea îmi plac vrăjile care necesită verbalizare, dar unele funcţionează); şi o deplină înţelegere a culorilor. Inclusiv abilitatea de a le manipula: pentru a deveni, dacă voiam, ceea ce doreau alţii; să proiectez fascinaţia asupra mea şi a celorlalţi; să schimb lumea conform voinţei mele.

Şi, cu toate acestea şi spre îngrijorarea mamei mele, nu m-am alăturat niciunui grup. Ea a protestat; simţea că este imoral din partea mea să culeg ceea ce-mi plăcea din mai multe credinţe inferioare, greşite şi ar fi dorit să mă alătur unei secte simpatice, prietenoase, bisexuale – unde aş fi putut avea o viaţă socială şi aş fi putut întâlni băieţi simpatici – sau să îmbrăţişez propria ei şcoală acvatică de gândire şi să urmez delfinii.

— Dar în ce crezi tu, de fapt? mă întreba ea, mângâindu-şi şiragurile de mărgele cu un deget lung şi sensibil. Vreau să zic, care este sufletul, care este *avatarul*?

Am dat din umeri.

— De ce trebuie să existe un suflet? Eu vreau doar să meargă; nu mă interesează câţi îngeri dansează pe vârful unui ac sau ce culoare de lumânare să ard pentru o vrajă de dragoste. (De fapt descoperisem că în domeniul seducţiei, lumânările colorate nu se compară cu sexul oral.)

Mama a oftat dulce şi a spus ceva despre a-mi urma drumul propriu. Aşa că l-am urmat şi-l urmez întruna de atunci. M-a condus în multe locuri interesante – aici, de exemplu – dar n-am întâlnit niciodată vreo dovadă care să sugereze că n-aş fi unică.

Până acum, poate.

Yanne Charbonneau. Sună prea frumos ca să fie plauzibil. Şi e ceva în culorile ei, o sugestie de înşelătorie, deşi bănuiesc că a descoperit un mod în care să se ascundă, astfel încât doar să întrezăresc adevărul atunci când coboară scutul.

Maman nu vrea să fim diferite.

Interesant.

Şi care era numele satului acela? Lansquenet? Trebuie să verific, mi-am zis. Poate voi descoperi un indiciu acolo, vreun scandal îngropat, o urmă a unei mame şi a unei fiice care ar putea arunca lumină asupra acestei perechi ascunse.

Căutând site-uri pe internet de pe laptopul meu, am găsit doar două referinţe la acel loc – ambele website-uri fiind dedicate folclorului şi festivităţilor sud-vestice, în care numele Lansquenet-sous Tannes era legat de un festival de Paşte, ţinut prima oară acum patru ani.

Un festival cu *chocolat*. Nu-i de mirare.

Deci. S-a plictisit de viaţa la sat? Şi-a făcut duşmani? De ce a plecat?

Magazinul ei era complet gol azi-dimineaţă. L-am urmărit de la P'tit Pinson şi nu a intrat nimeni până la ora douăsprezece. E vineri şi nu a apărut nimeni, nici măcar grasul care vorbeşte întruna, nici măcar un vecin sau un turist.

Ce are locul acesta? Ar trebui să fie plin cu clienţi. Dar este aproape invizibil, ascuns în colţul scuarului văruit. E desigur rău pentru afaceri. N-ar costa prea mult să fie un pic aranjat, mărit, să fie strălucitor ca în trecut – dar ea nu face nimic. De ce, mă întreb? Mama şi-a petrecut viaţa străduindu-se să fie specială – oare de ce Yanne depune atâta efort ca să pretindă că nu este?

6

 (Vianne)

Vineri, 9 noiembrie

Thierry a sunat pe la douăsprezece. Îl aşteptam desigur şi-mi petrecusem toată noaptea gândindu-mă cum aveam să mă descurc la noua noastră întâlnire. Cât aş vrea să nu fi tras acele cărţi: Moartea, Îndrăgostiţii, Turnul, Schimbarea – pentru că acum pare a fi mâna Sorţii, ca şi cum ar fi inevitabil şi toate acele zile şi nopţi ale vieţii mele aranjate ca nişte piese de domino gata să cadă...

Desigur că este absurd. Eu nu cred în Soartă. Cred că am de ales, că vântul poate fi liniştit şi Omul Negru înşelat şi chiar Cei Amabili îmblânziţi.

Dar cu ce cost? mă întreb. Şi asta mă ţine trează noaptea şi asta mă face să mă încordez când clopoţeii îşi sună cântecelul lor de avertizare, iar Thierry intră cu acea privire pe faţă – privirea aceea încăpăţânată pe care o are uneori şi care înseamnă că are ceva de rezolvat.

Am încercat să tergiversez. I-am oferit ciocolată fierbinte pe care a acceptat-o fără prea mare entuziasm (el preferă cafeaua), dar asta mi-a oferit un pretext să-mi ţin mâinile ocupate. Rosette se juca pe podea, iar Thierry o urmărea: alinia nasturi desperecheaţi din cutie în cercuri concentrice pe gresia de pe jos.

Într-o zi obişnuită ar fi comentat; ar fi spus ceva despre igienă, poate, sau s-ar fi îngrijorat că Rosette s-ar putea

îneca cu vreun nasture. Dar azi n-a zis nimic; un semn de avertizare pe care am încercat să-l ignor pe când mă duceam să pregătesc ciocolata.

Laptele în tigaie, compoziţia, zahărul, nucşoara, chili. O rondea din coajă de nucă de cocos pe o parte. Confortabil, ca toate ritualurile; gesturi transmise de la mama la mine, de la mine la Anouk şi pe care le va transmite şi ea fiicei ei cândva, într-un viitor prea îndepărtat ca să mi-l pot imagina.

— Grozavă ciocolată, a spus el, dornic să-mi facă pe plac, ţinând ceşcuţa în mâini mai potrivite cu ziditul.

Am sorbit dintr-a mea; avea gust de toamnă şi fum dulce, de focuri de tabără şi temple şi doliu şi supărare. Ar fi trebuit să pun şi nişte vanilie, mi-am spus. Vanilia – ca şi îngheţata – ca şi copilăria.

— Puţin amară, a zis el, luând o bucată de zahăr. Deci – ce-aţi zice de o pauză în după-masa asta? O plimbare pe Champs-Elysées – cafea, prânz, cumpărături ...

— Thierry, i-am zis eu. E frumos din partea ta, dar nu pot închide magazinul după-masa.

— Zău? Mie mi se pare mort de tot.

Mi-am oprit replica tăioasa chiar la timp.

— Nu ţi-ai terminat ciocolata, i-am zis.

— Şi tu nu mi-ai răspuns la întrebare, Yanne. S-a uitat la mâna mea. Observ că nu porţi inelul. Asta înseamnă că răspunsul e nu?

Am râs fără să vreau. Sinceritatea lui mă face adesea să râd. Ochii îi erau obosiţi, de parcă n-ar fi dormit şi în jurul gurii avea riduri pe care nu le observasem până acum. Erau semne de vulnerabilitate care mă tulburau şi surprindeau; îmi petrecusem atâta vreme spunându-mi că n-am nevoie de el încât nu-mi dădusem seama că *el* ar fi putut avea nevoie de *mine.*

— Deci, a spus el. Îmi poţi acorda o oră?

— Lasă-mă un minut să mă schimb, i-am răspuns.

Ochii lui Thierry s-au luminat.

— Bravo! Ştiam că vei veni.

Era din nou în formă, micul moment de nesiguranţă a dispărut. S-a ridicat, îndesându-şi în gură *macarons* (am observat că evitase ciocolata). I-a zâmbit lui Rosette care încă se mai juca pe jos.

— Ei bine, *jolie fille*, ce părere ai? Am putea merge la Luxemburg, să ne jucăm cu bărcuţele pe lac ...

Rosette s-a uitat la el, cu ochii strălucitori. Îndrăgeşte bărcuţele acelea şi pe bărbatul care le închiriază; ar sta acolo toată vara dacă ar putea ...

Vezi barcă, a oftat ea, încântată.

— Ce a spus? a întrebat Thierry, încruntându-se.

I-am zâmbit.

— Spune că i se pare un plan bun.

Am fost cuprinsă de o bruscă afecţiune pentru Thierry, pentru entuziasmul lui, pentru bunăvoinţa lui. Ştiu că Rosette i se pare dificilă – tăcerile ei stranii, refuzul de a zâmbi – şi apreciam efortul pe care-l depunea.

Sus, mi-am scos şorţul pătat cu ciocolată şi mi-am pus rochia roşie din flanel. Este o culoare pe care n-am mai purtat-o de mulţi ani; dar am nevoie de ceva care să mă ajute să combat vântul acesta rece de noiembrie şi, în afară de asta, mi-am zis, voi pune şi paltonul. Am îmbrăcat-o pe Rosette cu hanoracul şi i-am pus mănuşile (combinaţie care, nu ştiu din ce motive, îi displace) şi am luat metroul până în Luxemburg.

Ce curios să fiu o turistă aici, în oraşul în care m-am născut. Dar Thierry crede că sunt străină şi se bucură atât de mult arătându-mi această lume încât nu-l pot dezamăgi. Grădinile sunt reci şi strălucitoare azi, luminate de soare sub caleidoscopul de frunze căzute. Rosette iubeşte frunzele căzute şi le împrăştie cu piciorul în arce exuberante de culori. Şi iubeşte şi micul lac şi urmăreşte bărcuţele de jucărie cu amuzament.

— Spune *barcă*, Rosette.

— *Bam*, zice ea, privindu-l ca o pisică.

— Nu, Rosette, se zice *barcă*, îi spune el. Haide, poţi să spui barcă.

— *Bam*, repetă Rosette şi face semnul pentru *maimuţă* cu mâna.

— Ajunge. Îi zâmbesc, dar inima mea bate prea repede. A fost aşa de cuminte azi; fugind în hanoracul ei verde-lămâie şi pălărioara roşie ca un glob de Crăciun animat, strigând din când în când:

— *Bam-bam-bam*! De parcă ar fi împuşcat inamici invizibili, dar fără să râdă (rareori râde), ci foarte concentrată, cu buzele răsfrânte în afară, cu sprâncenele încruntate, de parcă fuga era ceva ce nu putea fi luat în glumă.

Dar acum simt un pericol în aer. Vântul s-a schimbat, văd o licărire aurie în colţul ochiului şi încep să mă gândesc că a venit timpul ...

— Încă o îngheţată, spune Thierry.

Bărcuţa se răsuceşte elegant în apă, rotindu-se cu nouăzeci de grade la tribord şi îndreptându-se spre mijlocul lacului. Rosette se uită poznaş la mine.

— Rosette, nu.

Bărcuţa se răsuceşte iar, îndreptându-se acum spre chioşcul cu îngheţată.

— Bine, doar una.

Ne-am sărutat pe când Rosette îşi mânca îngheţata pe malul lacului şi el este cald şi miroase uşor a tutun, ca tatăl cuiva, cu braţele încotoşmănate în caşmir strânse în jurul rochiei mele roşii mult prea subţiri şi pardesiului meu de toamnă.

Este un sărut bun, începând de la degetele mele reci şi urmându-şi drumul către gât şi către gura mea, dezgheţând ceea ce îngheţase vântul, încetul cu încetul, ca un foc, repetând *Te iubesc, Te iubesc* (o spune adesea), dar în barbă, ca nişte *Ave Maria* spuse în grabă de un copil prea grăbit să se mântuiască.

Cred că a văzut ceva pe faţa mea.

— Ce s-a întâmplat? zice el, serios din nou.

Cum să-i spun? Cum să-i explic? Mă urmăreşte îngrijorat, cu ochii lui albaştri înlăcrimaţi din cauza frigului. Pare aşa de nevinovat, aşa de *obişnuit* – incapabil, cu toate talentele lui în afaceri, să înţeleagă felul nostru de a ne decepţiona.

Oare ce vede el la Yanne Charbonneau? Am încercat din greu să înţeleg. Şi ce ar fi putut vedea la Vianne Rocher? Ar fi înţeles greşit felul ei neconvenţional de a se purta? Ar fi râs de credinţele ei? I-ar fi pus la îndoială alegerile? S-ar fi simţit oripilat, poate, de felul în care minţea?

Încet, mi-a sărutat vârful degetelor punându-şi unul în gură. A zâmbit.

— Ai gust de ciocolată.

Dar vântul îmi răsuna în urechi şi sunetul copacilor din jurul nostru îl făcea să pară imens, ca un ocean, ca musonul, măturând cerul cu confetti din frunze moarte şi cu mirosul acelui râu, acelei ierni, acelui vânt.

Şi gândul acela ciudat mi-a trecut atunci prin minte...

Dacă i-aş fi spus lui Thierry adevărul? Dacă i-aş fi spus totul?

Să fii cunoscută; să fii iubită; să fii înţeleasă. Respiraţia mea ...

O, dacă aş fi îndrăznit ...

Vântul are efecte ciudate asupra oamenilor: îi răsuceşte, îi face să danseze. În acel moment, Thierry părea un băieţel, cu părul ciufulit, cu ochi strălucitori şi plin de speranţă. Vântul poate fi seducător în felul acesta; aducând gânduri nebuneşti şi vise şi mai nebuneşti. Dar tot timpul puteam auzi acel avertisment – şi, chiar şi atunci ştiam că în ciuda căldurii şi a dragostei sale, Thierry le Tresset nu putea ţine piept acelui vânt.

— Nu vreau să pierd confiseria, i-am spus lui (sau poate vântului). Am nevoie s-o păstrez. Am nevoie să fie a mea.

Thierry a râs.

— Asta e totul? a spus el. Atunci mărită-te cu mine, Yanne. A zâmbit. Vei putea avea toate confiseriile pe care

le vrei şi toată ciocolata. Şi vei avea tot timpul gust de ciocolată. Şi chiar vei mirosi a ciocolată – şi eu la fel.

Nu m-am putut abţine să nu râd. Atunci Thierry mi-a luat mâinile şi m-a învârtit pe pietrişul uscat, făcând-o pe Rosette să sughiţe de râs.

Poate de aceea am spus ceea ce am spus; un moment de impulsivitate înfricoşată, cu vântul în urechi şi Thierry ţinându-mă în braţe şi şoptindu-mi în păr *Te iubesc, Yanne*, cu o voce care părea aproape speriată.

Îi e frică să nu mă piardă, m-am gândit eu brusc şi atunci am spus-o, ştiind că nu voi mai avea cale de întoarcere după aceea, cu lacrimi în ochi şi cu nasul roşu şi curgând din cauza vântului iernatic.

— Bine, i-am spus. Dar în linişte ...

Ochii i s-au mărit de surpriză.

— Eşti sigură? a spus el, gâfâind uşor. M-am gândit că ai vrea ... ştii tu. A zâmbit. Rochie. Biserică. Corul cântând. Domnişoare de onoare, clopote ... tot circul.

Am dat din cap.

— Fără agitaţie, i-am spus.

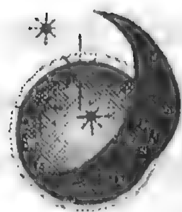
M-a sărutat din nou.

— Atâta timp cât spui da.

Şi pentru o clipă a fost aşa de bine; micul, dulcele vis era chiar în mâinile mele. Thierry este un om bun, m-am gândit. Un om care are rădăcini, care are principii.

Şi bani, Yanne, nu uita asta, a spus vocea răutăcioasă din capul meu, dar vocea era slabă şi devenea din ce în ce mai slabă pe când mă lăsam în voia micului, dulcelui vis. La naiba cu ea, m-am gândit, şi la naiba cu vântul. De data aceasta nu ne va spulbera.

7

(Anouk)

Vineri, 9 noiembrie

Astăzi m-am certat iar cu Suze. Nu ştiu de ce ne certăm atât de des; eu vreau să fim prietene, dar cu cât încerc mai mult, cu atât este mai greu. De data aceasta era vorba despre părul meu. O, Doamne. Suze crede că ar trebui să-l îndrept.

Am întrebat-o de ce.

Suzanne a dat din umeri. Eram singure în bibliotecă în pauză – ceilalţi s-au dus să cumpere dulciuri şi eu încercam să copiez nişte notiţe de la geografie, dar Suze voia să discutăm şi nu poţi s-o opreşti.

— Pare ciudat, a zis ea. Parcă e afro.

Mie nu-mi pasă şi i-am spus.

Suze a făcut bot aşa cum face întotdeauna atunci când o contrazice cineva.

— Deci tatăl tău nu era negru, nu? a zis ea.

Am dat din cap, simţindu-mă o mincinoasă. Suzanne crede că tata e mort. Dar, din câte ştiu eu, *ar putea* să fie negru. Din câte ştiu eu ar fi putut să fie şi pirat, sau criminal în serie, sau rege.

— Pentru că, ştii tu, oamenii ar putea crede ...

— Dacă prin oameni vrei să spui Chantal ...

— Nu, a spus Suzanne supărată, dar faţa ei roz a devenit un pic mai roz şi nu s-a uitat în ochii mei când a spus-o.

Ştii, a continuat ea, punându-şi braţul în jurul umerilor mei. Eşti nouă la şcoala asta. Eşti nouă pentru *noi*. Toţi am fost împreună la şcoala primară. Am învăţat să ne adaptăm.

Am învăţat să ne adaptăm. Aveam o profesoară pe care o chema madame Drou, pe vremuri, în Lansquenet, care spunea exact acelaşi lucru.

— Dar tu eşti diferită, a continuat Suze. Am încercat să te ajut ...

— Să mă ajuţi,cum? M-am răstit eu, gândindu-mă la notiţele mele la geografie şi la felul în care niciodată, chiar *niciodată*, nu reuşeam să fac nimic când era ea prin preajmă. Întotdeauna este vorba de jocurile *ei*, problemele *ei şi Annie, te rog nu te mai ţine de mine* atunci când apare cineva mai potrivit. Ştia că nu avusesem de gând să mă răstesc, dar a părut jignită oricum, şi-a dat pe spate părul ei (îndreptat) în ceea ce crede ea că este un mod adult de comportare şi a spus:

— Ei bine, dacă nici măcar nu *asculţi* ...

— Bine, am zis eu. Ce e în neregulă la mine?

S-a uitat o clipă la mine. Atunci a sunat clopoţelul, iar ea mi-a zâmbit voioasă şi mi-a dat o bucăţică de hârtie.

— Am făcut o listă.

Am citit lista la ora de geografie. *Monsieur* Gestin ne vorbea despre Budapesta, unde locuisem odată, dar nu prea mai ţineam minte mult acum. Doar fluviul, şi zăpada, şi cartierul cel vechi care seamănă pentru mine atât de mult cu Montmartre, cu străzile lui şerpuitoare şi scările abrupte şi cu vechiul castel de pe deal. Lista era scrisă pe o jumătate dintr-o coală ruptă dintr-un caiet, cu scrisul îngrijit, mic, al lui Suze. Erau indicii despre îngrijire (păr drept, unghii pilite, picioare rase, întotdeauna deodorant); rochie (nu fustă şi ciorapi, roz, da, portocaliu, nu); cultură (literatura pentru fete, bună, cea pentru băieţi, rea); filme şi muzică (doar ultimele succese); ce să urmăresc la televizor, website-uri (de parcă aş fi avut computer), cum

să-mi petrec timpul liber şi ce fel de telefon mobil să am.

La început am crezut că este o glumă; dar, după şcoală, când am întâlnit-o la coadă la autobuz, mi-am dat seama că era serioasă.

— Trebuie să faci un efort, a zis ea. Altfel, lumea va zice că eşti ciudată.

— Nu sunt ciudată, i-am răspuns, doar ...

— Diferită.

— Şi de ce este atât de rău să fii diferită?

— Păi, Annie, dacă vrei să ai prieteni ...

— Prietenilor adevăraţi nu le-ar păsa de asta.

Suze s-a înroşit. Se înroşeşte des când este supărată, şi faţa are aceeaşi culoare cu părul.

— Ei, mie îmi pasă, a şuierat ea şi ochii ei s-au îndreptat spre începutul cozii.

Există un cod pentru coada la autobuz, ştiţi, la fel ca atunci când intri în clasă sau când alegi echipele la jocuri. Suze şi cu mine stăteam pe la jumătate. În faţa noastră este lista A: fetele care joacă baschet în echipa şcolii; cele mai mari care sunt rujate, care-şi răsucesc fustele pe talie şi fumează Gitanes când ies din scoală. Apoi sunt băieţii: cei mai arătoşi; membrii echipelor; cei cu gulerele răsfrânte şi cu părul dat cu gel.

Şi mai este şi băiatul cel nou: Jean-Loup Rimbault. Suzanne îl place. Chiar şi Chantal îl place – deşi lui nu prea pare să-i pese de ele şi niciodată nu li se alătură în jocurile lor. Încep să-mi dau seama ce e în mintea lui Suze.

Ciudaţii şi rataţii stau la urmă. Mai întâi, copiii negri din cealaltă parte a Butte, care stau in grupul lor şi nu prea vorbesc cu noi, ceilalţi. Apoi Claude Meunier, care este bâlbâit; Mathilde Chagrin, grasa; şi fetele musulmane, o duzină sau cam aşa ceva, toate laolaltă, din cauza cărora s-a stârnit scandalul eşarfelor de la începutul trimestrului. Acum le poartă, observ eu când mă uit spre sfârşitul cozii; le-au pus de îndată ce au ieşit pe porţile şcolii, cu toate că în şcoală n-au voie să le

poarte. Suze crede că sunt proaste că le poartă şi că ar trebui să fie ca noi dacă au de gând să trăiască în ţara noastră – dar ea doar repetă ce spune Chantal. Nu văd de ce o eşarfă ar conta mai mult decât un tricou sau o pereche de blugi. Sigur că este treaba lor ce poartă.

Suze încă îl urmăreşte pe Jean-Loup. El este destul de înalt, arătos, bănuiesc, cu păr negru şi un breton care-i acoperă mare parte din faţă. Are doisprezece ani, este cu un an mai mare ca noi. Ar trebui să fie într-o clasă mai mare. Suze spune că a rămas repetent anul trecut, dar este deştept, întotdeauna primul din clasă. Îl plac multe fete; dar astăzi încerca doar să pară indiferent, rezemat de perete, uitându-se prin obiectivul micului aparat de fotografiat digital pe care-l are întotdeauna la el.

— Oh, Doamne, şopteşte Suze.

— Ei bine, de ce nu vorbeşti cu el?

Suze a sâsâit furioasă. Jean-Loup s-a uitat înspre noi, apoi s-a întors la aparatul lui. Suze s-a înroşit şi mai tare.

— S-a uitat *la mine*! A chelălăit ea, apoi, ascunzându-se sub gluga hanoracului, s-a întors înspre mine şi şi-a rostogolit ochii. Am să-mi fac şuviţe. Există un loc unde se duce Chantal. M-a strâns de braţ aşa de tare încât m-a durut. Ştiu, a zis. Am putea merge împreună! Eu îmi fac şuviţele şi tu îţi îndrepţi părul.

— Nu te mai lua de părul meu, i-am spus.

— Haide, Annie! O să fie grozav. Şi ....

— Am zis *să încetezi*! Acum mă înfuriasem şi eu. De ce mă tot baţi la cap?

— Ah, degeaba vorbesc cu tine, a spus Suze, enervându-se. Arăţi ca o ciudăţenie şi nici măcar nu-ţi pasă?

Asta e un alt lucru pe care-l face. Face ca o propoziţie să sune ca o întrebare, deşi nu e.

— De ce mi-ar păsa? i-am spus. De acum mânia era ca un strănut, o simţeam venind, umflându-se, gata să explodeze fie că voiam sau nu. Atunci mi-am amintit ce a spus

Zozie în ceainărie şi aş fi dorit să fac ceva să alung privirea îngâmfată de pe faţa lui Suzanne. Nu ceva rău – n-aş face niciodată aşa ceva – doar ceva ca s-o înveţe minte.

Mi-am ascuns degetele la spate şi i-am vorbit cu vocea mea umbră.

Vezi cum ţi-ar plăcea ţie, de exemplu.

Şi, pentru o secundă, mi s-a părut că am văzut ceva. O sclipire pe faţa ei; ceva care a dispărut înainte de a o vedea cu adevărat.

— Mai bine o ciudată decât o clonă, i-am spus.

Pe urmă m-am întors şi m-am dus spre sfârşitul cozii, în timp ce toată lumea ne privea şi Suze, cu ochii holbaţi şi urâtă, destul de urâtă, cu părul ei roşu şi faţa roşie şi cu gura căscată a neîncredere în timp ce stăteam şi aşteptam să vină autobuzul.

Nu mai ştiu dacă m-am aşteptat să mă urmeze sau nu. M-am gândit că poate o va face, dar n-a făcut-o; şi când a venit autobuzul s-a aşezat lângă Sandrine şi nu s-a mai uitat la mine.

Am încercat să-i spun lui *maman* când am ajuns acasă, dar ea tocmai vorbea cu Nico şi împacheta o cutie cu trufe cu rom și pregătea gustarea lui Rosette în acelaşi timp şi nu mi-am putut găsi exact cuvintele să-i spun cum m-am simţit.

— Ignoră-le, mi-a spus ea în cele din urmă, turnând lapte într-o tigaie din aramă. Uite, ai grijă de asta pentru mine, te rog, Nanou. Doar amestecă uşor în timp ce ambalez eu cutia...

Păstrează ingredientele pentru ciocolata fierbinte într-un dulap din spatele bucătăriei. În faţă are nişte tigăi de aramă, câteva forme lucioase pentru ciocolate, placa de granit pentru întins. Nu că le-ar mai folosi; majoritatea lucrurilor ei vechi sunt jos, în pivniţă şi, chiar dinainte ca *madame* Poussin să moară, nu prea mai era timp pentru specialităţile noastre.

Dar întotdeauna este timp pentru ciocolată fierbinte, făcută

cu lapte şi nucşoară rasă, vanilie, chili, zahăr brun, cardamom şi 70 la sută ciocolată de menaj – singura ciocolată pe care merită s-o cumperi, zice ea... şi care are un gust bogat şi puţin amărui pe limbă, exact cum e caramelul când e gata. Chili îi dă o tuşă de căldură – niciodată prea mult, doar un pic – iar condimentele îi dau mirosul acela de biserică şi îmi aminteşte cumva de Lansquenet şi de nopţile deasupra confiseriei, doar maman şi cu mine, cu Pantoufle stând lângă mine şi lumânările arzând pe lăzile de portocale.

Bineînţeles că aici nu sunt lăzi de portocale. Anul trecut, Thierry ne-a luat o bucătărie nouă. Păi sigur că da! El este proprietarul, la urma-urmei – are o grămadă de bani şi, desigur, este obligat să repare casa. Dar *maman* tot s-a agitat şi i-a gătit o cină specială în bucătăria cea nouă. Oh, Doamne. De parcă nu am mai fi avut vreo bucătărie până atunci. Aşa că până şi cănile sunt noi acum şi pe ele scrie Chocolat cu litere elegante. Thierry le-a cumpărat – una pentru fiecare şi una pentru *madame* Poussin – deşi lui nu-i place cu adevărat ciocolata fierbinte. (Îmi dau seama pentru că adaugă o grămadă de zahăr.)

Eu aveam cana mea, una groasă şi roşie pe care mi-o dăduse Roux, puţin ciobită, cu un A pictat pe ea, de la Anouk. Acum n-o mai am; nici nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat cu ea. Poate s-a spart sau am lăsat-o acolo. Nu contează, oricum. Nu mai beau ciocolată.

— Suzanne zice că sunt ciudată, am spus pe când *maman* se întorcea în bucătărie.

— Ei, nu eşti, a răspuns ea, curăţând o cutie de vanilie. Ciocolata era gata acum, sclipind uşor în tigaie. Vrei şi tu? E bună.

— Nu, mulţumesc.

— Bine.

I-a turnat lui Rosette şi a adăugat paiete de ciocolată şi frişcă. Arăta bine şi mirosea şi mai bine, dar nu am vrut ca ea să ştie. M-am uitat în dulap şi am găsit un croissant şi nişte gem.

— Nu-i da atenţie lui Suzanne, a continuat *maman*, turnându-şi ciocolată într-o cană de expresso. Am observat că nici ea, nici Rosette nu foloseau cănile cu Chocolat. Ştiu genul ei. Împrieteneşte-te cu altcineva.

Ei, mai uşor de zis decât de făcut, m-am gândit eu. Şi oricum, care era rostul? Nu ar fi prieteni cu mine. Păr fals, haine false, o *eu* falsă.

— Cu cine? am întrebat-o.

— Nu ştiu. Vocea ei suna nerăbdătoare când aşeza mirodeniile înapoi în dulap. Trebuie să existe cineva cu care te poţi înţelege.

Nu este vina mea, voiam să-i zic. De ce crede că *eu* sunt cea dificilă? Problema este că *maman* n-a fost niciodată la şcoală – a învăţat totul din practică, aşa spune ea – şi tot ce ştie este ce a citit în cărţile pentru copii sau a văzut de cealaltă parte a zidurilor şcolii. De partea mea, credeţi-mă, totul este altfel.

— Ei? Iar acea nerăbdare, tonul care spune *ar trebui să fii recunoscătoare, am muncit din greu ca să ajungi aici, ca să te trimit la o şcoală adevărată, să te scap de viaţa pe care am dus-o eu ...*

— Pot să te întreb ceva? am spus.

— Sigur, Nanou. S-a întâmplat ceva?

— Tata era negru?

A tresărit, atât de uşor încât n-aş fi observat dacă nu m-aş fi uitat la culorile ei.

— Aşa spune Chantal la şcoală.

— Zău? a zis *maman*, începând să taie pâinea pentru Rosette. Pâine, cuţit, ciocolată. Rosette cu degetele ei de maimuţică întorcând felia de pâine de pe o parte pe cealaltă. O privire de concentrare profundă pe faţa lui *maman*. N-aş putea spune la ce se gândea. Ochii ei erau la fel de întunecaţi ca Africa, imposibil de citit.

— Ar conta? spune ea într-un târziu.

— Habar n-am, dau eu din umeri.

Atunci s-a întors cu faţa la mine şi pentru o clipă a semănat cu *maman* a mea de pe timpuri, cea care nu se sinchisea de ce credea lumea.

— Ştii, Anouk, a spus ea încet. Multă vreme n-am crezut că ai nevoie şi tu de un tată. Am crezut că vom fi doar noi două, la fel cum am fost mama mea şi cu mine. Apoi a venit şi Rosette şi m-am gândit, ei bine, poate ... S-a întrerupt şi a zâmbit şi a schimbat subiectul atât de repede încât timp de un minut nici nu mi-am dat seama că-l schimbase, ca în numerele acelea de hocus-pocus cu trei căni şi o minge. Îţi place Thierry, nu?

Am dat iar din umeri.

— E OK.

— Aşa ziceam şi eu. El te place pe *tine*.

Am muşcat din croissant. Stând pe scăunelul ei, Rosette făcea un aeroplan din felia ei de pâine.

— Adică, dacă vreuna dintre voi nu-l place ...

De fapt, nu-mi place chiar aşa de mult. Este prea zgomotos şi miroase a trabucuri. Şi întotdeauna o întrerupe pe *maman* când vorbeşte şi-mi spune *jeune fille*, de parcă ar fi o glumă şi n-o înţelege pe Rosette deloc sau înţelege doar semnele pe care i le face şi întotdeauna îmi spune cuvinte lungi şi-mi explică ce înseamnă, de parcă nu le-aş mai fi auzit.

— E OK, am repetat eu.

— Ei bine, Thierry vrea să se însoare cu mine.

— De când? spun eu.

— Mai întâi mi-a zis anul trecut. I-am spus că nu vreau să mă încurc cu nimeni atunci – o aveam pe Rosette de care trebuia să am grijă şi *madame* Poussin – iar el a zis că e fericit să aştepte. Dar acum suntem singure ...

— Nu i-ai spus da, nu-i aşa? i-am zis eu, prea tare pentru Rosette care şi-a pus mâinile peste urechi.

— Este complicat. Părea obosită.

— Întotdeauna spui asta.

— Pentru că întotdeauna este complicat.

— Ei, eu nu văd de ce. Mie mi se pare simplu. Ea n-a mai fost măritată până acum, nu-i aşa? De ce ar vrea să se mărite acum?

— Lucrurile s-au schimbat, Nanou, a spus ea.

— Care lucruri? Voiam să ştiu.

— Ei bine, *chocolateria*, de exemplu. Chiria e plătită până la sfârşitul anului. Dar după aceea... Oftează. Nu va fi uşor s-o facem să meargă. Şi nu pot să iau banii aşa de la Thierry. El îmi tot oferă, dar n-ar fi corect. Şi m-am gândit ...

Sigur că ştiusem că *ceva* nu e în ordine. Dar credeam că este vorba de *madame*. Acum mi-am dat seama că fusese vorba de Thierry şi îngrijorarea ei că eu nu aş intra in planul lor.

Ce mai plan. Acum pot să ne văd. *Maman*, papa şi cele două fetiţe, ceva ca într-o poveste de Comtesse de Ségur. Vom merge la biserică; vom mânca *steack-frites* în fiecare zi; vom purta rochii de la Galeries Lafayette. Thierry îşi va pune o poză cu noi pe biroul lui, un portret făcut de un profesionist, cu Rosette şi cu mine în haine asortate.

— Nu mă înţelege greşit; am spus că e OK. Dar ...

— Dar ce? Ţi-a mâncat pisica limba?

Am muşcat o bucată din croissantul meu.

— Nu avem nevoie de el, am zis într-un târziu.

— Ei bine, avem nevoie de cineva, asta e sigur. Credeam că cel puţin tu vei înţelege. Trebuie să mergi la şcoală, Anouk. Ai nevoie de un cămin adevărat – de un tată ...

Nu mă face să râd. Un tată? Ce să spun. *Îţi poţi alege familia*, spune ea întotdeauna, dar ce alegere îmi lasă mie?

— Anouk, a mai zis ea. O fac pentru tine...

— Zău aşa. Am dat din umeri şi am ieşit cu croissantul meu pe stradă.

8

(Zozie)

Sâmbătă, 10 noiembrie

Am trecut azi pe la *chocolaterie* şi am cumpărat o cutie cu vişine în ciocolată. Yanne era acolo, cu micuţa în braţe. Deşi în magazin era linişte, ea părea hărţuită, aproape deranjată când m-a văzut iar ciocolatele, când le-am încercat, n-aveau nimic special.

— Le făceam singură, a spus ea, dându-mi vişinele într-o punguţă. Dar lichiorul e aşa de scump şi niciodată n-am timp. Sper să-ţi placă.

Am luat una în gură cu o lăcomie bine simulată.

— Grozavă, i-am zis, mestecând pasta acră de vişine. În spatele galantarului, pe podea, Rosette îşi cânta singură, tolănită între creioane şi hârtie colorată.

— Nu merge la grădiniţă?

Yanne a dat din cap.

— Îmi place să stau cu ochii pe ea.

Ei, sigur, îmi dădeam seama de asta. Mai observ şi alte lucruri acum, dacă mă uit cu atenţie. Uşa de culoarea cerului ascunde câteva chestii pe care clienţii obişnuiţi le trec cu vederea. Mai întâi, locul este vechi şi are nevoie de reparaţii. Vitrina este destul de atrăgătoare cu aranjamentul de cutiuţe şi borcane drăgălaşe şi pereţii sunt văruiţi într-un galben vesel, dar chiar şi aşa, se simte igrasia bântuind

în colţuri şi sub podea, semn de nu prea mulţi bani şi prea puţin timp. Unele lucruri au fost ascunse cu grijă: o feronerie aurită peste un cuib de zgârieturi, o sclipire în prag, un aer care promite mai mult decât ciocolate de mâna a doua.

Încearcă-mă. Gustă-mă.

Discret, cu mâna stângă, am conjurat Ochiul lui Tezcatlipoca cel Negru. In jurul meu, culorile s-au aprins, confirmându-mi bănuielile din prima zi. Cineva lucrase aici şi nu cred că Yanne Charbonneau. Există un aspect tânăr, naiv, exuberant al acestei sclipiri care vorbeşte despre o minte încă neantrenată.

Annie? Cine altcineva? Şi mama? Bine. Mai e ceva la ea care mă intrigă, ceva ce am zărit doar o dată – în acea prima zi, atunci când a deschis uşa auzindu-şi numele. Atunci culorile ei erau mai strălucitoare, bineînţeles şi ceva îmi spune că le mai are încă, deşi încearcă să le ascundă.

Pe podea, Rosette desenează, cântând cântecelul ei fără cuvinte. *„Bam-bam-bamm ....Bam-badda-bammm..."*

— Haide, Rosette. E timpul să te culci.

Rosette nu şi-a ridicat privirea de la desen. Cântecul a devenit mai tare, acompaniat acum de lovirea ritmică a sandalei de podea. *„Bam-bam-bamm..."*

— Acum, Rosette, a spus Yanne încet. E timpul să laşi creioanele.

Nicio reacţie din partea lui Rosette.

„Bam-bam-bamm ....Bam-badda-bammm..."

— St, Rosette!

Acum puteam simţi o tensiune în Yanne. Nu era doar stânjeneala unei mame al cărei copil nu se poartă frumos, mai curând era sentimentul unei primejdii care se apropia. A luat-o pe Rosette de pe jos – tot cântând – şi schiţând o grimasă de scuze pe când o ridica.

— Îmi pare rău, a zis ea. Aşa este când e prea obosită.

— Nu-i nimic. E dulce, am spus eu.

O cutie de creioane a căzut de pe masă. Creioanele

s-au rostogolit pe podea.

— *Bam*, a spus Rosette, arătând spre creioanele căzute.

— Trebuie s-o pun în pat, a spus Yanne. Devine prea agitată dacă nu doarme.

M-am uitat iar la Rosette. Nu părea obosită deloc, m-am gândit eu. Mama părea istovită: palidă şi sfârşită cu tunsoarea ei prea scurtă şi puloverul ieftin, negru, care făcea ca faţa ei să pară şi mai palidă.

— Te simţi bine? am întrebat-o.

A dat din cap.

Deasupra ei, becul a început să pâlpâie. Casele astea vechi, m-am gândit eu. Cablarea e întotdeauna defectă.

— Eşti sigură? Pari cam palidă.

— Doar o durere de cap. O să treacă.

Cuvinte obişnuite. Dar mă îndoiesc; se agaţă de copil de parcă aş încerca să i-l smulg din braţe.

Aş putea, voi ce credeţi? De două ori măritată (deşi niciodată pe numele meu) şi nu m-am gândit vreodată să fac vreun copil. Complicaţiile sunt groaznice, aşa am auzit şi, oricum, în activitatea mea, nu-mi pot permite bagaje suplimentare.

Totuşi ...

Am desenat în aer semnul lui Xochipilli[18], ţinându-mi mâna ascunsă. Xochipilli, cel cu limba de argint, zeul profeţiilor şi al viselor. Nu că m-ar interesa profeţiile în mod special. Dar vorbirea neatentă poate aduce avantaje, din câte am descoperit eu şi informaţiile înseamnă bani în meseria mea.

Simbolul a strălucit şi a plutit o secundă sau două, dispersându-se ca un inel de fum în aerul întunecat.

Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic.

Ei bine, ca să fiu cinstită, nu mă aşteptasem la cine ştie ce rezultat. Dar eram curioasă; şi nu-mi datora şi ea o oarecare satisfacţie după toate eforturile pe care le depusesem pentru ea?

---

[18] Zeul aztec al artei, jocurilor, frumuseţii şi al cântecului; patron al scrierii şi picturii (prinţul florilor).

Aşa că am făcut iar semnul. Xochipilli şoptitorul, dezvăluitorul secretelor, cel care aduce confidenţe. Şi, de data aceasta, rezultatul mi-a depăşit aşteptările.

Mai întâi am văzut cum i se aprind culorile. Puţin, dar foarte strălucitoare, ca o flacără în cămin atunci când întâlneşte o bulă de gaz. Aproape în acelaşi timp, atitudinea veselă a lui Rosette s-a schimbat brusc. Şi-a arcuit spatele în braţele mamei sale, aruncându-se pe spate cu ţipăt de protest. Becul care clipea a pocnit tare – şi, în acelaşi timp, o piramidă de cutii cu biscuiţi a căzut peste vitrină cu un zgomot care ar fi putut trezi morţii.

Yanne Charbonneau a fost luată prin surprindere şi s-a îndepărtat cu un pas în lateral, lovindu-se cu şoldul de galantar.

Lângă galantar era un cabinet deschis în care se afla o colecţie de farfurii frumoase din sticlă cu migdale zaharisite, roz, aurii, argintii şi albe. S-a clătinat, iar Yanne a întins o mână instinctiv ca să-l proptească – şi o farfurie a căzut.

— *Rosette*! Yanne aproape plângea.

Am auzit cum farfuria se sparge, împrăştiind zaharicale pe plăcile din gresie.

Am auzit-o, dar nu m-am uitat în jos; le-am urmărit pe Rosette şi pe Yanne – copilul strălucind de culori, mama atât de nemişcată încât ar fi putut să fie de piatră.

— Să vă ajut. M-am aplecat să strâng.

— Nu, te rog ...

— Gata, am zis.

Puteam simţi tensiunea nervoasă acumulată în ea, strânsă şi gata să explodeze. Sigur, nu era din cauza farfuriei – în experienţa mea, femeile de genul lui Yanne Charbonneau nu sunt distruse atunci când se sparge o farfurie. Dar lucrurile cele mai ciudate pot declanşa explozia: o zi proastă, o durere de cap, amabilitatea străinilor.

Atunci am văzut-o în colţul ochiului, aplecată în spatele galantarului.

Era de un portocaliu-auriu strălucitor, dar era clar, de la

coada lungă şi îmbârligată până la ochii mici şi strălucitori, că era un soi de maimuţică. M-am întors brusc s-o văd cu faţa şi şi-a rânjit colţii la mine înainte de a dispărea.

— *Bam*, a spus Rosette.

A urmat o tăcere lungă.

Am luat farfuria – era din sticlă de Murano, dantelată delicat pe margini. O auzisem spărgându-se cu un zgomot de artificii; şrapnele împrăştiate pe toată podeaua. Dar era aici, întreagă în mâinile mele. Niciun accident.

Bam, m-am gândit.

Sub picioare mai simţeam bomboanele scrâşnind ca dinţii. Şi acum Yanne Charbonneau mă urmărea într-o tăcere înspăimântată care se răsucea şi se răsucea ca un cocon de mătase.

Aş fi putut spune, *ei bine, am avut noroc*, sau aş fi putut pune la loc farfuria fără să zic nimic, dar era acum sau niciodată, mi-am zis eu. *Loveşte o dată, atunci când rezistenţa este scăzută.*

Aşa că m-am ridicat, am privit-o pe Yanne direct în ochi şi am îndreptat spre ea toate farmecele pe care am putut să le adun.

— Nu-i nimic, am zis. Ştiu de ce ai nevoie.

Pentru un moment s-a îmbăţoşat şi m-a privit fix, plină de sfidare şi de neînţelegere mândră.

Atunci i-am luat mâna şi am zâmbit.

— Ciocolată fierbinte, i-am zis blând. Ciocolată fierbinte, reţeta mea specială, Chili şi nucşoară, cu Armagnac şi puţin piper negru. Hai. Nu mai discuta. Adu copilul.

M-a urmat în tăcere în bucătărie.

Reuşisem.

PARTEA A TREIA

Doi Iepuri

1

(Vianne)

Miercuri, 14 noiembrie

Niciodată n-am vrut să fiu vrăjitoare. N-am visat niciodată aşa ceva – deşi mama jura că mă putea auzi strigând cu câteva luni înainte de a mă naşte. Nu-mi amintesc asta, bineînţeles. Îmi amintesc doar locuri, arome şi oameni trecând repede ca trenurile; traversând frontiere fără acte; călătorind sub nume diferite; plecând noaptea din hoteluri ieftine; văzând zorile în locuri diferite în fiecare zi şi fugind, întotdeauna fugind, chiar şi atunci. De parcă singurul mod de a supravieţui era să fugim pe fiecare venă, arteră sau capilară de pe hartă, lăsând nimic – nici chiar umbrele noastre în urmă.

Îţi poţi alege familia, spunea mama. Tata se pare că nu fusese ales.

— De ce am avea nevoie de el, Vianne? Taţii nu contează. Suntem doar noi două.

Ca să spun adevărul, nu-i simt lipsa. Cum aș putea? Nu am niciun etalon după care să-i măsor absenţa. Mi-l imaginez întunecat şi puţin sinistru; poate o rudă a Omului Negru de care fugeam. Şi o iubeam pe mama. Iubeam lumea pe care o făcuse pentru noi două, o lume pe care o purtam cu noi oriunde mergeam; o lume în care oamenii obişnuiţi nu puteau să ajungă.

Pentru că suntem speciale, spunea ea. Vedeam lucruri; aveam darul. Îţi alegi familia – aşa că am făcut-o, oriunde

am mers. O soră aici, o bunică acolo; feţe familiare ale unui trib împrăştiat. Dar din câte mi-am dat seama, nu existau bărbaţi în viaţa mamei mele.

Cu excepţia Omului Negru, desigur.

Oare tatăl meu era Omul Negru? M-a speriat faptul că Anouk se apropiase atât de mult. Mă gândisem şi eu la asta pe când fugeam, îmbrăcate în haine de carnaval răvăşite de vânt. Omul Negru nu era real, desigur. Am ajuns să cred acelaşi lucru şi despre tatăl meu.

Totuşi eram curioasă şi, din când în când mă uitam la mulţimi – în New York sau Berlin, în Veneţia sau Praga – sperând să-l văd – un bărbat, singur, cu ochii mei întunecaţi ...

Între timp fugeam, mama şi cu mine. Mai întâi mi s-a părut că o făceam de plăcerea de a alerga; apoi, ca toate celelalte, a devenit un obicei, apoi o povară. În cele din urmă începusem să cred că alergatul era singurul lucru care o ţinea în viaţă, pe când cancerul alerga prin ea, prin sângele ei, prin creier şi os.

Atunci a pomenit prima oară de fetiţă. Aiureli, m-am gândit eu, create de calmantele pe care le lua. Şi aiura într-adevăr, pe măsură ce i se apropia sfârşitul: spunea poveşti fără înţeles; vorbea de Omul Negru; discuta voioasă cu oameni care nu erau acolo.

Acea fetiţă, care avea un nume asemănător cu al meu, ar fi putut să fie o altă imaginaţie a acelor vremuri tulburi – un arhetip, o anima; o bârfă din ziare; un alt suflet pierdut cu ochii şi părul întunecate, furată de lângă un chioşc cu ţigări într-o zi ploioasă din Paris.

Sylviane Caillou. Dispărută ca mulţi alţii; furată din maşină la vârsta de optsprezece luni, în faţa unei farmacii de lângă Vilette. Furată cu scutecele şi jucăriile, purtând o brăţară de argint ieftină, pentru copii, cu un talisman – o pisicuţă – pe care o ţinea în mână.

Nu eram eu. Nu puteam să fi fost. Şi chiar dacă eram, după tot acest timp ...

Îţi alegi familia, spunea mama. Aşa cum eu te-am ales pe tine şi tu m-ai ales pe mine. Fata aceea – nu te-ar fi îndrăgit. N-ar fi ştiut să aibă grijă de tine: cum să-ţi taie mărul pe părţi ca să vezi steaua dinăuntru, cum să lege o punguţă cu leacuri, cum să alunge demonii lovind o tingire, cum să cânte vântului ca să adoarmă. Nu te-ar fi învăţat nimic din toate astea ...

Şi nu ne-am descurcat bine, Vianne? N-am promis că toate vor fi OK?

Mai am încă micuţul talisman cu pisica. Nu mai ţin minte brăţara – probabil a vândut-o sau a dat-o – dar îmi amintesc oarecum jucăriile, un elefănţel de pluş şi un ursuleţ maroniu, multiubit şi căruia îi lipsea un ochi. Iar talismanul este şi acum aici, în cutia mamei mele, ceva ieftin, aşa cum ar cumpăra un copil, legat cu o fundă roşie. Este acolo împreună cu cărţile ei şi câteva alte lucruri: o fotografie a noastră de când aveam şase ani, o placă din lemn de santal, nişte tăieturi din ziare, un inel. Un desen pe care l-am făcut în prima mea şcoală – singura mea şcoală – în zilele în care mai voiam să ne stabilim undeva.

Desigur că nu-l mai port. Nici nu mai vreau să-l ating acum; sunt prea multe secrete încuiate în el, ca un miros care are nevoie doar de atingerea unui om pentru a se elibera. Ca regulă nu ating nimic din cutia aceea – însă nu am curajul s-o arunc. Prea mult balast te încetineşte – dar prea puţin te face să zbori ca o sământă de floarea-soarelui în vânt şi atunci m-aş pierde pentru totdeauna în vânt.

Zozie e cu mine de câteva zile şi deja personalitatea ei afectează toate lucrurile pe care le atinge. Nu ştiu cum s-a întâmplat – un moment de slăbiciune, poate. Desigur nu aveam intenţia să-i ofer o slujbă. Oricum, nici nu-mi permit s-o plătesc cu prea mult, deşi ea e fericită să aştepte până ce voi putea – şi pare atât de natural ca ea să fie aici, de parcă ar fi fost cu mine toată viaţa.

A început în ziua Accidentului, ziua în care a făcut ciocolată şi am băut-o împreună în bucătărie, caldă şi dulce, cu chili

proaspăt şi paiete de ciocolată. Rosette a băut şi ea puţin din căniţa ei, apoi s-a jucat pe jos pe când eu tăceam – Zozie mă urmărea cu zâmbetul ei şi cu ochii îngustaţi ca ai unei pisici.

Împrejurările fuseseră deosebite. În orice altă zi, în orice alt moment, aş fi fost mai bine pregătită. Dar în *acea* zi – cu inelul lui Thierry în buzunarul meu şi cu Rosette când îi era cel mai rău și Anouk atât de tăcută după ce aflase şi cu acea lungă zi goală care mi se întindea în faţă ...

În orice alt moment, aş fi rezistat. Dar în acea zi ...

Este în regulă. Ştiu de ce ai nevoie.

De ce anume? Ce ştie ea exact? Că o farfurie care s-a spart a rămas întreagă? Este absurd; nimeni n-ar crede, cu atât mai mult n-ar crede că un copil de patru ani făcuse acel truc, un copil de patru ani care nici măcar nu poate să vorbească.

— Pari obosită, Yanne, a spus Zozie. Trebuie să fie greu să ai grijă de toate astea.

Am încuviinţat în tăcere.

Amintirea Accidentului lui Rosette stătea între noi ca ultima prăjitură la o petrecere.

N-o spune, i-am zis în gând, exact cum încercasem să-i spun lui Thierry. *N-o spune, te rog, n-o spune în cuvinte.*

Mi s-a părut că simt un răspuns uşor. Un oftat; un zâmbet; sclipirea a ceva întrevăzut printre umbre. Decartarea uşoară a unor cărţi parfumate cu lemn de santal.

Tăcere.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am spus.

Zozie a dat din umeri.

— Bea-ţi ciocolata.

— Dar ai văzut şi tu.

— Eu văd tot felul de lucruri.

— Cum ar fi?

— Pot să văd că eşti obosită.

— Nu dorm prea bine.

M-a privit în tăcere o vreme. Ochii ei erau ca vara, plini de

scânteieri de aur. *Ar trebui să ştiu care sunt preferatele tale*, m-am gândit, aproape visătoare. *Poate mi-am pierdut darul* ...

— Să-ţi spun ce facem, a zis ea într-un târziu. Lasă-mă să am grijă de magazin în locul tău. Am fost născută într-un magazin – ştiu ce am de făcut. Tu ia-o pe Rosette şi culcaţi-vă puţin. Dacă am nevoie de tine, te strig. Hai, du-te, îmi va prinde bine.

Asta a fost acum patru zile. Niciuna dintre noi n-a mai vorbit despre ziua aceea. Rosette, desigur, nu înţelege încă faptul că în lumea adevărată, o farfurie spartă trebuie să rămână spartă, oricât de mult ai vrea să nu rămână aşa. Şi Zozie n-a mai adus subiectul în discuţie şi pentru aceasta îi sunt recunoscătoare. Ştie că s-a întâmplat *ceva*, bineînţeles; dar pare mulţumită să se pretindă că nu s-a întâmplat nimic.

— În ce fel de magazin ai fost născută, Zozie?

— O librărie. Ştii tu, genul acela New Age.

— Zău?

— Mama se ocupa cu asta. Magie cumpărată din magazin. Cărţi de tarot. Vindea tămâie şi lumânări la hipioţi aiuriţi, fără bani şi cu păr unsuros.

Am zâmbit, simţindu-mă puţin nelalocul meu.

— Dar asta a fost acum mult timp, a spus ea. Nu-mi mai aduc aminte mare lucru.

— Dar încă mai ....crezi? am zis eu.

A zâmbit.

— Dar tu?

— Credeam pe vremuri, am răspuns. Dar acum, nu.

— Pot să întreb de ce?

Am dat din cap.

— Poate mai târziu.

— OK, a zis ea.

Ştiu. Ştiu. Este periculos. Fiecare acţiune – chiar şi cea mai măruntă – are consecinţe. Magia costă mult. Mi-a luat multă vreme să înţeleg – după Lansquenet, după Les Laveuses – dar acum mi se pare clar, ca şi consecinţele călătoriei noastre

care se întind în jurul nostru ca valurile pe un lac.

De exemplu mama, atât de generoasă cu darurile ei în timp ce, înăuntrul ei, cancerul creştea ca dobânda la un cont în bancă pe care nu-l avusese niciodată. Universul ştie să echilibreze conturile. Chiar lucruri mici, cum ar fi un talisman, un descântec, un cer desenat în iarbă – toate trebuie plătite. Complet. Cu sânge.

Ştiţi, există o simetrie. Pentru fiecare noroc, o lovitură; pentru fiecare om pe care l-am ajutat, o rană. Un săculeţ de mătase roşie atârnat deasupra uşii – şi, undeva cade o umbră. O lumânare aprinsă ca să izgonească ghinionul – şi casa unui vecin de peste drum ia foc şi arde până la temelii. Un festival de ciocolată; moartea unui prieten.

Puţin ghinion.

Un Accident.

De aceea nu mă pot încrede în Zozie. Îmi place prea mult ca să-i pierd încrederea. Şi copiii par s-o placă. Există ceva tineresc la ea, ceva mai apropiat de vârsta lui Anouk decât de a mea, care o face uşor de abordat.

Poate este părul ei – lung, drept şi vopsit în roz în faţă – sau hainele ei exuberant colorate, de mâna a doua, care atârnă ca din dulapul unui copil, dar care, cumva, i se potrivesc. Astăzi poartă o rochie de pe vremea anilor cincizeci, albastru-cer, cu un model de bărci şi pantofi galbeni de balet, foarte nepotriviţi pentru noiembrie – nu că i-ar păsa. Nu că i-ar păsa vreodată.

Îmi amintesc că şi eu am fost aşa pe vremuri. Îmi amintesc sfidarea aceea. Dar când eşti mamă toate se schimbă. Maternitatea ne transformă pe toate în laşe. Laşe, mincinoase – şi, uneori, mai rău.

Les Laveuses. Anouk. Şi – oh! Acel vânt.

Patru zile – şi încă mă mai bazez pe Zozie, nu doar ca să aibă grijă de Rosette, cum făcea *madame* Poussin, ci pentru o grămadă de alte nimicuri din magazin. Ambalare, împachetare, curăţenie, ordine. Ea spune că îi place – îmi

spune că întotdeauna a visat să lucreze intr-o *chocolaterie* – dar niciodată nu se serveşte cu dulciuri aşa cum făcea madame Poussin adesea, nici nu cere ceva.

Nu am vorbit încă despre ea cu Thierry. Nu sunt sigură de ce, poate doar simt că el n-ar fi de acord. Poate din cauza costurilor suplimentare; poate chiar din cauza lui Zozie, care este atât de deosebită de *madame* Poussin pe cât se poate.

Este veselă cu clienţii şi – uneori îngrijorător – de informală. Vorbeşte întruna pe când ambalează cutiile, cântăreşte ciocolata, prezintă noutăţile. Şi are talentul de a-i face pe oameni să vorbească despre ei înşişi: întreabă de durerea de spate a doamnei Pinot; trăncăneşte cu poştaşul ori de câte ori vine. Ştie preferatele lui Nico Grasul, flirtează neruşinat cu Jean-Louis şi Paupaul, viitori artişti care-şi caută clienţi pe lângă P'tit Pinson şi discută cu Richard şi Mathurin, doi bătrâni pe care ea îi numeşte „Patrioţii", care vin uneori în cafenea dimineaţa şi rareori pleacă înainte de prânz.

Îi cunoaşte pe prietenii de la şcoală ai lui Anouk, se interesează de profesori, discută despre hainele ei. Dar niciodată nu mă face să mă simt inconfortabil; nu pune întrebările pe care oricine în locul ei le-ar pune.

M-am simţit la fel cu Armande Voizin – pe vremuri, în Lansquenet. Dezordonata, poznaşa, răutăcioasa Armande, ale cărei jupoane roşii le mai văd uneori cu coada ochiului, a cărei voce imaginară într-o mulţime – atât de ciudat de asemănătoare cu vocea mamei – mă mai face încă să mă întorc şi să mă uit fix.

Zozie nu seamănă cu ea, bineînţeles. Armande avea optzeci de ani când am cunoscut-o: uscăţivă, certăreaţă şi bătrână. Totuşi văd ceva din ea în Zozie – stilul ei exuberant, apetitul ei pentru toate. Şi dacă Armande avea o scânteie din ceea ce mama numea *magie* ...

Dar nu mai vorbim de astfel de lucruri acum. Pactul nostru este tăcut, dar strict. Orice indiscreţie – chiar o mică

scânteie – şi, din nou, casa noastră din cărţi de joc se face scrum. S-a mai întâmplat şi înainte de Lansquenet, în Les Laveuses şi într-o sută de alte locuri înainte. Dar acum, nu. De data aceasta, rămânem aici.

Azi a venit devreme, chiar când Anouk pleca la şcoală. Am lăsat-o singură mai puţin de o oră – suficient timp cât s-o scot pe Rosette la plimbare – şi când m-am întors, locul părea cumva mai strălucitor; mai puţin aglomerat, mai atrăgător. Schimbase aranjamentul din vitrină, aruncând o bucată de catifea albastru-închis peste piramida de cutii şi, pe deasupra, pusese o pereche de pantofi roşu-strălucitor, lucioşi, cu tocuri înalte, acoperiţi cu ciocolate învelite în staniol roşu şi auriu.

Efectul era excentric, dar atrăgător. Pantofii – aceiaşi pantofi roşii pe care-i purtase în prima zi – păreau să strălucească în vitrina întunecată şi dulciurile se revărsau pe catifea ca un tezaur îngropat, în cuburi şi fragmente de lumină colorată.

— Sper că nu te superi, a spus Zozie de îndată ce am intrat. Mă gândeam că ar merge puţină redecorare.

— Îmi pace, i-am spus. Pantofi şi ciocolată ...

Zozie a zâmbit.

— Pasiunile mele gemene.

— Deci – care e preferata ta? Am întrebat-o. Nu că aş fi vrut cu adevărat să ştiu, dar curiozitatea profesională m-a făcut să întreb. Patru zile şi încă nu sunt în stare să-i ghicesc preferinţele.

A dat din umeri.

— Toate îmi plac. Dar cele cumpărate seamănă între ele, nu-i aşa? Parcă le făceai singură, nu?

— Le făceam. Dar atunci aveam mai mult timp.

M-a privit.

— Ai destul timp. Lasă-mă pe mine să mă ocup de vânzare şi tu poţi să-ţi vezi de magia ta în spate.

— Magie?

Dar Zozie deja făcea planuri – aparent inconştientă de acel

cuvânt – planuri pentru trufe făcute manual, ciocolatele cel mai simplu de făcut; apoi, poate câteva *mendiants* – preferatele mele – cu migdale, vişine şi smochine galbene, grase.

Le puteam face cu ochii închişi. Chiar şi un copil poate face *mendiants* şi Anouk m-a ajutat adesea în Lansquenet, alegând stafidele cele mai dolofane, murele cele mai dulci (păstrându-şi întotdeauna şi o porţie pentru ea) şi aşezându-le pe discuri din ciocolată topită, amară sau cu lapte, în modele complicate.

Nu mai făcusem *mendiants* de atunci. Îmi amintesc atât de mult de zilele acelea, de micuţa brutărie cu o copertină deasupra uşii, de Armande, de Joséphine, de Roux ...

— Poţi să obţii ce vrei cu ciocolata făcută în casă, spunea Zozie, aparent neatentă. Şi daca pui şi câteva scaune şi laşi aici puţin spaţiu – mi-a arătat locul – atunci oamenii ar putea sta o vreme aici, poate ar bea ceva, ar mânca o felie de tort. Ar fi frumos, nu? Prietenos, vreau să zic. Un fel de a-i invita înăuntru.

— Hm.

Nu eram aşa de sigură. Semăna prea mult cu Lansquenet. O *chocolaterie* trebuie să rămână un loc de făcut afaceri; cei care intră trebuie să fie clienţi şi nu prieteni. Altfel, într-o zi se întâmplă inevitabilul şi cutia, odată deschisă, nu mai poate fi închisă. Oricum, ştiam ce ar fi zis Thierry...

— Nu prea cred, i-am zis în cele din urmă.

Zozie n-a spus nimic, dar m-a privit. Simţeam că am dezamăgit-o cumva. Un sentiment absurd – totuşi ...

Când devenisem aşa de fricoasă, mă întreb? De când îmi pasă atât de mult? Vocea mea sună uscată şi ascuţită, ca a unei mironosiţe. Mă întreb dacă tot aşa i se pare şi lui Anouk.

— OK, era doar o idee.

Şi care ar fi pericolul? M-am gândit. E vorba doar de ciocolată, la urma-urmei; câteva tăvi cu trufe, doar ca să nu-mi pierd experienţa. Thierry va crede că pierd timpul; dar de ce ar trebui asta să mă oprească? Ce-mi pasă mie?

— Bine – cred că *aş putea* face câteva cutii pentru Crăciun. Încă mai am tăvile, cele din cupru şi cele emailate, ambalate cu grijă şi depozitate în pivniţă. Mai am şi placa de granit pe care pun ciocolata topită; termometrele pentru zahăr; formele din plastic şi din ceramică; picurătoarele şi răzuitoarele şi lingurile speciale. Toate sunt aici, curate şi depozitate şi gata de utilizare. Rosette s-ar putea bucura, mă gândesc – şi Anouk.

— Grozav! Zice Zozie. Mă poţi învăţa şi pe mine.

Ei bine, de ce nu? Care ar fi pericolul?

— Bine, îi spun eu. Vom încerca.

Şi aşa a fost. Înapoi în afaceri în cele din urmă, fără nicio agitaţie. Şi dacă mai am remuşcări ...

O tavă de trufe n-are cum să dăuneze. Sau o tavă cu *mendiants*, sau un tort sau două. Cei Amabili nu-şi bat capul cu lucruri triviale cum ar fi ciocolata.

Sau cel puţin aşa sper – pe când cu fiecare zi care trece Vianne Rocher, Sylviane Caillou şi chiar Yanne Charbonneau rămân tot mai mult în trecut, devenind fum, devenind istorie, o notă de subsol, nume pe o listă ştearsă.

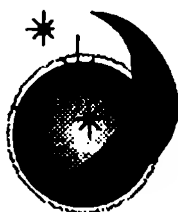
Inelul pare ciudat pe degetul meu care obişnuia să fie gol. Acel nume – le Tresset – pare chiar şi mai ciudat. Îl încerc, ca şi cum l-aş proba, pe jumătate zâmbind, pe jumătate serioasă.

Yanne le Tresset.

E doar un nume.

Rahat, spune Roux, schimbător de nume veteran, ţigan şi grăitor de adevăruri. *Nu este doar un nume. Este o sentinţă.*

2

(Anouk)

Joi, 15 noiembrie

Deci asta e, poartă inelul lui. Thierry, dintre toţi bărbaţii – Thierry, căruia nu-i place ciocolata caldă, care nu ştie nimic despre ea, nici măcar numele ei adevărat. Ea spune că nu şi-a făcut planuri. Ea spune că încă nu s-a obişnuit cu ideea. O poartă ca pe o pereche de pantofi noi, care încă o strâng.

O căsătorie simplă, spune *maman.* La primărie, fără preot, fără biserică. Dar noi ştim mai bine. Va face cum va dori el. Tot tacâmul, cu mine şi Rosette în rochii asortate. Va fi oribil.

I-am spus lui Zozie şi ea s-a strâmbat şi a zis *fiecare le ştie pe ale lui*, ceea ce era un banc, desigur, pentru că nimeni întreg la cap nu şi-ar fi imaginat că ăştia doi ar putea să se iubească de-adevăratelea.

Ei bine, poate că *el* o iubeşte. Ce ştie el? A venit iar aseară şi ne-a scos afară – nu la P'tit Pinson, de data aceasta, ci la un restaurant scump de peste fluviu, de unde puteam vedea vaporaşele. Eu eram îmbrăcată cu o rochie şi el a spus că arăt foarte bine, dar ar fi trebuit să mă pieptăn, iar Zozie avea grijă de Rosette în magazin, pentru că Thierry spusese că nu este un loc potrivit pentru un copil (deşi ştiam cu toţii că nu acesta era motivul adevărat).

Maman purta inelul lui. Un diamant mare, gras, urâcios, agăţat de mâna ei ca un gândac lucios. Nu-l poartă în magazin

(o încurcă) şi noaptea trecută s-a tot jucat cu el, răsucindu-l încolo şi încoace pe deget, de parcă era incomod.

Nu te-ai obişnuit cu el încă? spune el. De parcă ne-am putea obişnui vreodată cu aşa ceva, sau cu el, sau cu felul în care se poartă cu noi, de parcă am fi nişte copii răsfăţaţi, care trebuie mituiţi sau cumpăraţi. Şi i-a dat mamei un telefon mobil, *ca să ţinem legătura*, a spus – *nu-mi vine să cred că n-ai mai avut niciunul până acum* – şi pe urmă am băut şampanie (pe care nu pot s-o sufăr) şi am mâncat scoici (pe care, de asemenea, nu le pot suferi) şi o îngheţată cu spumă de ciocolată, care a fost destul de bună, dar nu la fel ca cele pe care le făcea *maman* şi care era şi foarte mică.

Şi Thierry a râs foarte mult (cel puţin la început) şi mi-a spus *jeune fille* şi a vorbit despre *chocolaterie*. S-a dovedit că iar pleacă la Londra, dar de data aceasta vrea să vină şi *maman* cu el, dar ea a spus că e ocupată, poate o să vină după Crăciun.

— Zău? a zis el. Credeam că ai spus ca afacerile nu merg prea bine.

— Încerc ceva nou, a zis *maman* şi i-a spus despre trufele pe care vrea să le facă şi cum ne ajută Zozie o vreme şi cum vrea să scoată lucrurile vechi din depozit. A vorbit despre asta multă vreme şi faţa ei era roz, aşa cum e când o preocupă cu adevărat ceva şi, cu cât vorbea mai mult, cu atât Thierry devenea mai tăcut, aşa că până la urmă ea s-a oprit şi a părut puţin stânjenită.

— Îmi pare rău, a zis ea. Nu te interesează toate astea.

— Nu, nu-i nimic, a spus Thierry. Şi asta a fost ideea lui Zozie, nu? Nu părea prea mulţumit.

Maman a zâmbit.

— Ne place mult. Nu-i aşa, Annie?

I-am spus ca aşa e.

— Dar crezi că se pricepe? Adică, poate să aibă dreptate, dar să o spunem pe-a dreaptă, îţi va trebui mai mult

de o chelnăriță șterpelită de la Laurent Pinson.

— Să se priceapă? a spus *maman*.

— Ei, mă gândeam, când vom fi căsătoriți, ai putea avea nevoie de cineva care să se ocupe de magazin.

Când vom fi căsătoriți. Vai de mine.

Maman s-a uitat în sus. Era puțin încruntată.

— Știu că vrei să conduci magazinul, dar desigur nu trebuie să fii tot timpul acolo? Vor fi alte lucruri de făcut. Vom fi liberi să călătorim, să vedem lumea ...

— Am văzut-o, a spus ea, puțin prea repede și Thierry a privit-o ciudat.

— Ei, sper că nu aștepți să mă mut deasupra *chocolateriei,* a spus el cu un zâmbet care voia să arate că glumește. De fapt nu glumea; mi-am dat seama după cum vorbea.

Maman n-a zis nimic și s-a uitat în altă parte.

— Dar tu, Annie? a spus el. Pariez că ți-ar plăcea să călătorești prin lume. Ce-ai zice de America? N-ar fi *cool*?

Nu pot să sufăr când zice „*cool*". Vreau să zic, e *bătrân* – are cel puțin cincizeci de ani – și știu că.încearcă, dar e așa de stânjenitor, nu credeți?

Când Zozie spune „*cool*", o zice de parcă e adevărat. E parcă ea ar fi inventat cuvântul. America ar fi *cool* cu Zozie acolo. Chiar și *chocolateria* pare mai *cool* acum, cu oglinda aurită în fața vechiului galantar și cu pantofii ei de acadea în vitrină ca niște conduri magici plini cu o comoară.

Dacă Zozie ar fi aici, l-ar aranja ea, m-am gândit, amintindu-mi de chelnerița Jeanne Moreau din ceainăria englezească. Apoi m-am simțit prost – de parcă aș fi făcut ceva rău, de parcă doar gândindu-mă aș fi putut produce un Accident.

Lui Zozie nu i-ar păsa, a spus vocea-umbră din capul meu. Zozie ar face cum ar dori. Și ce ar fi atât de rău? Ei, ar fi rău, desigur. Totuși ...

În dimineața aceasta când mă pregăteam pentru școală am prins-o pe Suze uitându-se în noua vitrină a

magazinului, cu nasul lipit de geam. A fugit de îndată ce m-a văzut – tot nu ne vorbim – dar pentru un minut m-am simţit aşa de rău încât a trebuit să mă aşez într-unul dintre fotoliile vechi pe care Zozie le-a adus de undeva şi mi l-am imaginat pe Pantoufle stând aici şi ascultând, cu ochii negri strălucind pe faţa lui mustăcioasă.

Ştiţi, nu e ca şi când mi-ar plăcea. Dar era atât de drăguţă la început; venea la *chocolaterie* şi vorbeam sau ne uitam la TV, sau mergeam în Place du Tertre şi urmăream artiştii şi o dată mi-a cumpărat un pandantiv emailat roz de la unul dintre chioşcurile de acolo, un căţel din carton pe care scria *Cel Mai Bun Prieten*.

Era un lucruşor ieftin şi mie nu-mi plăcea oricum jocul, dar nici nu mai avusesem Un Prieten Bun – nu unul adevărat, oricum. Era drăguţ; mă simţeam bine că-l aveam, chiar dacă nu-l mai purtasem de secole.

Şi atunci a apărut Chantal.

Chantal cea perfectă şi populară cu părul ei blond perfect şi hainele ei perfecte şi felul în care se strâmbă. Acum Suze vrea să fie exact ca ea, iar eu sunt doar o persoană pe care o suportă când Chantal are ceva mai bun de făcut, sau, mai des, doar un ajutor de ocazie.

Nu este corect. Cine hotărăşte astfel de lucruri? Cine a hotărât ca Chantal să fie cea populară, cu toate că niciodată n-a ridicat nici măcar un deget pentru nimeni şi nu-i pasă decât de ea? Ce-l face pe Jean-Loup Rimbault mai popular decât Claude Meunier? Şi ceilalţi? Mathilde Chagrin, sau fetele acelea cu eşarfele lor negre? De ce sunt ciudaţi? Dar *eu*?

Discutam cu vocea mea umbră şi n-am observat când a intrat Zozie. Uneori e foarte tăcută, ştiţi, chiar mai tăcută decât mine, ceea ce era ciudat pentru că azi purta cizmele acelea cu tălpi înalte şi catarame cu care nu poţi să nu faci zgomot. Doar că acestea erau roz-aprins, adică arătau grozav.

— Cu cine vorbeai?

Nu-mi dădusem seama că vorbisem tare.

— Cu nimeni. Doar cu mine.

— Ei, nu e nimic rău în asta.

— Cred că nu. Tot mă simţeam incomod stând acolo; foarte conştientă că Pantoufle ne urmărea, foarte real azi, cu nasul lui vărgat mişcându-se în sus şi jos ca al unui iepure adevărat. Îl văd mai clar când sunt supărată – de aceea nu ar trebui să vorbesc singură. În afară de asta, *maman* spune că este important să ştii care este diferenţa între ceea ce e real şi ceea ce nu e. Atunci când nu poţi să faci diferenţa se întâmplă Accidente.

Zozie a zâmbit şi a făcut un semn cu mâna, ca semnul pentru OK, cu degetul mare şi arătătorul unite într-un cerc. M-a privit prin cerc, apoi a lăsat mâna în jos.

— Ştii, şi eu vorbeam singură când eram mică. Sau mai curând, vorbeam cu prietenul meu invizibil. Vorbeam tot timpul cu ea.

Nu ştiu de ce am fost aşa de surprinsă.

— Tu?

— O chema Mindy, a spus Zozie. Mama spunea că era ghidul meu spiritual. Sigur, mama credea în chestiile astea. De fapt, credea cam în *orice* – cristale, magia delfinilor, răpiri extraterestre, Yeti – nu contează, mama credea. A zâmbit. Totuşi, unele funcţionează – nu-i aşa, Nanou?

N-am ştiut ce să răspund. *Unele funcţionează* – ce voia să spună? Mă simţeam nelalocul meu – dar şi puţin excitată în acelaşi timp. Pentru că acum nu era o coincidenţă, sau un Accident, aşa cum se întâmplase în ceainăria englezească. Zozie vorbea despre magia adevărată, şi vorbea deschis, de parcă ar fi fost reală şi nu doar un joc de copii de care trebuia să mă dezvăţ.

Zozie credea.

— Trebuie să plec. Mi-am luat geanta şi m-am îndreptat către uşă.

— Spui asta foarte des. Ce este? O pisică? A închis un ochi şi m-a privit iar prin cercul format cu cele două degete.

— Nu ştiu ce vrei să spui, i-am răspuns.

— Ceva mic, urechi lungi.

Am privit-o. Încă mai zâmbea.

Ştiam că n-ar fi trebuit să vorbesc despre asta. Vorbitul face ca lucrurile să fie mai rele – dar nu voiam s-o mint pe Zozie. Zozie nu mă minte niciodată.

Am oftat.

— E un iepure. Îl cheamă Pantoufle.

— *Cool*, a comentat Zozie.

Şi asta a fost totul.

3

(Zozie)

Vineri, 16 noiembrie

E ora două. Şi am intrat din nou în joc. Tot ceea ce trebuie este o lovitură bine plasată şi *piñata* slăbeşte şi se sparge. Mama este veriga slabă; şi cu Yanne de partea mea, Annie mă va urma la fel cum vara urmează primăverii.

Ce copil dulce. Atât de tânără, de sclipitoare. Aş putea face multe cu un astfel de copil – doar dacă mama nu ne-ar sta în drum. Dar câte un lucru pe rând, nu? Greşeala ar fi să-mi forţez norocul. Copilul este încă precaut şi lucrez cu Yanne şi, sincer vorbind, mă distrez. O mamă singură, cu o afacere de condus şi o fetiţă în drum tot timpul – să ştiţi că voi deveni indispensabilă, voi deveni confidenta ei, prietena ei. Are nevoie de mine; Rosette, curioasă şi tot timpul aflându-se unde nu ar trebui, îmi va oferi scuza de care am nevoie.

Rosette mă intrigă din ce în ce mai mult. Atât de micuţă pentru vârsta ei, cu feţişoara ascuţită şi ochii îndepărtaţi, seamănă grozav cu o pisică, târându-se pe podea în patru labe (tehnică pe care o preferă mersului pe jos), vârându-şi degetele în găurile din faianţă, deschizând şi închizând întruna uşa bucătăriei, sau făcând aranjamente complicate de obiecte pe jos. Trebuie supravegheată tot timpul, pentru că, deşi este destul de îndemânatică, nu pare să aibă simţul pericolului şi, atunci când se supără sau e frustrată, are

istericale violente (adesea tăcute), legănându-se dintr-o parte în alta, uneori izbindu-şi capul de podea.

— Ce are? am întrebat-o pe Annie.

M-a privit îngrijorată, de parcă nu ştia dacă este bine să-mi spună.

— Nu prea ştie nimeni, a zis. A văzut-o un doctor odată, ştii, când era bebeluş. A spus că ar putea fi ceva numit *cri-du-chat*, dar nu era sigur şi nu ne-am mai dus la el.

— *Cri-du-chat*? Seamănă cu o boală medievală, ceva ce aduce cu mieunatul unei pisici.

— Scoate sunetul ăsta. Exact ca o pisică. Eu îi spuneam fetiţa-pisică. A râs, pe urmă a părut vinovată, de parcă nu ar fi fost bine să vorbească despre asta. De fapt nu are nimic, a adăugat Annie. E doar diferită, asta e totul.

Diferită. Iar cuvântul acesta. Ca şi *Accident*, pare să însemne ceva special pentru Annie, ceva mai mult decât înţelesul obişnuit. Desigur, e predispusă la accidente. Dar simt că înseamnă mai mult decât să-şi toarne acuarele în ghetuţe, sau să pună felii de chec pe video-player, sau să facă găuri în brânză pentru şoareci invizibili.

Când ea este în preajmă se întâmplă accidente. Ca farfuria aceea de Murano despre care aş fi putut jura că se spărsese, deşi nu sunt prea sigură acum. Sau luminile care uneori se aprind şi se sting, chiar dacă nu este nimeni în jur. Desigur, asta poate să fie instalaţia electrică excentrică a unei case vechi. *Dar poate şi nu poate niciodată să facă un lucru greşit bine*, după cum spunea mama, iar eu nu am obiceiul să-mi imaginez lucruri care nu se întâmplă.

In ultimele câteva zile am fost foarte ocupate. Ne-am agitat curăţând, aranjând şi ordonând ustensilele, cu toate tigăile de aramă şi modelele şi vasele din ceramică ale lui Yanne care trebuiau scoase din cămară – în ciuda ambalării îngrijite, multe dintre tigăi erau oxidate şi pătate şi, în timp ce eu aveam grijă

de magazin, Yanne stătea cu orele în bucătărie, lustruind şi curăţând până ce toate au fost în ordine.

— Doar ca să ne distrăm, spunea ea întruna, de parcă îi era ruşine că se bucura, de parcă ar fi fost o joacă de copil pe care ar fi trebuit s-o depăşească. Nu e ceva serios, ştii tu.

Ei, din câte cred eu, pare ceva serios. Niciun joc nu este planificat atât de atent.

Ea cumpără doar cea mai bună ciocolată vrac de la un furnizor de lângă Marsilia şi plăteşte peşin. O duzină din fiecare, spune ea; dar îmi dau seama că nu vor fi de-ajuns. Ea îşi făcea singură toate dulciurile, din câte mi-a spus şi, cu toate că la început n-am crezut, felul în care s-a apucat iar de treabă îmi spune că nu exagerează.

Este foarte îndemânatică şi este chiar o terapie s-o urmăreşti. Mai întâi topeşte şi aranjează baza: proces care aduce materialul în stare cristalină şi îi dă forma lucioasă şi maleabilă necesară pentru trufele din ciocolată. Face toate astea pe o placă din granit, pe care întinde ciocolata ca pe o mătase şi o trage iar înspre ea cu o spatulă. Apoi o pune iar în tigaie şi repetă procesul până ce consideră că este gata.

Rareori foloseşte termometrul pentru zahăr. Face ciocolată de prea multă vreme, îmi spune, aşa că pur şi simplu simte când a ajuns la temperatură corectă. O cred; în utlimele trei zile în care am urmărit-o n-a făcut niciun lot prost. În acest timp am învăţat s-o urmăresc atentă: să verific greşelile în produsul finit; zonele slab colorate care înseamnă ciocolata prost amestecată; luciul şi tăria care indică o ciocolată de calitate superioară.

E cel mai simplu lucru să faci trufe, îmi spune ea. Annie le putea face de când avea patru ani şi acum este rîndul lui Rosette să încerce, rostogolind solemnă mingiuţele de ciocolată pe foaia de copt tapisată cu cacao, murdară pe faţă, un raton cu ochi strălucitori în ciocolată topită ...

Pentru prima oară, o aud pe Yanne râzând tare.

O, Yanne. Câtă slăbiciune.

Între timp, practic câteva dintre trucurile mele. Este interesul meu ca acest loc să meargă bine şi am muncit din greu pentru asta. Având în vedere sensibilitatea lui Yanne, trebuia să fiu discretă; dar simbolul lui Cinteotl, Ştiuletele de porumb şi Boaba de Cacao a Doamnei Luna Însângerată, zgâriate pe treapta din faţă, vor face ca afacerea noastră să prospere.

Le cunosc preferinţele, Vianne. Le pot citi în culorile lor. Şi ştiu că florăreasa se teme; că femeia care plimbă căţelul se învinovăţeşte; şi că tânărul cel dolofan care nu tace niciodată va muri înainte de a împlini treizeci şi cinci de ani dacă nu depune un oarecare efort să mai slăbească.

Este un dar, ştiu. Îmi dau seama de ce au nevoie; îi pot face să danseze.

Dacă mama ar fi făcut la fel, nu s-ar fi luptat aşa cum a făcut-o; dar nu a avut încredere în magia mea practică „intervenţionistă" şi mi-a explicat că o astfel de utilizare greşită a talentului meu este egoistă şi, mai rău, sortită să aducă o cumplită răzbunare asupra noastră.

— Aminteşte-ţi Crezul Delfinului, îmi spunea ea. *Nu te amesteca, căci altfel Drumul va fi uitat.* Desigur că acest crez se îneca în propriile ei sentimente – dar Sistemul meu începea deja să prindă putere şi decisesem de mult nu numai să nu renunţ la Crezul Delfinului, ci și că eram născută să mă amestec.

Problema este de unde să încep? Cu Yanne sau cu Annie? Laurent Pinson sau *madame* Pinot? Sunt atâtea vieţi aici, întreţesute; fiecare cu secretele, visele, ambiţiile, îndoielile ascunse, gândurile negre, pasiunile uitate, dorinţele ascunse. Atâtea vieţi care abia aşteaptă să fie luate, să fie gustate de cineva ca mine.

Fata florăresei a venit azi-dimineaţă.

— Am văzut vitrina, a şoptit ea. Arată aşa de frumos că

nu am rezistat să nu intru.

— Eşti Alice, nu? am zis eu.

A dat din cap, privind noile galantare cu o îngrijorare animalică.

Alice, ştim noi, este foarte timidă. Vocea ei este o şoaptă; părul ei, un giulgiu. Ochii ei rimelaţi cu kohl, dar care sunt destul de frumoşi, se ivesc din spatele unui breton albit, iar mâinile şi picioarele îi ies stângace dintr-o rochie albastră care pare să fi aparţinut unei fetiţe de zece ani.

Pantofii ei sunt nişte ghete imense cu talpă groasă care par mult prea grele pentru picioarele ei ca nişte scobitori. Preferatele ei sunt caramelele cu lapte în ciocolată, deşi cumpără doar ciocolată simplă pentru că are mai puţine calorii. Culorile ei au nuanţa anxietăţii.

— Ceva miroase frumos, a zis ea, adulmecând.

— Yanne face ciocolată, i-am spus eu.

— *O face*? Poate să o facă?

Am aşezat-o în fotoliul vechi pe care l-am găsit într-o bombă pe Rue de Clichy. Este cam părăginit, dar e confortabil; şi, la fel ca magazinul, încerc să-l transform în următoarele zile.

— Încearcă una, din partea casei.

Ochii îi strălucesc.

— Nu ar trebui, să ştiţi.

— O împărţim în două, i-am spus, rezemându-mă de fotoliu. E aşa de uşor să zgârii semnul seducător al Boabei de Cacao cu unghia; atât de ușor s-o urmăresc prin Oglinda Fumurie pe când îşi ciuguleşte trufa ca o păsărică.

O cunosc bine. Am mai văzut-o. Un copil ciudat; întotdeauna conştientă că nu este destul de bună, că nu seamănă destul cu ceilalţi. Părinţii ei sunt oameni buni, dar sunt ambiţioşi, sunt pretenţioşi; i-au explicat clar că eşecul nu este admis, că nimic nu este prea bun pentru ei şi pentru fetiţa lor. Într-o zi, lipseşte de la prânz. O face să se

simtă bine – golită, într-un fel, de toate spaimele care o ţin în loc. Lipseşte de la micul dejun, ameţită de noul simţ de autocontrol. Se testează şi se găseşte bună. Se răsplăteşte pentru că a fost aşa de bună. Şi acum este aici – o fetiţă atât de cuminte, care se străduieşte din răsputeri – are douăzeci şi trei de ani, dar pare de treisprezece, dar tot nu este suficient de bună, tot nu a ajuns unde trebuia ...

A terminat trufele.

— Mmm, comentează ea.

Mă asigur că a văzut când am mâncat şi eu una.

— Cred că este greu să lucrezi aici.

— Greu? întreb eu.

— Adică periculos. S-a înroşit. Ştiu că sună stupid, dar aşa simt. Să te uiţi toată ziua la ciocolată – să umbli cu ea – şi să miroşi tot timpul ciocolată ... Începea să-şi piardă timiditatea. Cum reuşeşti? Cum de nu mănânci ciocolată toată ziua?

Am zâmbit.

— Ce te face să crezi că nu mănânc?

— Eşti slabă, spune Alice. (De fapt aş putea uşor să-i dau patru kilograme şi ei.)

Am râs.

— Fructul oprit, i-am spus. Mult mai tentant decât cel obişnuit. Poftim, mai ia una.

A dat din cap.

— Ciocolată, i-am zis. *Theobroma cacao*, hrana zeilor. Făcută din boabe de cacao măcinate, chilli, scorţişoară şi doar atât zahăr cât este nevoie ca să înlăture gustul amar. Aşa o făceau mayaşii, acum două mii de ani. O foloseau în ceremonii ca să le dea curaj. O dădeau victimelor sacrificiilor chiar înainte de a le smulge inimile. Şi o foloseau în orgii care durau mai multe ore.

S-a uitat la mine cu ochii holbaţi.

— Deci vezi, poate să fie periculoasă. Am zâmbit. Mai

bine să nu mănânci prea multă.

Încă mai zâmbeam când a ieşit din magazin cu o cutie cu douăsprezece trufe în mână.

Între timp, din altă viaţă ....

Françoise Lavery a apărut în ziare. Se pare că mă înşelasem în legătură cu filmuleţul de la caseta de înregistrare de la bancă: poliţia avea un set destul de bun de fotografii de la ultima mea viaţa şi un coleg sau altul o recunoscuse pe Françoise. Desigur, o anchetă ulterioară a stabilit că *nu exista* nicio Françoise şi că povestea ei era falsă în întregime. Rezultatele au fost previzibile. O fotografie cam înceţoşată a suspectei a apărut în ziarul de seară şi apoi în mai multe articole editoriale, sugerând că ea ar fi avut motive mai sinistre pentru impostură decât banii. Era chiar posibil, a îndrugat *Paris-Soir* ca suspecta să fie un prădător sexual care urmărea băieţii.

Zău aşa, cum ar spune Annie. Însă e un titlu grozav şi mă aştept să-mi văd fotografia de mai multe ori până ce se plictisesc ziariştii. Nu că m-ar deranja. Nimeni n-o recunoaşte pe Zozie d'Alba din fotografia aceea ştearsă. De fapt, majoritatea colegilor ar recunoaşte-o cu greu chiar pe Françoise – farmecul nu se transferă bine pe celuloid, de aceea n-am încercat niciodată să joc în filme şi fotografia seamănă mai puţin cu Françoise şi mai mult cu o fată pe care o ştiam, care era întotdeauna Creatura la St Michael's-on-the-Green.

Nu mă mai gândesc mult la ea acum. Biata fată, cu pielea ei pătată şi cu mama ei stranie cu pene în păr. Ce şanse ar fi avut?

Ei bine, aceleaşi ca noi toţi; şansele pe care le ai în ziua în care te-ai născut, singura şansă. Şi unii îşi petrec viaţa scuzându-se şi dând vina pe cărţi şi dorindu-şi să fi fost mai bune, iar alţii jucăm mâna care ni s-a dat şi ridicăm ştacheta şi folosim fiecare truc şi înşelăm când putem ...

Şi câştigăm. Şi câştigăm. Şi doar asta contează. Îmi place să câştig. Sunt o jucătoare foarte bună.

Întrebarea e, de unde să încep? Desigur, lui Annie i-ar prinde bine puţin ajutor – ceva care să-i sporească încrederea, s-o îndrepte pe calea cea bună.

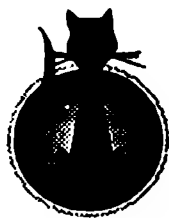
Numele şi simbolurile Jaguarului şi ale Lunii Iepurelui, scrise cu markerul pe geanta ei de şcoală, ar trebui să aibă grijă de aptitudinea ei de socializare; dar cred că are nevoie de mai mult. Aşa că îi dau Hurakanul sau Uraganul, Răzbunătorul, ca s-o ajute pentru restul timpului.

Nu că Annie s-ar gândi la aşa ceva. Copilul acesta nu are în el pic de răutate, din păcate şi tot ceea ce vrea este ca toţi să-i fie prieteni. Sunt sigură că o pot vindeca de asta. Răzbunarea este un drog care dă dependenţă şi care, odată gustată, nu mai poate fi uitată. La urma-urmei, eu ştiu mai bine.

Dar eu nu mă ocup cu îndeplinirea dorinţelor. În jocul meu, fiecare vrăjitoare se descurcă singură. Dar Annie este o raritate – o plantă care, dacă este îngrijită, poate produce o floare spectaculoasă. Oricum, în activitatea mea nu prea este loc pentru creativitate. Majoritatea cazurilor sunt uşor de rezolvat; nu este nevoie de artă când un descântec este suficient.

Şi, în afară de asta, pot să simpatizez. Îmi amintesc cum era să fii aşa în fiecare zi. Îmi amintesc bucuria de a te răzbuna. Va fi o plăcere.

4

(Zozie)

Sâmbătă, 17 noiembrie

Grasul care vorbeşte întruna se numeşte Nico. Mi-a spus azi după-masă, când a intrat să cerceteze. Yanne tocmai terminase un platou cu trufe cu nucă de cocos şi tot magazinul mirosea a trufe; acel miros dulce, de pământ şi mirodenii care se prinde de gât. Cred că am mai zis că nu-mi place ciocolata – dar acel miros, asemănător cu tămâia din magazinul mamei mele, dulce și bogat şi tulburător are asupra mea efectul unui drog, făcându-mă neatentă, impulsivă – dornică să intervin.

— Hei, cucoană! Îmi plac pantofii matale. Grozavi pantofi. Nemaipomeniţi. Ăsta e Grasul Nico, un bărbat de douăzeci de ani, cred eu, dar care cântăreşte vreo sută douăzeci de kilograme, cu părul creţ şi lung până la umeri şi o faţa umflată, botoasă, ca a unui bebeluş uriaş, întotdeauna pe punctul de a izbucni în plâns sau în râs.

— Ei, mulţumesc, i-am zis eu. De fapt, sunt preferaţii mei: pantofii cu toc înalt din 1950, din catifea verde-şters, cu panglici şi cristale pe tocuri...

Poţi adesea să judeci o persoană după pantofi. Ai lui sunt bicolori, alb cu negru; pantofi buni, dar tociţi ca nişte papuci la călcâie, de parcă nu s-ar fi obosit să aibă grijă de ei. Locuieşte cu părinţii, bănuiesc – e, fără îndoială, băiatu'

lui mama – şi se răzvrăteşte în tăcere cu aceşti pantofi.

— A ce miroase? Simţise în sfârşit; faţa lui mare s-a întors spre sursă. În bucătăria din spatele meu, Yanne cânta. Un sunet ritmic, ca o lingură de lemn lovită de o oală sugera că Rosette i se alăturase. Miroase ca şi cum cineva ar găti. Spune-mi, Doamnă cu Pantofi! Ce e de mâncare?

— Trufe de cocos, i-am spus eu, zâmbind.

În mai puţin de un minut a cumpărat toată tava.

O, nu cred că l-am îndemnat eu. Genul lui e absurd de uşor de sedus. Ar fi putut s-o facă şi un copil; şi a plătit cu Carte Bleu, ceea ce face foarte uşor să-i iei numărul (la urma-urmei, trebuie să-mi păstrez îndemânarea), deşi nu vreau să-l folosesc încă. O urmă atât de clară ar putea duce direct la *chocolaterie*; şi mă distrez mult prea bine pentru a-mi periclita poziţia. Poate mai târziu. Când voi înţelege de ce mă aflu aici.

Nico nu este singurul care a simţit diferenţa de miros. Chiar azi-dimineaţă am vândut opt cutii din trufele speciale ale lui Yanne – unele unor clienţi obişnuiţi, altele unor străini atraşi din stradă de mirosul seducător.

După-masă a apărut Thierry le Tresset. Palton din caşmir, costum închis, cravată roz şi ghete lucrate manual. Mmm. Îmi plac pantofii lucraţi manual; lucioşi ca un cal bine periat şi care şoptesc bani cu fiecare cusătură perfectă. Poate m-am înşelat când l-am ignorat pe Thierry; poate nu are nimic special din punct de vedere intelectual, dar un bărbat cu bani merită atenţie.

A găsit-o pe Yanne în bucătărie, împreună cu Rosette, râzând amândouă în hohote. A părut puţin supărat că ea avea treabă – el venise azi tocmai de la Londra doar ca s-o vadă – dar a fost de acord să revină după cinci.

— Ei, de ce nu-ţi verifici mesajele pe telefon? L-am auzit spunând prin uşa bucătăriei.

— Îmi pare rău, i-a răspuns Yanne (pe jumătate râzând,

mi s-a părut mie). Nu mă prea pricep la astea. Cred că am uitat să-l pornesc. Şi oricum, Thierry ...

— Dumnezeu să ne apere, a spus el. Mă însor cu femeia cavernelor.

Ea a râs.

— Poţi spune că sunt tehnofobă.

— Cum aş putea să-ţi spun ceva dacă tu nu răspunzi la telefon?

Le-a lăsat pe Yanne şi pe Rosette şi a venit în faţă să discute cu mine. Ştiu că nu are încredere în mine. Nu sunt genul lui. Chiar cred că mă consideră o influenţă proastă. Şi, ca majoritatea bărbaţilor, vede numai ce-i sare în ochi: părul roz, pantofii excentrici; aspectul uşor boem pe care m-am chinuit atât să-l cultiv.

— O ajuţi pe Yanne. Ce drăguţ, a spus el. Pe urmă a zâmbit – e cu adevărat fermecător, să ştiţi – dar i-am simţit îngrijorarea în culori. Şi ce e cu P'tit Pinson?

— Ei, mai lucrez seara acolo, i-am zis. Laurent nu are nevoie toată ziua de mine – şi zău, nu e cel mai cumsecade şef.

— Şi Yanne este?

I-am zâmbit.

— Să spunem că Yanne – nu are mâini rătăcitoare.

A părut alarmat, aşa cum trebuia.

— Îmi pare rău, credeam ...

— Ştiu ce credeai. Ştiu că nu par aşa. Dar într-adevăr încerc doar s-o ajut pe Yanne. Merită şi ea o pauză – nu eşti de acord?

A încuviinţat.

— Hai, Thierry, ştiu de ce ai nevoie. O *café-crème* şi ciocolată cu lapte.

A rânjit.

— Ştii preferatele mele.

— Desigur. Am un talent.

După aceea, a fost Laurent Pinson – pentru prima oară în trei ani, din câte spune Yanne – înţepat şi bisericos şi încercând să pară impunător cu pantofii lui maro ieftini, lucioşi. A fredonat şi a mormăit o grămadă, uitându-se din când în când cu gelozie la mine peste galantarul din sticlă, apoi a ales cea mai ieftină ciocolată pe care a găsit-o şi m-a rugat să o împachetez pentru cadou.

M-am moşmondit o vreme cu foarfecele şi cu panglica, netezind poleiala albastru-deschis cu vârful degetelor, făcând o fundă dublă din panglica argintie şi din hârtia roz.

— E ziua cuiva? l-am întrebat.

Laurent a mormăit ca de obicei – mhm! – şi mi-a dat banii. Încă n-a zis nimic de trădarea mea, deşi îmi dau seama că e supărat şi îmi mulţumeşte exagerat de politicos când îi dau cutia.

Nu am nicio îndoială în ceea ce priveşte interesul subit al lui Laurent pentru ciocolata împachetată de cadou. El o consideră un gest de sfidare, vrând să arate că există o parte a lui care îmi e necunoscută şi o avertizare că, dacă sunt proastă şi îi ignor atenţiile, altcineva va profita în locul meu.

Să profite. L-am trimis afară cu un zâmbet şi cu semnul Hurakanului zgâriat pe capacul cutiei de ciocolată cu vârful degetului. Nu că îi port pică – deşi admit că nu aş plânge în cazul în care cafeneaua lui ar fi lovită de trăsnet sau vreun client ar face toxiinfecţie alimentară şi l-ar da în judecată. Doar că nu am timp de el şi, oricum, ultimul lucru de care aş avea nevoie ar fi un sexagenar amorezat urmându-mă peste tot şi încurcându-mă.

M-am întors pe când pleca şi am văzut-o pe Yanne urmărindu-mă.

— Laurent Pinson cumpăra ciocolată?

Am zâmbit.

— Ţi-am zis că-mi face ochi dulci.

A râs, apoi a părut ruşinată. Rosette se uita pe după genunchiul ei, cu o lingură de lemn într-o mână şi cu ceva topit în

cealaltă. A făcut un semn cu degetele murdare de ciocolată.

Yanne i-a dat *macarons*.

I-am spus:

— Toate ciocolatele făcute în casă s-au vândut.

— Ştiu, a zâmbit. Acum cred că trebuie să mai fac.

— Te ajut, dacă vrei. Să ai şi tu puţin timp liber.

S-a oprit. A părut că se gândeşte, de parcă era vorba de ceva mai mult decât făcutul ciocolatei.

— Învăţ uşor, să ştii.

Sigur că da. Aşa trebuie. Când ai o mamă ca a mea, ori înveţi repede, ori nu mai trăieşti. O şcoală din centrul Londrei, proaspăt intrată în ravagiile sistemului şi plină cu derbedei, imigranţi şi nenorociţi. Acesta a fost terenul meu de şcoală – şi am învăţat repede.

Mama a încercat să mă înveţe acasă. Când aveam zece ani, ştiam să citesc, să scriu şi să fac lotusul dublu. Dar atunci s-a implicat Asistenţa Socială; au notat lipsa de calificare a mamei şi am fost expediată la St Michael's-on-the-Green, o hazna cu două mii de suflete şi care m-a înghiţit repede.

Sistemul meu era atunci abia în prima fază. Nu aveam nicio apărare; purtam o salopetă de catifea verde cu delfini brodaţi pe buzunare şi o bentiţă verde care să mă ajute să-mi aliniez *chakra*. Mama mă lua de la poarta şcolii; în prima zi, s-a adunat o mică mulţime ca să ne urmărească. În a doua zi, cineva a aruncat o piatră.

Greu de crezut că se poate întâmpla aşa ceva acum. Dar se întâmplă totuşi – şi chiar pentru mai puţin. S-a întâmplat aici, la şcoala lui Annie – doar pentru o eşarfă de cap. Păsările sălbatice le omoară pe cele exotice – peruşii şi papagalii şi canarii cei galbeni – scăpaţi din colivii, sperând să guste aerul curat – sfârşesc de obicei înapoi pe pământ, jumuliţi de verii lor mai conformişti.

Era inevitabil. Pentru prima oară în şase luni, am adormit plângând. Am rugat să fiu trimisă la altă şcoală. Am fugit; am fost adusă înapoi; m-am rugat lui Isus, Osiris şi Quetzalcoatl să mă salveze de diavolii de la St Michael's-on-the-Green.

Normal că n-a mers. Am încercat să mă adaptez: mi-am schimbat salopeta cu jeanşi şi tricou, m-am apucat de fumat, am stat cu ceilalţi, dar era prea târziu. Ştacheta fusese ridicată. Fiecare şcoală are nevoie de o ciudăţenie; şi pentru următorii cinci ani, eu am fost aceea.

Atunci aş fi avut nevoie de cineva ca Zozie d-Alba. Cu ce mă ajuta mama, vrăjitoarea aceea de mâna a doua, mirosind a patchuli, cu cristalele şi pânzele ei de prins vise şi discuţiile aiurite despre karma? Nu-mi păsa de răzbunarea karmică. Doream o răzbunare *adevărată*: voiam ca cei care mă torturau să fie distruşi, dar nu mai târziu, nu în altă viaţă, ci să plătească totul, cu sânge, în prezent.

Aşa că am studiat, am studiat din greu. Mi-am făcut curriculumul din cărţile şi pamfletele din magazinul mamei mele. Rezultatul a fost Sistemul meu, cu fiecare piesă rafinată şi memorată şi practicată cu un singur ţel în minte.

Răzbunarea.

Nu cred că vă mai amintiţi cazul. A apărut în presă pe atunci, desigur; dar acum există multe poveşti similare. Poveşti despre rataţii eterni înarmaţi cu puşti sau arcuri, intrând în legendele liceului într-un singur avânt sângeros, glorios, sinucigaş.

Dar n-am fost eu, desigur. Butch şi Sundance nu erau eroii mei. Eu eram o supravieţuitoare: o veterană plină de cicatrice a cinci ani de teroare, porecle, bătăi, îmbrânceli, ciupituri, vandalisme şi şterpeleli, subiectul multor grafitti pe dulapuri şi o ţintă perpetuă a tuturor.

Pe scurt, eu eram *ciudăţenia*.

Dar am aşteptat. Am studiat şi am învăţat. Curriculumul

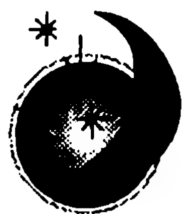
meu era neobişnuit, unii l-ar putea numi profan, dar eram întotdeauna prima din clasă. Mama nu ştia prea multe despre cercetările mele. Dacă ar fi ştiut, ar fi fost îngrozită. Magia intervenţionistă, cum îi plăcea ei să-i spună, era antiteza credinţei ei, iar ea avea o groază de teorii ciudate care promiteau retribuţie cosmică celor care ar fi cutezat să intervină singuri.

Ei bine, eu am îndrăznit. Şi când am fost pregătită, am trecut prin St Michael's-on-the-Green ca o furtună de decembrie. Mama n-a ghicit nici jumătate din ce se întâmplase – ceea ce a fost bine, pentru că sunt sigură că nu ar fi fost de acord. Dar am reuşit. Aveam abia şaisprezece ani şi trecusem de singurul examen care conta.

Annie, desigur, are drumul ei. Dar în timp, sper să o transform în ceva cu totul special.

Şi aşa, Annie. Răzbunarea aceea.

5

(Anouk)

Luni, 19 noiembrie

Astăzi, Suze a venit la şcoală cu o eşarfă pe cap. Coafeza, în loc să-i facă şuviţe, făcuse să-i cadă părul. O reacţie la peroxid, zice coafeza... Suze i-a spus că şi-a mai făcut şuviţe înainte, dar a minţit iar coafeza spune că nu este vina *ei*, că părul lui Suzanne era deja stricat de toate permanentele şi întinderile pe care şi le făcuse aşa că, dacă Suzanne i-ar fi spus adevărul de la început, ar fi folosit altă soluţie şi nu s-ar fi întâmplat nimic.

Suzanne spune că mama ei va da în judecată compania pentru traumă emoţională.

Eu cred că este caraghios.

Ştiu că n-ar trebui – Suzanne îmi este prietenă. Însă poate nu este – nu chiar. O prietenă te apără când ai probleme şi nu ţine partea răutăcioşilor. Prietenii se apără, zice Zozie. Pentru prietenii adevăraţi nu eşti niciodată un Ciudat.

Am vorbit mult cu Zozie în ultima vreme. Ea ştie cum e să ai vârsta mea şi să fii diferit. Mama ei avea un magazin, zice ea. Unora nu le plăcea şi, odată, cineva a încercat chiar să-i dea foc.

— Cam aşa ni s-a întâmplat şi nouă, am spus eu şi după aceea a trebuit să-i povestesc şi restul, cum am ajuns în Lansquent-sous-Tannes înainte de Paşte şi ne-am amenajat magazinul chiar în faţa bisericii şi despre *curé* care ne ura

şi despre prietenii noştri, şi despre oamenii râului, şi Roux, şi Armande care a murit exact aşa cum trăise, fără regrete şi fără să spună adio şi cu gustul de ciocolată în gură.

Nu cred că ar fi trebuit să-i spun toate astea. Dar este greu să te abţii în faţa lui Zozie. Şi, oricum, ea lucrează pentru noi. E de partea noastră. Înţelege.

— Uram şcoala, mi-a spus ieri. Îi uram pe copii şi pe profesori. Pe toţi cei ce credeau că sunt o ciudată şi n-ar fi stat lângă mine din cauza ierburilor şi a lucrurilor pe care mama mi le punea în buzunare. Asafoetida – Doamne, ce miros! – şi patchouli pentru că se crede că este spiritual şi sângele dragonului, ăsta ajunge peste tot şi lasă nişte pete roşii ... Aşa că ceilalţi copii râdeau de mine şi spuneau că am lindini şi că miros. Chiar şi profesorii făceau la fel şi o femeie – doamna Fuller, cred – mi-a vorbit despre igiena personală ...

— Ce scârbos!

A râs.

— M-am răzbunat.

— Cum?

— Altă dată, poate. Problema, Nanou, este că multă vreme am crezut că este vina mea. Că eram cu adevărat o ciudăţenie şi că nu voi fi niciodată bună de ceva.

— Dar eşti aşa de deşteaptă – şi eşti şi splendidă.

— Pe atunci nu mă simţeam deşteaptă sau splendidă. Nu mă simţeam suficient de bună, suficient de curată sau suficient de drăguţă pentru ei. Nu m-am obosit niciodată să fac ceva. Doar spuneam că toţi sunt mai buni decât mine. Vorbeam cu Mindy tot timpul...

— Prietena ta invizibilă ...

— Şi, desigur, oamenii râdeau. Deşi pe atunci nu mă prea mai interesa ce făceam. Râdeau de mine oricum.

S-a oprit şi eu m-am uitat la ea, încercând să mi-o imaginez în zilele acelea. Încercând să mi-o imaginez fără încrederea în ea, fără frumuseţe, fără stil ...

— Problema cu frumuseţea, a zis Zozie, este că nu prea are nicio legătură cu aspectul. Nu e vorba de culoarea părului, sau de dimensiuni sau de formă. Totul este *aici*. S-a lovit uşor pe cap. Este vorba de felul in care vorbeşti şi mergi şi gândeşti – şi dacă mergi aşa ...

Şi brusc a făcut ceva care m-a uimit. Şi-a schimbat figura. Nu că s-ar fi strâmbat, sau aşa ceva; dar umerii i s-au lăsat, ochii i s-au întors şi gura îi atârna cumva, iar părul i s-a transformat într-un fel de cortină netedă şi, deodată a fost altcineva, altcineva în hainele lui Zozie, nu urâtă, nu chiar, dar cineva după care n-ai fi întors capul, cineva pe care l-ai fi uitat de îndată.

— Sau *aşa*, a zis ea, scuturându-şi părul şi îndreptându-se şi era Zozie din nou, strălucitoarea Zozie cu brăţările ei care zornăiau şi bluza ţărănească negru cu galben şi părul cu şuviţe roz şi pantofii cu talpă înaltă galbeni-strălucitori care ar fi părut caraghioşi purtaţi de oricine altcineva, dar care pe Zozie arătau grozav, pentru că ea e Zozie şi orice îi stă bine.

— Uau! am zis eu. Poţi să mă înveţi şi pe mine?

— Tocmai am făcut-o, a râs ea.

— A părut ... magie, am spus eu şi am roşit.

— Ei, magia în general chiar *este* atât de simplă, a zis Zozie, calmă şi, dacă ar fi spus-o altcineva, aş fi crezut că-şi bate joc de mine, dar nu Zozie. Nu ea.

— Nu există magie, i-am spus.

— Atunci numeşte-o altfel. A dat din umeri. Numeşte-o atitudine, dacă vrei. Numeşte-o carismă, sau *chutzpa*[19], sau strălucire, sau farmec. Pentru că, de fapt, înseamnă doar să stai drept, să-i priveşti pe oameni în ochi şi să le zâmbeşti ucigător spunând: *duceţi-vă naibii, eu sunt grozavă.*

Am râs şi nu doar pentru că Zozie spusese cuvântul cu *n*.

— Aş vrea să o pot face, i-am spus.

— Încearcă, a zis ea. Ai putea să fii surprinsă.

Bineînţeles că am fost norocoasă. Astăzi era o zi specială.

[19] Îndrăzneală (idiş).

Nici măcar Zozie n-ar fi putut să ştie. Dar mă simţeam diferită, cumva; mai vie, de parcă vântul s-ar fi schimbat.

Mai întâi era discuţia cu Zozie despre atitudine. Îi promisesem că voi încerca, aşa că am făcut-o, simţindu-mă mai îndrăzneaţă cu părul proaspăt spălat şi dată cu parfumul lui Zozie, pe când mă uitam în oglinda de la baie şi îmi încercam zâmbetul ucigător.

Trebuie să spun că nu arăta rău. Nu perfect, desigur, dar într-adevăr e o mare diferenţă dacă stai drept şi spui cuvintele acelea (chiar dacă numai în gând).

Păream diferită: semănam cu Zozie; eram cineva care înjură într-o ceainărie englezească şi nu se sinchiseşte.

Nu este magie, mi-am spus cu vocea-umbră. Cu colţul ochiului îl puteam vedea pe Pantoufle, care părea uşor dezaprobator, mi s-a părut, mişcându-şi nasul în sus şi în jos.

— Nu-i nimic, Pantoufle, am spus încet. Nu este magie, am voie.

Apoi mai era Suze şi eşarfa ei, desigur. Am auzit că va purta eşarfa până ce îi va creşte părul şi nici măcar nu-i stă bine. Seamănă cu o minge de golf supărată. Şi oamenii au început să-i spună *Allah Akhbar* când trece pe lângă ei şi Chantal face haz şi Suze este supărată, iar acum s-au certat de-a binelea.

Deci Chantal îşi petrecea pauza de masă cu alte prietene şi Suze plângea pe umărul meu, dar cred că nu mă simţeam prea înduioşată şi, oricum, eram altcineva.

Ceea ce mă aduce la al treilea lucru.

S-a întâmplat în dimineaţa aceasta, în timpul pauzei. Ceilalţi jucau tenis, cu excepţia lui Jean-Loup Rimbault, care citea ca de obicei şi a altor câţiva singuratici (fetele musulmane, în general) care nu joacă niciodată nimic.

Chantal i-a pasat mingea lui Lucie şi când am venit şi eu, a strigat – *Este Annie ciudata*! – iar ceilalţi au început să râdă şi să arunce mingea de la unul la altul strigând – *Sari! Sari!*

În altă zi m-aş fi alăturat lor. Este doar un joc, la urma-urmei şi este mai bine să fii Ciudat în joc decât lăsat complet deoparte. Dar azi practicam atitudinea lui Zozie.

Şi m-am gândit: ce ar face ea? Şi mi-am dat seama că Zozie mai curând ar muri decât să fie Ciudata.

Chantal tot mai striga: *Sari, Annie, sari!* De parcă aş fi fost un câine şi, pentru o clipă, m-am uitat la ea, de parcă n-aş mai fi văzut-o ca lumea înainte.

Înainte mi se părea că e drăguţă, ştiţi. Ar trebui să fie; îşi petrece destul timp aranjându-se. Dar azi i-am putut zări culorile şi pe ale lui Suzanne; şi de atâta vreme nu le mai văzusem încât nu m-am putut opri să nu mă holbez văzând cât de *urâte* – cu adevărat urâte – erau amândouă.

Şi ceilalţi văzuseră probabil ceva, pentru că Suze a scăpat mingea şi nimeni nu a ridicat-o. Însă i-am simţit cum formează un cerc, de parcă se pregătea o luptă sau altceva ultrainteresant de văzut.

Lui Chantal nu-i plăcea cum o priveam.

— Ce e cu *tine* astăzi? Mi-a zis ea. Nu ştii că nu e politicos să te holbezi?

Am zâmbit şi am continuat să mă uit fix.

În spatele ei, l-am văzut pe Jean-Loup Rimbault ridicând ochii de pe cartea pe care o citea. Şi Mathilde se uita, cu gura deschisă; iar Faridah şi Sabine se opriseră din vorbit în colţul lor, iar Claude zâmbea uşor, aşa cum faci când plouă şi soarele se iveşte puţin printre nori.

Chantal i-a aruncat o privire dispreţuitoare.

— Unii dintre noi îşi permit să aibă *o viaţă*. Dar cred că tu trebuie să-ţi faci rost *singură* de distracţii.

E bine, ştiam cum ar fi răspuns Zozie. Dar eu nu sunt Zozie; eu urăsc scenele şi o parte a mea dorea să mă aşez şi să mă ascund în spatele unei cărţi. Dar promisesem că voi încerca; aşa că m-am îndreptat, am privit-o în ochi şi mi-am aruncat asupra lor toţi zâmbetul meu ucigător.

— Duceţi-vă naibii, am zis. Sunt splendidă. Şi, ridicând mingea de tenis, care se oprise la picioarele mele, am aruncat-o – *poc!* – în capul lui Chantal.

— Tu eşti Ciudata, i-am zis.

După care, îndreptându-mă spre spatele sălii, m-am oprit la pupitrul lui Jean-Loup, care nici măcar nu se mai prefăcea că ar citi, ci mă privea cu gura pe jumătate deschisă, surprins.

— Vrei să ne jucăm? i-am zis.

L-am condus.

Am discutat o vreme. Se pare că ne plac aceleaşi lucruri: filmele vechi alb-negru, fotografiile, Jules Verne, Chagall, Jeanne Moreau, cimitirul...

Întotdeauna mi s-a părut că e puţin cam îngâmfat – niciodată nu se joacă împreună cu ceilalţi, poate pentru că este cu un an mai mare şi fotografiază lucruri bizare cu aparatul lui – şi am început să vorbesc cu el doar pentru că ştiam că o să le supere pe Chantal şi pe Suze.

Dar, de fapt, este OK, a râs de povestea mea despre Suze şi lista ei; şi când i-am spus unde stăteam a zis:

— Stai într-o *chocolaterie*? Cum este?

— Am dat din umeri.

— Merge.

— Şi mănânci şi ciocolată?

— Tot timpul.

A dat ochii peste cap ceea ce m-a făcut să râd. Apoi...

— Stai, a zis şi a luat aparatul – argintiu şi nu mai mare decât o cutie de chibrituri de menaj – şi l-a îndreptat înspre mine. Gata, a zis.

— Hei, opreşte-te, i-am spus, întorcându-mă. Nu-mi plac fotografiile în care apar eu.

Dar Jean-Loup se uita pe ecranul aparatului.

— Uită-te la asta. Mi-a arătat.

Nu prea văd multe fotografii ale mele. Cele câteva pe

care le am sunt oficiale, făcute pentru paşaport, pe fundal alb şi fără zâmbete. În aceasta râdeam şi el făcuse fotografia dintr-un unghi aiurea, cu mine tocmai întorcându-mă spre aparat, cu părul vâlvoi şi faţa luminată ...

Jean-Loup a rânjit.

— Hai, recunoaşte – nu e chiar atât de rea.

Am dat din umeri.

— Merge. O faci de mult?

— De când am fost la spital. Am trei aparate; preferatul meu este Yashica manual pe care-l folosesc doar pentru fotografii alb-negru; dar cel digital este destul de bun şi pot să-l iau oriunde.

— De ce ai fost la spital?

— Am probleme cu inima, a zis el. De aia sunt cu un an în urmă. Am făcut două operaţii şi am lipsit patru luni de la şcoală. Eram invalid rău de tot. (*Invalid* este cuvântul preferat al lui Jean-Loup).

— E ceva serios?

Jean-Loup a dat din umeri.

— De fapt am murit. Pe masa de operaţie. Am fost mort oficial cincizeci şi nouă de secunde.

— Uau, am zis eu. Ai o cicatrice?

— O grămadă, a spus el. Sunt practic un monstru.

Şi atunci, înainte să-mi dau seama, am început să discutăm cu adevărat şi i-am spus despre *maman* şi Thierry; iar el mi-a povestit cum au divorţat părinţii lui când avea nouă ani şi cum tatăl lui s-a recăsătorit anul trecut şi cum nu conta cât de drăguţă era ea pentru că ...

— Pentru că atunci când sunt drăguţi îi urăşti cel mai tare, am terminat eu zâmbind, iar el a râs şi deodată eram prieteni. În linişte, fără agitaţie şi de acum nu mai conta că Suze o prefera pe Chantal şi că întotdeauna eu eram Ciudata la jocul de tenis.

Şi, aşteptând autobuzul şcolii, am stat cu Jean-Loup în faţa cozii, iar Chantal şi Suze se holbau la noi din locul lor din mijloc, dar n-au spus nimic.

6

(Vianne)

Luni, 19 noiembrie

Anouk a venit azi de la şcoală deosebit de vioaie. S-a schimbat în hainele de joacă, m-a sărutat cu exuberanţă pentru prima oară în câteva săptămâni şi m-a anunţat că iese cu un prieten.

Nu i-am cerut mai multe detalii – Anouk a avut atâtea toane în ultima vreme că nu vreau s-o descurajez – dar sunt cu ochii pe ea. N-a mai pomenit de prieteni de la cearta cu Suzanne Prudhomme şi, cu toate că ştiu că nu e cazul să mă amestec în certurile copiilor, eram foarte tristă ştiind-o pe Anouk lăsată pe dinafară.

Am încercat atât de greu s-o fac să se integreze. Am invitat-o pe Suzanne de mai multe ori, le-am făcut prăjituri, le-am făcut rost de bilete la cinema. Dar nimic nu părea să conteze; există o linie care o separă pe Anouk de restul, o linie care se îngroaşa de la o zi la alta.

Astăzi era ceva diferit cumva; când a plecat (în goană, ca de obicei) mi s-a părut că o văd pe vechea Anouk, alergând prin piaţă în paltonaşul ei cel roşu, cu părul în vânt ca steagul unor piraţi şi cu umbra la călcâiul ei.

Mă întreb cine o fi prietenul. Nu Suzanne, desigur. Dar azi pluteşte ceva în aer, un optimism nou care mă linişteşte. Poate este soarele, care a apărut iar după cortina de nori. Poate este

faptul că, prima oară după trei ani, ne-am *vândut toate* vechile cutii de cadouri. Poate e doar mirosul de ciocolată şi cât de bine este să te întorci iar la lucru, să manevrezi tigăile şi ceramica, să simt cum placa de granit se încălzeşte uşor sub mâinile mele, să fac lucrurile acelea simple care le oferă plăcere oamenilor ...

De ce am ezitat atât de mult? Oare din cauză că-mi aminteşte de Lansquenet – de Lansquenet şi de Roux, şi de Armande şi de Joséphine şi chiar de *curé* Francis Reynaud – toţi acei oameni a căror viaţa s-a schimbat doar pentru că am trecut pe acolo?

Toate vin acasă, spunea mama; fiecare cuvânt rostit, fiecare umbră aruncată, fiecare urmă lăsată în nisip. Nu ne putem împotrivi; toate acestea ne fac ceea ce suntem. De ce m-aş teme acum? De ce m-aş teme de ceva aici?

Am muncit atât de mult în ultimii trei ani. Am perseverat. Ne merităm succesul. Acum, în cele din urmă, mi se pare că simt o schimbare în vânt. Şi este doar pentru noi. Fără trucuri, fără strălucire, doar muncă grea.

Thierry este iar la Londra săptămâna aceasta, supraveghindu-şi proiectul de la King's Cross. În această dimineaţă a trimis iar flori; o duzină de trandafiri amestecaţi, legaţi cu rafie şi o carte de vizită pe care scrie:

Tehnofobei mele preferate – cu dragoste, Thierry.

Este un gest frumos – puţin de modă-veche şi puţin copilăros, la fel ca ciocolata cu lapte care-i place aşa de mult. Mă simt puţin vinovată când mă gândesc că în vâltoarea ultimelor două zile, abia m-am gândit la el, iar inelul lui – este atât de greu de purtat când faci ciocolată – zace într-un sertar încă de sâmbătă – seara.

Dar va fi aşa de mulţumit când va vedea magazinul şi progresul nostru. Nu se pricepe prea mult la ciocolată; încă mai crede că este doar pentru femei şi copii şi nu a observat creşterea popularităţii ciocolatei de calitate în ultimii câţiva ani – aşa că îi este greu să vadă *chocolaterie* ca o preocupare majoră.

Desigur, suntem abia la început. Dar, Thierry, când ne vei vedea din nou, îţi promit că vei fi surprins.

Ieri am început să redecorăm magazinul. Altă idee a lui Zozie, nu a mea şi la început m-am temut de dezordinea pe care o va crea, de murdărie. Dar cu Zozie, Anouk şi Rosette în chip de ajutoare, ceea ce ar fi fost o corvoadă a sfârşit prin a fi un fel de joc, cu Zozie pe scară, vopsind pereţii, cu părul legat cu o eşarfă verde şi plină de vopsea galbenă pe faţă şi Rosette, cu pensula ei de jucărie, atacând mobila, iar Anouk pictând flori albastre şi spirale şi animale pe tot peretele şi toate scaunele acoperite cu huse şi pătate cu vopsea, afară în stradă.

— Nu contează, le vom vopsi şi pe ele, a spus Zozie, când am descoperit amprentele lui Rosette pe un scaun alb, de bucătărie. Şi aşa Anouk şi Rosette au transformat totul într-un joc, cu tăvi cu amestecuri de vopsele înşirate peste tot şi când au terminat, scaunul arăta atât de vesel încât le-am pictat şi pe celelalte scaune la fel şi chiar şi măsuţa de mâna a doua pe care Zozie o cumpărase pentru partea din faţă a magazinului.

— Ce se întâmplă? Doar nu închideţi?

Era Alice, blonda care intră pe la noi aproape în fiecare săptămână, dar care nu prea cumpără nimic. Nici nu prea vorbeşte, de altfel, dar mobila ridicată, husele şi scaunele multicolore din stradă i-au dezlegat limba.

Când am râs ea a părut alarmată, dar s-a oprit să admire opera lui Rosette (şi să accepte nişte trufe din partea casei, ca parte a sărbătorii. Pare să fie prietenă cu Zozie, care a vorbit cu ea de câteva ori în magazin şi o preferă pe Rosette, aşa că a îngenuncheat lângă ea ca să-şi compare mâinile ei micuţe cu cele ale lui Rosette şi mai mici, pătate cu vopsea.

Pe urmă au apărut Jean-Louis şi Paupaul să vadă despre ce era vorba. Apoi Richard şi Maturin, obişnuiţii de la P'tit Pinson. După aceea a venit madame Pinot, de după

colţ, pretextând că are treabă, dar doritoare să arunce o privire peste umăr la haosul din *chocolaterie*.

A venit şi Grasul Nico şi a comentat, exuberant ca de obicei, noul aspect al magazinului.

— Hei, galben şi albastru! Culorile mele preferate! A fost ideea ta, Doamnă cu Pantofi?

Zozie a zâmbit.

— Am contribuit toate.

De fapt astăzi era în picioarele goale, cu picioarele ei lungi, frumoase, prinse de scara prăpădită. Părul îi scăpase din eşarfă; braţele ei goale erau înmănuşate exotic cu vopsea.

— Arată nostim, a zis Nico, cu alean. Toate mânuţele astea. Şi-a îndoit propriile mâini, care sunt mari şi palide şi dolofane şi ochii i-au strălucit. Aș vrea să încerc, dar cred că aţi terminat, nu?

— Dă-i drumul, l-am îndemnat eu, arătându-i o tavă cu vopsele.

Şi-a întins mâna către tavă. În ea era vopsea roşie, puţin mânjită. A ezitat o clipă, apoi şi-a înmuiat vârful degetelor în vopsea.

A rânjit.

— Îmi place, a spus el. Ca şi cum ai amesteca sos de roşii fără lingură. Şi-a întins iar mâna, de data aceasta lăsând vopseau să-i acopere palma.

— Aici, i-a arătat Anouk, indicându-i unul dintre scaune. Lui Rosette i-a scăpat ceva.

Ei, după cum s-a dovedit, lui Rosette îi scăpaseră multe şi, după aceea, Nico a rămas s-o ajute pe Anouk cu pictatul şi chiar şi Alice a rămas să se uite la ei, iar eu am făcut ciocolată caldă pentru toţi şi am băut-o ca ţiganii, pe trepte şi am râs şi am râs când un grup de japonezi a trecut pe lângă noi şi ne-a fotografiat stând acolo.

După cum spunea Nico, era foarte bine.

— Ştii, a zis Zozie, în timp ce curăţam vopseaua ca să

ne pregătim pentru a doua zi. Magazinul ăsta are nevoie de un nume. Este o placă acolo – şi a arătat la bucata goală de lemn de deasupra uşii – dar pare că n-a mai scris nimic pe ea de multă vreme. Ce zici, Yanne?

Am dat din umeri.

— Adică atunci când oamenii nu-şi dau seama ce este? De fapt, ştiam ce vrea să spună. Dar un nume nu este niciodată doar un nume. Dacă dai un nume înseamnă că oferi putere, investeşti o semnificaţie emoţională pe care, până acum, magazinul meu n-a avut-o niciodată.

Zozie nu era atentă.

— Cred că aş reuşi foarte bine. De ce nu mă laşi să încerc? a spus ea.

Am dat iar din umeri, simţindu-mă nelalocul meu. Dar Zozie fusese aşa de bună şi ochii îi străluceau cu atâta entuziasm încât am renunţat.

— Bine, dar nimic special. Doar *chocolaterie*. Nimic prea aiurit.

Ceea ce voiam să spun era de fapt, nimic ca la Lansquenet. Fără nume, fără sloganuri. Era suficient deja că, într-un fel, dorinţa mea modestă de redecorare se transformase într-un război psihedelic cu vopsea.

— Desigur, a zis Zozie.

Aşa că am dat jos placa cea veche. (La o examinare mai atentă am văzut fantomatica inscripţie *Frères Payen*, care ar fi putut fi numele unei cafenele sau ceva complet diferit). Lemnul era şters, dar intact, a declarat Zozie; cu puţin lustru şi vopsea proaspătă, credea că va reuşi să facă ceva durabil.

Atunci ne-am despărţit: Nico a plecat acasă la el, pe Rue Caulaincourt, Zozie în cămăruţa ei de cealaltă parte a Butte unde, a promis ea, va lucra la firmă.

Eu doar speram că nu va fi prea ţipătoare. Ideile despre colorare ale lui Zozie sunt cam extravagante şi am avut viziuni cu o firmă pictată cu verde-lămâie şi roşu şi

purpuriu-strălucitor – poate cu nişte flori pictate sau un unicorn – pe care va trebui s-o pun sau să risc să-i rănesc sentimentele.

Aşa că în dimineaţa următoare la cererea ei, cu mâinile acoperindu-mi ochii am ieşit din magazin, foarte agitată, să văd rezultatul.

— Ei bine? a zis ea. Ce părere ai?

Pentru o clipă am amuţit. Era acolo: atârnând deasupra uşii, de parcă ar fi fost întotdeauna acolo, o firmă dreptunghiulară galbenă cu numele magazinului scris atent cu albastru.

— Nu-i prea aiurea, nu? Era o urmă de nelinişte în vocea lui Zozie. Ştiu că ai vrut ceva care să nu sară în ochi, dar asta mi-a venit în minte şi – ei, bine – ce crezi?

Au trecut câteva secunde. Nu-mi puteam lua ochii de la firmă – literele clare, albastre, acel nume. Numele meu. Sigur că era o coincidenţă: ce altceva ar fi putut să fie? I-am zâmbit cald.

— Este minunată, am spus.

Ea a oftat.

— Ştii, începusem să mă îngrijorez.

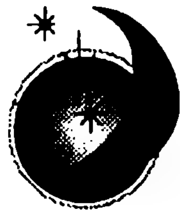
Mi-a zâmbit şi a trecut pragul – care, printr-o iluzie datorată soarelui sau culorilor celor noi, părea acum aproape luminos – lăsându-mă cu gâtul întins către o firmă pe care era afişat în scrisul clar, cursiv al lui Zozie:

Le Rocher de Montmartre
Chocolat

PARTEA A PATRA

Schimbare

1

(Anouk)

Marţi, 20 noiembrie

Deci acum sunt oficial prietena lui Jean-Loup. Suzanne a fost plecată azi, aşa că nu i-am văzut mutra, dar Chantal a făcut cât amândouă, arătând cât se poate de urâtă toată ziua şi pretinzând că nu se uită la mine în timp ce prietenii ei se holbau şi bârfeau.

— Deci acum ieşi cu el? a spus Sandrine la ora de chimie. Îmi plăcea Sandrine – puţin – înainte de a se împrieteni cu Chantal şi restul. Ochii erau rotunzi ca nişte bile şi puteam zări dorinţa în culorile ei pe când ea mă întreba: V-aţi sărutat?

Dacă aş fi vrut să devin populară, atunci ar fi trebuit să spun că da. Dar n-am nevoie să fiu populară. Prefer să fiu o ciudată decât o clonă. Iar Jean-Loup, cu toată popularitatea lui printre fete, este aproape la fel de ciudat ca mine, cu filmele şi cărţile şi aparatele lui de fotografiat.

— Nu, suntem doar prieteni, i-am spus lui Sandrine.

M-a privit.

— Bine, dacă nu vrei, nu-mi spune. Şi a plecat îmbufnată să i se alăture lui Chantal şi au şoptit şi au chicotit şi ne-au urmărit toată ziua, în timp ce Jean-Loup şi cu mine discutam despre diverse lucruri şi le pozam holbându-se la noi.

Cred că acest cuvânt este *pueril*, Sandrine. Suntem

doar prieteni, după cum am spus, iar Chantal şi Sandrine şi Suze şi ceilalţi se pot duce naibii – noi suntem grozavi.

Astăzi, după şcoală, ne-am dus împreună la cimitir. Este unul dintre locurile mele preferate din Paris, iar Jean-Loup spune că este şi al lui. Cimitirul Montmartre, cu toate căsuţele şi monumentele lui şi capelele cu vârf ascuţit şi obeliscurile costelive şi străduţele şi aleile şi pietrele mortuare.

Există un cuvânt pentru aşa ceva – *necropolis*. Cetatea morţilor. Şi *este* un oraş; pietrele de mormânt ar putea fi case, cred, aliniate una lângă alta, cu portiţele închise şi cu pietrişul aranjat cu grebla şi florile la ferestrele cu grilaje. Căsuţe adevărate, totuşi, o suburbie a morţilor. Gândul mă face să tremur şi să râd în acelaşi timp şi Jean-Loup îşi ridică privirea din aparatul de fotografiat şi mă întreabă de ce.

— Aproape ai putea trăi aici, i-am zis eu. Un sac de dormit şi o pernă – un foc – şi mâncare. Te-ai putea ascunde în aceste monumente. N-ar şti nimeni. Toate uşile sunt închise. E mai cald decât să dormi sub pod.

El a rânjit.

— Ai dormit vreodată sub un pod?

Ei, sigur că da – o dată sau de două ori – dar nu voiam să-i spun şi lui.

— Nu, dar am imaginaţie.

— Nu ţi-ar fi frică?

— De ce mi-ar fi? i-am spus.

— Stafiile ...

Am dat din umeri.

— Sunt doar stafii.

O mâţă vagaboandă s-a strecurat pe una dintre aleile înguste. Jean-Loup a fotografiat-o. Pisica a scuipat şi s-a ascuns printre morminte. Probabil că-l zărise pe Pantoufle, m-am gândit; uneori, pisicile şi câinii se tem de el, de parcă ar şti că n-ar trebui să fie acolo.

— Sunt sigur că într-o zi voi vedea o stafie. De aia aduc

întotdeauna aparatul de fotografiat aici.

L-am privit. Ochii îi luceau. El crede cu adevărat – şi îi şi pasă, de aceea îmi place aşa de mult. Urăsc când oamenii nu se sinchisesc; când trec prin viaţă fără să le pese sau să creadă în ceva.

— Ţie chiar nu ţi-e teamă de stafii? a zis el.

Ei bine, când le-ai văzut atât de des ca mine, ajungi să nu te mai îngrijoreze – dar n-aveam de gând să-i spun lui Jean-Loup nici *asta*. Mama lui este catolică. Ea crede în Sfântul *Spirit*. Şi în exorcisme. Şi că vinul de împărtăşanie se transforma în sânge – ei, nu zău? Şi întotdeauna mănâncă peşte vineri. O, Doamne. Uneori cred că şi eu sunt o stafie. O stafie care merge, vorbeşte şi respiră.

— Morţii nu ne fac nimic. De aceea sunt aici. De aceea uşiţele mormintelor nu au clanţe pe dinăuntru.

— Şi de moarte? a mai spus el. De asta ţi-e frică?

Am dat din umeri.

— Cred că da. Nu se tem toţi?

A lovit o piatră.

— Nu toată lumea ştie cum este, a spus.

Eram curioasă.

— Deci cum *este*?

— Să mori? A dat din umeri. Ei, este un tunel de lumină. Şi-ţi vezi toţi prietenii şi rudele moarte care te aşteaptă. Şi toţi zâmbesc. Iar la capătul tunelului este o lumină strălucitoare, cu adevărat strălucitoare şi – *sfântă*, cred, care-ţi vorbeşte şi-ţi spune că trebuie să te întorci acum la viaţă ta, dar să nu te îngrijorezi, pentru că vei reveni într-o zi şi vei merge în lumină cu toţi prietenii tăi şi ... S-a oprit. Ei, asta crede mama, de fapt. Asta i-am spus că am văzut.

L-am privit.

— Ce *ai văzut*?

— Nimic, a spus el, chiar nimic.

A urmat o tăcere, pe când Jean-Loup urmărea prin vizor

aleile cimitirului cu toţi morţii de acolo. *Ping*, a făcut aparatul când a apăsat butonul.

— N-ar fi chiar o glumă dacă toate astea ar fi degeaba? a spus el, şi toate ar fi inutile? *Ping*. Dacă de fapt nu există Rai? *Ping*. Dacă toţi aceşti oameni doar *putrezesc*?

Vorbea de acum destul de tare şi câteva păsări care stăteau pe un mormânt şi-au luat brusc zborul.

— Ei spun că ştiu totul, a zis el. Dar nu ştiu. Mint. Întotdeauna mint.

— Nu întotdeauna, i-am replicat eu. *Maman* nu minte.

M-a privit ciudat, de parcă ar fi fost mult, mult mai în vârstă decât mine, cu o înţelepciune adunată în ani de durere şi dezamăgire.

— Ba da, a spus el. Întotdeauna mint.

2

(Vianne)

Marți, 20 noiembrie

Anouk a venit azi cu noul ei prieten, Jean-Loup Rimbault; un băiat arătos, puţin mai mare decât ea, cu o politeţe de modă veche care-l face deosebit. Azi a venit direct de la şcoală – locuieşte de cealaltă parte a Butte – şi, în loc să se ducă direct acasă, a stat în magazin cam jumătate de oră, vorbind cu Anouk, mâncând biscuiţi şi bând *mocha*.

E bine să o văd pe Anouk cu un prieten, deşi sentimentul pe care mi-l inspiră nu este mai puţin puternic din cauză că este iraţional. Pagini dintr-o carte pierdută. *Anouk la treisprezece ani*, şopteşte vocea tăcută; *Anouk la şaisprezece*, ca un zmeu purtat de vânt ... *Anouk la douăzeci, treizeci și mai mult* ...

— O ciocolată, Jean-Loup? Din partea casei.

Jean-Loup. Nu este un nume prea obişnuit. Nici nu este un băiat obişnuit, cu privirea aceea întunecată, gânditoare, cu care priveşte lumea. Părinţii lui sunt divorţaţi, am auzit; el stă cu mama lui şi îşi vede tatăl de trei ori pe an. Ciocolata lui preferată este ciocolata amăruie cu alune – mai curând gustul unui adult, aş zice eu; dar, de fapt şi el este un tânăr neobişnuit de matur şi stăpânit. Obiceiul lui de a privi totul prin obiectivul aparatului este uşor derajant; parcă ar încerca să se distanţeze de lumea exterioară, pentru a găsi pe micuţul ecran o realitate mai simplă, mai dulce.

— Ce ai fotografiat acum?

Îmi arată. La prima vedere pare ceva abstract; un amestec de culori şi forme geometrice. Apoi îmi dau seama: pantofii lui Zozie, de la nivelul ochiului, defocalizaţi intenţionat, într-un caleidoscop de ciocolate în staniol.

— Îmi place, îi zic. Ce e acolo, în colţ? Pare ceva din afara cadrului care a aruncat o umbră peste fotografie.

A dat din umeri.

— Poate cineva stătea prea aproape. A îndreptat aparatul înspre Zozie, care stătea în spatele galantarului cu multe funde colorate in mână. E drăguţ, a spus el.

— N-aş vrea. Nu s-a uitat înspre el, dar vocea îi era ascuţită.

Jean-Loup a dat înapoi. – Tocmai ...

— Ştiu. I-a zâmbit şi el s-a relaxat. Doar că nu-mi place să fiu fotografiată. Rareori semăn în poze cu mine însămi.

Asta, mă gândesc eu, pot să înţeleg. Dar scurta privire nesigură – la Zozie, dintre toţi, a cărei abordare veselă face ca orice să pară uşor – mă face să mă simt ciudat şi încep să mă întreb dacă nu mă bazez prea mult pe prietena mea, care are probabil problemele ei, ca noi toţi.

Ei bine, dacă le are, le ascunde bine; învaţă repede și cu o uşurinţă care ne-a surprins pe amândouă. Vine la opt în fiecare zi, chiar când Anouk pleacă la şcoală şi petrece o oră înainte de deschiderea magazinului urmărindu-mă pe când îi arăt diverse tehnici de fabricare a ciocolatei.

Ştie cum să potrivească suprafaţa; cum să judece diversele amestecuri; cum să măsoare temperaturile şi să le menţină constante; cum să obţină luciul; cum să decoreze o figurină pe o matriţă sau să facă panglici din ciocolată cu o răzuitoare de cartofi.

Are un dar, cum ar fi spus mama. Dar adevăratul ei talent este felul în care tratează clienţii. Mi-am dat seama dinainte, desigur: Are un talent pentru a aborda tot felul de

oameni; ține minte toate numele; zâmbeşte molipsitor şi face pe fiecare să se simtă special – oricât de aglomerat ar fi magazinul.

Am încercat să-i mulţumesc, dar ea doar râde, de parcă munca aici ar fi un fel de joc, o muncă pe care o face din distracţie, nu pentru bani, i-am oferit să o plătesc cumsecade, dar până acum a refuzat întotdeauna, deşi , închiderea lui P'tit Pinson însemna că a rămas fără slujbă.

Am vorbit iar cu ea azi.

— Meriţi un salariu bun, Zozie, am spus eu. Faci mult mai mult decât să mă ajuţi din când în când.

A dat din umeri.

— În momentul de faţa nu-ţi permiţi să plăteşti un salariu bun.

— Dar, zău aşa ...

— Serios. A ridicat o sprânceană. Tu, *madame* Charbonneau, ar trebui să nu mai ai grija altora şi să ai grijă de Numărul Unu.

Am râs.

— Zozie, eşti un înger.

— Mda, corect. A zâmbit. Acum putem să ne întoarcem la ciocolatele acelea?

3

(Zozie)

Miercuri, 21 noiembrie

E ciudat, ce mult poate să conteze o firmă. Bineînţeles, a mea era mai mult un soi de far, strălucind pe străzile Parisului.

Încearcă-mă. Gustă-mă. Încearcă-mă.

Merge; astăzi am văzut şi clienţi obişnuiţi şi străini şi nimeni n-a plecat fără să cumpere – o cutie de cadou; o budincă de prune; câteva *mendiants* sau un kilogram de trufe din ciocolată amăruie, înglobate în pudra de cacao ca nişte bombe din ciocolată gata să explodeze.

Desigur, e încă prea devreme ca să pretindem că avem succes. Localnicii, mai ales, sunt greu de sedus. Dar deja simt cum se schimbă mareea. Până la Crăciun, ne vor aparţine toţi.

Şi la început că aici nu există nimic pentru mine. Acest loc este un dar. Îi atrage. Şi gândiţi-vă ce am putea strânge – nu doar bani, ci şi poveşti, oameni, *vieţi* ...

Noi? Desigur. Sunt gata să împart. Noi trei – patru, dacă o numărăm şi pe Rosette – fiecare cu darul ei special. Am putea fi extraordinare. Ea a mai făcut-o, în Lansquenet. Şi-a acoperit urma, dar nu suficient de bine. Numele acela – Vianne Rocher – şi detaliile mărunte pe care le-am adunat de la Annie au fost suficiente pentru a-i reface traseul. Restul a fost uşor: câteva telefoane, nişte ediţii mai vechi ale ziarului local, de acum patru ani; într-una dintre ele

apărea o fotografie îngălbenită, neclară a lui Vianne, zâmbind fericită din uşa cofetăriei, în timp ce o persoană ciufulită – Annie, desigur – se uită pe sub braţele ei întinse.

La Céleste Praline. Ciudat nume. Vianne Rocher avea şi ea ciudăţeniile ei; deşi n-ai crede dacă ai vedea-o acum. În acele zile nu se temea; purta pantofi roşii şi brăţări zornăitoare şi părul lung ca un ţigan din benzi desenate. Nu este chiar o frumuseţe, poate – gura ei e prea mare, ochii nu sunt suficient de mari – dar orice vrăjitoare bună ar fi putut spune că nu-i lipseşte strălucirea. Strălucirea care poate schimba cursul vieţilor; strălucirea care farmecă, care vindecă, care ascunde.

Deci – ce s-a întâmplat?

Vrăjitoarele nu renunţă, Vianne. Talente ca ale noastre trebuie utilizate.

O urmăresc când lucrează în spate, făcând trufe şi ciocolate cu lichior. Culorile ei au început să fie mai puternice de când ne-am întâlnit şi acum, când ştiu unde să mă uit, văd magia în tot ceea ce face. Dar ea nu pare să fie conştientă, de parcă s-ar orbi singură, ascunzându-şi chiar de ea ceea ce este prin ignorare, la fel cum ignoră talismanele fetelor ei. Vianne nu e proastă – atunci de ce se poartă ca şi când ar fi? Şi ce ar trebui să-i deschidă ochii?

Şi-a petrecut dimineaţa în camera din spate; pe sub uşă se strecura miros de gătit. În faţă – un ceaun cu ciocolată. În mai puţin de o săptămână locul s-a schimbat de nu l-ai putea recunoaşte. Masa şi scaunele, pictate de mână de copii, oferă locului un aspect sărbătoresc. E ceva din atmosfera unei curţi de şcoală în acele culori primare şi, cu toate că sunt frumos aliniate, dau o uşoară impresie de dezordine. Pe pereţi sunt acum tablouri: pătrare din sariuri brodate, puse în rame, în roz-aprins şi galben-lămâie. Mai sunt şi cele două fotolii salvate de la o licitaţie; arcurile au sărit şi picioarele sunt strâmbe. Dar le-am făcut să fie confortabile cu nişte pluş, vopsit în dungi purpurii şi nişte material auriu de la un magazin de mâna a doua.

Annie le îndrăgeşte şi eu la fel. Cu excepţia mărimii magazinului, am putea să fim o cafenea micuţă din cartierele la modă ale Parisului – nici că s-ar putea mai bine.

Acum două zile, Le P'tit Pinson s-a închis (nu *chiar* pe neaşteptate) în urma unui accident nefericit de toxiinfecţie alimentară şi a unei vizite a inspectorului sanitar. Am auzit că Laurent a primit un avertisment de o lună pentru curăţare şi dezinfectare înainte de a avea voie să redeschidă cafeneaua; ceea ce înseamnă că va suferi clientela lui obişnuită de Crăciun.

Deci a mâncat ciocolata până la urmă. Bietul Laurent. Hurakan acţionează pe căi nebănuite. Iar unii oameni atrag ghinionul asupra lor, aşa cum paratrăsnetele atrag trăsnetele.

Ei, ne rămâne nouă mai mult, îmi zic eu. Nu avem licenţă de vândut alcool, dar ciocolata caldă, torturile, biscuiţii, *macarons*, lichiorurile mocha, căpşunile în ciocolată, nucile zaharisite, îngheţata de caise ...

Până acum, ceilalţi vânzători au stat deoparte, puţin îngrijoraţi de schimbările care se fac aici. Sunt obişnuiţi să considere *chocolateria* ca pe o capcană pentru turişti, un loc în care nativii n-au ce căuta, încât va fi foarte greu să-i conving să ne calce pragul.

Dar ajută faptul că Laurent a fost văzut intrând aici. Laurent, căruia îi displac toate schimbările; care trăieşte într-un Paris imaginar în care nu există decât parizieni născuţi aici. Ca toţi alcoolicii, adoră dulciurile – şi oricum, unde s-ar putea duce, acum când cafeneaua lui este închisă? Unde ar putea găsi o audienţa pentru veşnicele lui plângeri?

A apărut ieri pe la ora prânzului, îmbufnat, dar curios. E prima oară când vine de când am redecorat şi s-a uitat chiorâş la ameliorări. Aveam şi noroc, intraseră şi clienţi: Richard şi Maturin, care veniseră înainte de obişnuitul lor joc de *pétanque* din parc. Au părut uşor stânjeniţi văzându-l pe Laurent – aşa cum trebuia, ei fiind clienţi obişnuiţi la P'tit Pinson.

Laurent i-a privit cu dispreţ.

— Cuiva îi merge bine, a zis el. Şi asta ce vrea să fie – o afurisită de cafenea, sau ce?

Am zâmbit.

— Îţi place?

Laurent a scos zgomotul lui obişnuit.

— Bleah! Toţi cred că au nişte afurisite de cafenele. Toţi cred că pot face ceea ce fac eu.

— Nici nu m-aş gândi la aşa ceva, i-am zis eu. Nu este uşor să creezi o atmosferă autentică în zilele noastre.

Laurent a pufnit.

— Nu începe cu *asta*. Este Café des Artistes în jos – proprietarul este un turc, să nu-ţi vină să crezi – şi cafeneaua italienească de alături şi ceainăria aia englezească şi tot felul de Costa şi Starbuck – afurisiţii de ianchei cred că au *inventat cafeaua* – s-a uitat urât la mine de parcă aș fi fost şi eu de origine americană. Adică, ce să mai vorbim de *lealitate*? a pufnit el. Ce s-a întâmplat cu *patriotismul* francez bun, de modă veche?

Maturin e aproape surd şi s-ar putea să nu-l fi auzit, dar eu am fost sigură că Richard se prefăcea.

— A fost foarte bine, Yanne. Ar fi timpul să plecăm.

Au lăsat banii pe masă şi au tulit-o fără să se uite înapoi pe când Laurent se aprinsese la faţă şi ochii i se bulbucaseră alarmant.

— Poponarii ăştia doi, a început el. De câte ori au intrat pentru o bere şi un joc de cărţi – şi acum, de îndată ce lucrurile nu mai merg aşa de bine ...

I-am zâmbit călduros.

— Ştiu, Laurent. Dar cofetăriile sunt tradiţionale. De fapt, cred că *au apărut înaintea cafenelelor*, ceea ce la face să fie autentic pariziene. L-am condus, încă roşu la faţă, spre una dintre mesele libere. De ce nu stai jos să bei o ceaşcă? Desigur, din partea casei, Laurent.

Ei bine, asta a fost doar începutul. Pentru preţul unei

băuturi şi al unei praline, Laurent Pinson este de partea noastră. Nu că am avea nevoie de el, bineînţeles; este un parazit care îşi umple buzunarele cu plicuri de zahăr din cană şi care stă ore în şir ca să bea o jumătate de ceaşcă – dar el este veriga slabă a acestei micuţe comunităţi şi unde merge Laurent, îl urmează şi ceilalţi.

Azi-dimineaţă a apărut madame Pinot – n-a cumpărat nimic, dar s-a uitat de jur-împrejur şi a plecat cu o ciocolată din partea casei. Jean-Louis şi Paupaul la fel; iar eu ştiu că fata care a cumpărat trufe de la mine azi-dimineaţă lucrează la *boulangerie* , pe Rue de Trois Frères şi îşi va anunţa clienţii.

Nu este vorba doar de gust, va încerca ea să explice. Trufele din ciocolată amăruie cu rom; aroma de chilii din amestec; moliciunea îmbietoare a miezului şi amăreala pudrei de cacao ... Nimic din toate acestea nu explică alura stranie a trufelor de ciocolată ale lui Yanne Charbonneau.

Poate este vorba de felul în care te fac să te simţi: poate mai puternic; mai îndrăzneţ; mai atent la sunetele şi aromele din jur; mai conştient de culorile şi textura lucrurilor; mai conştient de tine însuţi; de ceea ce este sub piele; de gură, de gât, de limba sensibilă.

Doar una, le spun eu.

Le încearcă. Le cumpără.

Cumpără atât de multe încât Vianne a fost ocupată toată ziua şi m-a lăsat pe mine să am grijă de magazin şi să le servesc ciocolată caldă celor care intră. Putem aşeza șase la mese, cu puţină bunăvoinţă – dar este un loc ciudat de atrăgător; liniştit şi comod, dar şi vesel, unde oamenii vin să-şi uite necazurile şi stau şi îşi beau ciocolata şi discută.

Discută? Şi încă cum! Excepţia este Vianne. Dar mai este timp. Începe cu lucruri mărunte, zic eu. Sau *mari*, mai curând, în cazul lui Nico Grasul.

— Hei, Doamna cu Pantofi! Ce avem la prânz?

— Ce ai vrea să ai? I-am zis eu. Cremă de trandafiri,

sărăţele cu chilii, *macarons* cu nucă de *cooocos*. Lungesc sugestiv cuvântul, ştiindu-i pasiunea pentru cocos.

— Hei! N-am voie.

Joacă teatru, desigur. Îi place să opună rezistenţă; rânjeşte tembel, ştiind că nu mă poate păcăli.

— Încearcă una, i-am zis.

— Doar jumătate.

Jumătăţile de prăjituri nu contează, bineînţeles. Nici o ceaşcă mică de ciocolată cu câteva *macarons* alături sau prăjitura de cafea pe care o aduce Vianne, sau crema pe care o linge din cupa mixerului.

— Mama îmi făcea întotdeauna frişcă în plus, a zis el, aşa că aveam mai multă de lins din cupă la sfârşit. În unele zile făcea atât de multă încât nici nu puteam s-o mănânc pe toată ... S-a oprit brusc.

— Mama ta?

— A murit. Figura lui de bebeluş s-a îmbufnat.

— Îi simţi lipsa, i-am zis.

A încuviinţat.

— Cred că da.

— Când a murit?

— Acum trei ani. A căzut pe scări. Cred că era puţin supraponderală.

— Cred că ţi-e greu, am zis eu, încercând să nu zâmbesc. *Puţin supraponderală*, pentru el însemna ceva în jur de o sută de kilograme. Figura lui a căpătat o expresie rătăcită – culorile i s-au deplasat în spectrul verdelui monoton şi al griului-argintiu pe care eu îl asociez cu emoţiile negative.

Se învinovăţeşte. O ştiu. Carpeta de scări era slăbită, poate; el întârziase la serviciu; el întârziase la *boulangerie* zece minute fatale sau stătuse pe o bancă să urmărească fetele trecând ...

— Nu eşti singurul, i-am spus. Toţi ne simţim la fel, să ştii. Şi eu m-am învinovăţit când a murit mama ...

I-am luat mâna. Sub grăsime, oasele se simţeau mici, ca ale unui copil.

— S-a întâmplat când aveam şaisprezece ani. Întotdeauna am fost sigură că a fost din vina mea. L-am privit cât mai cinstit, încrucişându-mi degetele pe la spate ca să nu râd. Credeam asta, desigur – dar aveam un motiv întemeiat.

Dar faţa lui Nico s-a luminat imediat.

— E adevărat? a zis el.

Am dat din cap.

L-am auzit pufnind ca un balon cu aer cald.

M-am întors cu spatele ca să-mi ascund zâmbetul şi m-am ocupat cu ciocolatele care se răceau pe platourile de lângă mine. Miroseau inocent, a vanilie şi a copilărie. Cei de tipul lui Nico îşi fac rar prieteni. Întotdeauna băiatul cel gras, trăind singur cu mama şi mai grasă; înşirându-şi mâncarea lângă fotoliu în timp ce ea îl urmăreşte aprobator. *Nu eşti gras, Nico. Ai doar oase mari. Aşa, Nico. Ce băiat bun.*

— Poate n-ar trebui, a spus el într-un târziu. Doctorul a zis s-o las mai moale.

Am ridicat o sprânceană.

— Ce ştie el?

A dat din umeri. Valurile de grăsime i s-au agitat pe tot braţul.

— Te simţi bine, nu? I-am întrebat.

Iar acel zâmbet ovin.

— Cred că da. Vorba e că ...

— Ce?

— Ei, bine – fetele. S-a înroşit. Adică, ce văd ele? Un tip mare şi gras. Mă gândeam că dacă aş mai slăbi puţin – dacă m-aş antrena – atunci, poate, ştii tu ...

— Nu eşti chiar atât de gras, Nico. Nu ai nevoie să te schimbi. Vei găsi pe cineva. Aşteaptă şi vei vedea.

A oftat din nou.

— Şi aşa. Ce vrei?

— O cutie cu *macarons*.

Tocmai legam funda când a apărut Alice. Nu prea ştiu de ce are el *nevoie* de fundă – ştim amândoi că acea cutie va fi deschisă cu mult înainte de a ajunge acasă – dar din nu ştiu care motiv, o preferă aşa; legată cu o panglică galbenă, nepotrivită în mâinile lui mari.

— Salut, Alice. Stai jos. Vin la tine într-un minut.

De fapt, au fost cinci. Alice are nevoie de timp. Se uită pe furiş la Nico. Este uriaş pe lângă ea – un uriaş *flămând* – dar Nico a devenit mut pe neaşteptate. Se încordează – cu toate cele o sută de kilograme ale lui – şi se îmbujorează.

— Nico, aceasta este Alice.

Ea îi şopteşte un salut.

Este lucrul cel mai uşor de făcut. Cu vârful unghiei, se zgârie un semn pe satinul cutiei de ciocolată. Poate fi orice – un accident – dar poate fi şi începutul a ceva: o schimbare de drum; o cărare într-o altă viaţă ...

Toate se schimbă.

Din nou, ea şopteşte ceva. Se uită în jos – şi vede cutia cu *macarons*.

— Le ador, zice Nico. Vrei şi tu una?

Alice începe să dea din cap. Dar el pare simpatic, îşi spunea. E ceva la el, în ciuda volumului mare; ceva copilăros, aproape vulnerabil. Şi e ceva şi în ochii lui, se gândeşte ea; ceva la el care o face să simtă că poate – doar poate – el înţelege.

— Doar una, zice el.

Și simbolul zgâriat pe capacul cutiei începe să lucească palid – este Luna Iepurelui, pentru dragoste şi fertilitate – şi în locul ciocolatei simple pe care o mănâncă de obicei, Alice acceptă timid o cană cu mocha spumoasă şi *macarons* şi au plecat amândoi odată (deşi nu chiar împreună),

ea ţinând cutia cea mică, el pe cea mare, în ploaia de noiembrie.

Şi, pe când îi urmăresc, Nico deschide o umbrelă roşie uriaşă, pe care scrie *Merde, il pleut!* şi o ţine deasupra micuţei Alice. Sunetul râsului ei este îndepărtat şi strălucitor, semănând cu ceva amintit, nu auzit. Iar eu îi urmăresc coborând drumul pietruit, ea alunecând prin băltoace cu ghetele ei mari, el ţinând solemn umbrela cea uriaşă deasupra lor, ca un urs din desene animate cu răţuşca cea urâtă dintr-o poveste fracturată, urmându-şi drumul către o mare aventură.

4

(Vianne)

Joi, 22 noiembrie

Trei apeluri ratate de la Thierry şi o fotografie a Muzeului de Istorie Naturală cu mesajul: *„Femeia Peşterii! Dă drumul la telefonul ăla!"* M-a făcut să râd, dar nu prea tare; nu împărtăşesc pasiunea lui Thierry pentru tot ce e tehnic şi, după ce am încercat fără succes să-i trimit şi eu un mesaj, am ascuns telefonul în dulapul din bucătărie.

A sunat, mai târziu. Se pare că va reuşi să se întoarcă în acest weekend, deşi mi-a promis că o va face în weekendul următor. Într-un fel, sunt uşurată. Îmi lasă timp să fac ordine; să-mi pregătesc marfa; să mă obişnuiesc cu noul meu magazin, cu tipicurile şi clienţii.

Nico şi Alice s-au întors astăzi. Alice a cumpărat o cutie mică de caramele în ciocolată – o cutie foarte mică, dar le-a mâncat singură – iar Nico, un kilogram de *macarons*.

— Nu mă mai satur de astea, a spus el. Să mai faci, Yanne – OK?

Nu m-am putut opri să nu zâmbesc în faţa exuberanţei lui. S-au aşezat la o masă din faţa magazinului. Ea a băut mocha, iar el o ciocolată caldă cu frişcă şi bezele, în timp ce Zozie şi eu am rămas discret în bucătăria din spate – cel puţin până apărea un alt client – iar Rosette şi-a scos acuarelele şi a început să picteze maimuţe, cu cozi lungi şi

cu rânjete largi, cu toate culorile din cutie.

— Hei, e frumos, a spus Nico, atunci când Rosette i-a dat pictura unei maimuţe grase purpurii mâncând o ciocolată. Cred că-ţi plac maimuţele, nu?

S-a strâmbat ca o maimuţă pentru ea, iar Rosette a chicotit şi a făcut semnul „Iar!". Acum râde mai des. Am observat. De Nico, de mine, de Zozie – poate, data viitoare când va suna Thierry, va socializa ceva mai mult cu el.

Alice a râs şi ea. Rosette o preferă, poate pentru că este atât de mică, aproape un copil, cu rochiţa ei scurtă, imprimată şi pardesiul albastru-deschis. Poate pentru că şi ea vorbeşte rar; chiar şi cu Nico, care vorbeşte pentru amândoi.

— Maimuţa asta seamănă cu Nico, a zis ea. Când vorbeşte cu adulţii, vocea ei este subţire şi şovăielnică. Cu Rosette, vorbeşte pe un alt ton. Vocea ei este bogată şi veselă, iar Rosette îi răspunde cu zâmbet strălucitor.

Aşa că Rosette ne-a desenat tuturor maimuţe. A lui Zozie poartă mănuşi roşii-strălucitoare pe toate patru labele. Maimuţa lui Alice este de un albastru-electric, cu un trup mititel şi coadă ridicol de lungă şi curbată. A mea este stânjenită şi îşi ascunde faţa păroasă în mâini. Are un dar, fără îndoială; desenele ei sunt primitive, dar ciudat de vii; şi reuşeşte să le dea o expresie cu doar câteva trăsături de creion.

Încă mai râdeam când *madame* Luzeron a intrat, aducându-şi câinele pufos şi de culoarea piersicii. Madame Luzeron se îmbracă bine, în taioare gri care-i ascund talia îngroşată şi paltoane bine croite în tonuri de cărbune şi negru. Locuieşte într-una din casele cu frontispicii din spatele parcului; merge la Mesă în fiecare zi, la coafeză o data la două zile – cu excepţia zilei de joi, când se duce la cimitir pe aleea care trece pe lângă magazin. Ar putea avea cam şaizeci de ani, dar mâinile îi sunt deformate de artrită şi faţa îi este cretoasă din cauza pudrei.

— Trei trufe cu rom, într-o cutie.

Madame Luzeron nu zice niciodată „te rog". Ar fi prea *bourgeois*, poate. În schimb, se holbează la grasul Nico, la Alice, la cupele goale şi la maimuţe. O sprânceană prea machiată se ridică.

— Văd că aţi redecorat. O mică pauză înainte de ultimul cuvânt arată îndoiala ei în legătură cu înţelepciunea unei astfel de manevre.

— Grozav, nu? Asta a fost Zozie. Nu este obişnuită cu obiceiurile lui madame, iar madame o priveşte fix, analizând fusta prea lungă, părul prins cu un elastic roz, brăţările de pe mâinile ei şi urmele de vopsea de culoarea cireşei de pe picioare – împodobite azi cu ciorapi vărgaţi roz cu negru.

— Am aranjat singure scaunele, a zis ea, întinzându-se spre galantar ca să ia ciocolata. Ne-am gândit că ar fi bine dacă am înveseli puţin locul.

Madame zâmbeşte cu milă ca atunci când te uiţi la figura unei balerine pe care o dor picioarele.

Zozie continuă fără să-i dea atenţie.

— Imediat. Trufe cu rom. Poftim. Ce culoare de panglică? Cea roz pare drăguţă. Sau poate roşie. Ce credeţi?

Madame n-a spus nimic, însă Zozie nu părea să aştepte vreun răspuns. A învelit trufele în cutiuţă, a pus o panglică şi o floare de hârtie şi a aşezat dulciurile pe masa dintre ele.

— Trufele astea par diferite, a spus madame, privindu-le prin celofan.

— Sunt, a zis Zozie. Yanne le face singură.

— Păcat, a comentat madame. Mie îmi plăceau celelalte.

— Acestea vă vor plăcea mai mult, i-a spus Zozie. Încercaţi una. Din partea casei.

I-aş fi putut spune că îşi pierde timpul. Orăşenii sunt bănuitori când le faci cadouri. Unii refuză automat, de parcă n-ar vrea să fie datori cuiva, nici măcar pentru o ciocolată. Madame a pufnit uşor – o versiune bine-crescută a *hm*-ului lui Laurent. A pus monedele pe galantar ...

Şi atunci am văzut. Un scânteiere aproape invizibilă a degetelor pe când mâna ei o atingea pe cea a lui Zozie. O sclipire în aerul cenuşiu de noiembrie. Ar fi putut fi sclipirea unei reclame cu neon de partea cealaltă a piaţetei – doar că P'tit Pinson e închis şi vor mai trece patru ore cel puţin înainte ca să se aprindă lămpile de pe stradă. Şi oricum, ar trebui să ştiu această licărire. Această scânteie, aproape electrică care sare de la o persoană la alta ...

— Haideţi a zis Zozie. V-aţi abţinut atâta vreme.

Madame o simţise ca şi mine. Într-o clipă am văzut cum i s-a schimbat expresia. Sub rafinamentul pudrei şi fondului de ten, confuzie; dorinţă; singurătate; pierdere – sentimente acre se mişcau ca norii pe faţa ei subţire, palidă ...

Mi-am întors repede ochii. *Nu vreau să-ţi ştiu secretele*, m-am gândit. *Nu vreau să-ţi ştiu gândurile. Ia-ţi căţelul caraghios şi ciocolatele şi du-te acasă înainte de ...*

Prea târziu. Văzusem.

Cimitirul; un monument de marmură gri, lat, sculptată ca un val. Am zărit fotografia de pe piatră: un băiat de treisprezece ani sau cam aşa, râzând poznaş şi dinţos către aparat. O fotografie, probabil de la şcoală, ultima înainte de moartea copilului, în alb-negru şi cu nuanţe pastelate. Şi dedesubt sunt ciocolatele; şiruri de cutiuţe, cu panglici galbene şi roz şi verde ...

M-am uitat în sus. Ea se uită fix – dar nu la mine. Ochii ei speriaţi, extenuaţi, albastru-deschis sunt larg deschiși şi oarecum plini de speranţă.

— Voi întârzia, a zis ea încet.

— Aveţi timp, i-a spus Zozie cu amabilitate. Staţi puţin jos. Odihniţi-vă picioarele. Nico şi Alice tocmai plecau. Haideţi, insistă ea, pe când madame pare gata să protesteze. Staţi jos și mâncaţi nişte ciocolată. Plouă şi băiatul dumneavoastră poate să aştepte.

Spre uimirea mea, *madame* ascultă.

— Mulţumesc, zice şi se aşază, părând foarte nelalocul ei pe scaunul pictat în roz cu dungi şi îşi mănâncă ciocolata cu ochii închişi, odihnindu-şi capul pe imitaţia de blană pufoasă.

Şi pare atât de odihnită – şi, da, fericită.

Afară, vântul agită firma nou-pictată şi ploaia se scurge pe străzile pietruite, iar decembrie este doar la o clipă depărtare, dar casa pare atât de sigură şi solidă încât aproape uit că pereţii noştri sunt din hârtie; vieţile noastre din sticlă; că o adiere de vânt ne-ar putea dărâma; că o furtună de iarnă ne-ar putea spulbera.

5

(Vianne)

Vineri, 23 noiembrie

Ar fi trebuit să ştiu că-i ajutase tot timpul. Pe vremuri, aş fi făcut şi eu la fel, odată, în Lansquenet. Mai întâi Alice şi Nico, atât de ciudat de asemănători; şi se întâmplă să ştiu că el o observase mai dinainte, intra la florărie în fiecare săptămână să cumpere margarete (preferatele lui), dar nu avusese niciodată curajul să îi vorbească sau s-o invite la o plimbare.

Şi acum, deodată, la ciocolată ...

Coincidenţă, îmi spun.

Acum *madame* Luzeron, pe vremuri aşa de aspră şi reţinută; dezvăluindu-şi secretele ca mirosul care se evaporă dintr-o sticluţă în care parfumul s-a uscat demult.

Şi acea lucire însorită în jurul uşii – chiar când plouă – mă face să mă tem că cineva uşurează lucrurile; că valul de cumpărători pe care i-am avut în ultima vreme nu se datorează doar dulciurilor noastre.

Ştiu ce ar spune mama.

Şi ce e rău în asta? Nimeni nu-i rănit. Nu o merită cu toţi, Vianne?

Nu o merităm?

Am încercat să o avertizez ieri pe Zozie. Să-i explic de ce nu trebuie să se amestece. Cutia secretelor, odată deschisă, nu mai poate fi închisă la loc. Dar ei îi par aiurită, simt asta. Tot

atât de meschină pe cât e ea de generoasă, ca brutarul avar din povestea aceea veche care cerea bani şi pe mirosul pâinii.

Şi ce e rău în asta? Ştiu eu că ar spune. *Ce pierdem dacă-i ajutăm?*

Oh, am fost gata să-i spun. Dar, de fiecare dată m-am oprit. Oricum, ar fi putut să fie o *coincidenţă*.

Dar s-a mai întâmplat ceva astăzi. Ceva care mi-a confirmat bănuielile. Catalizatorul neaşteptat – Laurent Pinson. L-am văzut în Le Rocher de Montmartre de mai multe ori în săptămâna aceasta. Nu e nicio noutate; şi, dacă nu mă înşel prea tare, nu ciocolata noastră îl aduce aici.

Dar a apărut iar astăzi; holbându-se la ciocolatele din borcanele de sticla; irosind etichetele cu preţuri; analizând în detaliu îmbunătăţirile pe care le făcusem cu o mutră acră şi un mârâit pe jumătate ascuns de dezaprobare.

— *Hm*.

Era una dintre zilele însorite de noiembrie, cu atât mai preţioase cu cât erau mai puţine. Liniştită ca în miezul verii, cu cerul albastru şi cu urme de norişori întinse pe cer.

— Ce zi frumoasă, am spus.

— Hm, a zis Laurent.

— Doar vă uitaţi sau vreţi ceva de băut?

— La preţurile astea?

— Din partea casei.

Unii oameni sunt incapabili să refuze o băutură pe gratis. Bombănind, Laurent s-a aşezat, a acceptat o ceaşcă de cafea şi o pralină şi şi-a început litania obişnuită.

— Să mă închidă acum – este o afurisită de victimizare, asta este. Cineva s-a pus să mă aducă la faliment.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

A început să-şi înşire supărările. Cineva se plânsese că pune resturile la microunde; un idiot s-a îmbolnăvit; l-au trimis la un inspector sanitar care de-abia vorbea franţuzeşte şi, cu toate că Laurent fusese *foarte* politicos cu omul,

acesta se ofensase şi spusese ...

— Bnag! Închis! Chiar aşa! Adică, vreau să spun, unde va ajunge ţara asta când o cafenea decentă – o cafenea care e aici de zeci de ani – poate fi închisă de un afurisit de *pied-noir* ...

M-am prefăcut că-l ascult, gândindu-mă în timpul ăsta la ce sortimente de ciocolată se vânduseră mai bine şi la cele la care stocul se împuţinase. De asemenea, m-am prefăcut că nu observ când Laurent s-a servit cu o altă pralină fără să fi fost invitat. Îmi puteam permite. Iar el avea nevoie să vorbească.

După o vreme, Zozie a ieşit din bucătărie, unde mă ajuta cu hârtiile. Brusc, Laurent şi-a oprit tirada şi a roşit până în vârful urechilor.

— Zozie, bună ziua, a spus el, cu o demnitate exagerată.

Ea a rânjit. Nu e niciun secret că o admiră – cine n-ar admira-o? – iar astăzi ea arăta foarte bine, cu o rochie din catifea până la pământ şi pantofi în nuanţa albăstrelei.

Nu m-am putut abţine să nu-mi pară rău pentru el. Zozie e o femeie atrăgătoare, iar Laurent e la vârsta la care bărbaţilor li se suceşte uşor capul. Însă m-am gândit că ni se va învârti printre picioare până la Crăciun, bând pe gratis, deranjând clienţii, furând zahăr şi plângându-se că tot cartierul se duce de râpă şi ...

Aproape n-am observat pe când mă întorceam cum a făcut Zozie semnul cu degetele în spate. Semnul pe care-l făcea şi mama ca să izgonească ghinionul.

Pst, pst, dispari!

L-am văzut pe Laurent lovindu-se pe ceafă de parcă l-ar fi muşcat o insectă. Am inspirat – prea târziu. Se făcuse. Aşa de natural – cum aş fi făcut şi eu în Lansquenet, dacă ultimii patru ani nu s-ar fi întâmplat.

— Laurent? am zis.

— Trebuie să plec, a spus el. Treburi de făcut, ştiţi – n-am timp de pierdut. Şi, încă frecându-şi ceafa, s-a ridicat din fotoliul în care stătuse mai bine de jumătate de oră şi aproape a fugit din magazin.

Zozie a rânjit.

— În sfârşit, a spus ea.

M-am aşezat.

— Te simţi bine?

M-am uitat la ea. Aşa începe întotdeauna: cu lucruri mici; lucruri care nu contează. Dar un lucru duce la altul şi la altul şi, înainte să ştii, a început iar şi vântul se schimbă şi Amabilii ne-au luat mirosul şi ...

Şi, pentru o clipă, am dat vina pe Zozie. La urma-urmei, ea transformase *chocolateria* mea obişnuită într-o peşteră a piraţilor. Înainte să vină, fusesem mulţumită să fiu Yanne Charbonnneau – să conduc un magazin ca celelalte, să port inelul lui Thierry, să permit lumii să își continue drumul fără să mă amestec.

Dar lucrurile se schimbaseră. Doar cu o uşoară mişcare a degetelor, patru ani s-au dat peste cap şi o femeie care ar trebui să fie moartă îşi deschide ochii şi pare să respire ...

— Vianne, a zis ea, încet.

— Nu aşa mă cheamă.

— Dar aşa te-a chemat, nu? Vianne Rocher.

Am încuviinţat.

— Într-o altă viaţă.

— Nu trebuie să fie alta.

Nu? E o idee periculos de atrăgătoare. Să fii iar Vianne; să negociezi miracole; să le arăţi oamenilor magia din ei ...

Trebuia să-i spun. Aceste lucruri trebuie să ia sfârşit. Nu este vina ei, dar nu pot permite să continue. Cei Amabili sunt pe urma noastră, orbi, dar groaznic de perseverenţi. Îi pot simţi venind prin ceţuri; pieptănând aerul cu degetele lor lungi, atenţi la cea mai mică scânteie sau strălucire.

— Ştiu că încerci să mă ajuţi, i-am spus. Dar ne putem descurca singure ...

A ridicat o sprânceană.

— Ştii ce vreau să spun. Nu o puteam spune direct. Am atins

o cutie de ciocolată şi am trasat o spirală mistică pe capac.

— A, înţeleg. *Acel* fel de ajutor. M-a privit curioasă. De ce? Ce nu e bine?

— N-ai înţelege.

— De ce nu? spune ea. Suntem la fel, amândouă.

— Nu suntem la fel! Vorbeam prea tare şi tremuram. Eu nu mai fac aşa ceva. Sunt normală. Sunt plictisitoare. Întreabă pe oricine.

— Cum zici tu. E vorba obişnuită a lui Anouk în ultima vreme – punctată de o ridicare a umerilor prin care adolescentele îşi manifesta dezaprobarea. Era comică în mod deliberat – dar mie nu-mi venea să râd.

— Îmi pare rău, i-am spus. Ştiu că ai intenţii bune. Dar copiii – învaţă lucrurile astea. Începe ca un joc, apoi scapă de sub control.

— Asta s-a întâmplat? A scăpat de sub control?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Zozie.

S-a aşezat lângă mine.

— Hai, Vianne. Nu poate fi aşa de rău. Poţi să-mi spui.

Iar acum îi puteam *vedea* pe Amabili; le vedeam feţele; mâinile apucătoare. Îi puteam vedea în spatele feţei lui Zozie, le auzeam vocile, atrăgătoare, rezonabile şi atât de *cumsecade* ...

— Mă descurc eu, i-am spus. Întotdeauna o fac.

Mincinoaso.

Era vocea lui Roux, atât de clară încât aproape m-am uitat după el. Sunt prea multe fantome în locul ăsta, m-am gândit. Prea multe idei din alt timp, alt loc şi, cel mai rău, ce ar fi putut să fie.

Pleacă, i-am zis eu, în tăcere. *Acum sunt altcineva. Lasă-mă în pace.*

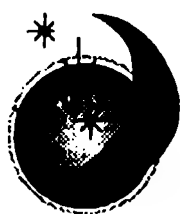
— Mă descurc eu, am repetat, cu umbra unui surâs.

— Ei bine, dacă ai nevoie de mine vreodată ...

Am încuviinţat.

— Îţi voi spune.

6

(Anouk)

Luni, 26 Noiembrie

Suzanne n-a apărut azi la şcoală. Se spune că are gripă, dar Chantal spune că e din cauza părului. Nu că Chantal ar vorbi prea mult cu mine, dar de când sunt prietenă cu Jean-Loup, se poartă şi mai urât cu mine ca niciodată, dacă e posibil aşa ceva.

Vorbeşte *despre* mine tot timpul. Părul meu, hainele mele, obiceiurile mele. Azi purtam pantofii mei noi (obişnuiţi, destul de drăguţi, dar *nu* gen Zozie) şi a vorbit despre ei toată ziua, întrebându-mă de unde i-am cumpărat şi cât au costat şi chicotind (ai ei sunt dintr-un magazin de pe Champs-Élysées şi nu-mi vine să cred că mama ei a plătit chiar aşa de mult) şi întrebându-mă unde m-am tuns şi cât a costat *tunsoarea* şi chicotind iar...

Adică, ce rost are? I-am întrebat pe Jean-Loup şi el a zis că este nesigură pe ea. Ei, poate are dreptate. Dar n-am avut decât necazuri de săptămâna trecută. Cărţile îmi dispar de pe pupitru; geanta de şcoală trântită şi lucrurile mele aruncate „accidental" peste tot. Cei pe care-i simpatizam nu mai vor să stea lângă mine. Şi ieri le-am văzut pe Sophie şi Lucie jucând un joc stupid cu scaunul meu, pretinzând că sunt gândaci pe el, stând cât mai departe de mine posibil, de parcă ar fi fost ceva dezgustător în banca mea.

Şi apoi am avut baschet, iar eu mi-am atârnat hainele

în vestiar, ca de obicei şi când am ieşit din şcoală, cineva îmi luase pantofii noi şi i-am căutat peste tot până ce mi i-a arătat Faridah, rupţi şi prăfuiţi, în spatele radiatorului şi, cu toate că nu puteam *dovedi* că a fost Chantal, eram sigură.

Ştiam.

Apoi a început cu magazinul.

— Am auzit că e foarte *drăguţ*, a zis ea. Chicotitul acela al ei, de parcă drăguţ ar fi fost un cod secret pe care doar ea şi prietenii ei îl înţelegeau. Cum se numeşte?

Nu voiam să-i spun, dar am făcut-o.

— Ooo – *drăguţ*, a spus Chantal şi au chicotit iar, ea şi grupul ei de prietene: Lucie şi Danielle şi celelalte care se ţin după ele, ca Sandrine, care pe vremuri era drăguţă cu mine, dar care acum îmi vorbeşte doar când Chantal nu e prin jur.

Toate arată ca ea acum; de parcă a fi Chantal e ceva molipsitor, ca un fel strălucitor de pojar. Toate au aceeaşi coafură, împărţită în şuviţe cu o buclă mică la capăt. Toate se dau cu acelaşi parfum (săptămâna asta este Angel) şi aceeaşi nuanţă de ruj roz-perlat. Aş muri dacă ar apărea la magazin. Ştiu că o voi face. Chiar voi *muri*. Să le văd stând acolo şi holbându-se – la mine, la Rosette, la *maman* cu mâinile pline de ciocolată până la coate şi cu privirea aceea plină de speranţă – *astea sunt prietenele tale?*

Ieri i-am spus lui Zozie.

— Ei, ştii ce ai de făcut. Este singura cale, Nanou, trebuie să le înfrunţi. Trebuie să le loveşti şi tu.

Ştiam că va spune asta. Zozie e o luptătoare. Dar sunt lucruri pe care nu le poţi face doar cu atitudinea. Sigur, ştiu că arăt mai bine de când am vorbit. Trebuie doar să stau dreaptă şi să practic acel zâmbet ucigător; însă acum port ce-mi place, nu ce crede *maman* că ar trebui să port şi, cu toate că m-am depărtat de celelalte şi mai mult, mă simt mult mai bine, *mult mai eu*.

— Bine, e OK cât merge. Dar uneori, Nanou, nu este de ajuns. Am învăţat asta la şcoală. Trebuie să-i pui la punct o

dată pentru totdeauna. Dacă ele folosesc trucuri murdare – trebuie să faci şi tu la fel.

Dacă aş putea.

— Adică să-i ascund pantofii?

Zozie mi-a aruncat o privire.

— Nu, nu să-i ascunzi pantofii!

— Atunci ce să fac?

— *Tu* ştii, Annie. Ai mai făcut-o.

M-am gândit atunci la coada de la autobuz şi la Suze şi părul ei şi ce am spus ...

Nu eram eu. Eu nu fac aşa ceva.

Apoi mi-am amintit de Lansquenet şi de toate jocurile pe care le jucam şi de Accidentele lui Rosette şi de Pantoufle şi la ce a făcut Zozie în ceainăria englezească şi la culori şi la sătucul de pe Loire, cu şcoala aceea mică şi la memorialul de război şi la bancurile de nisip de pe malul râului şi la pescari şi la cafeneaua şi cuplul acela de bătrânei simpatici şi la – *care* era numele?

Les Laveuses, a şoptit vocea-umbră din mintea mea.

— Les Laveuses, am spus.

— Nanou, ce s-a întâmplat?

M-am simţit brusc ameţită. M-am aşezat pe un scaun – pictat cu mânuţele lui Rosette şi cele mari ale lui Nico.

Zozie m-a privit cu atenţie, cu ochii ei albaştri îngustaţi şi foarte strălucitori.

— Nu există magie, am spus.

— Ba da, Nanou.

Am dat din cap.

— Ştii că există.

Şi – doar pentru o clipă – am ştiut că există. Era excitant, dar şi înspăimântător, ca şi cum ai trece pe o creastă îngustă de stâncă, cu oceanul agitat dedesubt şi doar cu spaţiul gol până jos.

Am privit-o.

— Nu pot, i-am zis.

— De ce nu?

Am ţipat:

— A fost *un accident!* Ochii mă usturau; inima îmi bătea tare şi tot timpul acel vânt, acel vânt ...

— OK, Nanou. E în regulă. M-a îmbrăţişat şi eu mi-am pus faţa îmbujorată pe umărul ei. Nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei. Voi avea grijă de tine. O să fie grozav.

Şi a fost atât de bine, rezemată de umărul ei, cu ochii închişi şi cu mirosul de ciocolată în jurul nostru încât pentru un moment am crezut-o – că totul va fi în ordine, că Chantal şi Co. mă vor lăsa în pace şi că, dacă Zozie era lângă mine, nu mi se va întâmpla nimic rău.

*

Bănuiesc că ştiam că vor apărea intr-o zi. Poate Suze le-a spus unde mă găsesc – sau poate am făcut-o chiar eu, în zilele în care crezusem că m-ar putea ajuta să-mi fac prieteni. Oricum, a fost un şoc. Să le văd pe toate acolo – cred că veniseră cu metroul, *fugiseră* pe Butte ca să mă întreacă şi ...

— Hei, Annie! Era Nico, ieşind cu Alice alături. E un soi de petrecere înăuntru – nişte prietene de ale tale de la şcoală, cred.

Am observat că se înroşise. El este gras, desigur şi prea multe exerciţii îl lasă fără respiraţie, dar atunci am început să nu mă simt bine, roşul din culorile lui şi de pe figura lui îmi spunea că ceva e pe punctul de a se întâmpla.

Aproape m-am întors să plec chiar atunci. Fusese o zi mizerabilă: Jean-Loup trebuise să plece acasă în pauza de prânz – o programare la doctor, bănuiesc – şi, ca să fie şi mai rău, Chantal mă agasase toată ziua, rânjindu-mi şi întrebând: *unde ţi-e iubitul?* şi vorbind despre bani şi despre cadourile pe care le va primi de Crăciun.

Poate fusese ideea ei să vină. Oricum, era acolo, aşteptându-mă să mă întorc acasă. Toate erau acolo – Lucie,

Danielle, Chantal şi Sandrine – aşezate la mese cu patru Cola în faţă şi chicotind ca nişte maniace.

Trebuia să intru. Nu aveam unde să mă ascund şi, oricum, ce fel de persoană fuge? Am mormăit *sunt grozavă* printre dinţi, dar, ca să vă spun adevărul, nu mă simţeam grozavă deloc; doar obosită, cu gura uscată şi îmi era puţin greaţă. Voiam să stau în fata televizorului, să urmăresc un spectacol pentru copii cu Rosette, poate să citesc o carte ...

Chantal vorbea când am intrat.

— Ai văzut ce mare e? spunea ea tare. Cât un *camion* ...

A părut surprinsă când m-a văzut. Aiurea.

— Ooh, Annie. Ăla era iubitul tău?

Rânjete.

— Ooh, drăguţ.

Am dat din umeri.

— E un prieten.

Zozie stătea in spatele galantarului, prefăcându-se că nu ascultă. S-a uitat la Chantal, apoi mi-a aruncat o privire întrebătoare – *asta e?*

Am încuviinţat, uşurată. Nu ştiu ce mă aşteptam să facă – să le trimită învârtindu-se, poate, sau să le facă să-şi verse băutura, cum făcuse la ceainăria englezească, sau doar să le spună *să plece* ...

Aşa că m-am mirat când, în loc să stea să mă ajute, s-a ridicat şi a spus:

— Stai şi discută cu prietenele tale. Eu sunt în spate dacă ai nevoie de mine. Distracţie plăcută. OK?

Şi a plecat – cu un rânjet şi un semn cu ochiul, de parcă s-ar fi gândit că ar fi fost o idee plăcută să mă arunce la lupi.

7

(Zozie)

Marţi, 27 noiembrie

Ciudată această încăpăţânare de a-şi admite talentul. Ai putea crede că un copil ar da orice să fie ce este ea. Şi acea folosire a cuvântului *accident* ...

Şi Vianne îl foloseşte, când discută despre lucruri nedorite sau neexplicate. De parcă ar exista aşa ceva în lumea noastră, în care toate sunt legate între ele, atingându-se mistic, ca firele de mătase dintr-o tapiserie. Nimic nu este accidental; nimic nu se pierde. Şi noi, cele speciale – cele care putem vedea – ne mişcăm prin viaţă colectând firele, aducându-le împreună, ţesând modele deliberate ale noastre pe marginea picturii celei mari ...

Cât de minunat este asta, Nanou? Cât de fabulos, de subversiv şi minunat, şi măreţ? Nu vrei să fii şi tu o parte a sa? Să-ţi găseşti destinul în acea amestecătură de fire – şi să-l formezi – nu printr-un accident, ci printr-un *plan*?

M-a găsit în bucătărie după cinci minute. Era palidă de mânia suprimată. Ştiu cum se simte; rău-la-stomac, suflet-greu, neajutorare.

— Trebuie să le faci să plece, mi-a zis ea. Nu vreau să fie aici când se întoarce *maman.*

Ceea ce voia să zică era *nu vreau să le dau şi mai multă muniţie.*

Am privit-o cu căldură.
— Sunt cliente. Ce pot să fac?
M-a privit.
— Aşa este, i-am zis. Sunt prietenele tale.
— Nu-i adevărat!
— Oh. Atunci – m-am prefăcut că ezit. Atunci nu ar fi un Accident prea mare dacă tu şi cu mine – am *interveni* puţin.
Culorile i s-au aprins imediat.
— *Maman* spune că e periculos...
— Poate are motivele ei.
— Ce motive?
Am dat din umeri.
— Ei bine, Nanou, uneori adulţii nu împărtăşesc tot ceea ce ştiu copiii lor pentru că doresc să-i protejeze. Şi uneori nu protejează doar copilul, ci se protejează şi pe ei de consecinţe ...
A părut uimită.
— Crezi că m-a minţit? a întrebat.
Era un risc, ştiam. Dar îmi luasem partea de riscuri – şi, oricum, ea vrea să fie ispitită. Este partea rebelă din sufletul oricărui copil; dorinţa de a înfrunta autoritatea; de a detrona micii zei care se numesc părinţii noştri.
Annie a oftat.
— Nu înţelegi.
— Oh, ba da. Ţi-e teamă, i-am spus. Ţi-e teamă să fii diferită. Crezi că te face să ieşi la iveală.
S-a gândit puţin la asta.
— Nu e aşa, a spus în cele din urmă.
— Atunci *ce* este?
M-a privit. În spatele uşii magazinului puteam auzi vocile ascuţite, certăreţe ale unor adolescente puse pe rele.
I-am zâmbit cu înţelegere.
— Ştii, nu te vor lăsa niciodată în pace. Ştiu unde eşti acum. Se pot întoarce oricând. S-au distrat deja cu Nico ...

Am văzut cum se strâmbă. Ştiu cât de mult îl simpatizează.

— Vrei să vină în fiecare seară, să stea aici şi să râdă de voi?

— *Maman* le va face să plece, a spus ea, deşi nu părea prea sigură.

— Şi pe urmă? i-am zis eu. Am văzut cum se întâmplă. Mi s-a întâmplat şi mie şi mamei mele. Mai întâi mărunţişuri, lucruri cu care ne puteam descurca – farse, furturi din magazin, graffiti pe obloane. Poţi trăi cu astea dacă trebuie, să ştii. Nu este plăcut, dar poţi rezista. Dar nu se opreşte aici. Nu renunţă niciodată. Rahat de câine pe prag, telefoane ciudate la miezul nopţii; pietre prin geam şi, într-o zi, benzină în cutia de scrisori şi totul dispare în fum ...

Ar trebui să ştiu. Aproape că s-a întâmplat. Un magazin ocult atrage atenţia, mai ales când e departe de centrul oraşului. Scrisori în ziarele locale; fiţuici jignitoare de Hallowe'en; chiar o mică manifestaţie în faţa magazinului, cu pancarte scrise de mână şi o duzină de drept-cugetători din parohie porniţi ca nebunii să ne închidă magazinul.

— Nu s-a întâmplat aşa în Lansquenet?

— Lansquenet era diferit.

Ochii i s-au îndreptat înspre uşă. O simţeam cum analizează situaţia. Era aproape, puteam simţi, ca electricitatea statică în aer ...

— Fă-o, i-am spus.

S-a uitat la mine.

— Fă-o. Zău că nu ai de ce să te temi.

Ochii îi străluceau.

— *Maman* spune ...

— Părinţii nu înţeleg orice. Şi mai devreme sau mai târziu va trebui să înveţi să ai grijă singură de tine. Hai. Nu fi o victimă, Nanou. Nu le lăsa să te alunge.

S-a mai gândit, dar mi-am dat seama că nu era convinsă.

— Există lucruri mai rele decât să fii alungat, a comentat ea.

— Aşa spune mama ta? De aceea şi-a schimbat numele? De aceea este aşa de înfricoşată? De ce nu-mi povesteşti ce s-a întâmplat în Les Laveuses?

Asta a fost mai convingător. Dar nu suficient. Faţa ei a căpătat aspectul acela încăpăţânat, închis, pe care-l adoptă atât de uşor adolescentele; privirea care spune, *poţi să vorbeşti şi să tot vorbeşti* ...

Aşa că i-am dat un ghiont. Doar unul mic. Îmi face culorile sclipitoare; se întinde după secretul ei, oricare ar fi acela ...

Şi atunci am văzut – dar pe fugă – o serie de imagini ca fumul pe apă.

Apă. Asta era. Un râu, m-am gândit. Şi o pisică argintie, o amuletă – pisică – amândouă iluminate în noaptea de Hallowe'en. M-am întins iar, aproape acum – şi atunci ...

BAM!

Parcă m-aş fi rezemat de un gard electrificat. M-a scuturat rău! Fumul s-a împrăştiat; imaginea s-a spart; fiecare nerv din corpul meu era încărcat cu electricitate. Am simţit că nu fusese ceva intenţionat – doar o eliberare de energie ca atunci când un copil bate din picior – dar dacă aş fi avut măcar jumătate din această energie pe când eram de vârsta ei ...

Annie mă privea, cu pumnii încleştaţi.

I-am zâmbit.

— Eşti bună, am spus.

A dat din cap.

— Oh, ba da, eşti. Eşti foarte bună. Poate mai bună ca mine. Un dar ..

— Mda, bine. Vorbea încet, încordată. Ce mai dar. Mai bine aş fi bună la dans sau la pictură. S-a gândit la ceva şi s-a încruntat. N-o să-i spui lui *maman*?

— De ce i-aş spune? Ce să-i spun? Crezi că eşti singura care poate păstra un secret?

M-a studiat un timp.

Afară, am auzit clinchet de clopoţei.

— Au plecat, a zis Annie.

Avea dreptate; când m-am uitat, am văzut că fetele plecaseră, lăsând doar scaunele împrăştiate, cutiile de cola şi o vagă urmă de gumă de mestecat şi fixativ şi mirosul dulce al transpiraţiei adolescentelor.

— Se vor întoarce, am zis eu încet.

— Poate nu.

— Ei bine, dacă ai nevoie de ajutor ...

— Ţi-l voi cere, a zis ea.

Voi cere, voi cere. Ce sunt eu, zâna ei cea bună?

Am căutat Les Laveuses, desigur, începând cu internetul şi n-am găsit nimic; nici măcar un site cu informaţii pentru turişti, nicio referinţă la vreun festival sau la un magazin de ciocolată. Căutând în continuare, am dat peste o menţiune pentru o *crêperie*, citată într-o revistă cu alimente. Proprietăreasa, o văduvă: Françoise Simon.

Poate să fi fost Vianne sub alt nume? Este posibil; deşi în revistă nu se spune nimic despre femeie. Dar am sunat la telefon şi m-am lămurit. Mi-a răspuns chiar Françoise. Vocea îi era uscată şi bănuitoare; vocea unei femei de şaptezeci de ani. I-am spus că sunt ziaristă. Ea mi-a zis că n-a auzit niciodată de Vianne Rocher. Yanne Charbonneau? La fel. La revedere.

Les Laveuses este un locşor neînsemnat, abia dacă se poate numi sat. Are o biserică, două magazine, o *crêperie*, o cafenea, memorialul de război. Terenul din jur este mai mult teren arabil: floarea-soarelui, porumb şi pomi fructiferi. Râul însoţeşte satul ca un câine mare şi maro. Un loc de nimic, sau aşa s-ar putea crede – totuşi este ceva care atrage atenţia. O frântură de memorie – o bombă la ştiri ...

M-am dus la bibliotecă; am cerut arhivele. Au fiecare

ediţie a *Quest-France*, pe discuri şi microfilm. Am început în seara trecută, la şase. Am căutat două ore, apoi m-am întors la muncă. Mâine voi proceda la fel – şi iar la fel – până ce voi afla despre ce este vorba. Acest loc este cheia – Les Laveuses pe Loire. Şi, de îndată ce voi afla, cine ştie ce secrete voi putea descuia cu această cheie?

Mintea mi se tot întoarce la Annie. *Ţi-l voi cere*, mi-a promis ea noaptea trecută. Dar ca să ceară ajutor, trebuie să existe o nevoie – o nevoie adevărată dincolo de supărările minuscule de la *Lycée Jules Renard*. Ceva care să le atragă atenţia asupra vântului şi să le trimită pe amândouă alergând în braţele bunei lor prietene Zozie.

Ştiu de ce se tem.

Dar de ce au *nevoie* oare?

Azi după-masă, singură în magazin, în timp ce Vianne a scos-o pe Rosette la plimbare, m-am dus sus să mă uit prin lucrurile ei. Cu delicateţe, mă înţelegeţi – scopul meu nu este furtul, ci ceva mult mai interesant. După cum s-a dovedit, ea n-are prea multe: un garderob mult mai simplu decât al meu; un tablou înrămat (probabil cumpărat de la *marché aux puces*); o pătură din petice (cred că făcută în casă); trei perechi de pantofi – toţi negri, cât de plictisitor! Şi, în cele din urmă, sub pat, comoara: o cutie din lemn de mărimea unei cutii de pantofi, umplută cu diverse mărunţişuri.

Nu că Vianne Rocher ar crede că sunt nimicuri. Eu sunt obişnuită să trăiesc din cutii şi pungi; şi ştiu că acest gen de oameni nu prind rădăcini pe nicăieri. Lucrurile din cutia din lemn sunt piesele de domino ale vieţii ei; lucruri pe care nu le-ar putea lăsa în urmă; trecutul ei, viaţa ei, sufletul ei secret.

Am deschis-o cu multă atenţie. Vianne este secretoasă, ceea ce o face bănuitoare. Sunt sigură că ştie locul exact al fiecărei hârtii, al fiecărui obiect, al fiecărei scame, al

fiecărui nimic, al fiecărui fir de praf. Îşi va da seama dacă s-a umblat la ea; dar eu am o memorie vizuală excelentă şi nu vreau să deranjez nimic.

Ies afară, una după alta. Vianne Rocher pe scurt. Mai întâi un pachet de cărţi de tarot – nimic special, (pachetul obişnuit din Marsilia, dar evident mult folosite şi îngălbenite de vreme.

Dedesubt sunt documentele – paşapoarte pe numele de Vianne Rocher şi un certificat de naştere pentru Anouk cu acelaşi nume de familie. Deci Anouk a devenit Annie, zic eu; la fel cum Vianne a devenit Yanne. Nicio hârtie pentru Rosette, ceea ce mi se pare ciudat, doar un paşaport vechi pe numele Jeanne Rocher, dar bănuiesc că i-a aparţinut mamei lui Vianne. Din fotografie se vede că nu seamănă cu Vianne – dar nici Anouk nu seamănă cu Rosette. O bucată de panglică veche de care atârnă o amuletă în formă de pisică. Urmează câteva fotografii – mai puţin de o duzină. În ele recunosc o Anouk mai tânără; o Vianne mai tânără; o Jeanne mai tânără în alb-negru. Toate aşezate cu grijă şi prinse cu o fundă, împreună cu nişte scrisori destul de vechi şi câteva tăieturi din ziare. Răsfoindu-le cu grijă, atentă la marginile casante ale hârtiilor învechite, recunosc o prezentare a festivalului ciocolatei din Lansquenet-sous-Tannes, luată dintr-un ziar local. Cam ceea ce văzusem deja, dar fotografia este mai mare şi în ea o văd pe Vianne cu încă doi oameni – un bărbat şi o femeie, ea cu părul lung şi îmbrăcată într-un fel de haină din tartan, el zâmbind deranjat de aparatul de fotografiat. Prieteni, oare? În articol nu sunt date nume.

Urmează o tăietură dintr-un ziar parizian, fragilă şi maronie ca o frunză moartă. Mi-e frică s-o desfac, dar văd că se referă la dispariţia unui copil, o Sylviane Caillou, răpită din maşină acum mai mult de treizeci de ani. Urmează altă tăietură, despre o tornadă ciudată în Les Laveuses, un orăşel de pe Loire. Lucruri ciudat de triviale, aţi crede, dar

suficient de importante ca Vianne Rocher să le care cu ea peste tot, timp de atâţia ani şi să le ascundă în cutiuţa din lemn – la care nu s-a mai umblat de multă vreme, sau aşa bănuiesc eu după stratul de praf ...

Deci acestea sunt fantomele tale, Vianne Rocher. Ciudat cât de modeste par. Ale mele sunt mult mai impresionante; însă eu sunt convinsă că modestia este o virtute de mâna a doua. Ai fi putut mai mult de atât, Vianne. Şi cu ajutorul meu, încă mai poţi.

Am stat în faţa laptop-ului meu ore în şir în noaptea asta, bând cafea, urmărind reclamele de neon de afară şi analizând problema iar şi iar. Nimic nou despre Les Laveuses; nimic despre Lansquenet. Începeam să cred ca Vianne Rocher este o creatură la fel de ascunsă ca mine, o naufragiată pe stânca din Montmartre; fără trecut, inexpugnabilă.

Absurd, desigur. Nimic nu este inexpugnabil. Dar epuizând liniile directe de anchetă, mai rămâne o singură cale şi asta mă ţinea trează noaptea.

Nu că mi-ar fi fost frică, bineînţeles. Dar lucrurile de felul acesta pot fi foarte nesigure şi pot ridica mai multe întrebări decât răspunsuri – şi dacă Vianne bănuia ce am făcut, atunci şansa mea de a mă apropia de ea ar fi dispărut.

Totuşi, riscurile fac parte din joc. De mult n-am mai ghicit – Sistemul meu se bazează pe metode mai practice decât clopotul, cartea şi lumânarea şi, de nouă ori din zece, poţi obţine răspunsuri mai rapide pe internet. Dar acesta este momentul potrivit pentru creativitate.

O porţie de rădăcină de cactus, uscată şi măcinată şi infuzata în apă fierbinte te ajută să ajungi în starea de spirit dorită. Acesta este *pulque*, drogul divin al aztecilor, reinventat pentru a-mi servi mai bine scopului. Apoi vine semnul Oglinzii Aburite, zgâriate pe podeaua plină de praf, la picioarele mele. M-am aşezat cu picioarele încrucişate şi cu laptop-ul în faţă, am pus screensaverul pe o temă

abstractă şi am aşteptat iluminarea.

Mama nu ar fi aprobat, desigur. Ea prefera sfera de cristal tradiţională pentru ghicit, deşi, dacă n-avea încotro, ar fi acceptat şi alternative mai ieftine – oglinzi magice sau cărţi de tarot. Totuşi – la urma-urmei ea strângea tot felul de chestii – dacă ar fi primit vreo revelaţie divină de la una dintre ele, eu n-aş fi aflat nimic despre asta.

Există multe mituri populare despre ghicit. Unul este că ai nevoie de aparate speciale. Nu ai. Poate fi suficient doar să închizi ochii; deşi eu prefer ca imaginile care vin urmărind televizorul reglat între posturi sau imaginile fractale ale screensaverului. E un sistem ca oricare altul; un mijloc de a ţine partea stângă, analitică a creierului, ocupată cu nimicuri, în timp ce partea dreaptă caută indicii.

Atunci ...

Doar aluneci.

Este o senzaţie destul de plăcută; amplificată pe măsură ce drogul începe să acţioneze. Începe ca senzaţie falsă de dislocare; aerul se cască în jurul meu şi, cu toate că nu-mi întorc privirea de la ecran, îmi dau seama că încăperea părea mai mare ca de obicei, pereţii îndepărtându-se la mijloc şi umflându-se, balonându-se.

Respirând adânc, mă gândesc la Vianne.

Faţa ei pe ecran; sepia, ca în ziar. În jurul meu, un cerc de lumini, zărit cu coada ochiului. Trag în mine, ca licuricii.

Care este secretul tău, Vianne?

Care este secretul tău, Anouk?

De ce ai nevoie?

Oglinda Aburită licăreşte. Poate este efectul drogului; o metaforă vizuală devenită reală. O faţă apare pe ecran: Anouk, clară ca în fotografie. Apoi Rosette, cu o pensulă în mână. O ilustrată veche cu Rhône. O brăţară din argint, mult prea mică pentru un adult, cu o amuletă în forma unei pisici.

Se simte un curent de aer; aplauze; fluturatul unor aripi invizibile. Mă simt foarte aproape de ceva important. Şi acum pot vedea – carena unei bărci. O barcă lungă, joasă, lentă. Şi o linie, zgâriată neglijent ...

Cine? Întreb eu. Cine e, la naiba?

Niciun răspuns de la ecranul argintiu. Doar sunetul apei, hâşâitul şi hârâitul motoarelor sub linia de plutire, transformându-se încet la loc în linia ştearsă a laptop-ului, imaginea screensaverului, durerea incipientă de cap.

Fierbe'n oală, fierbe'n tuci, fierbe, fierbe...[20]

După cum spuneam, ca metodă, e cam nesigură.

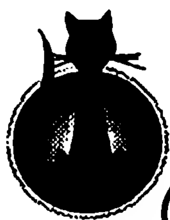
Totuşi am aflat ceva, cred eu. Vine cineva. Cineva se apropie. Cineva din trecut. Cineva care înseamnă necaz.

Încă o lovitură ar fi de ajuns, Vianne. Încă o slăbiciune care trebuie identificată. Apoi *piñata* îşi va elibera conţinutul şi comorile şi secretele şi viaţa lui Vianne Rocher – fără a mai vorbi de cea a copilului cel foarte talentat – îmi vor aparţine în cele din urmă.

---

20 Shakespeare, „Macbeth".

8

(Zozie)

Miercuri, 28 noiembrie

Prima viaţă pe care am furat-o a fost a mamei mele. Întotdeauna îţi aminteşti primul furt, ştiţi voi; oricât de nesemnificativ ar fi. Nu că l-am considerat furt pe atunci; dar aveam nevoie să scap şi paşaportul mamei zăcea nefolosit, iar economiile ei se iroseau în bancă ...

Aveam aproape şaptesprezece ani. Puteam părea mai mare – şi o făceam adesea – sau mai tânără, dacă aveam nevoie. Oamenii rareori văd ceea ce cred că văd. Ei văd ceea ce *vrem noi* să vadă – frumuseţe, vârstă, tinereţe, isteţime, uitare chiar, atunci când este cazul – şi adusesem această artă aproape de perfecţiune.

Am luat trenul spre Franţa. Abia s-au uitat la paşaportul meu furat. Aşa plănuisem eu. Puţin machiaj; schimbarea coafurii şi o haină a mamei completau iluzia. Restul era în mintea privitorului, după cum se spune.

Sigur că pe atunci securitatea era slabă. Am traversat marea fără să am la mine decât un coşciug şi o pereche de pantofi – primele două amulete de pe brăţara mea – şi m-am trezit de partea cealaltă, de abia vorbind franţuzeşte, având doar cele şase mii de lire sterline pe care reuşisem să le scot din contul mamei.

Am considerat-o o provocare. Mi-am găsit o slujbă

într-o făbricuţă de textile de la marginea Parisului. Împărţeam o cameră cu o colegă de serviciu: Martine Mathieu, din Ghana, în vârstă de douăzeci şi patru de ani şi care-şi aştepta permisul de muncă de şase luni. I-am spus că am douăzeci şi doi de ani şi că eram din Portugalia. M-a crezut – sau aşa mi s-a părut. Era prietenoasă; eu eram singură. Am avut încredere în ea. Am lăsat garda jos. Asta a fost singura greşeală pe care am făcut-o. Martine era curioasă; a cotrobăit prin lucrurile mele şi a găsit documentele mamei, ascunse în fundul dulapului. Nici nu mai ştiu de ce le păstrasem. Din neatenţie, poate; sau din lene sau o nostalgie nelalocul ei. Oricum nu mai intenţionam să folosesc această identitate. Era prea mult legată de St Michael's-on-the-Green – şi a fost ghinionul meu că Martine şi-a amintit de ziarul pe care-l citise şi a făcut legătura între fotografie şi mine.

Eram tânără, ştiţi voi. Simpla ameninţare cu poliţia era de ajuns să mă facă să intru în panică. Martine ştia – şi a exploatat acest lucru, jumulindu-mă de jumătate din salariul pe o săptămână. Era şantaj, pur şi simplu. Am îndurat – ce aş fi putut face?

Ei bine, aş fi putut fugi, cred. Dar încă de pe atunci eram încăpăţânată. Şi, mai mult ca orice, voiam răzbunare. Aşa că i-am plătit lui Martine taxa săptămânală; am fost docilă şi blândă; i-am suportat toanele; i-am făcut patul, i-am făcut mâncare şi, în general, am câştigat timp. Şi, când hârtiile ei au venit in cele din urmă, am anunţat la serviciu că sunt bolnavă şi, în lipsa ei, am curăţat apartamentul de toate lucrurile de care aş fi avut nevoie (inclusiv bani, paşaport şi buletin), înainte să o denunţ pe ea, scumpa mea făbricuţă (şi pe celelalte colege) la Serviciul de Imigraţie.

Martine mi-a oferit a treia amuletă. Un pandantiv din argint în forma unui disc solar, pe care l-am agăţat pe brăţară. De atunci aveam începutul unei colecţii şi, pentru fiecare viaţă pe care am strâns-o de atunci, am adăugat un

ornament nou. E o mică vanitate pe care mi-o permit – un suvenir pentru cât de departe am ajuns.

Am ars paşaportul mamei, bineînţeles. În afara amintirilor neplăcute pe care mi le aducea, era mult prea incriminatoriu să procedez altfel. Dar acela fusese primul meu succes înregistrat şi dacă m-a învăţat ceva, asta e. Nu există loc pentru nostalgie atunci când viaţa e în joc.

De atunci, stafiile m-au urmărit degeaba. Spiritele se pot deplasa doar în linie dreaptă (sau cel puţin aşa cred chinezii) şi Butte de Montmartre este un refugiu ideal cu scările sale şi străduţele întortocheate, prin care nicio fantomă nu-şi poate găsi drumul.

Cel puţin aşa sper. Din nou, în ziarul de seară a apărut o fotografie a lui Françoise Lavery. Fotografia era prelucrată, poate, oricum arăta mai puţin întunecată, deşi tot nu seamănă cu Zozie de l'Alba.

Ancheta a arătat totuşi că „adevărata" Françoise a murit anul trecut, în împrejurări care acum sunt considerate suspecte. Deprimată după ce o părăsise prietenul, a murit în urma unei supradoze care a fost considerată accidentală, dar sigur că s-ar putea să fie altfel. Colega ei de apartament, o fată numită Mercedes Desmoines, a dispărut repede după moartea lui Françoise, dar dispăruse cu mult înainte ca cineva să bănuiască ceva.

Ei, ştiţi voi. Unii oameni nu pot fi ajutaţi. Şi, cu adevărat, o crezusem mai deşteaptă. Tipele astea gen şoricel au o putere interioară neaşteptată – deşi nu în cazul ei. Biata Françoise.

Totuşi nu-mi lipseşte. Îmi place să fiu Zozie. Toată lumea o place pe Zozie, desigur – este ea însăşi, vedeţi voi – şi nu-i pasă ce cred alţii. Atât de diferită de domnişoara Lavery încât aţi putea sta alături de ea în metrou şi n-aţi vedea nicio asemănare.

Totuşi, ca să fiu sigură, mi-am vopsit părul. Părul negru îmi stă oricum, mai bine. Mă face să par franţuzoaică – sau

poate italiancă – şi îi dă pieii mele o strălucire perlată care subliniază culoarea ochilor mei. Este noroc pentru cea care sunt acum – şi nicio nefericire că le place şi bărbaţilor.

Trecând de artiştii strânşi sub umbrelele lor în ploioasa Place du Tertre, i-am făcut cu mâna lui Jean-Louis, care m-a salutat în stilul lui obişnuit.

— Hei, tu erai!

— Nu renunţi, nu-i aşa? i-am zis eu.

A rânjit.

— Tu ai face-o? Eşti splendidă azi. Ce ai zice de un mic profil? Ar arăta bine în magazinul ăla de ciocolată.

Am râs.

— Ei, pe de o parte nu este magazinul meu. Şi, pe de altă parte – aş putea să-ţi pozez – dar numai dacă încerci ciocolata mea caldă.

Ei, asta a fost, după cum ar spune Anouk. O altă victorie pentru *chocolaterie*. Jean-Louis şi Paupaul au apărut împreună; au cumpărat ciocolată şi au stat o oră, timp în care Jean-Louis nu numai că mi-a terminat portretul, dar a mai făcut încă două – unul al unei femei tinere care a intrat să cumpere trufe şi a sucombat repede atracţiei lui, al doilea, un portret al lui Alice, comandat de Nico, care tocmai intrase.

— E loc şi pentru un artist? a spus Jean-Louis, ridicându-se să plece. Locul ăsta e grozav. S-a schimbat atât de mult.

Am zâmbit.

— Mă bucur că-ţi place, Jean-Louis. Sper ca toţi să simtă acelaşi lucru.

Ei, desigur, n-am uitat că Thierry se întoarce sâmbătă din călătorie. Mi-e teamă că va vedea totul altfel bietul, romanticul Thierry, cu banii şi ideile lui învechite despre femei.

Calitatea de orfană a lui Vianne l-a atras la început, ştiţi voi; curajoasa văduvă tânără care se luptă singură. Se luptă, dar fără succes; curajoasă, dar vulnerabilă,

Cenuşăreasa aşteptându-şi prinţul.

Asta îi place la ea, bineînţeles. Visează la modul în care o va salva – de ce anume, mai exact? Oare ştie? Nu că ar spune sau ar recunoaşte, nici măcar faţă de el însuşi. Se vede din culorile lui – o îngâmfare cumsecade, de nezdruncinat în puterea combinată a banilor şi a farmecului său – şi pe care Vianne o confundă cu umilinţa.

Mă întreb ce va gândi acum, când *chocolateria* ei este un succes?

Sper că nu va fi dezamăgit.

9

(Vianne)

Sâmbătă, 1 decembrie

TEXT MESAJ DE LA THIERYY DE NOAPTEA TRECUTĂ.

Am văzut 100 de cămine, dar niciunul nu mi-a încălzit inima. Poate din cauza lipsei tale?
Ne vedem mâine
Dragoste, T xx

Azi plouă; o ploaie fantomatică care se transformă în ceaţă pe Butte, dar Rocher de Montmartre seamănă cu un tărâm de basm, cu străzile sale umede, lucioase. Vânzările de astăzi au depăşit toate aşteptările, aducând o duzină de clienţi într-o singură dimineaţă, majoritatea noi, dar şi câţiva dintre obişnuiţii noştri.

S-a întâmplat aşa de repede – abia au trecut două săptămâni – şi deja schimbarea este uimitoare. Poate e vorba de aspectul nou al magazinului; sau mirosul ciocolatei topite; sau galantarul care-ţi ia ochii.

În orice caz, clientela noastră a crescut, aducându-i pe localnici şi pe turişti şi ceea ce începuse ca un exerciţiu de a mă ţine ocupată a devenit o ocupaţie serioasă când Zozie şi cu mine am încercat să respectăm cererea în creştere pentru ciocolatele mele făcute în casă.

Am făcut aproape patruzeci de cutii astăzi. Cincisprezece cu trufe (care încă se vând bine), dar şi un lot de biscuiţi de cocos, câteva bomboane umplute cu lichior de cireşe amare, nişte ciocolată cu coajă de portocale, câteva violete cu frişcă şi o sută sau două de *Lunes de Miel*, acele discuri mici din ciocolată care seamănă cu o semilună, cu profilul acesteia gravat în alb pe partea întunecată.

Este aşa o încântare să alegi o cutie; să te gândeşti la formă – să fie în formă de inimă, rotundă sau pătrată? Să alegi ciocolatele cu grijă; să le vezi cuibărite în straturile de hârtie îndoită de culoarea murelor; să miroşi parfumurile amestecate de cremă, caramel, vanilie şi rom negru; să alegi o fundă; să alegi ambalajul; să adaugi flori sau inimioare de hârtie; să auzi *fâşâitul* mătăsos al hârtiei de orez frecate de capac ...

Mi-au lipsit atât de mult de la naşterea lui Rosette. Căldura cuprului încins pe sobă. Mirosul ciocolatei topite. Mulajele din ceramică, ale căror forme îmi sunt la fel de familiare ca ornamentele din pomul de Crăciun, trecute de la o generaţie la alta. Fiecare obiect îşi are semnificaţia proprie; fiecare acţiune, repetată de atâtea ori, conţine o lume de amintiri.

Eu nu am fotografii. N-am albume, jurnale, am doar cele câteva lucruri din cutia mamei mele: cărţile, câteva acte, amuleta micuţă în formă de pisică. Memoriile mele sunt păstrate în altă parte. Îmi amintesc fiecare cicatrice, fiecare zgârietură a lingurii de lemn pe ceaunul din cupru. Lingura asta plată este preferata mea; Roux a sculptat-o dintr-o singură bucată de lemn şi se potriveşte perfect în mâna mea. Spatula aceasta roşie – este doar plastic, dar o am de când eram copil – este un dar de la un băcan din Praga; tigăiţa aceasta emailată cu marginea ciobită este cea pe care am folosit-o întotdeauna pentru ciocolata lui Anouk, pe vremea când nu am fi fost în stare să ne lipsim de ea

mai mult decât *curé* Reynaud ar fi putut uita să lipsească de la Împărtăşanie.

Piatra pe care o folosesc are zgârieturi minuscule. Le pot citi mai bine decât îmi pot citi liniile din palmă, deşi mă feresc s-o fac. Aş prefera să nu văd viitorul acolo. Prezentul îmi este mai mult decât suficient.

— E vreo *chocolatière* acasă?

Vocea lui Thierry nu poate fi confundată; mare, glumeaţă şi prietenoasă. L-am auzit din bucătărie (făceam ciocolată cu lichior, pentru mine, cel mai greu de făcut). Un clinchet de clopoţei; o bătaie din picioare – şi linişte pe când se uita prin jur.

Am ieşit din bucătărie, ştergându-mi ciocolata topită pe şorţ.

— Thierry? am zis şi l-am îmbrăţişat, cu mâinile în sus ca să-i feresc costumul.

A rânjit.

— Dumnezeule. Chiar ai făcut nişte schimbări aici.

— Îţi place?

— Este – diferit. Poate că mi-am imaginat urma de dezamăgire din vocea lui pe când analiza pereţii strălucitori, picturile, mobila pictată cu degetele, fotoliile vechi şi vasul cu ciocolată şi cănile de pe masa cu trei picioare şi vitrina decorată cu pantofii roşii ai lui Zozie printre munţii de zaharicale. Pare ..., s-a întrerupt şi am surprins privirea pe care a aruncat-o mâinii mele. Gura i s-a asprit puţin, m-am gândit eu, aşa cum face când nu-i place ceva, dar vocea îi era caldă când a continuat. Pare grozav. Ai făcut minuni cu locul ăsta.

— Ciocolată? a întrebat Zozie, turnând o ceaşcă.

— Eu – nu – ei bine, doar una.

I-a dat un espresso cu una dintre trufele mele pe margine.

— Este una dintre specialităţile noastre, a zâmbit ea.

El s-a mai uitat la mormanele de cutii, de pahare, de fondante, de panglici, rozete, biscuiţi, violete cu frişcă, mocha alb, trufe cu rom, sărăţele cu chili, parfait de lămâie şi chec de cafea de pe galantar cu o expresie vag nedumerită.

— Tu ai făcut toate astea? a zis el într-un târziu.

— Nu te mai uita aşa surprins.

— Ei, pentru Crăciun, bănuiesc ... S-a încruntat puţin privind preţul pus pe o cutie cu sărăţele cu chili. Şi oamenii chiar le cumpără?

— Tot timpul, i-am răspuns zâmbind.

— Cred că te-au costat o avere, a zis el. Toate picturile şi decoraţiile astea.

— Le-am făcut chiar noi. Toate.

— Ei, asta e grozav. Aţi muncit din greu. Şi-a încercat ciocolata; din nou am văzut cum se strâmbă.

— Ştii, nu trebuie s-o bei dacă nu-ţi place, i-am spus, încercând să nu par nerăbdătoare. Pot să-ţi fac o cafea, dacă vrei.

— Nu, e foarte bună.

A sorbit iar. E un mincinos teribil de prost. Transparența lui ar trebui să-mi placă, ştiu; dar, în loc, de asta, mă face să mă simt nelalocul meu. Este atât de vulnerabil sub aparenta lui încredere în sine; atât de necunoscător în căile vântului.

— Sunt doar surprins, asta e tot, a spus el. Parcă totul s-a schimbat peste noapte.

— Nu totul, i-am spus eu, zâmbind.

Am observat că Thierry n-a zâmbit şi el.

— Cum a fost în Londra? Ce ai făcut?

— M-am dus s-o văd pe Sarah. I-am spus de nuntă. Mi-a fost groaznic dor de tine.

Am zâmbit.

— Şi Alan? Fiul tău?

Asta l-a făcut să zâmbească. Întotdeauna zâmbeşte când e vorba de fiul lui, deşi rareori vorbeşte despre el. M-am întrebat adesea cum se înţeleg – zâmbetul acela era un pic prea larg poate, dar dacă Alan seamănă cu tatăl lui, este posibil ca personalităţile lor să fie prea asemănătoare ca să poată fi prieteni.

Am observat că nu-şi mânca trufa.

A părut uşor supărat când i-am spus.

— Mă ştii, Yanne. Nu mă omor după dulciuri. Şi mi-a zâmbit iar larg – aşa acum zâmbeşte când vorbeşte despre fiul lui. E chiar nostim când te gândeşti – lui Thierry de fapt îi plac dulciurile, dar se simte puţin ruşinat de asta, de parcă admiţând că-i place ciocolata cu lapte înseamnă că nu e suficient de bărbat. Dar trufele mele sunt prea întunecate, prea bogate şi amăreala lor i se pare bizară...

I-am dat o bucăţică de ciocolată cu lapte.

— Hai, mănâncă, ştiu la ce te gândeşti.

Dar chiar în acel moment, Anouk a intrat, ciufulită şi mirosind a frunze ude, cu un cornet cu castane coapte în mână. În ultimele zile, a apărut un vânzător în faţa Sacré-Coeur şi Anouk şi-a luat obiceiul să cumpere câte un cornet de câte ori trece pe acolo. Azi este veselă; arată ca un glob de Crăciun cu haina ei roşie şi pantalonii verzi, cu părul buclat argintat de ploaie.

— Hei, *jeunne fille*! strigă Thierry. Unde ai fost? Eşti udă leoarcă!

Anouk i-a aruncat una dintre privirile ei de adolescentă.

— Am fost la cimitir cu Jean-Loup. Şi nu sunt leoarcă. Ăsta e un hanorac, mă apără de ploaie.

Thierry a râs.

— Necropola. Ştii ce înseamnă necropolă, Annie?

— Sigur că ştiu. Cetatea morţilor. Vocabularul lui Anouk – întotdeauna bun – devenise şi mai bun în apropierea lui Jean-Loup Rimbault.

Thierry a făcut o figură comică.

— Nu e un loc cam posomorât pentru o plimbare cu prietenii?

— Jean-Loup fotografia pisicile din cimitir.

— Ei nu zău? a zis el. Ei bine, dacă suporţi să fii târâtă iar afară, am rezervat o masă la prânz la *Maison Rose* ...

— Prânz? Dar magazinul ...

— Stau eu pe metereze, a spus Zozie. Voi distraţi-vă.

— Annie? Eşti gata? a întrebat Thierry.

Am văzut-o pe Anouk uitându-se la el. Nu chiar cu dispreţ – poate cu ciudă. Asta nu m-a surprins – Thierry, deşi are intenţii bune, are un comportament de modă veche în faţa copiilor şi Anouk simte că unele dintre obiceiurile ei – fuga cu Jean-Loup prin ploaie, petrecutul orelor în cimitir (unde se adună vagabonzii şi indezirabilii) sau jocurile zgomotoase cu Rosette – nu-l mulţumesc.

— Poate ar trebui să-ţi pui o rochie, i-a mai zis el.

Privirea plină de resentiment s-a intensificat.

— Îmi plac hainele mele.

Ca să vă spun drept şi mie îmi plac. Într-un oraş în care conformitatea elegantă este lege, Anouk îndrăzneşte să fie imaginativă. Poate e influența lui Zozie; dar culorile contrastante pe care le preferă şi obiceiul ei nou de a-și modifica hainele – cu o fundă, o insignă, o tresă – îi oferă o exuberanţă pe care n-am mai văzut-o la ea din Lansquenet.

Poate asta încearcă să obţină – întoarcerea într-o vreme în care lucrurile erau mai simple. În Lansquenet, Anouk alerga de capul ei; se juca pe lângă râu toată ziua; vorbea întruna cu Pantoufle; conducea jocuri de-a piraţii şi crocodilii şi era întotdeauna o ruşine la şcoală.

Dar asta se întâmpla într-o lume diferită. Cu excepţia ţiganilor de pe malul râului – ciudaţi poate, uneori necinstiţi, dar cu siguranţă nepericuloşi – nu erau alţi străini în Lansquenet. Nimeni nu se obosea să-şi încuie uşa; până şi câinii erau prietenoşi.

— Nu-mi place să port rochie, a zis ea.

Lângă mine, l-am simţit pe Thierry dezaprobând în tăcere. În lumea lui, fetele poartă rochii – de fapt, în ultimele luni cumpărase câteva pentru Anouk şi pentru Rosette sperând ca ele vor pricepe aluzia.

Thierry mă privea, strângând din buze.

— Ştii, nu mi-e chiar atât de foame, am zis. De ce să nu mergem doar să ne plimbăm şi să luăm ceva la o cafenea, în drum? Este Parc de la Turlure, sau ...

— Dar am făcut rezervare, a comentat Thierry.

Nu m-am putut abţine să nu râd văzându-i figura. Totul în lumea lui Thierry trebuie făcut conform unui plan. Există reguli pentru orice; orare de respectat; îndrumare de urmat. O masă rezervată, nu poate fi anulată şi, cu toate că amândoi ştim că el se simte cel mai bine în locuri ca P'tit Pinson, azi a ales La Maison Rose, unde Anouk trebuie să se îmbrace cu o rochie. Aşa este el, desigur – solid ca o stâncă, previzibil, în control – dar uneori aş dori să nu fie *atât* de inflexibil; aş dori să găsească loc pentru puţină spontaneitate ...

— Nu porţi inelul, spus el.

Instinctiv, mi-am privit mâna.

— E din cauza ciocolatei, i-am zis. Se prinde de toate.

— Tu şi ciocolata ta, a spus Thierry.

Nu a fost una dintre ieşirile noastre cele mai reuşite. Poate din cauza vremii mohorâte, sau a mulţimilor, sau lipsei de chef a lui Anouk, sau a refuzului continuu al lui Rosette să folosească lingura. Gura lui Thierry s-a strâns şi mai tare urmărind-o pe Rosette aranjându-şi mazărea în spirală pe farfurie.

— Manierele, Rosette, a spus el, până la urmă.

Rosette l-a ignorat, atenţia fiindu-i îndreptată spre model.

— Rosette, a zis el mai tare.

Ea tot l-a ignorat, deşi o femeie de la o masă alăturată s-a uitat spre noi.

— Nu-i nimic, Thierry. Ştii cum e ea. Las-o în pace şi ...

Thierry a scos un sunet exasperat.

— Doamne, dar câţi ani are, patru? S-a întors spre mine cu ochii aprinşi. Trebuie să înfrunţi problema. Are nevoie de ajutor. Vreau să zic, *uită-te* la ea! S-a uitat fix la Rosette, care-şi mânca boabele de mazăre una câte una, cu degetele, cu o privire foarte concentrată.

El s-a întins peste masă şi a luat-o pe Rosette de mână. Ea l-a privit, speriată.

— Poftim, ia lingura. Ţine-o, Rosette. I-a împins lingura în mână. Ea a scăpat-o. El a luat-o iar.

— Thierry ...

— Nu, Yanne, trebuie să înveţe.

A încercat din nou să-i dea lingura lui Rosette. Rosette şi-a strâns degeţelele în pumn în semn de dezaprobare.

— Hai, Thierry, eram supărată. Lasă-mă să decid eu dacă Rosette ...

— Au! El s-a întrerupt brusc, trăgându-şi mâna întinsă. M-a muşcat! Puştoaică rea! M-a muşcat! A zis el.

Cu colţul ochiului, mi s-a părut că văd o lucire aurie; un ochi ca o perlă; o codiţă îmbârligată ...

Rosette a făcut semnul pentru *vino aici.*

— Rosette, te rog nu ...

— Bam, a zis Rosette.

Oh, nu, nu acum ...

M-am ridicat.

— Anouk, Rosette... L-am privit pe Thierry. Pe încheietură i se vedeau urme mici de muşcături. Panica a înflorit în mine ca un trandafir. Un Accident în magazin era ceva, dar în public, cu atâţia oameni în jur ...

— Îmi pare rău, i-am spus. Trebuie să plecăm.

— Dar n-aţi terminat, a zis Thierry.

L-am văzut cum se luptă între mânie şi ultrajul şi nevoia copleşitoare de a ne ţine lângă el, de a-şi dovedi că totul era în regulă, că situaţia ar fi putut fi evitată, că lucrurile ar putea reveni la planul iniţial.

— Nu pot, i-am spus şi am ridicat-o pe Rosette. Îmi pare rău – trebuie să plecăm de aici.

— Yanne, a zis Thierry, prinzându-mă de mână şi mânia mea – că îndrăznise să se amestece în familia mea – a dispărut când i-am văzut privirea.

— Voiam să fie perfect, a spus el.

— E în regulă, i-am răspuns. Nu este vina ta.

A plătit nota şi ne-a condus acasă. La ora patru, era deja întuneric şi felinarele străluceau pe pavajul umed; Anouk o ţinea pe Rosette de mână, amândouă foarte atente să nu calce pe crăpături. Thierry tăcea; faţa îi era aspră, mâinile afundate adânc în buzunare.

— Te rog, Thierry, nu fi aşa. Lui Rosette îi lipsea somnul de după-masă şi ştii cum e ea. De fapt, mă întreb dacă ştie. Fiul lui are cam douăzeci de ani acum şi poate a uitat cum e când ai un copil: istericalele; lacrimile; zgomotul; agitaţia. Sau poate doar Sarah s-a ocupat de astea, lăsându-l pe Thierry să joace rolul părintelui bun: meciurile de fotbal, plimbările în parc; luptele cu pernele; jocurile.

— Ai uitat cum este, i-am spus. Uneori îmi este greu să mă descurc. Şi e mai rău când te amesteci şi tu ...

Atunci s-a întors spre mine, cu faţa palidă şi încordată

— Nu am uitat chiar atât de multe câte crezi tu. Când s-a născut Alan ... S-a oprit brusc şi l-am văzut cum se lupta să-şi recâştige controlul.

— Mi-am pus mâna pe braţul lui.

— Ce este?

A dat din cap.

— Mai târziu, a zis, cu o voce groasă. Îţi voi povesti totul mai târziu.

Am ajuns în Place des Faux-Monnayeurs şi m-am oprit în pragul de la Le Rocher de Montmartre, unde noua firmă scârţâia puţin şi am respirat adânc aerul rece.

— Îmi pare rău, Thierry, i-am spus iar.

A dat din umeri, un urs în paltonul lui din caşmir, dar mi s-a părut că expresia i s-a îmblânzit.

— Mă voi revanşa, i-am promis. Îţi voi găti cina şi o vom pune pe Rosette în pat şi vom discuta despre toate astea.

A oftat.

— Bine.

Am deschis uşa.

Şi am văzut un bărbat înăuntru, un bărbat în negru stând foarte liniştit, a cărui faţă îmi era mai familiară decât faţa mea şi al cărui zâmbet, rar şi strălucitor ca un fulger de vară, începea deja să i se şteargă de pe buze...

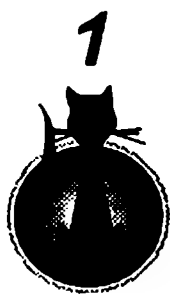
— Vianne, a zis el.

Era Roux.

PARTEA A CINCEA

Advent

1

(Zozie)

Sâmbătă, 1 decembrie

În momentul în care am intrat în magazin, am ştiut că vor fi necazuri. Unii oameni au o sarcină, ştiţi voi – le-o poţi vedea în culorile lor şi ale lui erau ca un jet de gaz aprins galben-albastru, care poate exploda în orice moment.

Nu că ţi-ai da seama uitându-te la el. Nimic special, ai crede. Parisul înghite un milion asemenea lui în fiecare an. Bărbaţi în blugi şi ghete; bărbaţi care par nelalocul lor în oraşe; bărbaţi care câştigă doar bani peşin. Recunosc uşor genul, am fost şi eu la fel; şi dacă omul ăsta a intrat ca să cumpere ciocolată, m-am gândit eu, atunci eu eram Fecioara din Lourdes.

Stăteam pe un scaun, atârnând un tablou. Portretul meu, de fapt, cel pe care mi-l făcuse Jean-Louis. L-am auzit intrând. Un clinchet de clopoţei; zgomotul făcut de ghete pe parchet.

Apoi a spus *Vianne* – şi era ceva în tonul lui care m-a făcut să mă întorc. L-am privit. Un bărbat cu blugi şi cu un tricou negru; păr roşu, strâns la spate. După cum am spus, nimic special.

Dar era ceva la el, totuşi, ceva care părea familiar. Şi zâmbetul lui era strălucitor ca Champs-Elysées în ajunul Crăciunului, făcându-l extraordinar – doar pentru o clipă, apoi zâmbetul s-a stins, transformându-se într-o privire

nedumerită când şi-a dat seama de greşeală.

— Îmi pare rău, a spus el. Credeam că sunteţi ... S-a oprit brusc. Sunteţi proprietara? Vocea lui era liniştită, accentuată de r-urile rostogolite şi vocalele ascuţite din sud.

— Nu, doar lucrez aici, i-am spus eu, zâmbind. Proprietara este *madame* Charbonneau. O cunoaşteţi?

Pentru un moment, a părut nesigur.

— Yanne Charbonneau, am completat.

— Mda, o ştiu.

— Ei, a ieşit puţin. Dar sunt sigură că se va întoarce în curând.

— Bine, aştept. S-a aşezat la o masă, uitându-se la magazin, la picturi, la ciocolate – cu plăcere, mi s-a părut mie şi puţin nesigur ca şi cum nu ştia cum va fi întâmpinat.

— Şi dumneavoastră sunteţi?

L-am întrebat.

— Oh, doar un prieten.

I-am zâmbit.

— Adică *numele*.

— Oh. Acum părea nesigur. Cu mâinile în buzunare ca să-şi ascundă neliniştea, de parcă prezenţa mea îi deranja vreun plan prea important ca să-l schimbe.

— Roux, a spus.

M-am gândit la vederea semnată R. Nume sau poreclă? Probabil ultima. *Mă îndrept spre nord. Vin pe la tine dacă pot.*

Şi acum mi-am dat seama de unde-l ştiam. Îl văzusem lângă Vianne, într-o poză dintr-un ziar din Lansquenet-sous-Tannes.

— Roux? Am spus eu. Din Lansquenet?

A încuviinţat.

— Annie vorbeşte tot timpul despre tine.

Atunci culorile i s-au aprins ca un pom de Crăciun şi mi-am dat seama ce văzuse Vianne la un bărbat de felul lui Roux. Culorile lui Thierry nu se aprind niciodată – poate doar dacă-i iau foc de la vreun trabuc – dar Thierry are

bani, ceea ce compensează multe.

— Relaxează-te şi o să-ţi fac o ciocolată caldă.

Acum rânjea.

— Preferata mea.

Am făcut-o tare, cu zahăr şi rom. A băut-o, apoi a devenit iar neliniştit, plimbându-se dintr-o cameră în alta, uitându-se la tigăi, la borcane, la farfurii şi la lingurile lui Yanne.

— Semeni cu ea, a zis el, într-un târziu.

— Zău?

De fapt nu semăn deloc cu ea; dar am observat că bărbaţii rareori văd ceea ce este în faţa lor. O adiere de parfum, părul lung şi drept, o fustă roşie şi pantofii mei cu toc înalt; strălucitori încât şi un copil şi-ar da seama, dar bărbaţii se lasă înşelaţi întotdeauna.

— Deci – de când n-ai mai văzut-o pe Yanne?

A dat din umeri.

— De prea mult timp.

— Ştiu cum e. Poftim. Ia o ciocolată.

Am pus una lângă cana lui; o trufă, rostogolită prin cacao – praf după reţeta mea şi însemnată cu semnul – cactus al lui Xochipilli, zeul extazului, bun întotdeauna la dezlegat limbile.

Nu a mâncat ciocolata, ci a început s-o învârtă aiurea prin farfurioară. Era un gest pe care-l recunoşteam cumva, dar nu-l puteam identifica. Voiam să înceapă să vorbească – oamenii în general îmi vorbesc – dar el părea mulţumit să tacă, jucându-se cu trufa nemâncată şi urmărind strada care se întuneca.

— Rămâi în Paris? am zis eu.

A dat din umeri.

— Depinde.

L-am privit întrebător, dar el n-a părut să înţeleagă aluzia.

— De ce depinde? i-am zis eu până la urmă.

A dat iar din umeri.

— Mă plictisesc uşor.

I-am mai turnat jumătate de ceaşcă. Rezerva lui – o rezervă care părea mai curând îmbufnare – începea să mă supere. Stătea în *chocolaterie* de aproape jumătate de oră. Dacă nu mi-am pierdut darul, m-am gândit eu, ar fi trebuit să ştiu până acum tot ceea ce este de ştiut despre el. Totuşi, era aici – necazul în persoană şi aparent imun la toate avansurile mele.

Am început să devin nerăbdătoare. Era ceva legat de omul acesta, ceva ce trebuia să aflu. Puteam simţi, era atât de aproape încât mi se ridicase părul pe ceafă, totuşi ...

Gândeşte-te, fir-ar să fie.

Un râu. O brăţară. O amuletă în formă de pisică. Nu, m-am gândit. Nu e chiar corect. Un râu, o barcă. Anouk, Rosette ...

— Nu ţi-ai mâncat ciocolata, i-am spus. Ştii, ar trebui s-o încerci. E una dintre specialităţile noastre.

— Oh, îmi pare rău. A luat-o. Semnul – cactus al lui Xochipilli strălucea tentant printre degetele lui. A ridicat trufa la gură; s-a oprit o clipă, încruntându-se, poate din cauza gustului amărui al ciocolatei, parfumul întunecat, de lemn, al seducţiei ...

Încearcă-mă.
Ia-mă.
Gustă-mă ...

Apoi, când era aproape al meu, am auzit voci la uşă.

El a scăpat ciocolata şi s-a ridicat.

Clopoţeii au sunat. Uşa s-a deschis.

— Vianne, a spus Roux.

Acum ea stătea şi se holba, culoarea dispărându-i de pe faţă, cu mâinile ridicate de parcă ar fi vrut să se apere de o ciocnire.

În spatele ei, Thierry stătea mirat, simţind poate că ceva nu era în regulă, dar prea plin de el ca să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla. Lângă ea, Rosette şi Anouk, ţinându-se de mână,

Rosette privind fascinată, Anouk luminându-se la faţă ...

Şi Roux ...

Observând totul – bărbatul, copilul, privirea disperată, inelul de pe degetul ei – şi acum îi vedeam iar culorile, ştergându-se, schimbându-se, revenind la acel albastru-metalic al unui foc care se stinge.

— Îmi pare rău, a zis el. Tocmai treceam pe aici. Ştii tu. Barca mea ....

Nu este obişnuit să mintă, m-am gândit eu. Pretinde că nu-i pasă, dar pare forţat şi pumnii îi sunt strânşi în buzunare.

Yanne se uita fix, cu faţa palidă. Nicio mişcare, niciun zâmbet; doar o mască în spatele căreia zăresc culorile turbulente.

Anouk salvează momentul.

— Roux! strigă ea.

Asta a rupt tensiunea. Yanne a avansat, zâmbind acum, în parte forţat, în parte temătoare, în parte ceva ce nu recunosc.

— Thierry, acesta este un vechi prieten. Acum roşea, destul de drăguţ şi vocea ei ascuţită putea să fie plăcerea de a întâlni o veche cunoştinţă (deşi culorile ei îmi spuneau altceva), iar ochii ei erau strălucitori şi neliniştiţi. Roux – din Marsilia – Thierry, hm ...

Cuvântul nerostit atârna între ei ca o bombă.

— Îmi pare bine că te întâlnesc – Roux.

Alt mincinos. Antipatia lui Thierry pentru acest bărbat – acest intrus – este imediată, iraţională şi complet instinctivă. O compensează adoptând atitudinea pe care o ia în faţa lui Laurent Pinson. Vocea lui e groasă ca a lui Moş Crăciun; strângerea lui de mână poate rupe oase; într-o clipă îi va spune străinului *mon pote*.

— Deci eşti prieten cu Yanne, eh? Dar nu în aceeaşi afacere?

Roux dă din cap.

— Nu, sigur că nu. Thierry rânjeşte; consideră tinereţea celuilalt şi ceea ce are el de oferit. Momentul de gelozie nu trece; pot vedea în culorile lui, firul albastru-gri al invidiei acoperind nuanţa de cupru albastru al încrederii în sine.

— Bei ceva, *mon pote*?

Poftim, v-am spus eu.

— Ce-ai zice de nişte bere? E o cafenea peste drum.

Roux dă din cap.

— Doar ciocolată, mulţumesc.

Thierry face pe mulţumitul. Toarnă ciocolată – ca o gazdă primitoare – fără să-şi ia ochii de pe faţa intrusului.

— Deci cu ce afacere te ocupi?

— Nu mă ocup cu nicio afacere, zice Roux.

— Dar munceşti, nu?

— Muncesc, spune Roux.

— Ce anume? zice Thierry, zâmbind uşor.

Roux dă din umeri.

— Muncesc şi atât.

Amuzamentul lui Thierry nu cunoaşte limite.

— Şi locuieşti pe o barcă, nu?

Roux doar încuviinţează. Îi zâmbeşte lui Anouk – singura de aici care pare cu adevărat încântată să-l vadă – în timp ce Rosette îl urmăreşte fascinată.

Şi acum observ ce omisesem înainte. Trăsăturile micuţe ale lui Rosette sunt încă neformate, dar are culorile tatălui ei – părul lui roşu, ochii gri-verzui – şi temperamentul lui nărăvaş.

Nimeni altul nu pare să observe, desigur. Cu atât mai puţin bărbatul în cauză. Aș bănui că lipsa de dezvoltare fizică şi mentală a lui Rosette l-a făcut să creadă că este mai mică decât în realitate.

— Stai mult în Paris? zice Thierry. Pentru că unii ar putea spune că avem deja destui luntraşi pe aici. Râde iar, puţin prea tare.

Roux îl priveşte nepăsător.

— Dar dacă vrei ceva de lucru pe aici, aş putea să-mi folosesc influenţa şi să-ţi găsesc un apartament. Uite, Rue de la Croix, acolo jos ... Arată în jos. Un apartament mare şi frumos, dar are nevoie de reparaţii – zugrăvit – instalaţii – amenajare – şi sper să-l termin în următoarele trei săptămâni, pentru ca Yanne şi copiii să nu mai stea alt Crăciun în locul ăsta.

O înconjoară protector pe Yanne cu braţele, dar ea se scutură în tăcere.

— Cred că ai ghicit că ne căsătorim, desigur.

— Felicitări, spune Roux.

— Eşti însurat?

El dă din cap. Nimic de pe faţa lui nu trădează vreo emoţie. O lucire a ochilor, poate, deşi in culorile lui se vede violenţa.

— Ei bine, dacă vrei să-l încerci, continua Thierry, doar spune-mi. Îţi voi găsi o casă. Poţi lua ceva surprinzător de decent pentru jumate de milion sau cam aşa ceva ...

— Bine, zice Roux, trebuie să plec.

Anouk protestează.

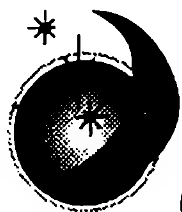
— Dar abia ai venit! Se uită mânioasă la Thierry, care nici nu observă. Antipatia lui pentru Roux este viscerală, nu raţională. Nu i-a trecut prin minte adevărul, totuşi îl bănuieşte pe străin de *ceva* – nu din cauza a ceea ce a spus sau a făcut, ci pentru că este tipul.

Ce tip? Ei, ştiţi privirea. Nu are nicio legătură cu hainele lui ieftine sau cu părul prea lung sau lipsa de maniere. Este doar ceva la el; o privire stângace, ca cea a unui om de partea cealaltă a societăţii. Un om care ar putea face orice; să cloneze o carte de credit sau să-şi facă un credit la o bancă cu un carnet de conducere fals sau să facă rost de certificatul de naştere (poate chiar de paşaportul) unei persoane decedate de multă vreme sau să fure copilul unei femei şi să dispară ca Pied Piper, lăsând doar semne de întrebare în urma lui.

Precum vă ziceam.

Genul meu.

2

(Anouk)

Sâmbătă, 1 decembrie

O, Doamne, salut, străine care stai în magazinul de ciocolată, de parcă ai fi fost plecat doar pentru o după-amiază şi nu pentru ani; patru ani de zile de naştere şi Crăciunuri fără o vorbă, fără o vizită şi acum ...

— Roux!

Voiam să fiu supărată pe el. Chiar voiam; dar, cumva, nu mă lăsa vocea.

I-am strigat numele, mai tare decât aş fi vrut.

— Nanou, a răspuns el. Ai crescut.

Era un fel de tristeţe în felul în care a spus-o, de parcă i-ar fi părut rău că mă schimbasem. Dar el era acelaşi vechi Roux – cu părul mai lung, cu ghetele mai curate, dar acelaşi, rezemându-se cu mâinile în buzunare, aşa cum face când nu vrea să fie undeva, dar zâmbindu-mi ca să-mi arate că nu era vina mea şi că, dacă Thierry n-ar fi fost acolo, m-ar fi luat în braţe şi m-ar fi învârtit, aşa cum făcea pe vremuri în Lansquenet.

— Nu, i-am zis. Am abia unsprezece ani jumate.

— Unsprezece ani jumate îmi pare mult. Și cine e mica străină?

— Asta-i Rosette.

— Rosette, a zis Roux. I-a făcut cu mâna, dar ea nu

i-a răspuns, nici n-a făcut vreun semn. Nu face când sunt străini de faţă; doar s-a uitat fix la el cu ochii ei mari, ca de pisică, până ce Roux a trebuit să-și întoarcă privirea.

Thierry i-a oferit ciocolată. Lui Roux îi plăcuse întotdeauna, pe atunci. A băut-o neagră, cu zahăr şi rom, în timp ce Thierry îi vorbea despre afaceri şi Londra şi *chocolaterie* şi apartament ...

A, da. Apartamentul. Se părea că Thierry îl aranjase ca să fie frumos când ne vom muta. Ne-a povestit despre el în timp ce Roux era acolo; cum va fi un dormitor nou pentru mine şi Rosette şi decoraţii noi şi cum voia să fie totul gata de Crăciun pentru ca fetele să stea confortabil ...

Însă era ceva meschin în felul în care a spus-o. Zâmbea, ştiţi voi, dar nu cu ochii; zâmbea la fel ca Chantal când vorbeşte despre noul ei iPod, sau costumul ei nou, sau pantofii ei noi, sau brăţara de la Tiffany, iar eu stăteam şi ascultam.

Roux era acolo, arătând de parcă ar fi fost pocnit.

— Ascultă, a zis el, când Thierry a tăcut. Trebuie să plec. Voiam doar să văd cum sunteţi, ştiţi voi, treceam pe aici în drumul meu ...

Mincinosule, m-am gândit eu. *Ţi-ai curăţat ghetele*.

— Unde stai?

— Pe o barcă, a spus el.

Ei, asta are sens. Întotdeauna i-au plăcut bărcile. Mi-o amintesc pe cea din Lansquenet; cea care a fost arsă. Îmi amintesc şi figura lui când s-a întâmplat; acea privire pe care o ai când ai muncit din greu ca să faci ceva la care ţii mult şi cineva rău ţi-l ia.

— Unde? l-am întrebat eu.

— Pe râu, a spus Roux.

— Ei, *phiu*, am spus eu, ceea ce ar fi trebuit să-l facă să zâmbească. Şi atunci mi-am dat seama că nici măcar nu-l sărutasem, nici nu-l îmbrăţişasem când l-am văzut şi asta

m-a făcut să mă simt prost, pentru că dacă aş fi făcut-o ar fi părut că tocmai îmi amintesc şi n-ar fi arătat bine.

Dar l-am luat de mână. Era aspră şi zgâriată de muncă. Mi s-a părut că a fost surprins; apoi a zâmbit.

— Aş vrea să-ţi văd barca, i-am zis.

— Poate o vei vedea, a spus Roux.

— E la fel de frumoasă ca ultima?

— Asta trebuie s-o decizi singură.

— Când?

A dat din umeri.

Maman s-a uitat la mine la fel ca atunci când este supărată, dar nu vrea să zică nimic pentru că sunt alţi oameni de faţă.

— Îmi pare rău, Roux, i-a spus. Dacă ai fi sunat înainte – nu mă aşteptam ...

— Am scris, a zis el. Am trimis o ilustrată.

— Nu am primit-o.

— Oh. Îmi dădeam seama că nu o crede. Şi ştiam că nici ea nu-l crede pe el. Roux este cel mai groaznic scriitor de scrisori. Vrea să scrie, dar o face rar; şi nici nu vorbeşte la telefon. Dar trimite nimicuri prin poştă – o frunză de stejar sculptată pe o sfoară; o pietricică de pe malul mării; o carte – uneori cu câte un bileţel, dar de cele mai multe ori fără.

S-a uitat la Thierry.

— Trebuie să plec.

Mda, sigur. Parcă trebuia să fie undeva; Roux care face întotdeauna doar ce vrea; care nu lasă pe nimeni să-i spună ce să facă.

— Mă voi întoarce.

Oh, mincinosule.

Eram brusc aşa de supărată pe el încât aproape am vorbit tare. *De ce te-ai întors, Roux? De ce te-ai mai obosit să te întorci?*

I-am spus-o, dar în minte, cu vocea-umbră, cât de tare am putut, la fel cum îi vorbisem lui Zozie în prima zi lângă *chocolaterie*.

Laşule, i-am spus. Dai bir cu fugiţii.

Şi Zozie m-a auzit. S-a uitat la mine. Dar Roux doar şi-a înfipt mâinile mai bine în buzunarele blugilor şi a plecat fără să facă măcar vreun semn cu mâna. Thierry l-a urmat – ca un câine care goneşte un intrus. Nu că Thierry s-ar lupta cu Roux – dar chiar gândul m-a făcut să vreau să plâng.

Maman voia să iasă după ei, dar Zozie a oprit-o.

— Mă duc eu, a spus ea. O să fie bine. Stai aici cu Annie şi Rosette.

Şi a ieşit în întuneric.

— Du-te sus, Nanou, a zis *maman*. Vin şi eu imediat.

Aşa că ne-am urcat şi am aşteptat. Rosette a adormit şi, după un timp am auzit-o pe Zozie intrând, apoi *maman* a urcat în linişte ca să nu ne trezească. După un timp am adormit, dar sunetul scârţâitului podelei în camera mamei m-a trezit de câteva ori şi mi-am dat seama că ea era trează, stând lângă fereastră în întuneric, ascultând sunetul vântului şi sperând – măcar o dată – că ne va lăsa în pace.

3

(Vianne)

Duminică, 2 decembrie

Luminile Crăciunului s-au aprins în noaptea trecută. Acum tot cartierul este luminat; nu în culori, ci doar în alb simplu, ca un gard de stele deasupra oraşului. În Place du Tertre, unde stau artiştii, s-a ridicat scena Naşterii Domnului, cu Hristos copilul zâmbind din iesle şi cu mama şi tatăl păzind leagănul, iar Magii alăturea, cu darurile. O fascinează pe Rosette, care vrea s-o vadă întruna.

Copilul, face ea semn. *Vedem copilul*. Până acum a văzut-o de două ori cu Nico, o dată cu Alice; de nenumărate ori cu Zozie; cu Jean-Louis şi Paupaul şi, desigur, cu Anouk, care pare la fel de fascinată ca şi ea şi îi repetă povestea lui Rosette, arătându-i cum copilul (care şi-a schimbat sexul în povestea lui Anouk) s-a născut într-un grajd, în zăpadă şi Cei Trei Înţelepţi, şi cum s-a oprit chiar şi o stea deasupra lor ...

— Pentru că este un copil special, spune Anouk, spre încântarea lui Rosette. Un copil special, ca tine, şi în curând va fi şi ziua *ta* de naştere ...

Advent[21]. Aventură. Ambele cuvinte sugerează apropierea unui eveniment extraordinar. Până acum nu m-am gândit la similitudinea dintre cele două cuvinte; n-am sărbătorit

[21] Perioada de patru săptămâni înainte de Crăciun la catolici.

niciodată după calendarul creştin; n-am postit, nu m-am confesat, nu m-am împărtăşit.

Aproape niciodată, oricum.

Dar când Anouk era micuţă, sărbătoream Ajunul: aprindeam focuri pe înserat; făceam ghirlande din vâsc şi ienupăr; beam cidru cu mirodenii, cântam colinde şi mâncam castane prăjite fierbinţi de la grătar.

Apoi s-a născut Rosette şi lucrurile s-au schimbat iar. S-au terminat ghirlandele, lumânările şi tămâia. Acum mergem la biserică şi cumpărăm mai multe cadouri decât ne putem permite şi le lăsăm sub bradul din plastic şi ne uităm la televizor şi ne grăbim să gătim.

Luminile de Crăciun seamănă mai mult cu nişte stele, dar privite de aproape se vede că sunt false: ghirlande grele şi sârme şi cabluri le fixează pe deasupra străzilor înguste. Magia a dispărut – şi nu asta voiai, Vianne? spune vocea seacă din mintea mea, vocea care seamănă cu a mamei, cu a lui Roux şi acum puţin cu a lui Zozie; care-mi aminteşte de Vianne care a fost şi a cărei răbdare semănă cu un reproş.

Dar în acest an va fi altfel. Thierry îndrăgeşte obiceiurile tradiţionale. Biserica, gâsca, buşteanul de ciocolată – o celebrare, nu doar a sezonului, ci a tuturor sezoanelor pe care le-am împărţit şi pe care vom continua să le împărţim ...

Fără magie, desigur. Ei şi ce este atât de rău? Avem confort şi siguranţă şi prietenie şi dragoste. Nu ne este de ajuns? Nu am călătorit şi pe celălalt drum? Am fost crescută cu basme toată viaţa, oare de ce îmi este aşa de greu să cred într-un sfârşit fericit? De ce oare, când ştiu unde vom ajunge, tot mai visez să-l urmez pe Pied Piper?

Le-am trimis pe Anouk şi pe Rosette în pat. Apoi m-am dus după Roux şi Thierry. O întârziere mică-poate trei minute, cel mult cinci – dar când am ieşit în strada încă aglomerată, mi-am dat seama că Roux plecase deja, dispărut în aglomeraţia din

Montmartre. Totuşi, trebuia să încerc. Am pornit spre Sacré-Coeur – şi acolo, printre grupuri de vizitatori şi turişti l-am zărit pe Thierry îndreptându-se spre Place Dalida, cu mâinile în buzunare şi capul ridicat ca un cocoş de luptă.

Am rămas în urmă şi am luat-o pe o stradă pietruită înspre Place du Tertre. Nici urmă de Roux. Plecase. Desigur – de ce ar fi rămas? – totuşi am mai zăbovit la marginea pieţei, tremurând (îmi uitasem paltonul) şi ascultând sunetele noptatice ale Montmartre-ului: muzică de la cluburile de dincolo de Butte, râsete, paşi, vocile copiilor care urmăreau scena Naşterii din piaţă, un cântăreţ la saxofon, fragmente de conversaţie purtate de vânt ...

Nemişcarea lui mi-a atras atenţia în cele din urmă. Parizienii sunt ca bancurile de peşti – dacă se opresc din mişcare, chiar pentru o clipă, mor. Dar el stătea acolo, pe jumătate ascuns în luminile colorate ale firmei de neon din vitrina unei cafenele. Urmărind în tăcere, aşteptând ceva. Aşteptându-mă pe mine ...

Am alergat spre el. Mi-am aruncat braţele în jurul lui şi, pentru o clipă, m-am temut că nu-mi va răspunde. Simţeam cât era de încordat, îi vedeam cuta dintre sprâncene – şi, în lumina aceea aspră, părea un străin.

Apoi şi-a pus braţele în jurul meu, la început cu reţinere, mi s-a părut, apoi cu o putere care-i contrazicea vorbele.

— N-ar trebui să fii aici, Vianne.

Există un loc pe umărul lui drept în care fruntea mea se potriveşte perfect. Am găsit iar acel loc şi mi-am rezemat capul. Mirosea a noapte şi a ulei de motor şi a lemn de cedru şi patchouli şi ciocolată şi smoală şi lână şi avea şi mirosul lui special, ceva ascuns şi familiar ca un vis recurent.

— Ştiu, i-am spus.

Dar nu-i puteam da drumul. Un cuvânt ar fi făcut-o; o avertizare, o încruntătură. *Acum sunt cu Thierry. Nu strica totul.* A încerca să sugerez altceva ar fi fost şi inutil şi

dureros şi condamnat de la început. Totuşi ...

— Mă bucur că te văd, Vianne. Vocea lui, deşi blândă, era ciudat de tensionată.

Am zâmbit.

— Şi eu mă bucur. Dar de ce acum? După tot acest timp?

Când Roux dă din umeri, înseamnă multe lucruri. Indiferenţă, dispreţ, neştiinţă, chiar umor. Oricum mi-a îndepărtat fruntea de pe umărul lui şi m-a adus brusc cu picioarele pe pământ.

— Dacă ai fi ştiut, ar fi fost vreo diferenţă?

— Poate.

A dat iar din umeri.

— Fără vreun motiv special, a zis. Eşti fericită aici?

— Desigur. E tot ce mi-am dorit. Magazinul, casa, şcoala pentru copii. Vederea de la fereastra mea. Şi Thierry ...

— Doar că nu mi te-am închipuit niciodată aici. Credeam că e doar o problemă de timp. Că într-o zi ...

— Ce? Îmi voi veni în fire? Voi renunţa? Voi trăi fugind, de la o zi la alta, din loc în loc, ca tine şi ceilalţi şobolani de pe râu?

— Mai bine un şobolan decât o pasăre într-o colivie.

Începea să se enerveze, mi s-a părut. Vocea lui era încă blândă, dar accentul lui de Midi devenise mai pronunţat aşa cum i se întâmplă când se înfurie. Mi-am dat seama că poate *voiam* să se înfurie, să-l împing într-o confruntare care nu ne-ar fi lăsat niciunuia de ales. Doar să mă gândesc că, poate, era adevărat. Poate şi el şi-a dat seama, pentru că m-a privit şi a rânjit.

— Şi dacă ţi-aş spune că m-am schimbat? A zis el.

— Nu te-ai schimbat.

— N-ai de unde să ştii.

Oh, *ba da*. Şi mă durea inima să-l văd că era exact la fel. Dar *eu* mă schimbasem. Copiii mă schimbaseră. Nu mai pot să fac ceea ce doresc. Şi ceea ce doresc este ...

— Roux, i-am spus. Mă bucur că te-am văzut. Mă bucur

că ai venit. Dar este prea târziu. Sunt cu Thierry. Şi este un tip simpatic când îl cunoşti mai bine. A făcut atâtea pentru Anouk şi Rosette ..

— Dar îl iubeşti?

— Roux, te rog ...

— Te-am întrebat, îl iubeşti?

— Sigur că da.

Din nou a dat din umeri, în semn de dispreţ.

— Felicitări, Vianne, a zis.

L-am lăsat să plece. Ce aş fi putut să fac? Se va întoarce, m-am gândit eu. Trebuie să se întoarcă. Dar până acum n-a făcut-o; n-a lăsat nimic, nicio adresă, niciun număr de telefon – deşi m-ar surprinde dacă Roux ar avea telefon. După câte ştiu eu, n-a avut niciodată televizor, preferă să se uite la cer, zice el, e un spectacol care nu-l plictiseşte niciodată şi nu se dau reluări.

Mă întreb unde stă acum. Pe o barcă, i-a spus lui Anouk. Mai curând pe o barjă, cred eu, e mai probabil, cărând marfă pe Sena. Sau poate pe un alt vaporaş, presupunând că a găsit unul ieftin. Doar scheletul; o epavă; muncind la ea în timpul liber, cârpind-o, făcând-o a sa. Roux are o răbdare nesfârşită cu bărcile. Cu oamenii, totuşi ...

— Roux se întoarce azi, *maman*? m-a întrebat Anouk la micul dejun.

A aşteptat până dimineaţa. Dar Anouk nu este impulsivă; cugetă, analizează, apoi vorbeşte, cu tonul acela al ei solemn, precaut, ca un detectiv de la televizor care tocmai a aflat adevărul.

— Nu ştiu, i-am spus. Depinde de el.

— Dar tu *vrei* să se întoarcă? Insistenţa este una dintre trăsăturile definitorii ale lui Anouk.

Am oftat.

— Greu de spus.

— De ce? Nu-ţi mai place? Am auzit provocarea din vocea ei.

— Nu, Anouk, nu de asta.

— Atunci de ce?

Mi-a venit să râd. La ea totul este simplu; parcă vieţile noastre n-ar fi doar nişte castele din cărţi de joc, cu fiecare hotărâre, fiecare alegere echilibrată atent faţă de alte hotărâri şi alegeri, proptite lejer una de alta şi înclinându-se la fiecare adiere de vânt ...

— Fii atentă, Nanou. Ştiu că-ţi place Roux. Şi mie. Îmi place mult. Dar trebuie să ţii minte ... Mi-am căutat cuvintele. Roux face ce vrea, aşa a fost întotdeauna. Nu stă într-un singur loc mult timp. Şi asta e bine, pentru că este singur. Dar noi trei avem nevoie de mai mult.

— Dacă am sta cu Roux, n-ar mai fi singur, a spus Anouk, rezonabilă.

Am râs, deşi mă durea inima. Roux şi Anouk seamănă ciudat de mult. Amândoi gândesc în termeni absoluţi. Amândoi sunt încăpăţânaţi, secretoşi şi uimitor de sensibili.

Am încercat să-i explic.

— Lui îi place să fie singur. Stă pe fluviu tot anul, doarme în aer liber, nu se simte bine în case. Noi n-am putea trăi aşa, Nanou. El ştie. Şi tu ar trebui să ştii.

Mă priveşte urât.

— Thierry îl urăşte. Mi-am dat seama.

Ei bine, după noaptea trecută, toţi şi-au dat seama de asta. Veselia lui zgomotoasă, vulgară; dispreţul vizibil; gelozia lui. Dar Thierry nu e aşa, mi-am spus eu, ceva l-a supărat. Mica scenă de la Maison Rose?

— Thierry nu-l cunoaşte, Nou.

— Thierry nu ne cunoaşte pe niciunul dintre noi.

A plecat pe scări cu câte un corn în fiecare mână şi o privire care anunţa că vom mai discuta această problemă. Eu m-am dus în bucătărie; am făcut ciocolată; m-am aşezat

şi am aşteptat să se răcească. M-am gândit la februarie în Lansquenet, cu mimozele înflorite pe malurile râului Tannes şi cu ţiganii râului în bărcile lor lungi şi înguste, atât de multe şi atât de bine strânse încât aproape ai fi putut trece pe celalalt mal ...

Şi un bărbat stând singur, urmărind râul de pe acoperişul bărcii. Nu atât de diferit de ceilalţi, dar pe care l-aş fi recunoscut imediat. Unii oameni strălucesc. El este unul dintre aceştia. Şi chiar acum, după atâta vreme, mă simt iar atrasă de această flacară. Dacă n-ar fi existat Anouk şi Rosette, aş fi plecat cu el noaptea trecută. La urma-urmei, există lucruri mai rele decât sărăcia. Dar le datorez copiilor mai mult. De aceea mă aflu aici. Şi nu mă pot transforma iar în Vianne Rocher din Lansquenet. Nici măcar pentru Roux. Nici măcar pentru mine.

Mai eram acolo când a apărut Thierry. Era nouă şi încă destul de întuneric; afară se auzeau sunetele îndepărtate amortizate ale traficului şi clopotele bisericuței din Place du Tertre.

El s-a aşezat în faţa mea, pardesiul lui mirosea a fum de ţigară şi ceața Parisului. A stat treizeci de secunde în tăcere, apoi a întins o mână peste a mea.

— Îmi pare rău pentru ieri-noapte, a zis el.

Mi-am luat ceaşca şi am privit înăuntru. Pobabil că lăsasem laptele să fiarbă; peste ciocolata rece se zărea caimacul. Ce neatentă, mi-am zis.

— Yanne, a spus Thierry.

L-am privit.

— Îmi pare rău, a spus el. Eram stresat. Voiam ca totul să fie perfect pentru tine. Voiam să mergem la cină şi apoi voiam să-ţi povestesc despre apartament şi cum am intenţionat să obțin o programare pentru nuntă – am obținut asta – la aceeași biserică la care s-au căsătorit şi părinții mei în ...

— Poftim? am zis eu.

El m-a strâns de mână.

— Notre-Dame des Apôtres. Peste şapte săptămâni. A fost o renunțare şi eu îl ştiu pe preot – am lucrat pentru el mai demult ....

— Despre ce vorbeşti? am zis. Îmi bruschezi copiii, eşti grosolan cu prietenul meu, pleci fără să spui un cuvânt şi acum te aştepţi să mă entuziasmez din cauza unui apartament şi a unor aranjamente pentru nuntă?

Thierry a zâmbit, spăşit.

— Îmi pare rău, a spus el. Nu vreau să râd de tine, dar – n-ai folosit încă telefonul acela, nu?

— Cum?

— Porneşte telefonul.

L-am deschis şi am găsit un mesaj nou, trimis de Thierry la opt şi jumătate, în seara de ieri.

Te iubesc la nebunie. E singura mea scuză.
Ne vedem mâine, la 9.
Thierry. xx

— Oh, am spus eu.

M-a luat de mână.

— Îmi pare rău pentru ieri-noapte. Prietenul acela al tău ...

— Roux, am zis.

A dat din cap.

— Ştiu că pare ridicol. Dar când l-am văzut cu tine şi Annie – vorbind de parcă vă cunoşteaţi de ani – mi-a amintit de lucrurile pe care nu le ştiu despre tine. Toţi oamenii din trecutul tău, bărbaţii pe care i-ai iubit ...

L-am privit surprinsă. În ceea ce priveşte viaţa mea din trecut, Thierry nu a părut niciodată interesat. Este unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la el. Lipsa lui de curiozitate.

— Îţi face ochi dulci. Chiar şi eu mi-am dat seama.

Am oftat. Întotdeauna se ajunge aici. Întrebări,

investigaţii, bine intenţionate, dar încărcate cu bănuieli.

De unde vii? Încotro te îndrepţi? Îţi vizitezi rudele aici?

Thierry şi cu mine aveam o învoială, credeam. Eu nu vorbesc de divorţul lui; el nu vorbeşte despre trecutul meu. Merge – sau mergea, până ieri.

Exact la timp, Roux, m-am gândit eu cu amărăciune. Şi acum vocea lui sună în mintea mea ca vântul. *Nu te amăgi singură, Vianne. Nu te poţi stabili aici. Crezi că eşti în siguranţă în căsuţa ta. Dar ca lupul din poveste, eu ştiu mai bine.*

M-am dus în bucătărie să-mi fac ciocolata. Thierry m-a urmat, neîndemânatic în paltonul lui mare printre măsuţele şi scaunele lui Zozie.

— Vrei să ştii cine e Roux? Am spus, punând ciocolata în tigaie. Ei bine, îl cunosc de când stăteam în sud. Pentru o vreme am avut o *chocolaterie* într-un sat de lângă Garonne. El locuia pe o barcă, pe râu, se plimba între oraşe şi făcea diverse lucruri. Tâmplărie, acoperişuri, cules de fructe. A lucrat şi pentru mine. Nu l-am mai văzut de mai mult de patru ani. Eşti satisfăcut?

A părut ruşinat.

— Îmi pare rău, Yanne. Sunt caraghios. Şi n-am vrut să-ţi iau un interogatoriu. Promit că n-o să se mai întâmple.

— N-am crezut niciodată că eşti gelos, am zis eu, adăugând vanilie şi nucşoară în ciocolata fierbinte.

— Nu sunt, a spus Thierry. Şi ca să-ţi dovedesc – și-a pus amândouă mâinile pe umerii mei obligându-mă să mă uit la el. Ascultă, Yanne. El este prietenul tău. Și, evident, are nevoie de bani. Şi având în vedere că eu chiar vreau să termin apartamentul până la Crăciun, ştii cât de greu e să găseşti meseriaşi la vremea asta, i-am oferit lui slujba.

L-am privit fix.

— Zău?

A zâmbit.

— Spune-i penitenţă, a zis el. Modul meu de a-ţi dovedi

că bărbatul gelos de ieri nu sunt eu cu adevărat. A băgat mâna în buzunarul paltonului. Ţi-am luat un flecuşteţ, a continuat. Urma să fie un cadou de logodnă, dar ...

Flecuşteţele lui Thierry sunt întotdeauna minunate. Patru duzini de trandafiri odată; bijuterii de pe Bond Street; eşarfe de la Hermès. Cam convenţionale, poate – dar ăsta e Thierry. Previzibil până în măduva oaselor.

— Ei bine?

Era un pacheţel subţire, doar puţin mai gros decât un plic. L-am deschis şi am descoperit un portofel de călătorie din piele cu patru bilete la clasa întâi pentru New York, datat 28 decembrie.

M-am uitat fix la el.

— O să-ţi placă, a spus el. Este singura perioadă în care merită să stai acolo. Am făcut rezervări la un hotel de lux – copiilor le va plăcea – o să fie zăpadă – muzică – artificii... M-a îmbrăţişat exuberant. Oh, Yanne, de abia aştept să-ţi arăt New-Yorkul.

De fapt, mai fusesem acolo. Mama mea murise acolo, pe o stradă aglomerată, în faţa unui magazin italian de delicatese, de Ziua Independentei. Atunci fusese cald şi frumos. În decembrie va fi frig. Oamenii mor din cauza frigului la New York în decembrie.

— Dar nu am paşaport, am spus eu încet. Adică aveam... dar...

— A expirat! Mă ocup eu de asta.

— De fapt, nu e doar expirat. E şi pe alt nume – Vianne Rocher – şi cum i-aș fi putut spune, m-am întrebat, că femeia pe care o iubeşte este altcineva?

Dar cum aş fi putut să-i ascund asta acum? Scena din noaptea trecută mă învăţase minte; Thierry nu este atât de previzibil cum credeam eu. Înşelăciunea este o buruiană care se întinde şi care, dacă nu este smulsă repede din rădăcini, îşi întinde vlăstarele peste tot, muşcând, săpând,

întinzându-se, sufocând, până ce nu mai rămâne decât un ghem de minciuni...

El stătea foarte aproape, cu ochii albaştri strălucind – din cauza nerăbdării, poate. Mirosea a ceva confortabil, ca iarba cosită sau cărţile vechi sau săpunul din pin sau pâinea. S-a apropiat puţin şi deja mă înconjura cu braţele, iar capul meu era pe umărul lui (deşi unde era gropița aceea, m-am gândit eu, care părea să fie făcută doar pentru mine?) şi părea atât de familiar, atât de sigur – dar acum era şi puţin încordat. O simţeam, ca sârmele electrice de care te apropii prea mult...

Buzele lui le-au găsit pe ale mele. Din nou acea sarcina electrică. Ca o încărcătură electrică între noi, pe jumătate plăcere, pe jumătate nu. M-am trezit gândindu-mă la Roux. Lua-te-ar naiba. Nu acum. Un sărut prelungit. M-am retras.

— Ascultă-mă, Thierry. Trebuie să-ţi explic.

S-a uitat la mine.

— Ce să-mi explici?

— Numele de pe pașaport – numele sub care m-am înregistrat... Am respirat adânc. Nu este numele pe care-l folosesc acum. L-am schimbat. Este o poveste lungă. Ar fi trebuit să-ţi spun mai înainte, dar...

Thierry m-a întrerupt.

— Nu contează. Nu e nevoie să-mi explici. Toţi avem unele lucrurile despre care preferăm să nu vorbim. Ce mă interesează că ţi-ai schimbat numele? Tu mă interesezi, oricum te-ar chema, Francine sau Marie-Claude, sau cum o fi. Dumnezeu ştie, ar putea fi chiar Cunégonde...

Am zâmbit.

— Nu te deranjează?

A dat din cap.

— Am promis că nu te voi mai interoga. Trecutul e trecut. Nu am nevoie să ştiu. Doar dacă vrei să-mi spui că ai fost bărbat, sau mai ştiu eu ce...

Am râs.

— Pari destul de sigur.

— Cred că aş putea verifica. Doar ca să mă asigur. Sărutul lui a fost mai puternic, mai domic. Thierry nu cere niciodată nimic. Curtea lui de modă veche m-a atras întotdeauna, dar azi e puţin diferit – dă de bănuit că ar exista o pasiune ascunsă; nerăbdare; setea de ceva mai mult. Pentru o clipă m-am scufundat în ea; mâinile lui mi-au alunecat pe talie, pe sâni. E ceva aproape de lăcomia unui copil în felul în care îmi sărută gura, faţa, de parcă ar încerca să ia cât poate mai mult din mine şi tot timpul şopteşte:

— Te iubesc, Yanne, te doresc, Yanne...

Pe jumătate râzând, încerc să respir.

— Nu aici. E trecut de nouă şi jumătate...

Mormăie comic, ca un urs.

— Crezi că am de gând să aştept şapte săptămâni? Şi acum şi braţele lui devin ca ale unui urs, ţinându-mă strâns şi miroase a mosc şi a trabucuri şi, brusc, pentru prima oară în lunga noastră prietenie, ne imaginez făcând dragoste, goi, între cearşafuri şi tresar surprinsă la sentimentul de revoltă stârnit de această imagine...

Îl împing.

— Thierry, te rog...

Îmi arată dinţii.

— Zozie va ajunge în câteva minute.

— Atunci să urcăm înainte de asta.

Deja respir întretăiat. Mirosul de transpiraţie se intensifică, amestecat cu mirosul de cafea rece, lână aspră şi berea din noaptea trecută. Nu mai este un miros plăcut, îmi aminteşte de baruri aglomerate şi evadări pe muchie de cuţit şi de beţivani ascunşi în noapte. Braţele lui Thierry sunt tari ca piatra şi dornice, pătate de vârstă, păroase.

Îmi amintesc de braţele lui Roux. Degetele lui îndemânatice de hoţ de buzunare; unsoarea de sub unghii.

— Haide, Yanne.

Mă trăgea prin cameră. Ochii îi străluceau de anticipaţie. Brusc, am vrut să protestez, dar era prea târziu. Alesesem. Nu mai pot da înapoi, m-am gândit. L-am urmat pe scări...

Un bec explodează ca un artificiu.

Suntem scăldaţi în cioburi de sticlă.

Se aude un sunet de sus. Rosette era trează. Uşurarea m-a făcut să tremur.

Thierry a înjurat.

— Mă duc să văd ce face Rosette, am zis.

A scos un sunet care nu era chiar râs. Un ultim sărut – dar momentul propice trecuse. În colţul ochiului puteam vedea ceva auriu strălucind în umbră – o rază de soare, poate, sau o reflexie...

— Mă duc la Rosette, Thierry, i-am zis.

— Te iubesc, a răspuns el.

Ştiu că da.

Era ora zece şi Thierry tocmai plecase când a intrat Zozie, înfăşurată într-un pardesiu, cu pantofi purpurii, cu platformă şi ţinând o cutie mare din carton în ambele mâini. Părea grea şi Zozie era puţin îmbujorată când a lăsat-o jos.

— Îmi pare rău că am întârziat, a spus. Chestia asta e grea.

— Ce este? am întrebat-o eu.

Zozie a zâmbit. S-a dus la vitrină şi a scos pantofii roşii care stăteau acolo de două săptămâni.

— M-am gândit că e nevoie de o mică schimbare. Ce-ai zice de un aranjament nou? Adică ăsta oricum nu era ceva permanent şi, ca să fiu cinstită, îmi lipsesc pantofii ăştia.

Am zâmbit.

— Desigur, i-am zis.

— Aşa că am cules asta de la marché aux puces. Mi-a arătat cutia din carton. Mi-a venit o idee şi aş vrea s-o încerc.

M-am uitat la cutie, apoi la Zozie. Încă agitată în urma vizitei lui Thierry, a reapariţiei lui Roux şi a complicaţiilor care vor apărea în mod sigur, neaşteptata amabilitate a acestui gest m-a făcut aproape să plâng.

— Nu trebuia, Zozie.

— Nu fi prostuţă, îmi place. M-a privit cu atenţie. S-a întâmplat ceva?

— Ah, Thierry. Am încercat să zâmbesc. S-a purtat ciudat în ultimele zile.

A dat din umeri.

— Nu mă miră, a spus ea. Tu eşti înfloritoare. Afacerile merg bine. Cel puţin, ai început să ai noroc.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, a zis Zozie răbdătoare, că Thierry vrea să fie tot Moş Crăciun şi Făt-Frumos şi Bunul rege Wenceslas în acelaşi timp. Era bine când te chinuiai – te ducea la masă, te îmbrăca, te scălda în cadouri – dar acum eşti diferită. Nu mai trebuie să faci economii. Cineva a luat cenuşăreasa şi a pus o fată adevărată în locul ei şi el are probleme din cauza asta.

— Thierry nu e aşa, am spus eu.

— Nu?

— Ei bine..., am zâmbit. Poate un pic.

A râs când am recunoscut. Şi eu am râs împreună cu ea, deşi mă simţeam puţin ruşinată. Zozie are un simţ al observaţiei foarte dezvoltat, desigur. Dar n-ar fi trebuit să fi observat și eu lucrurile acestea ?

Zozie a deschis cutia din carton.

— De ce nu te odihneşti azi? Întinde-te puţin. Joacă-te cu Rosette. Nu te îngrijora. Dacă apare, te chem eu.

Asta m-a speriat.

— Dacă apare cine? Am întrebat-o.

— Ei, zău, Vianne...

— Nu-mi spune aşa!
A rânjit.
— Roux, desigur. La cine crezi că mă refeream, la Papă?
Am zâmbit slab.
— N-o să vină azi.
— De ce eşti aşa de sigură?
Aşa că i-am zis ce spusese Thierry: despre apartament, despre cât de hotărât era să ne vadă acolo de Crăciun şi despre biletele de avion spre New York şi că îi oferise lui Roux un serviciu pe Rue de la Croix...
Zozie a părut surprinsă.
— Aşa a făcut? a comentat ea. Ei bine, dacă Roux acceptă, înseamnă că are nevoie de bani. Nu cred că o face din dragoste.
Am dat din cap.
— Ce încurcătură, am zis eu. De ce n-a spus că vine aici? M-aş fi descurcat altfel. Cel puţin aş fi fost pregătită...
Zozie s-a aşezat la masa din bucătărie.
— Este tatăl lui Rosette, nu?
— N-am spus nimic şi am pornit cuptorul. Plănuiam să fac biscuiţi de turtă dulce, din felul celor pe care îi atârni în pomul de Crăciun; glazuraţi şi coloraţi şi legati cu funde...
— Sigur, e treaba ta, a continuat Zozie. Annie ştie?
Am dat din cap.
— Ştie cineva? Roux ştie?
Brusc m-am simţit slăbită şi m-am aşezat repede pe unul dintre scaune, simţindu-mă ca o marionetă căreia ea i-ar fi tăiat sforile, lăsându-mă ghemuită, fără voce şi neajutorată.
— Nu-i pot spune acum, am şoptit eu în cele din urmă.
— Ei bine, nu este fraier. O să-şi dea seama.
Am dat din cap în tăcere. Pentru prima oară mă simţeam bucuroasă că Rosette era diferită – la aproape patru ani şi jumătate arată şi se poartă ca un copil de doi ani

jumătate şi cine ar crede imposibilul?

— Este prea târziu pentru asta, am spus. Acum patru ani, poate – dar nu acum.

— De ce? V-aţi certat?

Parcă ar fi Anouk. Încerc să-i explic şi ei că lucrurile nu sunt atât de simple, că toate casele trebuie construite din piatră, pentru că, atunci când bate vântul, doar piatra ne poate împiedica să fim aruncate cât colo...

De ce te prefaci? aud vocea lui în minte. *De ce vrei să te adaptezi? Ce au aceşti oameni de îţi doreşti să fii ca ei?*

— Nu, nu ne-am certat, i-am răspuns. Doar că – am pornit pe drumuri diferite.

O imagine bruscă îmi apare în minte – Pied Piper cu fluierul lui şi copii care-l urmează – cu excepţia celui olog, rămas în urmă când ajunge la munte...

— Şi ce-i cu Thierry? întreabă ea.

Bună întrebare, îmi zic eu. Oare bănuieşte ceva? Nu e prost; dar există un soi de orbire în el, care ar putea fi aroganţă sau încredere în sine sau un pic din amândouă. Totuşi se teme de Roux. L-am văzut noaptea trecută – cum îl măsura cu privirea – aversiunea instinctivă a cetăţeanului pentru nomad, pentru ţigan, pentru călător...

Alege-ţi familia, Vianne, îmi spun eu.

— Ei bine, cred că ai ales.

— El este cel potrivit. Ştiu că aşa e.

Dar mi-am dat seama că nu mă crede. De parcă ar fi putut vedea în aerul din jurul meu ca vata-de-zahăr care se strânge pe băţ. Dar există mai multe feluri de iubire; şi când cea fierbinte, egoistă, mânioasă s-a consumat, le mulţumesc tuturor zeilor pentru oamenii ca Thierry, oameni lipsiţi de imaginaţie şi siguri pe ei, care cred că pasiunea este un cuvânt luat din cărţi, cum ar fi magia sau aventura.

Zozie încă mă urmărea cu zâmbetul ei răbdător, parcă aşteptându-mă să mai spun ceva. Când n-am mai spus,

a dat doar din umeri şi mi-a întins o farfurie cu *mendiants*. Le face ca şi mine: un strat de ciocolată foarte subţire, dar suficient de gros ca să-i simţi gustul; multe stafide dolofane; o nucă; o alună; o violetă; un trandafir cristalizat.

— Încearcă una, zice ea. Ce crezi?

Aroma de praf de puşcă a ciocolatei se ridică din farfurioara cu mendiants, mirosind a vară şi a timp pierdut. El gustase ciocolata prima oară când îl sărutasem; şi mirosul fânului ieşea din pământul pe care stăteam unul lângă altul; iar atingerea lui fusese neaşteptat de blândă, iar părul lui era ca bujorii de vară în lumina care murea...

Zozie mai ţinea încă farfuria cu *mendiants*. Era din sticlă albastră de Murano cu o floricică mică din aur într-o parte. Este o nimica toată, dar mie îmi place foarte mult. Roux mi-a dat-o în Lansquenet şi am cărat-o după mine de atunci, în bagaje, în buzunare, ca pe o amuletă.

Am ridicat privirea şi am văzut-o pe Zozie urmărindu-mă. Ochii ei erau de un albastru rece, de basm, ca ceva zărit în vise.

— Nu vei spune nimănui, i-am zis.

— Sigur că nu. A luat o ciocolată cu degetele ei delicate şi mi-a întins-o. Ciocolată bogată, neagră, stafide însiropate în rom, vanilie şi scorţişoară...

— Încearcă una, Vianne, mi-a spus ea, zâmbind. Se întâmplă să ştiu că sunt preferatele tale.

4

(Zozie)

Luni, 3 decembrie

O zi plină de victorii, dacă pot spune aşa, Majoritatea activităţii mele aici este de fapt o jonglerie; un număr cu mingi şi cuţite şi flăcări ţinute în aer cât trebuie...

Mi-a luat un timp ca să fiu sigură de Roux. Este aşa de deştept de te rupe şi trebuie manevrat cu grijă şi de abia am reuşit să mă descurc cu el. Dar l-am ţinut sâmbătă seara şi, cu doar câteva cuvinte de încurajare, am reuşit până acum să-l ţin sub control.

Trebuie să vă zic că nu a fost uşor. Primul lui impuls a fost să se întoarcă de unde venise şi să nu mai apară vreodată. N-am avut nevoie să-i privesc culorile ca să-mi dau seama; o vedeam pe figura lui în timp ce cobora pe Butte cu părul în ochi şi mâinile înfipte în buzunare. Thierry îl urma şi am fost obligată să eliberez drumul cu un mic descântec ca să-l fac să alunece şi, în secundele de întârziere, l-am ajuns din urmă pe Roux şi l-am luat de braţ.

— Roux, i-am spus. Nu poţi pleca aşa, pur şi simplu. Sunt lucruri pe care nu le-ai aflat încă.

Mi-a scuturat mâna, fără să încetinească.

— Şi ce te face să crezi că vreau să le aflu?

— Pentru că o iubeşti, i-am răspuns.

Roux a dat din umeri şi a continuat să meargă.

— Şi pentru că ea nu mai e sigură, dar nu ştie cum să-i spună lui Thierry.

Acum mă asculta. A încetinit. Am profitat de ocazie și am făcut semnul ghearei Jaguarului chiar în spatele lui – un descântec care ar fi trebuit să-l oprească de tot, dar care pe Roux doar l-a scuturat instinctiv.

— Hei, stai, i-am spus eu, frustrată.

Mi-a aruncat o privire de o curiozitate animalică.

— Trebuie să-i acorzi timp.

— Pentru ce?

— Ca să se decidă ce vrea cu adevărat.

Acum se oprise şi mă privea intens. M-am simţit puţin deranjată din cauza asta – era atât de orb la oricine care nu era Vianne – dar voi avea timp mai târziu, m-am gândit eu. Pentru moment, aveam nevoie de el aici. După aceea, îl voi face să plătească cu vârf şi îndesat.

Între timp, totuşi, Thierry se ridicase şi se îndrepta către noi, în josul străzii.

— N-avem timp pentru asta acum, am spus. Ne întâlnim luni, după muncă.

— Muncă, a zis el şi a râs. Doar nu crezi că o să lucrez pentru el.

— Ar trebui, dacă vrei să te ajut.

După aceea, abia am avut timp să mă alătur lui Thierry care se apropia. Doar la câţiva metri depărtare, în haina lui de caşmir, se uita urât la mine şi la Roux, care era în spatele meu, cu aspectul unui ursuleţ de pluş care s-a înfuriat brusc.

— Ai sfeclit-o, i-am zis eu încet. De ce te-ai purtat aşa? Yanne e foarte supărată...

S-a agitat.

— Dar ce am făcut? Era...

— Nu contează ce ai făcut. Pot să te ajut, dar trebuie să te porţi frumos. Am făcut repede semnul Doamnei Lună Albastră cu vârfurile degetelor. Asta a părut să-l calmeze;

părea nedumerit. L-am însemnat iar, de data aceasta cu Jaguarul Atotputernic şi i-am văzut culorile pălind.

E mult mai uşor decât cu Roux, mi-am zis eu. E mult mai cooperant. În câteva cuvinte i-am spus planul meu.

— E simplu, am zis. Nu poţi rata nicicum. Te va face să pari generos. Vei avea nevoie de ajutorul lui la apartament. O vei vedea mai des pe Yanne. Şi, ai mult..., am coborât vocea. Poţi să stai cu ochii pe el.

Ei, asta l-a dat gata. Ştiam că va merge. Această delicioasă combinaţie de vanitate, bănuială şi extremă încredere în sine – chiar nici nu prea aveam nevoie de farmece, de fapt, se descurca foarte bine şi singur.

Ei, aproape am ajuns să-l plac pe Thierry. Atât de confortabil, de previzibil, fără muchii ascuţite de netezit. Şi, mai mult, e atât de uşor de fermecat - un zâmbet, un cuvânt, şi este întru totul al meu. Spre deosebire de Roux, cu gura lui îmbufnată şi privirea veşnic bănuitoare.

La naiba cu el, mi-am zis. Ce am păţit? Arăt ca Vianne, vorbesc ca Vianne - ar fi trebuit să meargă. Dar unii oameni sunt mai duri decât alţii şi cronometrarea mea de până acum a fost complet greşită. Dar pot să aştept - cel puţin câteva zile. Şi dacă farmecele nu merg, atunci chimicalele o vor face.

Astăzi am aşteptat ora de închidere nerăbdătoare, cu ochii pe ceas. Mi s-a părut o zi foarte lungă, dar am petrecut-o destul de plăcut, în timp ce afară ploaia se transforma încet în ceaţă şi oamenii treceau prin ea ca în vis, oprindu-se din când în când să se uite la vitrina pe jumătate neterminată care străluceşte acum în Le Rocher de Montmartre ca un spectacol de păpuşi.

Niciodată să nu subestimaţi puterea unei vitrine. Se spune că ochii sunt ferestrele sufletului şi o vitrină ar trebui să fie ochii magazinului, strălucind de promisiuni şi de

farmec. Vechea vitrină era destul de drăguţă, cu pantofii mei plini cu ciocolate, dar îmi dau seama că, la apropierea Crăciunului, trebuie să găsim ceva mai interesant decât nişte încălţăminte dacă vrem să atragem clienţii.

Aşa că vitrina noastră a devenit calendarul sărbătorilor, drapată cu mătase galbenă şi luminată de un singur felinar galben. Calendarul este făcut dintr-o casă veche de păpuşi pe care am găsit-o la marché aux puces. Prea veche ca să mai atragă vreun copil, prea decrepită ca să prezinte interes pentru vreun colecţionar - cu acoperişul abia lipit, cu faţa crăpată şi lipită cu bandă adezivă - fusese exact ceea ce căutasem.

Este mare - suficient de mare ca să umple vitrina - cu un acoperiş în pantă şi cu o faţadă pictată cu patru panouri mobile pentru a se putea vedea înăuntru. Acum, toate panourile sunt coborâte şi am pus obloane la ferestre, sub care abia se zăreşte lumina galbenă, liniştitoare, din interior.

— Uau, a zis Vianne când m-a văzut muncind. Ce e asta, Adventul??

Am rânjit.

— Nu chiar. Este o surpriză.

Aşa că azi am muncit cât de repede am putut, acoperind vitrina de privirile curioase cu o bucată mare de mătase de sari roşu cu galben, în spatele căreia avea să aibă loc transformarea.

Am început cu decorul: un lac din mătase albastră pe care pluteau raţe din ciocolată; un râu; o potecă din cristale colorate din zahăr, mărginită de copaci şi tufişuri din hârtie creponată şi pămătufuri; totul acoperit cu zăpadă din zahăr-pudră şi cu şoricei din zahăr coloraţi fugind din casa Adventului ca dintr-o poveste...

Mi-a luat cea mai mare parte a dimineţii ca să aranjez decorul ca lumea. Chiar înainte de douăsprezece, Nico a venit cu Alice – acum păreau inseparabili – şi au rămas să

admire vitrina. El și-a cumpărat o cutie cu macarons în timp ce Alice se uita cu ochii mari cum făceam eu reparaţiile şi îmbunătăţirile la faţada casei cu o pungă cu gâtul strâmt plină cu zahăr-pudră.

— E splendidă, a spus Alice. E mai frumoasă decât Galeries Lafayette.

Trebuie să recunosc că este o construcţie grozavă. Parte casă, parte prăjitură, cu zahăr plutind în jurul ferestrelor, gargui din zahăr pe acoperiş, piloni din zahăr în jurul uşilor şi o grămăjoară de zăpadă pe fiecare prichici şi pe vârfurile ascuţite ale coşurilor.

La ora prânzului, am chemat-o pe Vianne să se uite.

— Îţi place? am întrebat-o. Nu e gata încă, dar ce părere ai?

O vreme n-a zis nimic. Dar culorile ei îmi spuseseră deja tot ce aveam nevoie să ştiu, strălucind atât de puternic încât aproape umpleau camera. Şi avea lacrimi în ochi? Da, cred că avea.

— Fabulos, a spus ea în cele din urmă. E de-a dreptul fabulos.

M-am prefăcut că sunt modestă.

— Ei, zău aşa...

— Am dreptate, Zozie. M-ai ajutat atât de mult. Mi s-a părut că e tulburată. Aşa şi trebuia; semnul lui Ehecatl este puternic – aducând vorba de călătorii, schimbări, de vânt – iar ea trebuie să-l simtă în jurul ei, chiar în ea (*mendiants* ale mele sunt speciale în mai multe feluri), chimia lui amestecându-se cu a ei, schimbând-o, volatilizând-o...

— Şi nici măcar nu-ţi plătesc un salariu decent, a zis ea.

— Plăteşte-mi în natură, i-am sugerat eu, zâmbind. Toată ciocolata pe care o pot mânca.

Vianne a dat din cap, încruntându-se, părând să asculte ceva de afară; dar ceața estompa toate zgomotele.

— Îţi datorez atât de multe, a spus ea, în cele din urmă. Şi n-am făcut nimic pentru tine...

S-a oprit, de parcă ar fi auzit un zgomot, sau i-ar fi venit o idee atât de ciudată încât ar fi oprit-o brusc. Probabil *mendiants*, prăjiturile ei preferate care-i vor aminti de vremurile mai fericite...

— Ştiu, a spus ea, luminându-se la faţă. Ai putea să te muţi aici. Să te muţi cu noi. Vechile camere ale doamnei Poussin sunt libere. Nimeni nu le foloseşte acum. Nu e mare lucru, dar e mai bine decât o pensiune. Ai putea să stai cu noi, să mănânci cu noi – copiilor le va plăcea – şi n-avem nevoie de spaţiul acela – iar de Crăciun, când ne vom muta...

S-a întristat, doar puţin.

— Vă voi sta în drum, am spus eu, dând din cap.

— Nici gând. Zău. Vom munci tot timpul. Ne vei face un serviciu.

— Şi Thierry? am întrebat.

— Ce-i cu el? a spus Vianne, puţin sfidătoare. Doar facem ce vrea el, nu? Ne mutăm pe Rue de la Croix? De ce n-ai sta cu noi până atunci? Şi când ne vom muta poţi să rămâi să ai grijă de magazin. Să te asiguri că totul e în ordine. De fapt, chiar el mi-a sugerat asta – a spus că are nevoie de un manager.

M-am prefăcut că mă gândesc. *Oare Thierry este nerăbdător?* m-am gândit. I-a arătat oare partea lui sălbatică? Trebuie să recunosc că mă gândisem la asta – și acum, la apariţia lui Roux, trebuie să-i ţină pe amândoi aproape, cel puţin până se hotărăşte...

O escortă. De asta are nevoie. Şi ce alegere ar fi mai bună decât prietena ei, Zozie?

— Dar abia m-ai întâlnit, i-am spus eu, până la urmă. Aş putea fi oricine.

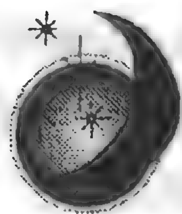
A râs.

— Nu, n-ai putea.

Se vede cât de multe ştie.

— Bine, am zis eu, Ne-am înţeles.

5

(Anouk)

Marţi, 4 decembrie

Deci asta e. Se mută la noi. Cât de grozav este! – cum ar spune Jean-Loup. Ieri şi-a adus lucrurile – câte avea, oricum. N-am mai văzut pe nimeni să călătorească cu atât de puţine bagaje, cu excepţia mea şi a lui maman, în zilele când ne mutam de colo-colo. Două geamantane – unul cu pantofi, celălalt umplut cu restul lucrurilor. Despachetatul a durat zece minute şi deja am impresia că e aici dintotdeauna.

Camera ei e plină cu mobila veche a doamnei Poussin, un fotoliu antic care miroase a naftalină și un scrin plin cu pături mari şi aspre. Perdelele sunt crem cu maro, cu un model de trandafiri şi mai e şi un pat părăginit cu o pătură din păr de cal şi o oglindă pătată care-i face pe toţi să arate de parcă ar avea ciumă.

Camera unei bătrâne, dar las' pe Zozie că o aranjează imediat.

Am ajutat-o să despacheteze ieri-seară şi i-am dat o punguţă din santal din dulapul meu ca să scape de mirosul de femeie bătrână al încăperii.

— E în regulă, mi-a zis ea, zâmbind în timp ce-şi atârna hainele în dulapul cel vechi. Am adus câteva lucruri ca să înveselesc camera.

— Ce lucruri?

— O să vezi.

Şi am văzut. În timp ce maman pregătea cina, iar eu am dus-o pe Rosette să vadă iar Nativitatea, Zozie a aranjat camera de sus. Nu i-a luat mai mult de o oră; când m-am urcat să verific, camera era de nerecunoscut. Perdelele crem cu maro ale bătrânei doamne dispăruseră, înlocuite de două pătrate lungi, de sari, una roşie, una albastră. Mai folosise o bucată (purpurie, cu fir din lamé) ca să acopere cuvertura de pat şi mai pusese un şir dublu de lumini colorate deasupra căminului, lângă care îşi înşirase pantofii, ca nişte ornamente deasupra focului.

Mai apăruse şi un covoraş din petice şi o lampă de a-l cărei abajur atârnase cercei, iar una dintre pălăriile ei era agăţată pe un perete în locul unui tablou; mai era şi un capot din mătase chinezească agăţat în spatele uşii şi un şir de agrafe-fluturi coloraţi, de felul celor pe care şi le pune în păr era agăţat în jurul oglinzii pătate.

— Uau, am zis eu, îmi place camera.

Mai era şi un miros, ceva foarte dulce şi bisericos care îmi amintea oarecum de Lansquenet.

— Asta este tămâie, Nanou, a spus ea. O ard întotdeauna în camerele în care stau.

Era parfumul adevărat; din acela pe care-l pui pe cărbunii încinşi. Şi noi obişnuiam s-o folosim, maman şi cu mine, deşi acum n-o mai facem. Face murdărie poate; dar miroase foarte frumos şi, oricum, dezordinea lui Zozie pare mai logică decât ideea oricui de curăţenie.

Zozie mai scosese o sticlă de grenadină de undeva din fundul geamantanului, aşa că am petrecut la parter, cu tort şi îngheţată pentru Rosette şi, până să ajungem la culcare, se făcuse aproape miezul nopţii. Rosette adormise pe un sac, iar maman curăţa vasele. M-am uitat atunci la Zozie, Zozie cu părul ei lung şi brăţara ei cu amulete, cu ochii arzând ca lumina zânelor şi a fost de parcă aş fi văzut-o iar

pe maman, dar ca atunci când stăteam în Lansquenet, pe vremea când era încă Vianne Rocher.

— Deci ce părere ai despre căsuţa mea de Advent?

Aceasta e noua vitrină, ştii tu, care înlocuieşte pantofii de acadea. Este o casă şi la început am crezut că este o creşă, ca în Place du Tertre, cu pruncul Isus şi magii şi familia şi prietenii Săi. Dar, de fapt, este mult mai frumos. Este o căsuţă magică într-o pădure fermecată, exact ca în poveşti. Şi în fiecare zi va fi o scenă diferită deschizându-se în spatele uneia dintre uşi. Astăzi este Pied Piper, iar povestea se desfăşoară mai mult în afara casei, cu şoricei din zahăr în locul şobolanilor, coloraţi în roz şi alb şi verde, iar Piper este făcut din cârlige de rufe din lemn, cu părul vopsit în roşu şi cu un băţ de chibrit în mână în locul flautului, conducând şoriceii spre un râu făcut din mătase...

Şi în interiorul casei este primarul din Hamelin, cel care n-a vrut să-l plătească pe Piper, privind pe fereastra dormitorului. Şi el este o păpuşă făcută din cârlige, desigur, îmbrăcat într-o cămaşă de noapte făcută dintr-o batistă şi o bonetă din hârtie pe cap, cu figura desenată cu o cariocă şi gura căscată de uimire.

Şi nu ştiu de ce, dar Pied Piper îmi aminteşte cumva de Roux, cu părul lui roşu şi hainele neîngrijite, iar primarul bătrân şi lacom mă face să mă gândesc la Thierry şi nu mă pot opri să nu-mi imaginez că, la fel ca Nativitatea din Place du Tertre, nu e doar o imagine dintr-o vitrină, ci că înseamnă ceva mai mult...

— Îmi place grozav, i-am spus.

— Speram că o să-ţi placă.

De pe sacul ei, Rosette fornăie uşor în somn şi se întinde să-şi tragă pătura, care alunecase pe covor. Zozie a luat-o şi a pus-o pe copil. S-a oprit o clipă şi a atins părul lui Rosette.

Atunci mi-a trecut un gând straniu prin cap. Mai mult de

atât - o inspiraţie. Cred că era casa Adventului, dar eu mă gândeam la Nativitate şi la felul în care toată lumea vine în acelaşi timp la grajd - animalele şi magii şi păstorii şi îngerii şi steaua - fără ca cineva să-i fi chemat sau aşa ceva, de parcă ar fi fost invitaţi acolo prin magie...

Eram gata să-i spun atunci lui Zozie. Dar aveam timp să-mi pun gândurile în ordine; să fiu sigură că nu eram gata să fac ceva stupid. Înţelegeţi că şi eu îmi aminteam ceva. Ceva care se întâmplase cu foarte mult timp înainte, pe vremea când eram încă diferite. Ceva care are legătură cu Rosette, poate. Biata Rosette, care ţipa ca o mâţă şi care părea să nu mănânce niciodată nimic, iar uneori nici măcar nu mai respira, fără niciun motiv, timp de câteva secunde, uneori minute...

Copilul. Leagănul. Animalele...

Îngerii şi magii...

Dar ce este un mag, de fapt? Şi de ce cred că am mai văzut unul cândva?

6

(Zozie)

Marţi, 4 decembrie

Între timp, mai aveam de-a face cu Roux. Planurile mele pentru el nu implicau contactul cu Vianne, dar aveam nevoie ca el să fie prin apropiere şi aşa, după cum trebuia, la cinci şi jumătate, am coborât pe Rue de la Croix şi l-am aşteptat să iasă.

Se făcuse aproape şase când a ieşit. Taxiul lui Thierry sosise deja - el stă la un hotel drăguţ în timp ce se lucrează la apartament – dar Thierry nu părăsise încă apartamentul şi am fost în stare să urmăresc dintr-un loc discret din colţ cum Roux aştepta cu mâinile în buzunare şi gulerul ridicat ca să-l apere de ploaie.

Thierry se mândrise întotdeauna că este un om lipsit de pretenţii; un bărbat adevărat, căruia nu-i este ruşine să-şi murdărească mâinile şi care n-ar putea să facă pe altcineva să se simtă inferior din cauză că nu avea bani sau o poziţie socială înaltă. Asta-i fals, desigur. Thierry este un snob de cea mai rea clasă – doar că nu-şi dă seama, asta-i tot. Dar se vede după cum se poartă: în felul în care-i spune întotdeauna lui Laurent *mon pote*; iar acum îmi dădeam seama din modul nonşalant în care se uita pe îndelete la apartament, verificând, reglând alarma, apoi întorcându-se spre Roux cu o privire surprinsă - de parcă ar fi vrut să spună, ah, da, am uitat...

O sută de euro pe zi, m-am gândit. Nu e o sumă prea generoasă. Dar Roux a dat doar din umeri - mişcare care-l înfurie întotdeauna rău pe Thierry şi-l face să vrea să-l facă pe Roux să reacţioneze. Spre deosebire de el, Roux, este foarte rece, un jet de gaz reglat la volumul cel mai mic. Dar am observat că-şi ţine ochii aplecaţi, de parcă s-ar teme că ar putea dezvălui ceva.

— Pot să-ţi dau un cec? spune Thierry.

Frumos spus, îmi zic eu. Desigur, ştie că Roux nu are cont în bancă, că nu plăteşte impozite şi că Roux ar putea chiar să nu fie numele lui adevărat.

— Sau preferi bani lichizi? zice el.

Roux a dat iar din umeri.

— Oricum, a spus. Mai bine renunţă la salariul pe o zi decât să-l lase pe Thierry să câştige un punct.

Thierry a zâmbit larg.

— Foarte bine, îţi dau un cec, a zis. Nu prea am bani la mine azi. Nu te deranjează?

Culorile lui Roux s-au aprins, dar el a continuat să tacă.

— Pe ce nume să-l scriu?

— Lasă-l în alb.

Încă zâmbind, Thierry a scris cecul pe îndelete, apoi i l-a dat lui Roux şi i-a făcut cu ochiul, vesel.

— Ne vedem iar mâine la aceeaşi oră, atunci. Doar dacă nu te-ai săturat.

Roux a dat din cap.

— Bine, atunci. La opt şi jumătate. Să nu întârzii.

Şi apoi a plecat cu taxiul lui, lăsându-l pe Roux cu cecul lui inutil, aparent prea pierdut în gânduri ca să mă observe când m-am apropiat.

— Roux, l-am strigat eu.

— Vianne? A întors capul şi mi-a zâmbit luminos. Ah, tu erai. S-a întristat.

— Mă cheamă Zozie. L-am privit. Şi tu ai putea să

încerci să fii mai amabil.

— Poftim?

— Vreau să spun că cel puţin ai putea să te prefaci că te bucuri că mă vezi.

— Oh. Scuză-mă. Părea ruşinat.

— Deci cum merge slujba?

— Nu e rău, a spus el.

Am zâmbit.

— Ei, hai, i-am zis eu. Hai să căutăm un loc uscat în care să vorbim. Unde stai?

Mi-a spus numele unei străduţe din spatele lui Rue de Clichy - exact locul la care mă aşteptam.

— Hai acolo. Nu am mult timp.

Ştiam locul – era ieftin şi ponosit, dar primeau bani gheaţă, ceea ce conta mult pentru Roux. Nu exista cheie la uşa din faţă, ci doar un interfon cu un cod. L-am urmărit – 825436 – profilul lui luminat de culoarea portocalie a lămpilor de pe stradă. A se păstra pentru o utilizare ulterioară. Codurile de toate felurile sunt utile, mi-am zis eu.

Am intrat. I-am văzut camera. Interior întunecat; o carpetă puţin lipicioasă sub picioarele mele; o celulă pătrată de culoarea gumei de mestecat veche cu un singur pat şi nimic altceva; fără niciun geam; doar un radiator și un tapet urât pe pereţi.

— Ei bine? a zis Roux.

— Încearcă astea, i-am spus eu. Am scos o cutie împachetă frumos din haină şi i-am dat-o. Eu le fac. Din partea casei.

— Mulţumesc, a zis el, acru şi a aruncat pachetul pe pat fără să se mai uite la el.

Iar m-am supărat.

O trufă, m-am gândit eu, e chiar aşa de mult de cerut? Simbolurile de pe cutie erau puternice (folosisem cercul roşu al Doamnei Lună Însângerată, seducătoarea, Devoratorul de Inimi), doar o singură îmbucătură din ce era înăuntru l-ar fi făcut mult mai maleabil...

— Deci când pot să sun? a întrebat Roux, nerăbdător.

M-am aşezat pe pat.

— E complicat, am început eu. Ai luat-o prin surprindere, să ştii. Apărând aşa cum ai apărut – din senin, mai ales când este cu altcineva.

Acum a râs – un sunet amar.

— Ah, da. Tresset. Domnul Mare şi Tare.

— Nu te îngrijora. Încasez eu cecul pentru tine.

M-a privit.

— Ştiai asta?

— Îl ştiu pe Thierry. Este genul de om care nu poate nici măcar să strângă mâna altcuiva fără să vadă câte oase poate să-i rupă. Şi este gelos pe tine.

— Gelos?

— Desigur.

A rânjit, părând de-a dreptul amuzat.

— Pentru că eu am totul, nu? Banii, frumuseţea, casa la ţară...

— Ai mai mult, i-am spus eu.

— Ce?

— Ea te iubeşte, Roux.

O clipă a tăcut. Nici măcar nu s-a uitat la mine, dar puteam să-mi dau seama după tensiunea din corpul lui şi strălucirea culorilor lui – de la albastru-roşiatic la roşu de neon – că-l tulburasem.

— Ţi-a spus ea? a zis el în cele din urmă.

— Nu, nu chiar. Dar ştiu că este adevărat.

Lângă chiuvetă era un pahar Pyrex. L-a umplut cu apă şi l-a băut dintr-o înghiţitură, a răsuflat adânc şi l-a umplut iar.

— Deci, dacă aşa simte, a zis el, de ce se mărită cu Le Tresset?

Am zâmbit şi am ridicat cutiuţa, pe care cercul roşu al Doamnei Lună Însângerată avea o faţă aprinsă ca o lampă de carnaval.

— Eşti sigur că nu vrei ciocolată?

Nerăbdător, a dat din cap.

— Bine, am spus eu. Atunci spune-mi doar atât. Când m-ai văzut prima oară, mi-ai zis Vianne. De ce?

— Ţi-am mai spus. Semănai cu ea. Ei, cel puţin – aşa cum era ea.

— Era?

— Acum e diferită, a zis el. Părul, hainele...

— Aşa este, am spus eu. E influenţa lui Thierry. Moare să fie la comandă; nebun de gelos; toate să se facă după voia lui. La început a fost grozav. A ajutat-o cu fetiţele. I-a dat cadouri, cadouri scumpe. Apoi a început presiunea. Acum îi spune cu ce să se îmbrace, cum să se poarte, chiar şi cum să-şi crească fetele. Desigur, nu ajută faptul că el este proprietarul ei şi poate oricând s-o dea afară.

Roux s-a încruntat şi mi-am dat seama că, în sfârşit, atinsesem o coardă sensibilă. Puteam vedea îndoiala în culorile lui şi, mai promiţător, prima floare a mâniei.

— Şi de ce nu mi-a spus? De ce nu mi-a scris?

— Poate se temea, am zis eu.

— Se temea? De el?

— Poate, am spus eu.

Acum vedeam că se gândeşte din greu, ţinea capul aplecat, ochii strânşi de concentrare. Dintr-un motiv straniu, nu are încredere în mine; totuşi îmi dau seama că va muşca momeala. De dragul ei, de dragul lui Vianne Rocher.

— O să mă duc s-o văd. Să vorbesc cu ea...

— Asta ar fi o mare greşeală.

— De ce?

— Încă nu vrea să te vadă. Trebuie să-i dai timp. Nu poţi să apari din senin şi să aştepţi ca ea să aleagă imediat.

Ochii lui mi-au spus exact ceea ce dorea.

Mi-am pus mâna pe braţul lui.

— Fii atent, am zis eu, voi vorbi cu ea. Voi încerca s-o

fac să vadă lucrurile în felul tău. Dar gata cu vizitele, scrisorile, telefoanele. Ai încredere în mine.

— De ce aş avea?

Ei, ştiusem că nu va fi uşor dar devenea deja ridicol. Mi-am permis să vorbesc iritată.

— De ce? Pentru că sunt prietena ei şi îmi pasă ce se întâmplă cu fetiţele. Şi dacă eşti în stare să nu te mai gândeşti la sentimentele tale rănite un minut, îţi vei da seama de ce are nevoie de timp ca să se gândească. Adică, unde ai fost în aceşti patru ani? Şi de unde ştie ea că nu vei dispărea din nou? Thierry nu este perfect, desigur, dar este aici, este de încredere ceea ce nu se prea poate spune despre tine.

Unii oameni reacţionează mai bine la asprime decât la farmec. Roux este evident unul dintre aceştia, pentru că a fost mult mai civilizat ca de obicei.

— Da, îmi dau seama, a zis el. Îmi pare rău, Zozie.

— Deci vei proceda cum ţi-am zis? Altfel, nu are rost să te ajut.

A încuviinţat.

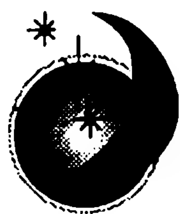
— Vorbeşti serios?

— Da.

Am oftat. Partea grea se terminase.

Păcat, totuşi, m-am gândi eu. În ciuda tuturor lucrurilor, mi se părea atrăgător. Dar pentru fiecare favoare acordată de zei, trebuie să se ofere un sacrificiu. Şi, desigur, la sfârşitul lunii, voi solicita o favoare semnificativă...

7

(Anouk)

Miercuri, 5 decembrie

Suze s-a întors azi, purtând o pălărie în locul eşarfei şi încercând să recupereze timpul pierdut. Bot în bot cu Chantal la prânz şi după aceea doar văicăreli şi unde e prietenul tău şi jocurile acelea tâmpite cu Annie Ciudata.

Nu că m-ar mai distra astea acum. Nu sunt doar pe jumătate meschine: sunt meschine tot timpul, cu Sandrine şi Chantal povestindu-le tuturor de vizita de la confiserie de săptămâna trecută, care, după ele, semăna cu o amestecătură între un depozit hippy şi o curte de gunoi şi râzând întruna de orice.

Şi, ca să fie şi mai nasol, Jean-Loup a fost bolnav, iar eu am rămas *Aia* de una singură. Nu că mi-ar fi păsat, desigur. Dar nu e drept; am muncit aşa de greu, maman şi Zozie şi Rosette şi cu mine – iar acum, Chantal şi Co. ne fac să părem nişte ratate.

De obicei nu mi-ar fi păsat. Dar toate merg mult mai bine, cu Zozie mutându-se la noi şi cu afacerile care merg atât de bine şi cu confiseria plină de clienţi în fiecare zi şi Roux, care a apărut aşa, din senin...

Dar au trecut patru zile şi el nu a mai apărut. Nu pot să nu mă gândesc la el când sunt la şcoală şi să mă întreb unde-şi ţine barca sau dacă ne-a minţit şi de fapt doarme sub un pod, undeva sau în vreo casă veche şi pustie, aşa cum a făcut în

Lansquenet după ce monsieur Muscat i-a ars barca.

Şi la lecţii nu mă puteam concentra; iar domnul Gestin ţipa la mine că visam cu ochii deschişi şi Chantal şi Co. chicoteau, iar eu nu-l aveam nici măcar pe Jean-Loup cu care să discut.

Pe urmă a devenit şi mai rău; pentru că, după şcoală când stăteam la coadă lângă Claude Meunier şi Mathilde Chagrin, Danielle a venit la mine cu expresia ei de milă falsă la care recurge de atâtea ori şi mi-a zis:

— E adevărat că sora ta e retardată?

Chantal şi Suze stăteau prin apropiere cu figuri de pocheriste, vedeam în culorile lor totuşi cum încercau să mă enerveze; şi erau gata-gata să râdă, aproape explodau...

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Vocea mea era plată. Nimeni nu ştie despre Rosette – sau aşa am crezut până azi. Pe urmă mi-am adus aminte de ziua în care, cu Suze, mă jucam cu Rosette în confiserie...

— Aşa am auzit, a spus Danielle. Sora ta e retardată. Ştie toată lumea.

Ei, ce să mai vorbim de Cei Mai Buni Prieteni, m-am gândit eu. Şi pandantivul roz, emailat şi promisiunea că nu va spune niciodată, pe cuvântul meu, să mor dacă nu...

M-am uitat urât la Suze, cu pălărioara ei roz-aprins (roşcatele n-ar trebui să poarte roz-aprins).

— Unii ar trebui să-şi vadă de treaba lor am zis eu, suficient de tare ca să audă toţi.

Danielle a rânjit.

— Înseamnă că e adevărat, a spus ea şi culorile i s-au aprins lacome, ca nişte cărbuni aprinşi în curent.

M-am enervat şi eu.

— Să nu îndrăzneşti, i-am spus eu, mânioasă. Dacă mai zice cineva o vorbă...

— Sigur că e adevărat, a zis Suze. Adică are vreo patru ani, sau cam aşa ceva şi nici nu vorbeşte încă şi nici nu

ştie să mănânce ca lumea. Mama spune că, oricum, e o handicapată.

— Nu, nu este, am spus eu, liniştită.

— Ba da, este. E o retardată urâtă, exact ca tine.

Suze s-a mulţumit să râdă. Chantal i s-a alăturat. După aceea s-au apucat să fredoneze – retardata, retardata – iar eu am văzut-o pe Mathilde Chagrin holbându-se la mine cu ochii ei deschişi la culoare, speriaţi, şi brusc...

BAM!

Nu prea ştiu ce s-a întâmplat apoi. A fost repede, ca o pisică adormită care sare brusc scuipând şi zgâriind într-o clipă. Ştiu că-mi încrucişasem degetele spre ea, la fel ca Zozie în salonul de ceai. Nu prea ştiu ce am vrut să fac, dar am simţit cum îmi zboară din mână, aşa, cumva, de parcă aruncasem ceva, o pietricică, sau un disc rotitor, sau ceva care arde.

Oricum, a mers repede: am auzit-o pe Suzanne ţipând, apoi, brusc, şi-a tras repede pălărioara roz-aprins de pe cap.

— Au! Au!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Chantal.

— Mă mănâncă! s-a văitat Suze. Se scărpina furioasă pe cap; iar eu vedeam pete roz de piele sub ce mai rămăsese din părul ei.

— Doamne, mă mănâncă!

Mi s-a făcut rău deodată, eram slabă şi îngreţoşată, la fel cum mă simţisem în noaptea cealaltă cu Zozie. Dar nu-mi părea rău; eram agitată, aşa cum eşti când se întâmplă ceva rău şi e din vina ta, dar nu ştie nimeni.

— Ce s-a întâmplat? zicea Chantal.

— Nu ştiu! a spus Suzanne.

Danielle părea fals îngrijorată, aşa ca atunci când mă întrebase dacă Rosette e retardată, iar Sandrine scotea mici chiţăieli – de simpatie sau de excitare, nu mi-am dat seama.

Pe urmă, Chantal a început să se scarpine în cap.

— A-ai p-păduchi, Chantal? a întrebat Claude Meunier.

Cei din spatele cozii au început să râdă.

Pe urmă şi Danielle a făcut la fel.

Parcă un nor de praf de scărpinat căzuse peste toate trei. Praf de scărpinat sau ceva mai rău. Chantal a părut supărată, apoi speriată. Suzanne aproape făcea o criză de isterie Şi, pentru o clipă, m-am simţit atât de bine...

Dar mi-am amintit ceva de când eram mică. O zi la mare; bălăcindu-mă în costumul de baie; maman cu o carte pe nisip. Un băiat care mă stropea cu apă şi mă făcea să mă usture ochii. Când a trecut pe lângă mine am aruncat o piatră – una mică; o pietricică – crezând că n-o să-l nimeresc.

A fost doar un accident...

Băiatul ţipând, ţinându-se de cap. Maman alergând spre mine, exasperată. Sentimentul de şoc – un accident...

Imaginile unui pahar spart; un genunchi zgâriat; un câine vagabond chelălăind sub autobuz.

Astea sunt accidente, Nanou.

Încet, m-am dat înapoi. Nu ştiam dacă să râd sau să plâng. Era nostim – nostim aşa cum ceva oribil poate să fie nostim. Dar tot mă simţeam bine, într-un fel oribil...

— Ce naiba e şi asta? a ţipat Chantal.

Orice ar fi fost, era puternic, m-am gândit eu. Nici măcar praful de scărpinat nu ar fi acţionat atât de dramatic. Dar nu-mi dădeam seama ce era. Era prea multă lume în faţă şi coada se transformase într-o mulţime, fiecare dorind să vadă ce se întâmplase.

Eu n-am încercat. Ştiam.

Brusc, am simţit nevoia s-o văd pe Zozie. Ea ar fi ştiut ce să facă, mi-am zis eu şi nu m-ar fi bătut la cap. N-am vrut să aştept autobuzul, aşa că am luat metroul şi am fugit tot drumul din Place de Clichy. Când am intrat, de abia mai puteam respira; maman era în bucătărie şi-i pregătea gustarea lui Rosette şi aş fi putut să jur că Zozie a ştiut chiar înainte să spun un cuvânt.

— Ce s-a întâmplat, Nanou?

M-am uitat la ea. Purta blugi şi pantofii ei de acadea, care păreau mai roşii şi mai înalţi şi mai strălucitori ca niciodată cu tocurile ei platformă lucioase. M-am simţit mai bine văzându-i şi m-am prăbuşit într-unul dintre scaunele leopard-roz, oftând uşurată.

— Ciocolată?

— Nu, mulţumesc.

Mi-a turnat o coca-cola.

— Chiar aşa de rău? a zis ea, urmărindu-mă cum beau totul dintr-o înghiţitură, atât de repede încât mi-au ieşit bulele pe nas.

— Hai, mai bea una şi spune-mi ce s-a întâmplat.

I-am spus, dar suficient de încet ca maman să nu audă. M-am oprit de două ori, o dată când Nico a venit cu Alice şi încă o dată când Laurent a intrat să bea o cafea şi a rămas jumătate de oră plângându-se de munca grea de la P'tit Pinson şi cât de complicat, era să găseşti un instalator în această perioadă şi de problema imigranţilor şi de toate lucrurile de care se plânge Laurent de obicei.

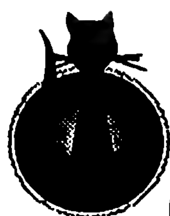
Până ce a plecat, a venit vremea să închidem confiseria şi ca maman să gătească. Zozie a stins lumina din confiserie ca să pot vedea casa Nativităţii. Pied Piper dispăruse şi era înlocuit de un cor de îngeri din ciocolată care cântau în zăpada din zahăr. Ce frumos era, m-am gândit eu. Dar casa rămâne tot un mister. Uşile închise, perdelele trase; doar o luminiţă în pod.

— Pot să mă uit înăuntru? am spus.

— Poate mâine, mi-a răspuns Zozie. De ce nu vii la mine în cameră? Acolo putem termina discuţia.

Am urmat-o încet în sus pe scări. Pe fiecare treaptă îngustă din faţa mea, pantofii de acadea făceau tac-tac-tac pe tocurile lor fabuloase, ca cineva care bate la uşă, cerându-mi, implorându-mă, să-l las să intre.

8

(Zozie)

Joi, 6 decembrie

În această dimineaţă, a treia la rând, ceaţa atârnă ca o pânză de corabie peste Montmartre. Promite zăpadă într-o zi sau două; dar acum tăcerea este stranie, înghiţind zgomotele obişnuite ale traficului şi paşii pietonilor pe aleile de afară. Poate acum o sută de ani, fantome în fracuri bântuiau prin ceaţă...

Sau s-ar putea să fie dimineaţa ultimei mele zile la şcoală, ziua emancipării mele de la St Michael's-on-the-Green, ziua în care mi-am dat seama prima oară că acea viaţă – acele vieţi – nu sunt altceva decât scrisori moarte purtate de vânt, pentru a fi strânse, arse sau aruncate atunci când e cazul.

Vei afla şi tu destul de repede, Anouk. O ştiu mai bine decât tine; există un potenţial complex pentru mânie şi ură în spatele acestei faţade de fată cuminte, tot aşa cum era şi în Fata de pe Vremuri – fata care am fost eu cu atâţia ani în urmă.

Dar orice are nevoie de un catalizator. Uneori este ceva insignifiant; o pană; o mişcare a degetelor. Unele *piñatas* sunt mai tari decât altele. Dar fiecare are un punct de rezistenţă; iar cutia, odată deschisă, nu mai poate fi închisă.

Al meu a fost un băiat. Îl chema Scott McKenzie. Avea şaptesprezece ani; blond, atletic, fără pată. Era nou la St Michael's-on-the-Green; altfel şi-ar fi dat seama de la început şi ar fi evitat-o pe Fata de pe Vremuri în favoarea altei

candidate mai demne de atenţia lui.

Dar m-a ales pe mine – cel puţin pentru un timp – şi aşa a pornit totul. Nu a fost un început foarte original, cu toate că s-a terminat în flăcări, aşa cum se întâmplă cu astfel de lucruri. Aveam şaisprezece ani şi, cu ajutorul Sistemului meu, mă creasem singură. Poate eram puţin ştearsă – urmarea atâtor ani în care fusesem considerată ciudată. Însă aveam potenţial, chiar şi atunci. Eram ambiţioasă, refractară, drăguţ de îngâmfată. Metodele mele erau mai curând practice decât oculte. Cunoşteam bine otrăvurile şi ierburile; ştiam cum să produc dureri de stomac celor care mă supărau şi în curând am aflat că puţin praf de scărpinat în şosetele unui coleg sau nişte ulei de chilli într-o sticluţă de mascara aveau un efect mai rapid şi mai dramatic decât incantaţiile.

Iar Scott era uşor de atras. Adolescenţii, chiar şi cei mai străluciţi sunt o treime creier şi două treimi testosteron, iar reţeta mea – un amestec de flatare, farmec, sex, pulque şi doze mici dintr-un praf de ciupercă ce putea fi obţinut doar de câteva persoane din clientela mamei mele – l-au făcut imediat sclavul meu.

Nu mă înţelegeţi greşit. Nu l-am iubit niciodată pe Scott. Poate, uneori – dar nu destul. Dar Anouk nu trebuie să ştie asta; nici detaliile sordide ale întâmplărilor de la St Michael's-on-the-Green. I-am oferit o versiune simplă, curată; am făcut-o să râdă; i-am dat o pictură a lui Scott McKenzie care l-ar fi aruncat pe David al lui Michelangelo în umbră. Apoi i-am spus restul într-un limbaj pe care-l înţelege: graffitti, bârfe; ciudă şi murdărie.

Mizerii nesemnificative – la început, cel puţin. Haine furate, cărţi rupte, lacăte forţate, bârfe împrăştiate. Eram obişnuită cu astea, desigur. Mii de supărări pe care nu mă deranjam să mă răzbun. Apoi, eram aproape îndrăgostită; şi era o plăcere vicioasă în a şti că, pentru prima oară, celelalte fete mă invidiau: se uitau la mine, se mirau ce naiba găsea de admirat un băiat ca Scott McKenzie la Fata care Eram.

Am creat o poveste minunată pentru Anouk. I-am descris lista cu micile răzbunări – suficient de răutăcioase ca să ne facă să semănăm, dar nevinovate, ca să-i cruţ inima ei sensibilă. Adevărul e mai puţin atrăgător, dar aşa este adevărul întotdeauna.

— E vina lor, i-am spus lui Anouk. Le-ai dat ceea ce meritau. Nu a fost vina ta.

Eram încă palidă.

— Dacă maman ar şti...

— Nu-i spune, i-am zis eu. Şi, în afară de asta, care e problema? Nu e ca şi cum ai fi rănit pe cineva. Deşi, am adăugat eu, uitându-mă gânditoare, dacă nu înveţi să-ţi foloseşti talentele, atunci, poate, într-o zi, din greşeală...

— Maman spune că e doar un joc. Că nu e adevărat. Că totul este doar imaginaţia mea care-mi joacă feste.

M-am uitat la ea.

— Crezi că e adevărat?

A bombănit ceva, fără să se uite la mine, ci la pantofii mei.

— Nanou, i-am zis.

— Maman nu minte.

— Toată lumea minte.

— Chiar şi tu?

Am rânjit.

— Eu nu sunt oricine. Nu-i aşa, Nanou? Mi-am împins piciorul în unghi drept făcând să strălucească tocul roşu cu bijuterii. Mi-am imaginat cum se vedea în ochii ei, o mică reflexie de rubine şi aur. Nu te îngrijora, Nanou. Ştiu cum te simţi. Ai nevoie doar de un Sistem, asta e tot.

— Un Sistem? a spus ea.

Şi acum mi-a povestit, mai întâi ezitând, dar apoi cu o dorinţă care mi-a încălzit inima. Au avut şi ele Sistemul lor odată, mi-am dat seama: o colecţie amestecată de poveşti, trucuri şi farmece; pungi de leacuri care să îndepărteze spiritele; cântece care să liniştească vântul iernii şi să le

împiedice să le arunce de acolo.

— Dar de ce vântul v-ar fi aruncat de acolo?

Anouk a dat din umeri.

— Aşa face.

— Şi ce cântec aveaţi?

Mi l-a cântat. E un cântec vechi – un cântec de dragoste, cred – plin de dorinţă, puţin trist. Vianne îl mai cântă – o aud uneori când vorbeşte cu Rosette sau munceşte în bucătărie.

V'là l'bon vent, v'là l'joli vent,
V'là l'bon vent, ma mie m'apelle ...

— Da, înţeleg, am spus eu. Şi acum te temi că vei stârni vântul.

A încuviinţat, încet.

— E o prostie. Ştiu.

— Nu, nu este, am zis eu. Oamenii au crezut în el sute de ani. În folclorul englezesc, vrăjitoarele stârneau vântul pieptănându-şi părul. Aborigenii cred că zeul vântului, Bara, este ţinut captiv jumătate de an de zeul cel rău al vântului, Mamariga şi în fiecare an trebuie să cânte ca să-l elibereze. Iar aztecii... I-am zâmbit. Ei cunosc puterea vântului, a cărui răsuflare mişcă soarele şi alungă ploaia. Ehecatl îl cheamă şi îl adorau cu ciocolată.

— Dar – nu făceau şi sacrificii umane?

— N-o facem toţi, fiecare în felul său?

Sacrificii umane. O frază atât de semnificativă. Dar nu asta a făcut şi Vianne sacrificându-şi copiii graşilor zei ai mulţumirii? Dorinţa cere un sacrificiu – aztecii o ştiau; şi mayaşii. Ei cunoşteau teribila lăcomie a zeilor; lăcomia lor pentru sânge şi moarte. Şi înţelegeau mai bine lumea, am putea spune, decât pioşii de la Sacré-Coeur, marele balon cu aer cald din vârful Butte. Dar scoateţi crema de pe tort, şi înăuntru veţi găsi acelaşi centru întunecat, amar.

Pentru că nu este fiecare piatră din Sacré-Coeur construită pe frica de moarte? Iar icoanele cu Hristos care-şi expune inima diferă mult de imaginile inimilor tăiate din victimele sacrificiilor?

Şi nu este ritualul Comuniunii, în care se împarte sângele şi carnea lui Hristos mai puţin crud sau sinistru decât acestea?

Anouk mă privea, cu ochii mari.

— Ehecatl a fost cel care a dat omenirii abilitatea de a iubi, am spus eu. El este cel care a suflat viaţa în lume. Vântul era important pentru azteci; mai mult decât ploaia chiar şi mai important decât soarele. Pentru că vântul înseamnă schimbare; şi fără schimbare, lumea va muri.

A încuviinţat ca eleva strălucită care era şi eu am simţit o ciudată afecţiune pentru ea, o tandreţe – periculos de maternă...

Oh, nu sunt în pericol să-mi pierd capul. Dar îmi place să fiu cu Anouk; să o învăţ, să-i spun vechile poveşti. Îmi amintesc cât de excitată am fost în acea primă excursie în Mexico City; culorile; soarele; măştile; cântecele; sentimentul că mă aflu, în sfârşit, acasă...

— Ai auzit fraza – vântul schimbării?

A încuviinţat din nou.

— Ei bine, asta suntem noi. Oamenii ca noi. Oamenii care pot stârni vântul.

— Dar nu e greşit?

— Nu întotdeauna, i-am zis eu. Există vânturi bune şi vânturi rele. Trebui doar să alegi ce vrei, asta e totul. Şi să faci ceea ce vrei. E simplu. Poţi să fii lovită sau poţi să te aperi. Poţi călări vântul ca un vultur, Nanou – sau îl poţi lăsa să te alunge.

O vreme nu a spus nimic, ci a stat foarte liniştită, uitându-se la piciorul meu. În cele din urmă şi-a ridicat capul.

— Cum de ştii toate astea? a zis ea.

Am zâmbit.

— Născută într-o librărie, crescută de o vrăjitoare.

— Şi mă vei învăţa cum să călăresc vântul?

— Sigur că da. Dacă asta vrei.

Linişte şi iar mi-a privit piciorul. O mărgea de lumină a sclipit pe toc şi s-a împrăştiat în prisme pe pereţi.

— Vrei să-i încerci?

S-a uitat în sus.

— Crezi că-mi vin?

Mi-am ascuns un zâmbet.

— Încearcă-i şi vei vedea.

— O, uau. Oh, uau! Ce poate să fie mai grozav de atât?

Împleticindu-se ca un pui de girafă pe tocuri; ochii strălucitori; mâinile întinse ca ale unui orb şi rânjind, fără să observe semnul Doamnei Lune Însângerate zgâriat cu creionul pe talpă...

— Îţi plac?

A încuviinţat, zâmbind, brusc timidă.

— Îi iubesc, a spus ea. Sunt pantofi de acadea.

Pantofi de acadea. Asta m-a făcut să zâmbesc. Dar fraza e corectă.

— Deci sunt preferaţii tăi, nu-i aşa? am spus eu.

A încuviinţat iar, cu ochii ca stelele.

— Ei, poţi să-i iei, dacă vrei.

— Să-i iau? Adică să-i păstrez?

— De ce nu? i-am zis.

O clipă a rămas fără grai. Şi-a ridicat piciorul într-un mod care, în acelaşi timp, reuşea să aibă o stângăcie de adolescent şi o frumuseţe care-ţi rupea inima şi mi-a zâmbit de aproape mi-a stat inima în loc.

Brusc, a părut amărâtă.

— Maman nu o să mă lase niciodată să port aceşti...

— Maman nu trebuie să ştie.

Anouk îşi admira încă piciorul; urmărea cum lumina se reflecta din tocurile roşii pe podea. Cred că şi atunci îmi cunoştea preţul; dar farmecul acestor pantofi era prea mare ca să reziste. Pantofi care te pot purta oriunde; pantofi care te pot face să te îndrăgosteşti; pantofi care te pot transforma în altcineva...

— Şi nu se va întâmpla nimic rău? a întrebat ea.

— Nanou, am zis eu, sunt doar nişte pantofi.

9

(Vianne)

Joi, 6 decembrie

Thierry a muncit din greu săptămâna asta, atât de greu încât abia am apucat să vorbesc cu el; între munca noastră la confiserie şi reamenajarea casei, n-am mai avut timp deloc. M-a sunat azi să-mi spună despre aranjarea parchetului (vreau stejar alb sau întunecat?), mi-a spus să nu dau pe acolo. Locul e vraişte, mi-a zis el. Var peste tot; jumătate din podea scoasă. Oricum, mi-a spus, vrea să fie perfectă când o voi vedea.

N-am îndrăznit să-l întreb de Roux, desigur, cu toate că ştiam de la Zozie că e acolo. În primele cinci zile de când a apărut aşa, pe neaşteptate, iar până acum nu s-a mai întors. Asta m-a surprins niţel – cu toate că n-ar fi trebuit. Mi-am spus că e mai bine aşa; că dacă l-aș revedea, totul ar fi mai dificil. Dar nenorocirea s-a produs. I-am văzut figura. Şi afară aud clinchetele clopoţeilor, de parcă vântul ar porni din nou...

— Poate ar trebui să trec pe acolo, am zis eu, pe un ton calm care nu a păcălit pe nimeni. Mi se pare ciudat să nu-l văd deloc şi...

Zozie a dat din umeri.

— Desigur – dacă vrei să fie concediat.

Concediat?

— Ei, pfui a pus ea, nerăbdătoare. Nu ştiu dacă ai observat, Yanne, dar cred că Thierry e puţin gelos pe Roux deja şi,

dacă începi să te duci pe acolo, va face o scenă şi, înainte să-ţi dai seama...

Avea dreptate, ca de obicei, m-am gândit eu. Poţi să ai încredere în Zozie că ţi-o va spune. Dar cred că am părut puţin dezamăgită, pentru că a rânjit şi m-a luat cu mâna pe după umeri.

— Uite, dacă vrei, mă duc eu să-l văd pe Roux. O să-i spun că poate veni pe aici ori de câte ori vrea. La naiba, pot să-i duc şi sendvişuri dacă vrei.

Am râs de exuberanţa ei.

— Nu cred că e necesar.

— Nu te îngrijora. Toate se vor rezolva.

— Încep să cred că poate aşa va fi.

Madame Luzeron a venit azi, în drum spre cimitir, cu potaia ei pufoasă, de culoarea piersicii. A cumpărat, ca de obicei, trei trufe cu rom, dar zilele astea pare mai puţin distantă; e mai înclinată să stea la o masă; să guste o cană de mocha şi o felie din checul meu în trei culori. Rămâne, dar nu prea vorbeşte, cu toate că-i place să se uite la Rosette desenând sub galantar sau uitându-se la una dintre cărţile ei cu poveşti.

Astăzi se uita la casa Nativitaţii, deschisă acum ca să se vadă tabloul dinăuntru. Scena de astăzi este în hol, cu oaspeţii venind la poartă şi gazda, îmbrăcată de sărbătoare, poftindu-i înăuntru.

— Este foarte original, a spus madame Luzeron, apropiindu-se de fereastră. Toţi şoriceii aceia din ciocolată. Şi păpuşile...

— Deştept, nu? Annie le-a făcut.

Madame a sorbit din ciocolată.

— Poate are dreptate, a spus ea în cele din urmă. Nimic nu este mai trist decât o casă goală.

Păpuşile sunt făcute din cârlige din lemn frumos colorate şi îmbrăcate cu grijă. Le-a făcut destul de greu, iar eu mă recunosc în doamna casei. Cel puţin o recunosc pe Vianne

Rocher, cu rochia făcută dintr-o bucăţică de mătase roşie; cu părul ei lung şi negru – la cererea lui Annie – făcut chiar dintr-o şuviţă din părul meu, lipită şi legată cu o fundă.

— Unde este păpuşa ta? am întrebat-o mai târziu pe Anouk.

— Oh, n-am terminat-o încă. Dar o voi face a spus ea, privind atât de serioasă încât am zâmbit. Voi face câte o păpuşă pentru toţi. Şi până în Ajunul Crăciunului vor fi toate gata şi toate uşile casei vor fi deschise şi va fi o petrecere mare pentru toţi...

Ah, m-am gândit eu. Se potriveşte.

Pe 20 este ziua lui Rosette. Niciodată nu i-am aniversat-o. Un moment nepotrivit, aşa a fost întotdeauna, prea aproape de Crăciun şi nu prea departe de Les Laveuses. Anouk vorbeşte de aniversare în fiecare an, deşi lui Rosette nu pare să-i pese. Pentru Rosette toate zilele sunt magice şi o mână de nasturi sau o bucăţică mototolită de staniol sunt la fel de minunate ca cea mai grozavă jucărie.

— Putem să sărbătorim şi noi, maman?

— Oh, Anouk. Ştii că nu putem.

— De ce nu? a zis ea, încăpăţânată.

— Ei, ştii tu, suntem ocupate. Şi, oricum, dacă ne mutăm în Rue de la Croix...

— Pfui, a spus Anouk. Asta voiam să zic şi eu. N-ar trebui să plecăm aşa, fără să spunem adio. Ar trebui să dăm o petrecere în Ajunul Çrăciunului. Pentru ziua lui Rosette. Pentru prietenii noştri. Pentru că ştim că, atunci când ne vom muta la Thierry, totul va fi altfel şi va trebui să facem doar ce zice el şi...

— Nu e corect, Anouk, i-am spus.

— Dar e adevărat, nu?

— Poate, am zis.

O petrecere în Ajunul Crăciunului, m-am gândit. De parcă n-aş avea destul de făcut la chocolaterie în cel mai plin sezon al anului...

— Ei, te voi ajuta, desigur, a spus Anouk. Aş putea scrie invitaţiile şi aş planifica meniul şi aș aranja decoraţiile şi i-aş face

un tort lui Rosette. Ştii că-i place cel mai mult cel cu portocale şi ciocolată. I-am putea face un tort în forma unei maimuţe. Sau ar putea fi un bal mascat, cu toţi îmbrăcaţi ca animale. Şi am putea bea grenadină – şi coca şi ciocolată, bineînţeles.

Am râs.

— Te-ai gândit mult la asta, nu-i aşa?

S-a strâmbat.

— Ei, puţin.

Am oftat.

De ce nu? Poate e timpul.

— Bine, am zis. Putem face petrecerea.

Anouk a zâmbit şmechereşte.

— Grozav! Crezi că va ninge?

— S-ar putea.

— Şi ar putea lumea să vină mascată?

— Dacă vor vrea, Nanou.

— Şi am putea invita pe oricine vrem?

— Desigur.

— Chiar şi pe Roux?

Ar fi trebuit să-mi închipui.

— De ce nu? i-am zis. Dacă mai este pe aici.

Nu prea-i spusesem lui Anouk de Roux. Şi nu-i spusesem că lucrează pentru Thierry la câteva cvartale distanţă. Minciuna prin omisiune nu contează; dar sunt sigură că, dacă ar fi ştiut...

Noaptea trecută am citit iar cărţile. Nu ştiu de ce, dar le-am scos afară; încă miroseau ca mama. O fac rar – nu prea cred...

Dar iată-mă aici, amestecând cărţile cu experienţa dobândită în cursul anilor. Aşezându-le în modelul Arborelui Vieţii, care-i plăcea mamei; văzând imaginile trecându-mi prin faţa ochilor.

În afara confiseriei, clopoţeii de vânt sunt liniştiţi, dar aud chiar şi aşa: o rezonanţă ca a unui diapazon care îmi dă dureri de cap şi-mi face părul de pe braţe să mi se ridice.

Întorc cărţile, una câte una.

Figurile lor îmi sunt mai mult decât familiare.

Moartea; Amanţii, Spânzuratul; Schimbarea.

Nebunul; Magicianul; Turnul.

Amestec iar cărţile şi mai încerc o dată.

Iar, aceleaşi cărţi, în altă ordine, de parcă ceea ce mă urmăreşte s-a modificat subtil.

Magicianul; Turnul; Nebunul.

Nebunul are părul roşu şi cântă la flaut. Îmi aduce cumva aminte de Pied Piper cu pălăria lui cu pene şi haina peticită – privind cerul, nepăsându-i de pericolele de pe pământ. Oare el a deschis prăpastia de lângă picioarele lui ca o capcană pentru urmăritori? Sau va cădea neatent peste margine?

De abia am dormit în acea noapte. Vântul şi visurile au conspirat să mă trezească şi Rosette era neliniştită, mai puţin cooperantă decât în ultimele şase luni şi m-am chinuit trei ore ca s-o adorm. Nimic n-a mers: nici ciocolata fierbinte în cana ei specială; niciuna dintre jucăriile ei preferate; nici lampa de noapte în formă de maimuţă sau pătura ei specială (un dezastru de culoarea ovăzului care-i place ei); nici măcar cântecul de leagăn al mamei.

Mi s-a părut că e mai curând agitată decât supărată, văicărindu-se şi sughiţând de câte ori voiam să plec, dar în rest foarte fericită că eram amândouă treze.

Bebeluş, a făcut Rosette semnul.

— E noapte, Rosette. Culcă-te.

Vedem bebeluş, mi-a semnalat ea din nou.

— Nu putem acum. Poate mâine.

Afară, vântul scutura cercevelele. În casă, un şir de obiecte – un domino, un creion, o bucată de cretă, două animăluţe din plastic – căzute de pe cămin pe jos.

— Te rog, Rosette. Nu acum. Culcă-te, şi mâine vom vedea.

La două şi jumătate am reuşit în cele din urmă să mă culc, închizând uşa între noi şi întinzându-mă în patul meu dărăpănat.

Nu era chiar un pat dublu, dar era cam mare pentru un pat de o singură persoană şi era deja vechi când ne-am mutat, iar mişcarea aleatoare a arcurilor mă făcuse în multe nopţi să nu dorm. În noaptea aceasta era ca o orchestră, iar pe la cinci am renunţat deja să mai dorm şi am coborât să fac cafeaua.

Afară ploua; o ploaie solidă, grea, care inundase deja aleea şi care se scurgea exuberantă pe jgheaburi. Am cules o pătură care zăcea pe scară şi am dus-o, împreună cu cafeaua, în faţa confiseriei. Apoi m-am aşezat într-unul dintre fotoliile lui Zozie (mult mai confortabile decât cele de sus) şi, cu o singură lumină caldă, galbenă, filtrându-se din bucătărie prin uşa pe jumătate închisă, m-am încolăcit și am aşteptat să vină dimineaţa.

Cred că aţipisem – m-a trezit un zgomot. Era Anouk, în picioarele goale, în pijamaua ei în pătrăţele roşu cu albastru, cu o sclipire neclară la călcâie care putea fi doar Pantoufle. Observasem în ultimii ani că, deşi Pantoufle dispărea săptămâni întregi, uneori chiar luni în şir, este o prezenţă mai puternică şi mai persistentă noaptea. Cred că aşa trebuie să fie; toţi copiii se tem de întuneric. Anouk a venit la mine, s-a strecurat sub pătură şi s-a ghemuit lângă mine, cu părul pe fața mea şi picioarele ei reci ascunse sub genunchii mei, aşa cum făcea când era mult mai mică, în zilele în care toate erau simple.

— N-am putut să dorm. Tavanul curge.

Ah, da, uitasem. E o scurgere pe acoperiş pe care n-a reuşit nimeni s-o repare până acum. Asta e problema la clădirile vechi. Oricât ai munci la ele întotdeauna apare o problemă nouă: un pervaz stricat; un jgheab spart; carii în lemnărie; un olan spart. Cu toate că Thierry este generos, nu vreau să-i cer ajutorul prea des. E un nonsens, îmi dau seama, dar nu-mi place să-l rog.

— Mă gândeam la petrecere, a spus ea. Chiar trebuie să vină şi Thierry? Ştii că va strica totul.

Am oftat.

— Oh, te rog, nu acum. Entuziasmul violent al lui Anouk

mă amuză de obicei, dar nu la şase dimineaţa.

— Zău, maman, a zis ea. Nu putem să nu-l invităm de data aceasta?

— O să fie bine, i-am zis eu. Vei vedea. Mi-am dat seama că ăsta nu era chiar un răspuns, iar Anouk s-a fâţâit supărată, trăgându-şi pătura peste cap. Mirosea a vanilie şi levănţică şi aroma slabă, sălbatică a părului ei ciufulit, asprit în ultimii patru ani, ca o lână netunsă.

Părul lui Rosette este încă fin, de copil, ca săpunariţa şi filimica, subţiat la spate unde-şi odihneşte capul peste noapte. La patru ani tot pare mai mică decât este în realitate: mâinile şi picioarele ca nişte beţişoare, ochii prea mari pentru feţişoara ei mică. Pisicuţa mea, îi spuneam, pe vremea când mai era încă o glumă.

Pisicuţa mea. Spiriduşul meu.

Sub pătură, Anouk s-a mişcat iar, îngropându-şi faţa în umărul meu şi braţele la subsuoara mea.

— Eşti rece, am spus.

A dat din cap.

— Ce-ai zice de o cană cu ciocolată?

A dat din cap şi mai violent. M-am minunat iar cum astfel de lucruri îţi sfâşie inima – sărutul uitat, jucăria aruncată, povestea nedorită, privirea supărată acolo undeva ar fi fost un zâmbet...

Copiii sunt cuţite, spunea mama odată. Nu vor, dar te taie. Dar tot ne agăţăm de ei, nu-i aşa, ne prindem de ei până curge sânge. Copilul verii mele, devenită străină pe măsură ce trec anii, mi-am dat seama de câtă vreme nu m-a mai lăsat s-o ţin aşa şi mi-am dorit s-o ţin mai mult dar pendula spune şase şi un sfert...

— Du-te în patul meu, Nanou. E mai cald acolo şi tavanul nu curge.

— Şi Thierry? mă întreabă ea.

— Vom vorbi mai târziu, Nanou.

— Rosette nu vrea să vină.

— Cum de ştii asta?

Anouk dă din umeri.

— Ştiu.

Am oftat şi am sărutat-o pe creştet. Iar mirosul acela de vanilie sălbatică şi, odată cu el, ceva mai puternic şi mai adult, pe care în cele din urmă l-am identificat ca fiind de tămâie. Zozie o arde în camerele ei. Ştiu că Anouk stă mult acolo, vorbind şi încercându-i hainele. E bine pentru ea că are pe cineva ca Zozie; un adult – nu eu – în care să aibă încredere.

— Ar trebui să-i dai lui Thierry o şansă. Ştiu că nu e perfect, dar el chiar te place...

— Nici tu nu-l vrei în realitate, a spus ea. Nici măcar nu-i simţi lipsa când nu e aici. Nu eşti îndrăgostită.

— Nu începe cu astea, am spus eu, exasperată. Există mai multe feluri de a iubi. Eu te iubesc pe tine; şi o iubesc pe Rosette; şi doar pentru că ceea ce simt pentru Thierry e altfel, nu înseamnă că eu...

Dar Anouk nu mă mai asculta. A ieşit de sub pătură, eliberându-se din braţele mele. Ştiu despre ce e vorba, mi-am zis eu. Îi plăcea suficient Thierry înainte de întoarcerea lui Roux şi, când el este plecat...

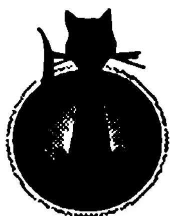
— Ştiu eu cum e mai bine. O fac pentru tine, Nanou.

Anouk a dat din umeri, exact ca Roux.

— Ai încredere. Va fi bine.

— Cum zici tu, a zis ea, şi a urcat scările.

10

(Zozie)

Vineri, 7 decembrie

Vai, dragă. Ce trist e când se întrerupe comunicaţia între o mamă şi fiica ei. Mai ales când e vorba de o pereche aşa de apropiată ca acestea două. Azi, Vianne era obosită; se vedea pe faţa ei. Nu cred că a dormit prea mult noaptea trecută. Prea obosită, oricum, ca să observe resentimentul din ochii fiicei sale sau modul în care se întoarce înspre mine ca s-o aprob.

Totuşi, pierderea lui Vianne poate deveni câştigul meu; şi acum, că sunt pe scenă, ca să zic aşa, îmi pot face influenţa simţită într-o sută de moduri discrete. Să începem cu talentele pe care Vianne le-a ascuns atât de inteligent: acele arme minunate ale voinţei şi dorinţei...

Până acum nu am descoperit de ce Anouk se teme să le folosească. S-a întâmplat ceva, în mod sigur; ceva pentru care se simte responsabilă. Dar armele sunt menite pentru a fi utilizate, Nanou. La bine sau la rău. Este alegerea ta.

Deocamdată îi lipseşte încrederea, dar am asigurat-o că nu poate fi nimic rău dacă face o lucrare sau două. Poate chiar să le utilizeze pentru binele celorlalţi – nu e chiar aşa, bineînţeles, dar îi voi putea vindeca lipsa de egoism mai târziu – şi atunci nu vor mai fi o noutate şi vom putea trece la lucrările esenţiale.

Deci, ce doreşti tu, Anouk?

Ce îţi doreşti cu adevărat?

Ei bine, desigur, toate acele lucruri pe care le vor copiii. Să fie bine la şcoală; să fie populară; să se răzbune pe duşmanii ei. Cu acestea ne putem descurca uşor şi, de aici, putem continua prin a lucra cu oamenii.

Este madame Luzeron, ca o păpuşă tristă de porţelan, cu figura ei palidă, pudrată şi mişcările ei bruşte, precise. Trebuie să cumpere mai multă ciocolată; trei trufe cu rom pe săptămână nu sunt suficiente ca să ne solicite atenţia.

Mai este şi Laurent, care vine în fiecare zi şi stă ore în şir ca să bea o singură ceaşcă. E mai supărător ca orice altceva. Prezența lui îi poate descuraja pe ceilalţi – mai ales pe Richard şi Mathurin, care altfel ar apărea în fiecare zi – şi fură bucăţi de zahăr din vas, umplându-şi buzunarele cu aerul cuiva care doreşte să obţină cât mai multe cu banii cheltuiţi.

Şi mai este şi Nick Grasul. Un client excelent, care cumpără până la şase cutii pe săptămână. Dar Anouk este îngrijorată pentru sănătatea lui; l-a observat mergând pe Butte şi este îngrijorată de efortul pe care-l depune ca să urce câteva trepte. N-ar trebui să fie aşa de gras, spune ea. Ar putea fi ajutat şi el?

Ei, eu şi voi ştim că nu ajungi prea departe dacă împlineşti dorinţe. Dar drumul către inima ei este întortocheat şi, dacă nu mă înşel, profitul s-ar putea să fie mai mic decât e cazul. Între timp, o las să se amuze – ca pe un pisoi care îşi ascute gheruţele pe un ghem de lână, pregătindu-se pentru primul şoarece.

Şi aşa încep studiile noastre. Lecţia Întâi, magia simpatetică.

Cu alte cuvinte, păpuşile.

Facem păpuşi din cârlige de lemn – e mai puţin murdar decât dacă am folosi lutul – şi ea le ţine, câte două în fiecare buzunar, aşteptând momentul să le încerce.

Păpuşa unu: madame Luzeron. Înaltă şi ţeapănă cu o rochie făcută dintr-o bucăţică de tafta legată cu o panglică

roşie. Părul e făcut din lână; pantofiori mici, negri şi un şal cenuşiu. Trăsăturile desenate cu marker – Nanou strâmbându-se în timp ce se concentrează ca să-i prindă bine expresia – există chiar şi o replică din lână a căţelului ei pufos, prins de centura lui madame cu un şnur de pipă. Merge; şi puţin din părul lui madame, adunat cu grijă de pe paltonul ei completează imediat păpuşa.

Păpuşa doi este chiar Anouk. Figurile pe care le face sunt foarte corecte: aceasta are chiar părul buclat al lui Anouk şi este îmbrăcată cu o rochiţă galbenă, cu Pantoufle făcut din lână gri, aşezat pe umărul ei.

Păpuşa trei este Thierry le Tresset, cu telefonul lui mobil.

Păpuşa patru este Vianne Rocher; îmbrăcată într-un sacou roşu strălucitor elegant, nu în negrul ei obişnuit. De fapt, am văzut-o îmbrăcată în roşu o singură dată. Dar în mintea lui Anouk, mama ei poartă roşu; culoarea vieţii şi a dragostei şi a magiei. Asta-i interesant. E ceva ce pot folosi. Dar poate mai târziu, când va veni momentul.

Între timp, am alte lucruri de făcut. Mai întâi chocolaterie; cu Crăciunul care se apropie cu paşi repezi, este timpul să ne adunăm acea clientelă; să vedem cine a fost bun şi cine a fost rău; să încercăm şi să gustăm stocul nostru de iarnă – şi poate să adăugăm câteva suplimente speciale de-ale noastre.

Ciocolata poate fi un intermediar pentru multe alte lucruri. Trufele noastre făcute manual – preferate, în continuare – sunt rostogolite într-un amestec de pudră de cacao, glazură de zahăr şi alte substanţe cu care mama n-ar fi fost de acord, dar care ne asigură că toţi clienţii noştri sunt nu numai mulţumiţi, ci şi învioraţi, energici şi dornici de mai mult. Astăzi am vândut treizeci şi şase de cutii de trufe şi avem comenzi pentru încă o duzină. La viteza asta, am putea ajunge să vindem o sută pe zi până la Crăciun.

Thierry a apărut azi pe la cinci să ne spună cât a progresat apartamentul. Părea uşor uimit de nivelul de activitate

din confiserie şi, aş spune, nu prea mulţumit.

— Parcă e o fabrică aici, a comentat el, uitându-se spre uşa bucătăriei, unde Vianne făcea *mendiants du roi* – fâşii groase de caise zaharisite, scufundate în ciocolată şi acoperite cu foi din aur comestibil – atât de frumoase încât parcă e păcat să le mănânci şi perfecte pentru acest sezon, desigur.

— Nu-şi ia niciodată liber?

Am zâmbit.

— Ştii, acum e vârful de activitate pentru Crăciun.

A mormăit.

— O să fiu foarte bucuros când se va termina. N-am avut de mult atâta treabă. Totuşi, va merita – presupunând că îl voi termina la timp...

Am văzut-o pe Anouk aruncându-i o privire în timp ce stătea la masă cu Rosette.

— Nu vă îngrijoraţi, a zis el. Promisiunea e promisiune. Va fi cel mai grozav Crăciun. Doar noi patru, în Rue de la Croix. Vom merge la Mesă la Sacré-Coeur. O să fie grozav, nu?

— Poate. Vocea ei era lipsită de expresie.

L-am văzut suprimându-şi un suspin. Cu Anouk e greu de lucrat uneori şi faţă de el e refractară. Poate din cauza lui Roux, încă absent, dar prezent tot timpul în mintea ei. Eu l-am văzut des, desigur, de două ori pe Butte, o dată traversând Place du Tertre, o dată urcând scările lângă funicular — mişcându-se repede şi cu o şapcă croşetată acoperindu-i părul, de parcă i-ar fi frică să nu fie recunoscut.

L-am mai întâlnit şi la pensiunea în care stă, pentru a-i verifica progresul, pentru a-l alimenta cu minciuni, a-i da cecurile şi pentru a mă asigura că e docil şi ascultător. A devenit cam nerăbdător acum, e de înţeles şi e oarecum rănit de faptul că Vianne nu s-a interesat încă de el. Plus că munceşte tot timpul pentru Thierry, începând de la opt dimineaţa şi adesea terminând târziu noaptea, iar când pleacă din Rue de la Croix

e uneori prea obosit că nici nu mai poate mânca, ci doar se întoarce la pensiune şi doarme ca mortul.

În ceea ce o priveşte pe Vianne, îi simt îngrijorarea – şi dezamăgirea, de asemenea. Nu a fost în Rue de la Croix. Nici Anouk nu are voie să se ducă acolo. Dacă Roux vrea să le vadă, va veni el, zice Vianne. Dacă nu – bine. E alegerea lui.

Thierry părea mai nerăbdător ca niciodată. A intrat în bucătărie, unde Vianne aşeza cu grijă *mendiantele* terminate pe o coală de pergament. Mi s-a părut că se furişa, în felul în care a închis uşa pe jumătate şi am observat că avea culorile mai strălucitoare ca de obicei, mărginite cu roşu şi purpuriu violent.

— De-abia te-am văzut săptămâna asta. A vorbit destul de tare; l-am auzit din faţa confiseriei. Vianne vorbeşte mai discret; un murmur care semăna poate a protest. Sunetul unei ciorovăieli. Râsul lui puternic. Hai. Un pupic. Mi-ai lipsit, Vianne.

Iar murmuratul şi vocea ei se aude mai tare.

— Thierry, fii atent. Ciocolatele...

Mi-am ascuns un zâmbet. Ţapul ăsta. E excitat, nu? Ei, asta nu mă surprinde. Faţada aceea cavalerească poate a păcălit-o pe Vianne, dar bărbaţii, ca şi câinii, sunt previzibili. Thierry le Tresset mai mult decât alţii. Sub aparenta lui încredere în sine, Thierry este foarte nesigur pe el şi sosirea lui Roux l-a speriat şi mai rău. A devenit teritorial, atât în Rue de la Croix, unde faptul că este şeful lui Roux îi oferă o putere stranie, nerecunoscută şi aici, în Le Rocher de Montmartre.

Am auzit slab vocea lui Vianne prin uşă.

— Thierry, te rog. Acum nu e momentul.

Între timp, Anouk asculta. Faţa ei nu arăta nimic, dar culorile îi străluceau. I-am zâmbit. Ea nu mi-a zâmbit. S-a uitat la uşă şi a făcut un mic semn de chemare cu degetele. Altcineva nu l-ar fi observat. S-ar putea ca nici ea să nu-şi fi dat seama că l-a făcut. Dar, în acelaşi moment, un curent

a părut că a prins uşa de la bucătărie şi a deschis-o larg, lovind-o de peretele văruit.

O întrerupere mică, dar a fost suficient. Am observat o izbucnire de supărare în culorile lui Thierry, un fel de uşurare la Vianne. Desigur, această nerăbdare îi este nouă; este obişnuită să-l vadă ca pe o figură părintească: de încredere; sigur, puţin plictisitor. Noul lui comportament posesiv este uşor copleşitor şi, pentru prima oară, simte nu alarmă, ci dezgust.

Torul e din cauza lui Roux, crede ea. Toate îndoielile ei vor pleca odată cu el. Dar acum, nesiguranţa o face nervoasă, imprevizibilă. Îl sărută pe Thierry pe gură – vina are culoarea verde a mării, în limbajul culorilor – şi îi oferă un zâmbet strălucitor.

— Mă voi revanşa, îi spune ea.

Cu două degete ale mâinii drepte, Anouk face un semn mic de izgonire.

De partea cealaltă a mesei, Rosette o urmăreşte, cu ochii sclipitori. Îi imită semnul – ptiu, ptiu, dispari – şi Thierry se loveşte pe ceafă, de parcă l-ar fi muşcat o insectă. Clopoţeii de vânt sună...

— Trebuie să plec.

Şi aşa şi face; neîndemânatic în paltonul lui mare, aproape se împiedică atunci când deschide uşa. Mâna lui Anouk e acum în buzunar unde-i ţine în siguranţă păpuşa. O scoate şi se duce la vitrină, unde o pune cu grijă în afara casei.

— Pa, Thierry, zice Anouk.

Rosette face semn cu degetele. Pa-pa.

Uşa se trânteşte. Copiii zâmbesc.

Curentul e chiar foarte mare astăzi.

11

(Zozie)

Sâmbătă, 8 decembrie

Ei, e un început. Balanţa se mişcă. Poate Nanou n-o vede, dar eu, da. Lucruri mici, benigne la început, dar care o vor face a mea foarte repede.

A stat la confiserie mai toată ziua, jucându-se cu Rosette, dând o mână de ajutor – şi aşteptând altă ocazie să-şi folosească păpuşile ei cele noi. A găsit-o cu madame Luzeron, care a apărut dimineaţa – deşi nu era ziua ei obişnuită – cu pufosul ei căţeluş în lesă.

— V-aţi întors aşa de repede? i-am zâmbit eu. Cred că facem ceva bun.

Am văzut că era cam trasă la faţă şi purta haina de cimitir, ceea ce înseamnă că fusese iar acolo. Poate era o zi specială, m-am gândit eu – o zi de naştere sau o altă aniversare – oricum, părea obosită şi fragilă, iar mâinile ei înmănuşate tremurau de frig.

— Luaţi loc, i-am sugerat eu. Vă aduc nişte ciocolată.

Madame a ezitat.

— Nu ar trebui, a zis.

Anouk mi-a aruncat o privire pe furiş şi am văzut-o scoţând păpuşa doamnei Luzeron, însemnată cu semnul seducător al Doamnei Lună Însângerată. Un dop de lut de modelat stă la bază şi o a doua madame Luzeron sau cel puţin dublura ei – stă în casa Nativităţii, privind lacul cu patinatori şi raţe din ciocolată.

Pentru o clipă a părut că nu observă; apoi s-a uitat curioasă – poate la copilul cu figura strălucitoare şi roz; poate la obiectul

din vitrină, acum lucind într-o lumină stranie.

Gura ei şi-a mai pierdut nuanţa dezaprobatoare.

— Ştiţi, aveam o casă de păpuşi când eram copil, a spus ea, uitându-se în vitrină.

— Zău? am zis eu, zâmbindu-i lui Anouk. Madame ne dă foarte rar informaţii.

Madame a luat o înghiţitură de ciocolată.

— Da. Era a bunicii şi, cu toate că ar fi trebuit să o capăt eu când a murit, n-am avut voie niciodată să mă joc cu ea.

— De ce nu? a întrebat Anouk, strângând mai tare căţeluşul din lână de rochiţa păpuşii.

— Oh, era prea valoroasă – un anticar mi-a oferit odată o sută de mii de franci pentru ea – şi, oricum, era o moştenire. Nu o jucărie.

— Deci nu v-aţi jucat niciodată cu ea. Asta nu e drept, a spus Anouk, punând cu grijă un şoricel verde din zahăr sub un copac din hârtie.

— Ei bine, eram tânără, a zis madame Luzeron. Aş fi putut s-o stric sau...

S-a oprit. M-am uitat şi am văzut-o cum îngheaţă.

— Ce ciudat, a spus ea. Nu m-am mai gândit la ea de mulţi ani. Şi când Robert a vrut să se joace cu ea...

Şi-a pus cana jos cu o mişcare bruscă, mecanică.

— Nu a fost corect, nu? a zis ea.

— Vă simţiţi bine, madame? o întreb eu. Faţa ei slabă era de culoarea zahărului, sculptată în riduri micuţe ca glazura de pe o prăjitură.

— Mă simt bine, mulţumesc. Vocea ei era rece.

— Aţi vrea o bucată de tort de ciocolată? Asta a fost Anouk, părând îngrijorată; întotdeauna vrea să ofere ceva. Madame o priveşte flămândă.

— Mulţumesc, draga mea. Aş vrea, zice.

Anouk i-a tăiat o porţie generoasă.

— Robert — era fiul dumneavoastră? a zis ea.

Madame a făcut semn că da.

— Câţi ani avea când a murit?

— Treisprezece, spune madame. Puţin mai mare ca tine, cred. Nu şi-au dat seama ce avea. Aşa un băiat sănătos – nici măcar nu l-am lăsat niciodată să mănânce dulciuri – şi apoi a murit brusc. N-aţi crede că e posibil, nu?

Anouk a dat din cap, cu ochii măriţi.

— Astăzi este aniversarea lui, a continuat ea. Opt decembrie, 1979. Mult înainte ca tu să te naşti. În acele zile mai puteai găsi teren în cimitirul vechi — dacă plăteai destul. Locuiesc aici de când mă ştiu. Familia mea are bani. Aş fi putut să-l las să se joace, dacă aş fi vrut, cu casa de păpuşi. Tu ai avut vreodată o casă de păpuşi?

Încă o dată, Anouk a dat din cap.

— O mai am încă, undeva, în pod. Am chiar şi păpuşile cu care a venit şi mobila aia mică. Toate făcute de mână din materiale naturale. Oglinzi veneţiene pe pereţi. Făcută înainte de Revoluţie. Mă întreb dacă a apucat vreodată un copil să se joace cu afurisita aia de casă.

Acum părea uşor îmbujorată, de parcă folosirea unui cuvânt urât îi adusese pe figură un fel de vioiciune.

— Poate ai putea tu să te joci cu ea.

Ochii lui Anouk s-au aprins.

— Uau!

— Mi-ar face plăcere, fetiţo. S-a încruntat. Ştii, nu cred că vă ştiu numele. Eu sunt Isabelle — şi căţeluşa este Salambô. Poţi s-o mângâi, dacă vrei. Nu muşcă.

Anouk s-a aplecat să mângâie căţelul, care s-a înviorat şi a lins-o cu entuziasm pe mâini.

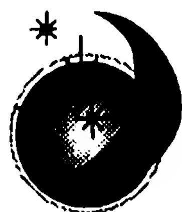
— Ce dulce e. Îmi plac câinii.

— Nu pot să cred că vin aici de atâţia ani şi nu v-am întrebat niciodată cum vă cheamă.

Anouk a zâmbit.

— Eu sunt Anouk, a spus ea. Şi aceasta este prietena mea bună, Zozie. Şi a continuat să se joace cu căţeluşa şi era atât de absorbită, încât nu şi-a dat seama că-i spusese doamnei Luzeron numele greşite sau că semnul Doamnei Lună Însângerată strălucea în casa Nativităţii, iluminând toată camera.

12

(Anouk))

Duminică, 9 decembrie

Meteorologul minţise, spusese că va fi zăpadă, vreme rece, dar tot ce-am avut până acum a fost ceaţă şi ploaie. Este mai bine în casa Nativităţii – acolo, cel puţin, este un Crăciun adevărat, afară e doar zăpadă şi gheaţă, ca într-o poveste, cu ţurţuri atârnând de acoperiş şi zăpadă proaspătă din zahăr peste lac. Câteva păpuşi patinează acolo, înfofolite cu paltoane şi căciuliţe şi câţiva copii (adică Rosette, Jean-Loup şi cu mine) construiesc un iglu din cuburi de gheaţă, în timp ce altcineva (de fapt e Nico) trage un pom de Crăciun până la casă într-o sanie făcută dintr-o cutie de chibrituri.

Am făcut o grămadă de păpuşi săptămâna asta. Le-am pus în jurul casei Nativităţii, unde toată lumea poate să le vadă fără să-şi dea seama pentru ce sunt acolo. E grozav să le faci, să ştiţi; poţi să le desenezi figurile cu un marker, iar Zozie mi-a adus o cutie cu fâşii de panglică şi cârpe pentru haine şi restul. Până acum îi am pe Nico, Alice, madame Luzeron, Rosette, Roux, Thierry, Jean-Loup, maman şi eu.

Unele nu sunt însă gata. Trebuie să le termini cu ceva care aparţine persoanei: câteva fire de păr; o unghie; sau ceva care au atins sau au purtat. Nu este uşor întotdeauna să obţii aşa ceva; şi pe urmă trebuie să le dai un nume şi un semn şi să le şopteşti un secret la ureche.

Cu unii, e uşor. Unele secrete sunt uşor de ghicit: madame Luzeron, care e atât de tristă din cauza fiului ei, chiar dacă a murit de mult; sau Nico, care vrea să slăbească, dar nu poate sau Alice care poate, dar n-ar trebui.

Iar numele şi simbolurile pe care le folosim – Zozie spune că sunt mexicane. Cred că ar putea fi orice, dar le folosim pe astea pentru că sunt interesante, şi simbolurile sunt uşor de amintit.

Dar sunt o mulţime de simboluri şi durează până le înveţi pe toate. Plus că nu-mi amintesc întotdeauna numele folosite — sunt atât de lungi şi de complicate şi, desigur, eu nu ştiu limba. Dar Zozie spune că e OK, atâta timp cât îmi amintesc ce înseamnă simbolurile. E Coceanul de Porumb, pentru noroc; Doi Iepuri, care fac vin din agave; Şarpele Acvilă, pentru putere; Şapte de Papagal, pentru succes; O Maimuţă, păcăliciul; Oglinda Fumurie, care-ţi arată ceea ce oamenii obişnuiţi nu văd întotdeauna; Doamna Fustă Verde, care are grijă de femei şi copii; Un Jaguar, pentru curaj şi ca să te protejeze de lucruri rele, şi Doamna Iepure din Lună – ăsta e semnul meu – pentru dragoste.

Fiecare are un semn special, spune ea. Semnul lui Zozie este Un Jaguar. Al mamei este Ehecatl, Vântul Schimbător. Cred că sunt ca totemurile pe care le aveam înainte de naşterea lui Rosette. Semnul lui Rosette, spune Zozie, este Tezcatlipoca, Maimuţa. Este un zeu răutăcios, dar puternic; şi îşi poate schimba forma cu oricare animal.

Îmi plac poveştile vechi pe care mi le spune Zozie. Dar uneori mă simt enervată. Ştiu că ea zice că nu facem nimic rău – dar dacă se înşeală? Dacă se întâmplă un Accident? Dacă folosesc semnul greşit şi fac să se întâmple ceva rău fără să vreau?

Râul. Vântul. Cei Buni.

Aceste cuvinte îmi tot vin în minte. Şi toate se leagă cumva de scena Nativităţii din Place du Tertre – îngerii şi

animalele şi magii – deşi tot nu m-am lămurit ce fac acolo. Uneori cred că aproape pot să înţeleg, dar nu suficient ca să fiu sigură, ca într-unul din acele vise care au sens până în clipa în care te trezeşti şi atunci se transformă în nimic.

Râul. Vântul. Cei buni...

Ce înseamnă asta? Cuvinte dintr-un vis. Dar tot mi-e frică, deşi nu îmi dau seama de ce. De ce ar trebui să mă tem? Poate de cei buni, cum sunt magii: oameni înţelepţi care aduc daruri. Pare corect, dar tot mi-e teamă că se va întâmpla ceva rău în curând. Ceva care e oarecum din vina mea...

Zozie spune că n-ar trebui să fiu îngrijorată. Nu putem răni pe cineva fără să vrem, zice ea. Iar eu nu vreau niciodată să fac rău cuiva – nici măcar lui Chantal, nici chiar lui Suze.

Noaptea trecută am făcut păpuşa lui Nico. A trebuit s-o căptuşesc ca să pară adevărată şi i-am făcut părul din umplutura maro care era în fotoliul vechi al lui Zozie, sus, în dormitor cu celelalte lucruri ale ei. Apoi trebuie să-i aloci un simbol – am ales Un Jaguar, pentru curaj – şi i-am şoptit secretul în ureche. Aşa că i-am spus: Nico, trebuie să te controlezi – ceea ce ar trebui să fie suficient, nu credeţi? – şi am pus-o în spatele uneia dintre uşile casei Nativităţii, aşteptând să apară şi el.

Şi mai e şi Alice, care e opusul lui. A trebuit s-o fac puţin mai grasă decât este în realitate, pentru că nu poţi să faci o păpuşă dintr-un cârlig chiar aşa de slabă. Am încercat să iau niţel lemn de pe margini şi a mers OK, până ce m-am tăiat cu briceagul, iar Zozie m-a bandajat. Pe urmă i-am făcut o rochiţă frumoasă dintr-o bucată de dantelă veche şi i-am şoptit, Alice nu eşti urâtă şi trebuie să mănânci mai mult şi i-am pus semnul peştelui al lui Chantico Talaz Iute şi am pus-o lângă Nico în casa Nativităţii.

Pe urmă mai e Thierry, înfăşurat în flanelă gri şi cu o bucată de zahăr colorată ca să semene cu telefonul lui mobil. Nu am reuşit să-i fac rost de păr, aşa că am luat o petală dintr-un trandafir pe care i-l dăduse lui maman şi

am sperat că va merge şi aşa. Desigur că nu voiam să i se întâmple nimic rău. Voiam doar să stea deoparte.

Aşa că i-am dat semnul O Maimuţă şi l-am pus în afara casei Nativităţii, îmbrăcat cu un palton şi o eşarfă (le-am făcut din pluş gri) în caz că i se face frig acolo.

Pe urmă, desigur, mai e şi Roux. Păpuşa lui nu e terminată pentru că am nevoie de un lucru de-al lui şi nu am ce să folosesc – nici măcar un fir – care să-i aparţină. Dar cred că l-am făcut să semene cu el, îmbrăcat în negru şi cu o chestie pufoasă, portocalie, lipită astfel încât să semene cu părul lui. I-am dat semnul Vântului Schimbător şi i-am şoptit, Roux, nu pleca – deşi, până acum, nu l-am văzut deloc.

Nu că ar conta. Ştiu unde este. Munceşte pentru Thierry pe Rue de la Croix. Nu ştiu de ce nu s-a întors sau de ce maman nu vrea să-l vadă şi nici măcar de ce Thierry îl urăşte atât de mult.

Am vorbit azi cu Zozie despre asta când stăteam ca de obicei în camera ei. Era şi Rosette acolo şi jucam un joc – un joc prost şi zgomotos, iar Rosette era încântată şi râdea în hohote, cu Zozie fiind un cal sălbatic şi Rosette călărind pe spinarea ei apoi brusc, fără niciun motiv, părul i s-a ridicat pe ceafă, m-am uitat în sus şi am văzut o maimuţă galbenă pe cămin, la fel de clar cum îl văd uneori pe Pantoufle.

— Zozie, am zis.

S-a uitat şi ea în sus. Nu a părut surprinsă deloc; se pare că o mai văzuse pe Bam şi mai înainte.

— Ai o surioară isteaţă foc, a spus ea, zâmbindu-i lui Rosette, care coborâse din spatele ei şi se juca cu ţechinii de pe o pernă. Nu semănaţi deloc, dar am impresia că aspectul nu e totul.

Am îmbrăţişat-o pe Rosette și i-am dat un pupic. Uneori îmi aminteşte de o păpuşă, sau de un iepuraş, atât de moale e.

— Păi nu avem acelaşi tată, i-am spus.

Zozie a zâmbit.

— Mi-am închipuit, a zis ea.

— Dar nu contează, am continuat eu. Maman spune că-ţi poţi alege familia.

— Zău?

Am încuviinţat.

— E mai bine aşa. Familia noastră putea fi oricine. Maman zice că nu e vorba doar despre naştere. Este vorba de ce simţi pentru ceilalţi.

— Deci – chiar şi eu aş putea fi familia?

Am zâmbit.

— Eşti deja.

A râs.

— Mătuşa cea rea. Care te corupe cu magie şi pantofi.

Ei bine, asta m-a făcut şi pe mine să râd. Rosette mi s-a alăturat. Şi, deasupra noastră, maimuţa galbenă dansa şi făcea ca tot ce e pe cămin să danseze – toţi pantofii lui Zozie, aliniaţi ca nişte bibelouri, dar mult mai grozavi – şi m-am gândit cât de natural mi se părea să fim toate trei, împreună. Şi m-am gândit cu vinovăţie la maman, care muncea jos când noi stăteam toate trei aici sus; uneori e uşor să uiţi că ea e acolo.

— Nu te-ai întrebat niciodată cine e tatăl lui Rosette? a spus Zozie brusc, uitându-se la mine.

Am dat din umeri. Nu avea niciun rost. Ne aveam una pe alta bineînţeles. Nu mai voiam pe altcineva...

— Doar că, probabil, îl cunoşti, a zis ea. Cred că aveai şase sau şapte ani pe atunci şi m-am întrebat... S-a uitat la brăţara ei, jucându-se cu amuleta de pe ea şi am avut impresia că voia să-mi spună ceva, ceva ce nu voia să-mi spună.

— Ce? am zis eu.

— Ei bine – uită-te la părul ei. A pus mâna pe părul lui Rosette care e de culoarea fructului de mango tăiat, foarte creţ şi moale. Uită-te la ochii ei. Ochii ei sunt de un verde-gri foarte palid, ca ai unei pisici şi rotunzi ca nişte penny.

Nu-ţi aminteşte de cineva?

M-am gândit puţin.

— Gândeşte-te, Nanou. Părul roşu, ochii verzi. Uneori e o catastrofă.

— Nu Roux? am zis eu şi am râs, dar brusc m-am simţit agitată şi mi-am dorit să nu-mi mai spună nimic.

— De ce nu? a întrebat Zozie.

— Ştiu eu.

Nu m-am gândit niciodată cine e tatăl lui Rosette. Cred că îmi închipuiam că de fapt nici n-a avut unul; că au adus-o spiriduşii, aşa cum ne povestea doamna cea bătrână.

Copil spiriduş. Copil special.

Adică nu e corect ce gândesc oamenii – că e proastă sau retardată sau bleagă. *Copil special*, spuneam noi. Special însemnând diferit. Lui maman nu-i place să fim diferite – dar Rosette este şi ce e aşa de rău în asta?

Thierry tot spune că o s-o ajute. Terapeut, logoped şi tot felul de specialişti – parcă ar exista un mod de a vindeca persoanele diferite pe care ar putea s-o ştie un specialist.

Dar nu există niciun tratament pentru persoanele diferite. Zozie m-a învăţat deja asta. Şi cum ar putea Roux să fie tatăl lui Rosette? Adică el n-a mai văzut-o niciodată. Nici măcar nu-i ştia numele...

— El nu poate să fie tatăl lui Rosette, am spus, cu toate că deja nu mai eram atât de sigură.

— Ei bine, atunci cine este? a spus ea.

— Habar n-am. Dar nu Roux, asta e totul.

— De ce nu?

— Pentru că ar fi stat cu noi, de aia. Nu ne-ar fi lăsat să plecăm.

— Ei, poate nu ştia, a zis ea. Poate mama ta nu i-a spus. De fapt, nici ţie nu ţi-a spus.

Atunci am început să plâng. O prostie, ştiam. Nu-mi place să plâng, dar cumva nu mă puteam opri. Era ca o

explozie în sinea mea şi nu-mi dădeam seama dacă acum îl uram pe Roux sau dacă-l iubeam mai mult...

— Şşt, Nanou. Zozie m-a îmbrăţişat. E OK.

Mi-am pus faţa pe umărul ei. Purta un sveter mare şi gros şi ţesătura mă apăsa pe obraz suficient de tare ca să lase urme. Nu era OK, am vrut să-i spun. Aşa zic adulţii când vor să nu ştie copiii lor adevărul; şi, de cele mai multe ori, este o minciună, Zozie.

Se pare că adulţii mint întruna.

Am suspinat tare. Cum poate Roux să fie tatăl lui Rosette? Ea nici măcar nu-l cunoaşte. Nu ştie că bea ciocolata fierbinte şi neagră, cu rom şi zahăr brun. Nu l-a văzut făcând o plasă pentru peşti din salcie sau un flaut sau o legătură de bambus şi nu ştie că el aude toate ciripiturile păsărilor de pe râu şi le poate imita că nici păsările nu-şi dau seama de diferenţă...

El e tatăl ei şi ea nici măcar nu ştie.

Nu e corect. Ar fi trebuit să fiu eu...

Dar acum simt că-mi amintesc altceva. O memorie – un sunet familiar – un miros îndepărtat. Acum se apropia, mişcându-se ca steaua din scena Nativităţii. Şi aproape îmi amintesc – doar că nu vreau. Am închis ochii. De-abia puteam să mă mişc. Am fost sigură deodată că, dacă m-aş fi mişcat chiar puţin, atunci totul s-ar fi năpustit asupra mea, ca o băutură spumoasă când cineva a scuturat sticla şi că, odată deschisă, nu va mai fi cale de întoarcere...

Am început să tremur.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Zozie.

Nu puteam să mă mişc. Nu puteam vorbi.

— De ce ţi-e frică, Nanou?

Puteam auzi amuletele de pe brăţara ei mişcându-se şi sunetul semăna cu cel al clopoţeilor de vânt de deasupra uşii.

— De Cei Buni, am şoptit eu.

— Ce înseamnă asta? Cei Buni? Puteam auzi teama

din vocea ei. Atunci şi-a pus mâinile pe umerii mei şi am simţit cât de mult ar fi vrut să ştie, tremura în ea ca o luminiţă într-un borcan.

— Nu te teme, Nanou, a zis ea. Spune-mi doar ce înseamnă, OK?

Cei Buni.

Magii.

Oamenii înţelepţi care aduc daruri.

Am scos sunetul pe care-l faci când încerci să te trezeşti dintr-un vis, dar nu poţi. Prea multe amintiri mă înconjurau, mă împingeau, toate dorind să fie văzute odată.

Acea căsuţă de pe malul Loirei.

Toţi păreau atât de amabili, atât de interesaţi.

Aduceau chiar şi daruri.

În acel moment mi-am deschis ochii brusc, foarte mult. Nu mă mai temeam. În cele din urmă îmi amintisem. Înţelegeam. Ştiam ce ne schimbase, ce ne făcuse să fugim, chiar şi de Roux; să ne facă să pretindem că suntem oameni obişnuiţi când, în inima noastră, ştiam că nu putea fi aşa.

— Ce s-a întâmplat, Nanou? a zis Zozie. Poţi să-mi spui acum?

— Cred că da, i-am răspuns.

— Atunci spune-mi, a zis ea, începând să zâmbească. Spune-mi totul.

PARTEA A ŞASEA

Cei Buni

1

(Vianne)

Luni, 10 decembrie

Şi acum vine în sfârşit vântul de decembrie, şuierând pe străzile înguste, jupuind frunzele uscate din copaci. Decembrie, fii tare, decembrie, disperare, după cum spunea mama. Şi din nou, acum, când se sfârşeşte anul, pare că s-a mai întors o pagină.

O pagină – o carte – poate vântul. Şi decembrie a fost întotdeauna o lună rea pentru noi. Ultima lună; zaţul anului; alunecând spre Crăciun cu fusta lui din beteală târâtă în noroi. Urmează partea moartă a anului; copacii sunt pe trei sferturi goi; lumina este ca un ziar ars şi toate fantomele ies să se joace ca nişte licurici pe cerul spectral...

Noi am venit odată cu vântul carnavalului. Vântul schimbării, al promisiunilor. Vântul vesel, vântul magic, transformându-i pe toţi în iepuraşi de martie, aruncând boboci şi fracuri şi pălării; gonind spre vară într-o frenezie exuberantă.

Anouk era un copil al acelui vânt. Un copil al verii; semnul ei – iepurele – nerăbdătoare, cu ochi strălucitori şi poznaşă.

Mama mea credea cu tărie în semne. Chiar mai mult decât un prieten invizibil, un semn dezvăluie inima secetă; spiritul; sufletul secret. Semnul meu era o pisică sau cel puţin aşa zicea ea – gândindu-se probabil la brăţăruşa aceea de copil

şi la micuţa amuletă din argint. Pisicile sunt secretoase de felul lor. Pisicile au personalitate multiplă. Pisicile fug atunci când bate vântul. Pisicile pot vedea lumea spiritelor şi pot să meargă pe linia dintre lumină şi întuneric.

Vântul a suflat mai tare şi noi am fugit. Mai ales din cauza lui Rosette, desigur. Mi-am dat seama de la început că sunt însărcinată şi, ca o pisică, am dus-o în secret departe de Lansquenet...

Dar când a venit decembrie, vântul s-a schimbat, ducând anul din lumină în întuneric. Când am fost gravidă cu Anouk nu am avut probleme. Copilul meu de vară a venit odată cu soarele, la ora patru şi un sfert într-o dimineaţă strălucitoare de iunie şi din momentul în care am văzut-o, am ştiu că este a mea şi doar a mea.

Dar Rosette a fost diferită de la început. Un bebeluş mic, moale, nervos, care nu voia să mănânce şi mă privea ca pe o străină. Spitalul era la periferia oraşului Rennes şi, când stăteam lângă Rosette, un preot a venit să mă sfătuiască şi s-a mirat că nu vreau să-mi botez fetiţa la spital.

Părea un om calm şi bun, dar, ca mulţi alţii de felul lui, cu vorbele lui obişnuite de liniştire şi ochii lui care vedeau lumea cealaltă, nu vedea nimic din aceasta. I-am spus litania obişnuită. Eram o văduvă, madame Rocher, plecată să stau cu rudele. Evident că nu a crezut; s-a uitat la Anouk suspicios şi la Rosette cu îngrijorare. Ar fi putut să nu trăiască, mi-a spus el serios; putea s-o lase să moară nebotezată?

Am trimis-o pe Anouk la o pensiune din apropiere, iar eu mi-am revenit încet, păzind-o pe Rosette. Eram într-un sătuc - numit Les Laveuses, pe Loire. Acolo am fugit de amabilul preot bătrân pe când puterile lui Rosette scădeau, iar cererile lui deveneau tot mai insistente.

Deoarece bunătatea poate omorî la fel de uşor ca şi cruzimea, iar preotul – al cărui nume era Père Leblanc – începuse să se intereseze de rudele pe care aş fi putut să

le am în acea regiune și care ar putea avea grijă de fata mea mai mare, la ce şcoală învățase şi de soarta imaginarului domn Rocher – cercetări care, nu mă îndoiam, l-ar fi condus până la urmă la adevăr.

Aşa că într-o dimineaţă am luat-o pe Rosette şi am plecat cu un taxi la Les Laveuses. Pensiunea era ieftină şi banală; o singură cameră cu un cămin şi un pat cu o saltea care ajungea aproape de podea. Rosette încă nu prea voia să mănânce şi vocea ei era un mieunat plângăcios, care inspira milă şi părea un ecou al şuieratului vântului. Şi mai rău, uneori i se oprea respiraţia, cinci sau zece secunde odată, apoi repornea cu un sughiţ şi un pufăit de parcă fetiţa se hotărâse – chiar dacă numai pe moment – să se întoarcă pe tărâmul celor vii.

Am mai rămas la pensiune două zile. Apoi, când se apropia Anul Nou, a venit zăpada; a acoperit copacii negri şi bancurile de nisip de pe malul Loirei cu zahăr amar. Am căutat alt loc să stau şi am găsit un apartament deasupra unei mici crêperie condusă de un cuplu de vârstnici, Paul şi Framboise.

— Nu e prea mare, dar e călduros, a spus Framboise – o doamnă mândră cu ochii negri ca murele . Mi-aţi face un serviciu, urmărind casa. Noi închidem iarna – nu sunt turişti – aşa că nu trebuie să te temi că ne vei sta în drum. M-a privit cu atenţie. Copilaşul acela, a zis ea. Miaună ca o pisică.

Am încuviinţat.

— Hm. A mirosit. Ar trebui să te asiguri.

— Ce-a vrut să zică? l-am întrebat pe Paul mai târziu, când ne arăta apartamentul de două camere.

Paul, un bătrân cumsecade, care vorbea rar, s-a uitat la mine şi a dat din umeri.

— E superstiţioasă, a zis el în cele din urmă. Ca mulţi de pe aici. N-o pune la inimă. Are intenţii bune.

Eram prea obosită să mai investighez. Dar, după ce ne-am aranjat şi Rosette a început să mănânce puţin – deşi

era în continuare agitată şi nu prea dormea – am întrebat-o pe Framboise ce-a vrut să zică.

— Se spune că un copil-pisică înseamnă ghinion, a spus Framboise care venise să cureţe bucătăria, cu toate că nu prea era nevoie.

Am zâmbit. Vorbea ca Armande, prietenul meu din Lansquenet.

— Copil-pisică? am întrebat-o.

— Hm. A zis Framboise. Am auzit de ei, dar n-am văzut niciunul până acum. Tata spunea că spiriduşii vin uneori noaptea şi pun o pisică în locul copilului. Dar copilul-pisică nu mănâncă. Copilul-pisică plânge tot timpul. Şi, dacă cineva îl supără, atunci spiriduşii îl pedepsesc.

Şi-a îngustat ameninţătoare ochii, apoi, brusc, a zâmbit.

— Desigur, e doar o poveste. Dar ar trebui s-o duci la un doctor. Copilul-pisică nu arată prea bine.

Asta era cel puţin adevărat. Dar eu nu m-am simţit niciodată în largul meu în prezența doctorilor şi a preoţilor şi am ezitat s-o ascult pe bătrână. Au mai trecut trei zile, cu Rosette mieunând şi sufocându-se tot timpul aşa că, până la urmă, am trecut peste încăpățânarea mea şi m-am dus la doctorul de lângă Angers.

Doctorul a examinat-o pe Rosette cu atenţie. Are nevoie de analize a spus el în cele din urmă. Dar ţipătul acela îl făcea să fie aproape sigur. E o problemă genetică, a zis el, numită de obicei cri-du-chat din cauza zgomotului asemănător cu un mieunat. Nu este fatală, dar este incurabilă; şi, cu astfel de simptome apărute la o vârstă atât de mică, doctorul a dorit să fie sigur.

— Deci este un copil-pisică, a spus Anouk.

Părea s-o încânte faptul că Rosette este diferită. Fusese copil unic multă vreme; şi acum, la şapte ani, părea uneori ciudat de adultă. Având grijă de Rosette, rugând-o să bea din biberon; cântându-i; legănând-o în scaunul pe care-l

adusese Paul de la ferma lor veche.

— Copil-pisică, o alinta ea, legănând scaunul. Copil-pisică legănat în copac. Şi Rosette părea să-i răspundă. Plânsul se oprea – cel puţin uneori. Se mai îngrăşase. Dormea până la trei – patru ore pe noapte. Anouk zicea că este din cauza aerului din Les Laveuses şi punea farfurioare cu lapte şi zahăr pentru spiriduşi, în cazul în care aceştia ar fi venit să vadă ce mai făcea Rosette.

Nu m-am mai întors la doctorul din Angers. Alte analize nu o vor însănătoşi pe Rosette. Dar am avut grijă de ea şi eu şi Anouk; am spălat-o cu ierburi; i-am cântat; i-am masat membrele subţiri ca nişte beţişoare cu levănţică şi iarba-mâţei şi i-am dat lapte cu o pipetă (nu voia să ia în gură suzeta biberonului).

Copilul-spiriduş, îi spunea Anouk. Era, desigur, drăgălaşă; atât de delicată, cu un căpşor frumos şi ochi depărtaţi şi bărbie ascuţită.

— Chiar seamănă cu o pisică, a spus Anouk. Aşa zice Pantoufle. Nu-i aşa, Pantoufle?

Ah, da. Pantoufle. La început am crezut că acesta va dispărea de îndată ce va apărea o surioară de care să aibă grijă Anouk. Vântul tot mai sufla peste Loire şi apropierea Crăciunului, ca şi miezul verii, este timpul schimbărilor; o vreme neplăcută pentru călători.

Dar, la sosirea lui Rosette, Pantoufle a părut să devină mai puternic. Mi-am dat seama că acum îl vedeam din ce în ce mai clar; stând lângă leagănul copilului; urmărind-o cu ochii lui negri în timp ce Anouk o legăna şi îi vorbea şi îi cânta ca s-o liniştească:

V'là l'bon vent, v'là l'joli vent

— Biata Rosette nu are niciun animal, a spus Anouk când stăteam împreună lângă foc. Poate de aia plânge întruna. Poate ar trebui să chemăm unul. Să aibă grijă de el, la fel cum Pantoufle are grijă de mine.

Am zâmbit. Dar ea se grăbea; şi ar fi trebuit să-mi dau seama că, dacă nu mă ocup eu de problema aceasta, se va ocupa ea. Aşa că i-am promis că vom încerca. Doar de data aceasta, voi juca. Şi fusesem atât de cuminţi în ultimele şase luni; fără cărţi, fără farmece, fără ritualuri. Îmi lipseau; şi la fel şi lui Anouk. Ce rău ar fi putut să facă un singur joc?

Locuiam în Les Laveuses de aproape o săptămână şi lucrurile mergeau din ce în ce mai bine pentru noi. Ne făcusem deja prieteni în sat; îmi plăceau foarte mult Framboise şi Paul. Ne simţeam bine în apartamentul de peste crêperie. Cu naşterea lui Rosette, cam pierdusem Crăciunul, dar se apropia Anul Nou, plin de promisiunea unor noi începuturi. Aerul era încă rece, dar era curat şi aspru, iar cerul era de un albastru vibrant, pătrunzător. Rosette continua să mă îngrijoreze; dar, încetul cu încetul îi învăţasem obiceiurile şi, cu ajutorul pipetei, eram în stare s-o hrănim.

Apoi père Leblanc ne-a prins din urmă. A venit cu o femeie despre care spunea că este soră medicală, dar ale cărei întrebări, pe care mi le-a repetat Anouk, m-a făcut să bănuiesc că lucra pentru asistenţa socială. Eram plecată când au venit – Paul mă dusese la Angers să iau nişte scutece şi lapte pentru Rosette – dar Anouk era acolo şi Rosette era în leagănul ei, sus. Ne aduseseră un coş cu mâncare şi au fost atât de amabili şi de interesaţi – întrebând de mine, implicând că am fi fost prieteni – că încrezătoarea mea Anouk, în nevinovăţia ei, le spusese mai mult decât era cazul.

Le-a spus despre Lansquenet-sous-Tannes şi despre călătoriile noastre pe Garonne cu ţiganii râului. Le povestise despre confiserie şi despre festivalul pe care-l organizasem. Le spusese despre Crăciun şi Saturnalia, şi Bătrânul Rege şi Sfântul Rege şi despre cele două vânturi care împart anul. Când şi-au arătat interesul în punguţele talisman roşii pentru noroc atârnate deasupra uşii

şi farfurioarele cu pâine şi sare de pe trepte, le-a povestit despre spiriduşi şi zeii mărunţi şi animalele-totem şi ritualurile la lumina lumânărilor şi desenarea lunii şi cântecul vântului şi cărţile de tarot şi copiii-pisică...

— *Copii-pisică?*

— Ah, da, a replicat copilul meu de vară. Rosette este un copil-pisică, de aceea îi place laptele. Şi de aceea miaună ca o pisică noaptea. Dar nu-i nimic. Are doar nevoie de un totem. Îl aşteptăm să apară.

Pot doar să-mi imaginez ce au înţeles din astea. Bineînţeles, el nu avea nicio autoritate. I-a spus că va fi în siguranţă cu el; că va avea grijă de ea în timpul investigaţiei. Chiar ar fi putut s-o ia cu el dacă n-ar fi fost Framboise, care venise să vadă ce face Rosette şi i-a găsit în bucătărie, cu Anouk, aproape înlăcrimată şi cu preotul şi femeia vorbindu-i demn, explicându-i că ştiau că se teme, că nu era singură, că sute de alţi copii erau ca ea şi că putea fi salvată dacă avea încredere în ei...

Ei bine, Framboise a terminat cu circul acela. I-a dat pe amândoi afară, răstindu-se, a făcut ceai pentru Anouk şi lapte pentru Rosette. Mai era acolo când Paul m-a adus acasă; şi mi-a povestit de vizita femeii şi a preotului.

— Oamenii ăştia nu vor să-şi vadă de treaba lor, a spus ea, dispreţuitoare, în timp ce-şi bea ceaiul. Caută diavoli pe sub pat. Le-am spus – tot ce aveţi de făcut este s-o priviţi în faţă. A arătat spre Anouk care acum se juca liniştită cu Pantoufle. Arată ca figura unui copil în pericol? Vi se pare că e speriată?

I-am fost recunoscătoare, desigur. Dar ştiam în sinea mea că ei se vor întoarce. Poate cu hârtii oficiale de data aceasta; vreun soi de mandat care să le permită să caute şi să interogheze. Ştiam că père Leblanc nu va renunţa; că, dacă va avea ocazia, acest om amabil, bine intenţionat, periculos – sau altcineva ca el – mă va urmări până la capătul pământului.

— Plecăm mâine, am spus eu în cele din urmă.

Anouk s-a văicărit în semn de protest.

— Nu! Nu iarăşi!

— Trebuie, Nanou. Oamenii aceştia...

— De ce noi? De ce întotdeauna doar noi? De ce nu-i zboară acum vântul pe ei?

M-am uitat la Rosette, adormită în pătuţul ei. La Framboise, cu faţa ei încreţită ca un măr de iarnă; la Paul, care ascultase într-o tăcere care spunea mai mult decât nişte simple cuvinte. Şi atunci o sclipire mi-a atras atenţia; ceva care putea fi o umbră sau energie statică sau un cărbune rătăcit din foc.

— Vântul s-a pornit, a spus Paul, cu urechea lângă cămin. Nu m-aş mira dac-ar veni o furtună.

Desigur, acum auzeam şi eu: ultimul asalt al vântului de decembrie. Decembrie, disperare. În noapte i-am auzit glasul, puternic, văicărindu-se şi râzând. Rosette a fost neliniştită toată noaptea, iar eu am dormit cu grijă în timp ce vântul bătea în rafale şi zgâlţâia olanele de pe acoperiş şi scutura geamurile.

La ora patru, am auzit o mişcare în camera lui Anouk. Rosette se trezise. M-am dus să văd. Şi am găsit-o pe Anouk stând pe jos într-un cerc prost desenat cu cretă galbenă. Lângă patul ei ardea o lumânare şi alta era lângă leagănul lui Rosette şi în lumina galbenă, caldă, părea îmbujorată.

— Am aranjat, maman, a spus ea, cu ochii strălucitori. Nu mai trebuie să plecăm.

M-am aşezat pe jos, lângă ea.

— Cum? am întrebat-o.

— I-am spus vântului că rămânem aici. I-am zis să ia pe altcineva în locul nostru.

— Nu e chiar aşa de uşor, Nanou, am spus eu.

— Ba da, a zis Anouk. Şi există altcineva. Mi-a zâmbit atât de dulce că mi s-a rupt inima. Nu poţi să-l vezi? Mi-a arătat ceva în colţul camerei.

M-am încruntat. Nu era nimic acolo. Ei, aproape nimic. O lucire fugitivă – o sclipire a lumânării pe perete – o umbră, ceva care semăna cu nişte ochi, cu o coadă...

— Nu văd nimic, Nanou.

— E al lui Rosette. L-a adus vântul.

— Ah, înţeleg. Am zâmbit. Uneori imaginaţia lui Anouk este atât de molipsitoare încât mă prinde şi pe mine şi văd lucruri care nu pot fi acolo.

Rosette şi-a întins mâinile şi a mieunat.

— Este o maimuţă, a zis Anouk. Îl cheamă Bamboozle.

Am râs.

— Nu ştiu cum îţi trec astfel de lucruri prin cap. Totuşi nu mă simţeam în largul meu. Ştii că e doar un joc, da?

— Oh, nu, e adevărat, a zâmbit Anouk. Uită-te, maman, Rosette îl vede şi ea.

Dimineaţa s-a oprit şi vântul. Un vânt rău, o tornadă, spuneau localnicii, care dărâmase copacii şi hambarele. Ziarele l-au numit o tragedie şi povesteau cum, în ajunul Anului Nou, o ramură dintr-un pom căzuse pe o maşină care trecea prin sat în după-masa aceea. Atât şoferul cât şi pasagerul fuseseră omorâţi – iar unul dintre ei era un preot din Rennes.

Un act al Domnului, l-au numit ziarele.

Anouk şi cu mine ştiam altceva.

A fost doar un Accident, am repetat eu când ea se trezea plângând noapte după noapte în micul nostru apartament de pe Boulevard de la Chapelle. Anouk, aceste lucruri nu sunt adevărate, i-am zis eu. Se mai întâmplă şi Accidente. Asta e fost totul.

Pe măsură ce trecea anul, a început să mă creadă. Coşmarurile s-au oprit. Părea din nou fericită. Dar tot mai era ceva în ochii ei – o schimbare a copilului verii care era – ceva mai bătrân, mai înţelept, mai ciudat. Şi acum Rosette – copilul iernii mele – se comporta din ce în ce mai

mult ca Anouk, închisă în mica ei lume proprie, refuzând să crească precum alţi copii; nu vorbea, nu mergea, dar ne urmărea cu ochii aceia de animal...

Era vina noastră? Logica îmi spunea că nu. Dar se pare că logica are şi ea limitele ei. Iar acum s-a întors vântul. Şi dacă nu-i ascultăm chemarea, atunci pe cine va alege în locul nostru?

Nu există copaci pe Butte de Montmartre. Pentru asta, cel puţin sunt recunoscătoare. Dar vântul de decembrie miroase a moarte şi nicio cantitate de tămâie nu-i poate îndulci neagra sa seducţie. Decembrie a fost întotdeauna timpul întunericului; al spiritelor sfinte şi păcătoase; al focurilor aprinse, sfidând moartea luminii. Zeii Crăciunului sunt aspri şi reci; Persefona este prinsă sub pământ, iar primăvara este un vis aflat la depărtare de o viaţă.

V'là l'bon vent, v'là l'joli vent,
V'là l'bon vent, ma mie m'apelle...

Şi, pe străzile golaşe din Montmartre, Cei Buni încă rătăcesc departe, strigându-şi sfidarea către anotimpul bunăvoinţei.

2

(Zozie)

Marți, 11 decembrie

După aceea, a mers ușor. Mi-a spus toată pov a lor: confiseria din Lansquenet; scandalul care a ui at; femeia care a murit; după aceea Les Laveuses, nașterea lui Rosette și Cei Buni care au încercat, dar n-au reușit, s-o ia de lângă ele.

Deci de aceea se teme. Biata fetiță. Să nu credeți că pentru că am ceva de câștigat din astea sunt complet lipsită de inimă. Am ascultat povestirea ei dezlânată; am luat-o în brațe când a fost prea mult pentru ea; i-am mângâiat părul și i-am șters lacrimile – ceea ce e mai mult decât a făcut vreodată cineva pentru mine când aveam șaisprezece ani și lumea s-a prăbușit.

Am liniștit-o cât am putut. Magia, i-am spus eu, este o unealtă a Schimbării; a mareelor care țin lumea în viață. Toate sunt legate între ele; un rău făcut într-o parte a lumii este echilibrat de opusul său de cealaltă parte. Nu există lumină fără întuneric; nedreptate fără justiție; rănire fără răzbunare.

În ceea ce privește experiența mea...

Ei bine, i-am spus cât avea nevoie să știe. Suficient ca să devenim conspiratoare; să ne lege prin remușcare și vină; să o desprindă de lumea luminii și s-o atragă încet spre întuneric...

În cazul meu, după cum v-am spus, totul a început cu un băiat. S-a terminat tot cu unul, după cum se întâmplă de obicei; pentru că, dacă în iad nu există nicio furie ca o femeie dispreţuită, atunci pe pământ nu există nimic ca o vrăjitoare înşelată.

A mers bine o săptămână sau două. Am domnit peste celelalte fete, bucurându-mă de noua mea cucerire şi de statutul pe care mi-l oferise. Scott şi cu mine eram inseparabili; dar Scott era slab şi cam vanitos – de aceea era atât de uşor de înrobit. Şi, foarte repede, tentaţia de a povesti totul colegilor lui de cameră – de a se mândri, de a se înfumura şi, în cele din urmă, de a-şi bate joc – a fost prea mare ca să-i poată rezista.

Mi-am dat seama imediat – schimbarea echilibrului. Scott vorbea cam mult şi zvonurile alergau ca nişte frunze ofilite dintr-un capăt al şcolii în celălalt. Pe pereţii toaletei au apărut graffiti; colegii se înghionteau când treceam pe lângă ei. Cel mai mare duşman al meu era o fată, Jasmine – intrigantă, populară şi frumuşică precum o pictură – care a lansat primul val de bârfe. M-am luptat cu ele cu toate trucurile pe care le ştiam, dar odată victimă, întotdeauna o victimă şi am revenit curând la rolul meu obişnuit; o ţintă pentru comentarii răutăcioase şi glume. Pe urmă, Scott McKenzie li s-a alăturat. După o serie de scuze spuse cu jumătate de gură, a fost văzut în oraş cu Jasmine şi prietenii ei; şi, în cele din urmă, a fost împins, îndemnat şi necăjit până ce s-a lansat în atacul final. Şi chiar la magazinul mamei mele, nici mai mult, nici mai puţin; mai demult el era culmea ridicolului cu vitrinele pline de cristale şi cărţi despre magia sexuală, iar acum o ţintă a atacului lor.

A venit noaptea. Un grup întreg; pe jumătate beţi, râzând şi şâşâind şi împingându-se unul pe altul. Puţin cam devreme pentru Noaptea Poznelor; dar magazinele erau deja pline cu artificii şi Halloweenul împingea cu

degetele lui lungi şi subţiri mirosul de fum. Camera mea avea vedere la stradă. I-am auzit apropiindu-se, am auzit sunete de veselie şi nervi agitaţi; am auzit o voce – haide, fă-o! – un răspuns mormăit, altă voce spunând repede – hai, hai! – apoi o linişte prevestitoare de rele.

A durat aproape un minut. Am verificat. După aceea s-a auzit ceva explodând, foarte aproape, într-un spaţiu închis. O clipă m-am gândit că au pus artificii în coşul de gunoi – mirosul de fum ajungea până la mine. M-am uitat pe geam şi i-am văzut împrăştiindu-se – şase dintre ei, ca nişte porumbei speriaţi – cinci băieţi şi o fată al cărei mers l-am recunoscut...

Şi Scott, bineînţeles. Alergând în fruntea haitei, cu părul lui blond foarte palid în lumina felinarelor. Şi pe când îl urmăream, s-a uitat la mine – şi, pentru un moment, ochii noştri ar fi putut să se întâlnească...

Dar ar fi fost imposibil din cauza luminii din vitrină. Flacăra roşu-portocalie în timp ce se împrăştia focul, sărind şi rostogolindu-se ca un acrobat rău pe un şir de eşarfe din mătase agăţată de trapezul celor care prind vise şi, în cele din urmă, ajungând la un vraf de cărţi...

La naiba. Am văzut cum i se mişcă buzele. S-a oprit – fata de lângă el l-a împins. Prietenii i s-au alăturat – el s-a întors şi a fugit. Dar nu înainte de a-i vedea pe toţi; acele feţe de adolescenţi stupide şi mieroase, îmbujorate de foc în lumina portocalie...

Până la urmă nu a fost un foc aşa de mare; s-a stins înainte să vină pompierii. Am reuşit chiar să salvăm destule, deşi tavanul era înnegrit şi peste tot mirosea a fum. Fusese o rachetă, ne-a zis pompierul; o rachetă Standard aprinsă şi strecurată prin cutia de scrisori. Poliţistul m-a întrebat dacă am văzut ceva. I-am zis că nu.

Dar, a doua zi, am început să mă răzbun. Pretinzând că sunt bolnavă, am rămas acasă, am complotat şi am muncit. Am făcut şase păpuşi mititele din cârlige de lemn. Le-am

făcut cât mai asemănătoare cu putinţă, cu haine cusute de mână şi feţele tăiate cu grijă din fotografiile din albumul clasei şi lipite sub păr. Le-am dat tuturor nume şi, cum se apropia Día de los Muertos, am muncit şi am complotat ca să fie gata până atunci.

Am strâns fire de păr de pe hainele din cuier. Am furat bucăţi de haine din debara. Am rupt pagini din caietele lor, am rupt etichete de pe ghiozdane, am căutat în coşurile de gunoi batiste folosite şi am luat capace de stilou de pe pupitre când nu se uita nimeni. Până la sfârşitul săptămânii aveam destul materiale de diverse feluri ca să termin păpuşile şi, de Halloween, am început să mă răzbun.

Era noaptea discotecii de la jumătatea trimestrului. Nu mi se spusese nimic oficial, dar se ştia prea bine că Scott mergea cu Jasmine la discotecă şi că, dacă aş fi venit acolo, ar fi început necazurile. Nu voiam să merg la dans, dar voiam în mod sigur necazurile; şi, dacă Scott sau altcineva mi-ar fi stat în drum, puteam să garantez că ar fi încasat-o.

Trebuie să vă amintiţi că eram foarte tânără. Şi naivă pe deasupra în mai multe feluri deşi nu la fel de naivă ca Anouk, bineînţeles, sau înclinată să mă simt vinovată. Dar născocisem o răzbunare dublă; una care satisfăcea cerinţele Sistemului meu, cu o bază solidă de chimie practică care urma să adauge autoritate experimentelor mele oculte.

La şaisprezece ani, cunoştinţele mele despre otrăvuri nu erau atât de avansate cum ar fi trebuit să fie. Le ştiam pe cele obişnuite, desigur; dar până atunci nu le prea văzusem în acţiune. Doream să schimb asta. Aşa că am făcut un amestec din cele mai toxice substanţe pe care am putut să pun mâna: mătrăgună, laur, tisă. Toate erau de vânzare la magazinul mamei mele şi care, dacă erau dizolvate sau infuzate în votcă, erau greu de depistat. Am cumpărat votcă de la magazinul din colţ, am folosit jumătate pentru tinctură, apoi am adăugat câteva suplimente de-ale mele – inclusiv

sucul unei ciuperci otrăvitoare pe care am avut norocul s-o găsesc sub un tufiş din curtea şcolii. Am filtrat apoi cu grijă tinctura înapoi în sticlă – marcată acum cu semnul lui Hurakan Distrugătorul – şi am lăsat-o în ghiozdanul meu deschis şi am fost sigură că o anumită karma va face restul.

Desigur, până la pauză, dispăruse, iar Scott şi prietenii lui rânjeau împreună, pe ascuns. M-am dus acasă în acea seară aproape fericită şi mi-am terminat toate cele şase păpuşi din lemn cu un ac ascuţit, lung, care le trecea prin inimă în timp ce eu i-am şoptit fiecăreia secretul.

Jasmine – Adam – Luke – Danny – Michael – Scott...

N-aş fi putut să fiu sigură, după cum n-aş fi putut să ştiu că, în loc să bea ei votca, o vor folosi la un bol cu punch la discotecă, împrăştiind astfel cadoul chiar mai generos decât aş fi sperat.

Efectele, din câte am auzit, au fost spectaculoase. Băutura mea i-a făcut să vomite, să halucineze, le-a dat crampe la stomac, paralizie, blocaj renal şi incontinenţă – şi a afectat mai mult de patruzeci de elevi, inclusiv pe cei şase vinovaţi principali.

Ar fi putut să fie mai rău. Nimeni n-a murit. Ei, nu chiar imediat. Dar o otrăvire atât de puternică trece rareori neobservată. S-a făcut o anchetă; cineva a vorbit; şi, cel puţin, cei vinovaţi au mărturisit, învinuindu-se pe ei – şi pe mine – când au încercat să dea vina pe altcineva. Au recunoscut că au împins racheta prin cutia noastră de scrisori. Au recunoscut că mi-au furat sticla din ghiozdan. Au admis chiar şi că au aranjat băuturile – dar au negat că ar fi ştiut ce era în sticlă.

Bineînţeles, poliţia a venit după aceea la noi. Au fost foarte interesaţi de ierburile din magazinul mamei şi m-au interogat destul de sever – dar fără niciun rezultat. Deja eram expertă în înşelăciuni până atunci şi nimic – nici amabilităţile, nici ameninţările lor – nu m-ar fi putut determina să-mi schimb povestea.

Fusese o sticlă cu votcă, le-am zis eu. Am cumpărat-o chiar eu – cam fără să vreau – când mi-a cerut-o Scott McKenzie. Scott avusese planuri mari pentru petrecerea la discotecă din acea noapte şi sugerase să se aducă nişte suplimente (aşa a zis el) ca să învioreze puţin atmosfera. Mi-am închipuit că asta însemna droguri şi alcool; de aceea preferasem să nu merg în loc să-mi arăt lipsa de entuziasm pentru planul lui.

Am recunoscut că ştiusem că era greşit. Ar fi trebuit să spun din timp; dar îmi fusese teamă după incidentul cu racheta şi îi respectasem tacit planul, temându-mă de eventualele repercusiuni.

S-a dovedit că ceva fusese greşit. Scott nu prea se pricepea la droguri şi am bănuit că exagerase. Am plâns cu lacrimi de crocodil gândindu-mă la asta; am ascultat cu atenţie predica ofiţerului; apoi am părut uşurată de norocoasa mea scăpare şi am promis să nu mă mai amestec niciodată în aşa ceva.

A fost un spectacol bun şi am convins poliţiştii. Dar mama bănuise ceva tot timpul. Mi-a găsit păpuşile din lemn, ceea ce a făcut să i se confirme bănuiala şi ştia destule despre substanţele cu care se ocupa ca să-şi da seama despre ce fusese vorba.

Eu, desigur, am negat totul. Dar m-am lămurit că ea n-a crezut nimic.

Oamenii ar fi putut să moară, îmi tot zicea ea. De parcă ăsta n-ar fi fost planul meu. De parcă mi-ar fi păsat după ce făcuseră. Pe urmă a început să vorbească despre ajutor – despre consiliere şi tratamentul mâniei şi, eventual, un psihiatru pentru copii...

— N-ar fi trebuit să te duc în Mexico City atunci, a zis ea. Până atunci erai bine – o fetiţă cuminte...

Nebună ca o nevăstuică, desigur. Crezând în toate noţiunile aiurite de care auzea şi acum, deziluzia din ce

în ce mai mare că, într-un fel, fetiţa ascultătoare pe care o dusese în Mexic pentru Día de los Muertos fusese posedată de o forţă rea – ceva care o schimbase şi o făcuse capabilă de toate acestea.

— *Piñata* neagră, repeta ea. Ce era înăuntru? Ce era înăuntru?

Dar deja era atât de isterică încât de-abia înţelegeam ce încerca să-mi spună.

Nici măcar nu-mi aminteam de *piñata* neagră – se întâmplase demult şi, în afară de asta, fuseseră atâtea la carnaval. În ceea ce priveşte conţinutul ei – dulciuri, presupun şi jucărioare şi amulete şi cranii din zahăr şi toate lucrurile obişnuite pe care le poţi găsi într-o *piñata* în Ziua Morţilor.

Iar ca să sugerezi că altceva – poate un spirit sau un zeu mărunt (eventual chiar Santa Muerte, bătrâna şi lacoma Mictecacihuatl însăşi) m-ar fi posedat în timpul excursiei în Mexic...

Ei bine, dacă cineva ar fi avut nevoie de ajutor, mi-am zis eu, era chiar persoana care visase acea poveste. Dar ea a insistat, a îndrăznit să-mi spună că sunt instabilă; a citat din Crezul ei şi, în cele din urmă, mi-a spus că dacă nu recunoşteam ceea ce făcusem, atunci nu ar fi avut de ales...

Asta m-a hotărât. În acea noapte mi-am făcut bagajele pentru călătorie. Am luat paşaportul ei şi al meu; nişte haine; bani; cardurile ei de credit, carnetul de cecuri şi cheile ei de la confiserie. N-aveţi decât să spuneţi că sunt sentimentală; am luat şi unul dintre cerceii ei – o pereche mică de pantofi – ca amuletă pentru brăţară. Am mai adăugat multe de atunci. Fiecare amuletă de aici este un fel de trofeu, un memento al multor vieţi pe care l-am adunat şi le-am folosit ca s-o îmbogăţesc pe a mea. Dar de aici a început totul. Cu o pereche mică de pantofi din argint.

După aceea m-am strecurat încet jos, am aprins câteva artificii pe care le cumpărasem în acea zi şi le-am dat

drumul printre cărţi înainte de a ieşi încet afară.

Nu m-am uitat niciodată înapoi. Nu era nevoie. Mama dormea întotdeauna ca o moartă şi oricum doza de valiu şi lăptucă sălbatică pe care i le strecurasem în ceai ar fi liniştit şi cea mai agitată persoană. Mai întâi vor fi bănuiţi Scott şi prietenii lui – cel puţin până ce ar fi fost confirmată dispariţia mea – iar în acel moment aveam intenţia să fiu peste mări, foarte departe.

Am mai îmblânzit povestea pentru Anouk, desigur, uitând să menţionez brăţara, *piñata* neagră sau artificiile mele sălbatice. I-am descris o imagine emoţionantă a mea, singură şi neînţeleasă, lipsită de prieteni pe străzile Parisului; roasă de vinovăţie, dormind greu, trăind doar din magie şi inteligenţă.

— Trebuia să fiu dură. Trebuia să fiu curajoasă. Este greu să fii singur la şaisprezece ani, dar am reuşit să mă descurc cumva şi, în timp, am învăţat că există două forţe care ne conduc. Două vânturi, dacă vrei, care suflă în direcţii diferite. Unul dintre vânturi te duce spre ceea ce doreşti. Celălalt te îndepărtează de ceea ce te temi. Şi oamenii doresc să facem o alegere. Să călărim vântul sau să-l lăsăm să ne călărească el.

Şi acum, în sfârşit, *piñata* se deschide, oferind bogăţie celor credincioşi şi apare premiul pe care-l aşteptasem, biletul nu spre o singură viaţă, ci spre două...

— Tu pe care l-ai fi ales, Nanou? am întrebat-o. Teamă sau dorinţă? Hurakan sau Ehecatl? Distrugătorul sau Vântul Schimbării?

Mă fixează cu privirea ei gri-albastră, culoarea unui nor de furtună care se îndepărtează. Prin Oglinda Fumurie pot vedea cum i se schimbă culorile în purpură şi albastru turbulente.

Şi acum mai văd şi altceva. O imagine, o icoană, care apare aici mult mai clar decât ar putea s-o formeze un copil de unsprezece ani. O văd mai puţin de o secundă,

dar chiar şi aşa e suficient. E scena Nativităţii din Place du Tertre, mama, tată şi leagănul.

Dar în această variantă a scenei, mama poată o rochie roşie şi părul tatălui are aceeaşi culoare...

În cele din urmă, încep să înţeleg. De aceea doreşte atât de mult petrecerea, de aceea acordă atâta atenţie păpuşilor din casa Nativităţii, grupându-le, aranjându-le cu atâta grijă şi atenţie de parcă ar fi fost adevărate.

Uitaţi-vă la Thierry, aflat în afara casei. Nu are niciun rol în această piesă ciudată. Apoi sunt şi oaspeţii – magii, păstorii, îngerii. Nico, Alice, madame Luzeron, Jean-Louis, Paupaul, madame Pinot. Sunt ca un cor grecesc care oferă încurajare şi susţinere. Mai este şi grupul central. Anouk, Rosette, Roux, Vianne...

Care a fost primul lucru pe care mi l-a spus?

Cine a murit? Mama mea, Vianne Rocher.

Mi s-a părut un fel de glumă, încercarea unui copil de a se grozăvi. Dar cunoscând-o acum mai bine pe Anouk, încep să-mi dau seama cât de serioase ar fi putut să fie acele aparent de neserioase cuvinte. Bătrânul preot şi asistenta socială nu au fost singurele accidente ale acelui vânt de decembrie, acum patru ani. Vianne Rocher şi fiica ei, Anouk, au murit sigur în acea zi, iar acum ea vrea să le aducă înapoi...

Cât de mult semănăm, Nanou.

Vezi şi eu am nevoie de altă viaţă. Françoise Lavery încă mă urmăreşte. Ziarele locale din seara aceasta au arătat-o iar, acum cunoscută sub numele de Mercedes Desmoines şi Emma Windsor, printre alte identităţi şi au arătat două poze neclare de la CCTV. Ştii, Annie, am şi eu pe Cei Buni care pot să fie înceţi, dar nu renunţă şi felul în care mă urmăresc trece dincolo de simpla enervare, în ceva care aproape mă ameninţă.

Cum aflaseră despre Mercedes? Şi cum dăduseră peste Françoise aşa de repede? Şi cât credeţi că va mai

dura înainte ca Zozie să le cadă în gheare?

Poate a venit timpul, mi-am zis eu. Poate am terminat în sfârşit cu Parisul. Fără să mai ţin cont de farmecul lui, poate venise vremea s-o pornesc pe alte drumuri. Dar nu ca Zozie. Nu.

Dacă cineva îţi oferă o viaţă complet nouă, n-ai lua-o?

Ba sigur că da.

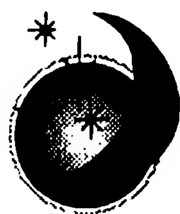
Şi dacă această viaţă ar putea să-ţi ofere aventuri, bogăţii şi un copil – nu orice copil, ci chiar acest copil frumos, promiţător, talentat, neatins încă de karma care trimite fiecare gând rău şi faptă îndoielnică întreit, înapoi la tine – ceva pe care să-l poţi azvârli Celor Buni când nu mai e nimic altceva...

N-ai face-o dacă ai avea ocazia?

N-ai face-o?

Bineînţeles că da.

3

(Anouk)

Miercuri, 12 decembrie

Ei, deja facem lecţii de o săptămână şi ea deja poate constata o schimbare. Am învăţat mai multe chestii din alea mexicane – nume şi poveşti şi simboluri şi semne. Acum ştiu să ridic vântul cu Ehecatl, Vântul Schimbător; şi cum să-l invoc pe Tlaloc, pentru ploaie şi chiar cum să-l chem pe Hurakan ca să se răzbune pe duşmanii mei.

Aţi fi uimiţi ce diferenţă apare într-o clasă de treizeci de copii când patru dintre cei mai răi lipsesc. Dar fără Suzanne, Chantal, Sandrine şi Danielle e chiar drăguţ să mergi la şcoală. Nimeni nu mai e *Aia*; nimeni nu mai râde de Mathilde că e grasă, iar Claude chiar a răspuns la o întrebare la matematică fără să se bâlbâie.

Azi, de fapt., am lucrat cu Claude. Este chiar simpatic când îl cunoşti mai bine, deşi uneori se bâlbâie atât de rău încât majoritatea timpului nu prea vorbeşte cu nimeni. Dar am reuşit să-i strecor în buzunar o hârtiuţă cu simbolul lui – Un Jaguar, pentru curaj – şi poate doar din cauză că cei răi nu sunt aici, deja mi se pare că văd o diferenţă.

Acum e mai relaxat; stă drept în loc să se cocoşeze şi, cu toate că bâlbâitul nu i-a dispărut de tot, azi n-a mai fost aşa de rău. Uneori vorbeşte atât de greu încât cuvintele se amestecă de tot şi se înroşeşte şi e gata să plângă – şi toţi

sunt stânjeniţi pentru el – chiar şi profesorul – şi nu-l pot privi (cu excepţia lui Chantal şi Co., desigur), dar astăzi a vorbit mai mult decât de obicei şi nu s-a întâmplat nimic, nici măcar o dată.

Am vorbit şi cu Mathilde azi. Este foarte timidă şi vorbeşte puţin; poartă svetere largi, negre încercând să-şi ascundă formele; încearcă să fie invizibilă, sperând că lumea o va lăsa în pace. Nu o fac niciodată; şi ea merge ţinând capul aplecat, de parcă i-ar fi frică să nu atragă privirea cuiva, ceea ce o face să pară greoaie şi neîndemânatică şi tristă, aşa că nimeni nu observă ce piele frumoasă are – spre deosebire de Chantal, care are coşuri – iar părul ei este cu adevărat gros şi splendid, iar cu o atitudine corectă, ar putea fi şi ea, de asemenea...

— Ar trebui să încerci, i-am zis eu. Surprinde-te.

— Să încerc ce? întreabă Mathilde, de parcă ar spune: de ce îţi pierzi timpul cu mine?

Aşa că i-am zis unele lucruri pe care Zozie mi le-a spus mie. M-a ascultat, uitând să privească podeaua.

— Nu aş putea face aşa ceva, mi-a zis până la urmă, dar am observat o privire plină de speranţă în ochii ei şi, azi-dimineaţă, în staţie, mi s-a părut că arăta diferit: mai dreaptă şi mai plină de încredere şi, pentru prima oară de când o cunosc, purta ceva care nu era negru. Era doar un top obişnuit, roşu-închis şi nu prea lălâu şi am spus, e drăguţ, iar Mathilde m-a privit confuză, dar încântată şi, pentru prima oară, s-a dus la şcoală zâmbind.

Totuşi, mi se pare ciudat. Să fii deodată – ei bine, nu chiar popular, dar ceva asemănător, oricum; lumea să te privească diferit; să fii în stare să schimbi modul în care gândesc...

Cum a putut maman să renunţe? Mi-aş dori s-o întreb; dar ştiu că nu pot. Ar trebui să-i spun despre Chantal şi Co.; şi despre păpuşi, Claude şi Mathilde; şi Roux; şi Jean-Loup...

Jean-Loup s-a întors azi la şcoală, puţin palid, dar destul de vesel. Se pare că boala lui a fost doar un guturai, dar problemele lui cu inima îl fac sensibil şi chiar şi o răceală poate fi ceva serios pentru el. Totuşi, astăzi s-a întors, făcând iar fotografii, urmărind lumea prin aparatul de fotografiat. Jean-Loup îi fotografiază pe toţi: profesorii, îngrijitorul, elevii şi pe mine. Face pozele foarte repede, astfel încât nimeni nu are timp de altceva şi uneori asta-l bagă în necazuri – mai ales cu fetele, care vor să se aranjeze...

— Şi să strice fotografia, a spus Jean-Loup.

— De ce? l-am întrebat.

— Pentru că un aparat de fotografiat vede mai multe decât ochiul liber.

— Chiar şi fantome?

— Da, şi pe alea.

Ei bine, este nostim, m-am gândit eu; dar are dreptate. Vorbeşte despre Oglinda Fumurie şi cum îţi poate arăta lucruri pe care nu le poţi vedea în mod normal. Bineînţeles că nu ştie vechile simboluri. Dar poate a fotografiat aşa mult timp încât a învăţat trucul de focalizare al lui Zozie – să vezi lucrurile aşa cum sunt ele în realitate şi nu cum vor oamenii să fie. De aceea îi place în cimitir; caută obiecte care nu se pot vedea cu ochiul liber. Lumini-fantomă, adevărul sau aşa ceva.

— Deci, după tine, cum arăt eu?

A căutat prin album şi mi-a arătat o poză a mea, făcută în pauză, chiar când fugeam în curte.

— E un pic neclară, am spus eu – mâinile şi picioarele mele erau peste tot – dar figura mea era clară, iar eu râdeam.

— Tu eşti, a zis Jean-Loup. Este frumoasă.

Nu mi-am dat seama dacă se grozăvea sau îmi făcuse un compliment, aşa că l-am ignorat şi m-am uitat la restul.

Era Mathilde, tristă şi grasă, dar de fapt drăguţă; şi

Claude vorbind cu mine fără să se bâlbâie deloc; şi monsieur Gestin cu o privire nostimă, neaşteptată, de parcă ar fi încercat să pară sever când de fapt râdea în sinea lui; şi câteva poze făcute la chocolaterie pe care Jean-Loup nu le descărcase încă, apoi a rulat imaginile prea repede ca să mai pot vedea ceva.

— Stai niţel, am zis eu. Asta nu e maman?

Ea era, împreună cu Rosette şi Rosette se mişcase, aşa că nu i se vedea bine faţa. Iar acum o vedeam pe Zozie lângă ea – arătând diferit, cu colţurile gurii întoarse în jos şi cu ceva straniu în ochi...

— Haide! O să întârziem! a spus el.

După care am fugit către autobuz şi apoi la cimitir, ca de obicei, ca să hrănim pisicile şi să ne plimbăm pe aleile de sub copaci în timp ce frunzele cădeau şi eram înconjuraţi de fantome.

Se întunecase când am ajuns acolo, iar mormintele erau doar nişte forme profilate pe cer. Nu era prea bine pentru fotografiat – doar dacă aveai blitz, pe care Jean-Loup îl numeşte „farfurioară" – însă ciudat şi splendid cu toate luminile de Crăciun aprinse pe Butte, prinse într-o pânză de stele.

— Majoritatea oamenilor nu văd aşa ceva.

Fotografia cerul, galben şi cenuşiu, cu pietrele de mormânt conturate pe el ca nişte nave vechi într-un şantier părăsit.

— De aia îmi place acum, a continuat el. Când e aproape întuneric şi lumea a plecat acasă şi poţi vedea cu adevărat că este un cimitir, nu doar un parc plin cu oameni celebri.

— Vor închide în curând porţile, i-am spus.

Fac asta, ştiţi voi, ca să împiedice vagabonzii să doarmă acolo. Unii reuşesc, totuşi. Sar zidul sau se ascund într-un loc în care niciun gardian nu-i vede.

Asta am crezut că era, la început. Un vagabond, gata să

se culce, doar o umbră în spatele mormintelor, cu un palton mare şi o şapcă din lână trasă pe cap. Am atins braţul lui Jean-Loup. El a încuviinţat.

— Fii gata să fugi.

Nu că mi-ar fi fost chiar frică sau aşa ceva. Nu cred că o persoană fără adăpost e mai periculoasă decât cineva care are o casă. Dar nimeni nu ştia unde suntem; era întuneric şi ştiam că mama lui Jean-Loup ar fi avut un atac dacă ar fi aflat unde mergea el în majoritatea nopţilor, după şcoală.

Ea crede că el se duce la un club de şah.

Nu cred că-l cunoaşte deloc.

Ei, oricum. Eram acolo gata să fugim dacă omul ar fi dat vreun semn că vine spre noi. Apoi s-a întors şi i-am văzut faţa...

Roux?

Chiar înainte să-l strig, a dispărut, strecurându-se printre morminte, iute ca o pisică de cimitir şi tăcut ca o fantomă.

4

(Vianne)

Joi, 13 decembrie

Astăzi a venit madame Luzeron, aducând câte ceva pentru vitrina Nativităţii. Mobilă de jucărie de la vechea ei căsuţă de păpuşi, ambalată cu grijă în cutii de pantofi căptuşite cu hârtie subţire. A adus un pat cu baldachin cu perdele brodate şi o masă cu şase scaune. Mai sunt şi lămpi şi carpete şi o oglinjoară aurită şi mai multe păpuşi cu feţele din porţelan.

— Nu pot să vă las să vă despărţiţi de astea, i-am zis eu, în timp ce ea împrăştia obiectele pe galantar. Sunt antichităţi.

— Sunt doar jucării. Ţineţi-le cât doriţi.

Aşa că le-am pus în căsuţă la care se mai deschisese azi o uşă. Este o scenă dulce, care prezintă o fetiţă roşcată (una dintre păpuşile lui Anouk) care admiră o grămadă enormă de cutii de chibrituri, fiecare învelită cu grijă în hârtie colorată şi legată cu câte o fundiţă.

Desigur, în curând e ziua lui Rosette. Petrecerea planificată cu atâta grijă de Anouk este parţial o aniversare şi, simt eu, parţial o încercare de a recrea o vreme (posibil imaginară) când Crăciun însemna mai mult decât beteală şi cadouri, iar viaţa adevărată era mai apropiată de scenele intime, imaginare din jurul micii case a Nativităţii decât adevăratul bazar al străzilor noastre pariziene.

Copiii sunt atât de sentimentali. Am încercat să îi liniştesc

aşteptările, să-i explic că o petrecere e doar o petrecere şi aceasta, oricât de atent ar fi fost planificată nu putea aduce trecutul înapoi, nici nu poate schimba prezentul şi nici nu putea garanta puţină zăpadă.

Dar comentariile mele n-au niciun efect asupra lui Anouk, doar că acum discută problemele ei cu Zozie, nu cu mine. De fapt am observat că, de când Zozie s-a mutat cu noi, Anouk îşi petrece mai mult din timpul liber cu ea sus, încercându-i pantofii (am auzit sunetul tocurilor înalte pe lemn) împărţind tot felul de glume şi discutând – interminabil – mă întreb despre ce oare?

Cred că într-un fel este emoţionant. Dar există o parte din mine – o parte geloasă, invidioasă – care se simte puţin lăsată pe dinafară. Desigur este minunat că Zozie este aici; a fost o prietenă atât de bună; a avut grijă de copii; ne-a ajutat să reamenajăm confiserialul şi să începem să câştigăm în sfârşit câte ceva...

Dar nu cred că sunt oarbă la ce se întâmplă. Dacă mă uit, pot vedea în spatele scenei – o subtilă strălucire a locului; clopoţeii din vitrină; amuleta despre care am crezut că este un ornament de Crăciun agăţat peste prag; semnele; simbolurile, figurile din casa Nativităţii, magia de zi cu zi pe care am abandonat-o de mult, revenind la viaţă în fiecare colţişor...

Şi ce rău poate fi în asta? m-am întrebat. Nu e chiar magie adevărată, doar câteva amulete, câteva semne de bun-augur; lucruri cărora maman nici nu le-ar fi dat atenţie...

Dar nu mă simt în largul meu acum. Nimic nu vine chiar pe gratis. Ca băiatul din poveste care şi-a vândut umbra pentru o promisiune, dacă-mi închid ochii la termenii vânzării; dacă aş cumpăra credit de la lume, în curând ar trebui să plătesc preţul...

Şi care este acesta, Zozie?

Care este preţul tău?

M-am simţit din ce în ce mai tulburată tot restul

după-amiezii. Era ceva în aer, poate, ceva în lumina iernii. M-am trezit dorindu-mi să vină cineva – deşi nu-mi dădeam seama cine. Poate mama; Armande, Framboise. Cineva simplu. Cineva de încredere.

Thierry a sunat de două ori, dar nu i-am răspuns. El n-ar fi înţeles. Am încercat să mă concentrez pe ceea ce făceam, dar, dintr-un motiv anume, toate mergeau prost. Am încălzit ciocolata prea mult sau prea puţin; am dat laptele în foc; am pus piper în loc de scorţişoară pe o tavă cu rulouri de alune. Pe la mijlocul după-amiezii, mă durea capul şi, în cele din urmă, am lăsat-o pe Zozie în locul meu şi am ieşit să respir puţin aer.

M-am plimbat la întâmplare, fără vreo direcţie anume. Desigur, nu spre Rue de la Croix; deşi m-am trezit acolo după nici douăzeci de minute. Cerul era aspru, albastru ca de porţelan, însă soarele era prea jos ca să încălzească. Eram bucuroasă că aveam paltonul – maro-închis, ca cizmele – şi strâns bine când am intrat în umbrele din Butte.

A fost o coincidenţă, nimic mai mult. Nu mă gândisem deloc la Roux în ziua aceea. Dar el era acolo, lângă apartament, cu o şapcă neagră, croşetată, care-i acoperea părul. Stătea cu spatele la mine, dar l-am recunoscut imediat – e ceva în felul în care se mişcă, îndemânatic, fără să se grăbească, muşchii puternici, supli din spate şi braţele întinzându-se în timp ce aruncă cutii şi lăzi din gunoiul construcţiilor în mormanul de pe trotuar.

M-am oprit instinctiv în spatele unei camionete parcate acolo. Brusca vedere a lui Roux; surpriza de a mă găsi acolo când Zozie mă avertizase să stau departe; acestea m-au făcut precaută şi l-am urmărit din spatele camionetei, invizibilă în paltonul meu de camuflaj, cu inima bătându-mi ca un aparat de pinball. Ar fi trebuit să-i vorbesc? m-am întrebat eu. Ce făcea de fapt aici? Un om care urăşte oraşul; urăşte zgomotul; dispreţuieşte bunăstarea şi preferă

cerul deschis unui acoperiş...

Chiar atunci Thierry a ieşit din casă. Am simţit imediat tensiunea dintre cei doi. Thierry părea supărat; faţa lui era roşie; i-a vorbit lui Roux cu o voce enervată şi i-a făcut semn să intre înăuntru.

Roux s-a făcut că nu-l aude.

— Ce eşti, surd sau prost? a spus Thierry. Avem un afurisit de orar, în caz că ai uitat. Şi verifică etajele înainte de a începe. Podelele astea sunt din stejar, nu din lemn de pin subţire.

— Aşa vorbeşti şi cu Vianne?

Accentul lui Roux apare şi dispare în funcţie de toanele lui. Astăzi e aproape exotic, aspru din cauza sunetelor guturale leneşe. Thierry, cu accentul lui parizian, abia înţelege un cuvânt.

— Ce?

Roux a început să vorbească insolent de încet.

— Am zis, aşa îi vorbeşti şi lui Vianne?

Am văzut cum Thierry se întunecă la faţă.

— Yanne este cea pentru care fac toate astea.

— Acum înţeleg ce vede la tine.

Thierry a râs ironic.

— Am s-o întreb despre asta în noaptea asta, da? Din întâmplare, mă văd cu ea. Mă gândesc s-o invit la masă. Într-un loc în care nu se servesc felii de pizza.

După care a plecat, iar Roux a făcut un semn obscen în spatele lui. Repede, m-am aplecat în spatele camionetei, simţindu-mă post, dar nedorind ca ei să afle că eram acolo. Thierry a trecut la doi metri de mine, mânios, neplăcut impresionat şi oarecum dispreţuitor de satisfăcut. Părea mai în vârstă, parcă era un străin; şi pentru o clipă m-am simţit ca un copil prins uitându-se printr-o uşă interzisă. Apoi a dispărut şi Roux a rămas singur.

L-am mai urmărit câteva minute. Când nu ştiu că sunt observaţi, oamenii tind să arate aspecte neaşteptate ale lor

– văzusem asta deja când Thierry trecuse pe lângă mine. Dar Roux s-a aşezat pe trotuar și a rămas acolo, fără să se mişte, cu ochii în pământ, părând mai obosit ca niciodată, cu toate că e greu să-ţi dai seama la el.

Ar fi trebuit să mă duc la confiserie, mi-am zis eu. Anouk se va întoarce în mai puţin de o oră, Rosette va avea nevoie de gustarea ei de după-masă şi, în cazul în care apărea Thierry...

În loc de asta am ieşit din spatele camionetei.

— Roux.

A sărit în picioare, fără să se controleze pe moment, cu zâmbetul lui strălucitor pe faţă. Apoi s-a văzut iar cât de obosit era.

— Thierry nu e aici, dacă pe el îl cauţi.

— Ştiu, i-am zis.

Zâmbetul a revenit.

— Roux..., am început eu. Dar el şi-a întins braţele și m-am pomenit ca mai înainte, sprijinindu-mi capul pe umărul lui şi simţindu-i mirosul cald şi moale – ceva diferit de lemnul tăiat sau vopsea sau transpiraţie – de parcă amândoi am fi stat sub o pilotă.

— Hai înăuntru. Tremuri.

L-am urmat sus. Apartamentul era de nerecunoscut. Acoperit cu cearşafuri albe ca zăpada, mobila strânsă în colţuri, pe podea, un strat de praf. Eliberată de prezenţa lui Thierry, mi-am dat seama cât de mare era apartamentul în realitate; tavanul înalt cu mulaje din ghips, uşile largi; balcoanele complicate care dădeau înspre stradă.

Roux şi-a dat seama că am observat.

— Destul de plăcut pentru o cuşcă. Domnul Mare şi Tare nu se uită la bani.

M-am uitat la el.

— Nu-ţi place Thierry.

— Dar ţie îţi place?

I-am ignorat sarcasmul.

— Nu se poartă întotdeauna aşa. Să ştii că de obicei e foarte amabil. Cred că e stresat sau poate l-ai enervat tu...

— Poate se poartă frumos doar cu persoanele importante şi spune ceea ce vrea celor care nu contează.

Am oftat.

— Speram să vă înţelegeţi.

— De ce crezi că n-am plecat? Sau nu l-am pocnit pe ticălos peste mutră?

M-am uitat în altă parte şi nu i-am răspuns. Tensiunea dintre noi a crescut. Eram foarte conştientă de prezenţa lui aproape de mine, de urmele de vopsea de pe salopeta lui. Dedesubt purta un maiou şi în jurul gâtului avea un lanţ pe care atârna o bucăţică de jad verde.

— Deci ce cauţi aici? m-a întrebat el. Umblând cu muncitorii?

O, Roux, mi-am zis eu. Ce aş fi putut să-i spun? Că din cauza locului secret de deasupra claviculei tale unde fruntea mea se potriveşte perfect? Asta ştiu sigur, nu doar favoriţii tăi, ci fiecare mişcare a ta? Pentru că ai un tatuaj cu un şobolan pe umărul stâng pe care eu am pretins întotdeauna că nu pot să-l sufăr? Pentru că părul tău are culoarea ardeiului proaspăt şi a filimicii şi că desenele cu animale ale lui Rosette îmi amintesc atât de mult de lucrurile pe care le făceai tu din lemn şi piatră încât uneori mă doare să mă uit la ea şi să mă gândesc că nu te-a cunoscut niciodată...

Dacă l-aş fi sărutat, totul s-ar fi înrăutăţit. Aşa că l-am sărutat, mici săruturi moi pe toată fața, trăgându-i şapca şi paltonul meu, găsindu-i gura atât de uşurată...

În primele câteva minute, am fost oarbă; dincolo de gândire. Exista doar gura mea; doar mâinile mele pe pielea lui erau reale. Restul era imaginar; revenind la viaţă la atingerea lui, încetul cu încetul. Şi, ameţiţi, ne-am sărutat din nou, în acea cameră care mirosea a vopsea şi rumeguş şi cu

cearşafurile albe întinse ca pânzele unei corăbii...

Undeva, în spatele minţii mele, îmi dădeam seama că nu acesta fusese planul; că toate se vor complica prea mult. Dar nu mă puteam opri. Aşteptasem atât de mult. Iar acum...

Am înţepenit. Acum ce? m-am întrebat eu. Acum eram iar împreună? Şi? Cum le va ajuta asta pe Anouk şi Rosette? Îi va izgoni pe Cei Buni? Dragostea noastră va reuşi să aducă mâncare sau va potoli vântul măcar o singură zi?

Mai bine dormi, Vianne, am auzit vocea mamei în mintea mea. Şi mai bine, dacă îţi pasă de el...

— Nu pentru asta am venit, Roux. Cu greu, l-am împins deoparte. El nu a încercat să mă reţină, dar m-a urmărit cum îmi puneam paltonul şi-mi strângeam părul cu mâinile tremurânde.

— De ce eşti aici? l-am întrebat cu mânie. De ce stai în Paris, cu tot ce se întâmplă aici?

— Nu mi-ai spus să plec, a zis el. Şi, oricum, voiam să-l cunosc pe Thierry. Voiam să mă asigur că eşti bine.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, am spus. Sunt bine. Ţi-ai dat seama de asta în confiserie.

Roux a zâmbit.

— Atunci de ce ai venit aici?

În decursul anilor, învăţasem să mint. O minţisem pe Anouk; îl minţisem pe Thierry; şi acum trebuia să-l mint pe Roux. Dacă nu pentru el, atunci pentru mine – deoarece îmi dădeam seama că, în cazul în care o parte adormită mai mare a mea s-ar fi trezit, atunci îmbrăţişările lui Thierry n-ar fi doar nedorite, ci complet intolerabile şi că toate planurile mele din ultimii patru ani vor dispărea ca frunzele suflate de vânt.

M-am uitat la el.

— Te rog acum. Vreau să pleci. Toate astea nu sunt bune pentru tine. Aştepţi ceva care nu se poate întâmpla şi nu mai vreau să fii rănit iar.

— Nu am nevoie de ajutor, m-a luat el în râs. Sunt bine.

— Te rog, Roux.

— Ai spus că-l iubeşti. Asta dovedeşte că nu.

— Nu e aşa uşor...

— De ce nu? a zis Roux. Din cauza confiseriei? Te-ai mărita cu el pentru o confiserie?

— Mă faci să par ridicolă. Dar unde ai fost acum patru ani? Şi ce te face să crezi că te poţi întoarce acum, crezând că nu s-a schimbat nimic?

— Tu nu te-ai schimbat atât de mult, Vianne. A ridicat mâna ca să mă mângâie pe faţă. Tensiunea dintre noi dispăruse acum, fiind înlocuită de o durere mocnită, dulce. Şi dacă ai impresia că voi pleca acum...

— Trebuie să mă gândesc la copiii mei, Roux. Nu e vorba doar despre mine. I-am luat mâna şi i-am strâns-o tare. Ziua de azi dovedeşte că nu mai pot să stau singură cu tine. Nu am încredere în mine. Nu mă simt sigură.

— Siguranţa e atât de importantă?

— Dacă ai avea copii, ai şti că da.

Ei bine, asta a fost cea mai mare minciună dintre toate. Dar a trebuit s-o spun. Pentru liniştea mea mai mult decât pentru a lui; de dragul lui Anouk şi Rosette. Amândouă erau sus când m-am întors, iar Anouk zumzăia în camera lui Zozie, povestindu-i ce se întâmplase la şcoală. Măcar acum am fost fericită că eram singură şi m-am dus în camera mea pentru o jumătate de oră ca să citesc iar cărţile mamei mele şi să mă calmez.

Magul; Turnul; Spânzuratul; Nebunul.

Moartea. Amanţii. Schimbarea.

Schimbarea. Pe carte pare o roată care se învârteşte nemiloasă întruna. Popi şi sărăntoci şi regi se agaţă cu disperare de spiţele ei şi, în desenul simplist se pot vedea expresiile lor, gurile căscate transformate în ziduri de teroare în timp ce roata se învârteşte...

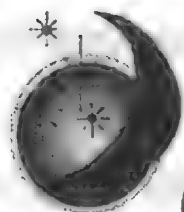
Mă uit la Amanţi. Adam şi Eva; dezbrăcaţi, mână în mână. Părul Evei este negru. Al lui Adam este roşu. Nu e niciun mister în asta. Cărţile sunt tipărite doar în trei culori: galben, roşu şi negru care, pe fundalul alb, formează culorile celor patru vânturi...

De ce am tras iar cărţile astea?

Ce mesaj au pentru mine?

La ora şase, Thierry m-a sunat să mă invite la restaurant. I-am spus că am o migrenă şi acum era aproape adevărat; capul îmi zvâcnea ca un dinte cariat şi gândul la mâncare îmi făcea rău. I-am promis că ne vom vedea mâine şi am încercat să mi-l izgonesc pe Roux din minte. Dar de câte ori încercam să adorm, îi simţeam buzele pe faţa mea şi când Rosette s-a trezit şi a început să plângă, i-am auzit accentul în vocea ei şi am văzut umbra lui în ochii ei gri-verzui...

5

(Anouk)

Vineri, 14 decembrie

Zece zile până la Ajunul Crăciunului. Zece zile înainte de marea agitaţie şi ceea ce credeam că va fi destul de simplu s-a dovedit a fi de fapt destul de complicat.

Mai întâi, este Thierry. Apoi e Roux.

O, Doamne, ce încurcătură.

Încă de la discuţia de duminică cu Zozie, m-am gândit ce ar fi mai bine să fac. Primul impuls a fost să mă duc direct la Roux şi să-i spun totul, dar Zozie spune că ar fi o greşeală.

Într-o poveste, ar fi simplu. Îi spun lui Roux că el este tatăl, scap de Thierry, apoi toate revin cum au fost şi ne putem întâlni de Crăciun pentru o sărbătoare ca lumea. Sfârşitul poveştii. O nimica toată. În viaţa reală, zice Zozie, unii bărbaţi nu reuşesc să fie taţi. Mai ales al unui copil ca Rosette – dacă nu se poate descurca? Dacă îi este ruşine de ea?

Abia am dormit noaptea trecută. Când l-am văzut pe Roux în cimitir, m-am întrebat dacă nu cumva Zozie avea dreptate şi că el nu voia să ne vadă? Dar atunci de ce continuă să muncească pentru Thierry? Ştie sau nu ştie? M-am tot gândit, dar n-am înţeles. Aşa că azi m-am decis şi am plecat să-l caut în Rue de la Croix.

Am ajuns acolo pe la trei jumate, simţindu-mă agitată şi nervoasă. Chiulisem de la ultima oră de la şcoală – ora

de meditaţii şi dacă spune cineva, voi zice că m-am dus la bibliotecă. Jean-Loup ar fi trebuit să ştie dacă ar fi fost acolo, dar azi era bolnav iar şi, cu semnul O Maimuţă desenat în palmă, m-am strecurat fără să mă vadă cineva.

Am luat autobuzul spre Place de Clichy şi de acolo m-am dus în Rue de la Croix, o stradă lată, liniştită, cu vedere spre cimitir, cu clădiri mari, vechi, cu stucatură, ca un şir de torturi de nuntă pe o parte şi un zid din cărămidă pe cealaltă.

Apartamentul lui Thierry este la etajul de sus. El este de fapt proprietarul întregii clădiri: două etaje şi un apartament la parter. Este cel mai mare apartament pe care l-am văzut vreodată, deşi Thierry nu crede că este mare deloc şi se plânge de mărimea camerelor.

Când am ajuns acolo, locul părea pustiu. Pe o parte a clădirii era schela, iar uşile erau acoperite cu fâşii din celofan. Afară stătea un bărbat cu o pălărie pe cap, fumând, dar mi-am dat seama că nu era Roux.

Am intrat. Am urcat scările. La primul etaj se auzea zgomotul unor maşinării şi se simţea mirosul dulce şi puţin cabalin al lemnului proaspăt tăiat. Acum auzeam şi voci: ei, de fapt o voce – vocea lui Thierry – ridicată peste zgomotul înconjurător. Am urcat ultimele trepte, pline de rumeguş şi fâşii de lemn. Uşa era acoperită cu celofan, iar eu l-am dat la o parte şi m-am uitat înăuntru.

Roux purta o mască de protecţie şi raşcheta podeaua goală. Mirosul de lemn se simţea peste tot. Thierry stătea deasupra lui, într-un costum gri şi cu o pălărie galbenă şi se uita ca atunci când Rosette nu vrea să mănânce cu lingura sau scuipă mâncarea pe masă. În timp ce mă uitam, Roux a oprit maşina şi şi-a scos masca. Părea obosit şi nu prea încântat.

Thierry s-a uitat la podea şi a spus:

— Aspiră praful şi adu polizorul. Vreau să dai jos cel puţin un strat de lac înainte să pleci.

— Cred că glumeşti. O să stau aici până la miezul nopţii.

— Nu-mi pasă, a zis Thierry. Nu mai vreau să pierd încă

o zi. Trebuie să terminăm până în Ajunul Crăciunului.

După care a plecat, trecând pe lângă mine pe scări până la primul etaj. Eu stăteam în spatele perdelei de praf, iar el nu m-a văzut când a trecut pe lângă mine; dar eu l-am văzut de aproape şi avea o privire care nu mi-a plăcut deloc. Era un fel de privire îngâmfată; nu era chiar un zâmbet pentru că-şi arăta prea mult dinţii. De parcă Moş Crăciun, în loc să le dea copiilor cadouri în acest an, se decisese să le păstreze pentru el. Şi atunci am simţit că-l urăsc pe Thierry. Nu pentru că ţipase la Roux, ci pentru că se credea mai bun decât Roux. Se vedea din felul în care-l privea; în felul în care stătea deasupra lui, ca cineva care venise să-şi lustruiască pantofii; şi, în culorile lui exista ceva în plus – ceva ce ar fi putut să fie invidie sau mai rău...

Roux stătea turceşte pe jos, cu masca la gât şi o sticlă cu apă în mână.

— Anouk! A zâmbit. Vianne este aici?

Am dat din cap. El s-a posomorât.

— De ce n-ai venit? Ai zis că vei veni.

— Am fost ocupat, asta a fost tot. Şi-a ridicat bărbia în sus, spre camera învelită în celofanul constructorilor. Îţi place?

— Mm, am zis.

— Fără să te mai muţi. O cameră a ta. Aproape de şcoală şi tot ce vrei.

Uneori mă întreb de ce adulţii se agită atâta cu educaţia când este evident că cei mici ştiu mai multe despre viaţă decât ei. De ce fac ca totul să fie aşa de complicat? De ce, măcar o dată, să nu fie simplu?

— Am auzit ce ţi-a zis Thierry. Nu ar trebui să-ți vorbească aşa. Se crede mult mai bun decât tine. De ce nu-i zici să-şi ia tălpăşiţa?

Roux a dat din umeri.

— Mă plăteşte. Şi, în afară de asta – i-am văzut licărul din privire. S-ar putea să-mi iau revanşa curând.

M-am aşezat lângă el pe podea. Mirosea a transpiraţie şi a rumeguşul cu care lucrase; mâinile şi părul îi erau pline de el. Dar era ceva diferit. Nu-mi dădeam seama ce. O privire veselă, strălucitoare, plină de speranţă care nu existase la chocolaterie.

— Deci ce pot să fac pentru tine, Anouk?

Să-i spun lui Roux că este tată. Mda. Grozav. Ca atâtea lucruri, pare să fie uşor. Dar când ajung la partea practică...

Mi-am udat vârful degetului şi am desenat semnul Doamna Iepure din Lună în praful de pe jos. Acesta e semnul meu zice Zozie. Un cerc cu iepure înăuntru. Ar trebui să semene cu luna nouă şi este semnul iubirii şi al începuturilor şi m-am gândit că, dacă este semnul meu, poate va acţiona mai bine asupra lui Roux.

— Ce s-a întâmplat? a zâmbit el. Ţi-a mâncat pisica limba?

Poate acesta era cuvântul, pisică. Sau poate din cauză că nu sunt o mincinoasă prea bună, mai ales cu cei pe care-i iubesc. Oricum, am izbucnit. Întrebarea care-mi stătuse pe limbă încă de la discuţia mea cu Zozie...

— Ştii că eşti tatăl lui Rosette?

M-a privit fix.

— Cum? a zis el. Nu te puteai înşela asupra şocului din privirea lui. Deci nu ştiuse; şi din figura pe care o făcea, nu era nici prea încântat.

M-am uitat la semnul Doamna Iepure din Lună şi am desenat crucea ruptă a Maimuţei Roşii Tezcatlipoca alături, pe podeaua plină de praf.

— Ştiu la ce te gândeşti. E cam mică pentru un copil de patru ani. Scuipă. Se scoală noaptea. Şi este cam înceată la unele lucruri, cum ar fi să înveţe să vorbească sau să folosească o lingură. Dar e nostimă – şi foarte dulce – şi, dacă i-ai da o şansă...

Acum faţa lui avea culoarea rumeguşului. Şi-a scuturat capul, de parcă ar fi avut un coşmar sau ceva de care nu putea să scape.

— Patru ani? a zis el.

— Săptămâna viitoare e ziua ei. I-am zâmbit. Ştiam că n-aveai habar. Am zis: „Roux nu ne-ar fi părăsit aşa. Nu şi dacă ar fi ştiut despre Rosette." Apoi i-am spus când s-a născut şi despre micuţa crêperie din Les Laveuses şi cât de bolnavă fusese la început şi cum o hrănisem cu pipeta şi despre mutarea noastră la Paris şi tot ce se întâmplase acolo...

— Stai niţel, a zis Roux. Vianne ştie că eşti aici? Ştie că-mi spui toate astea?

Am dat din cap.

— Nu ştie nimeni.

S-a gândit o clipă la asta şi, încet, culorile lui au trecut de la verde şi albastru liniştit la roşu şi portocaliu violent, iar gura i s-a lăsat în jos, dură, nu ca a lui Roux pe care-l ştiam eu.

— Deci – în tot timpul ăsta nu a spus nimic? Am o fată şi habar n-am avut? Întotdeauna are un accent de Midi mai pronunţat când se supără, iar acum accentul lui era atât de puternic încât ar fi putut la fel de bine să fi vorbit în altă limbă.

— Ei, poate nu a avut ocazia.

A mormăit supărat.

— Poate crede că nu sunt potrivit să fiu tată.

Am vrut să-l îmbrăţişez, să-l ajut să se simtă mai bine; să-i spun că-l iubim – toate. Dar în acel moment era prea supărat ca să mă asculte – vedeam asta chiar fără să mă uit în Oglinda Fumurie – şi, dintr-odată mi-am dat seama că s-ar fi putut să fi greşit anunţându-l aşa, că ar fi trebuit să ascult sfatul lui Zozie...

Atunci el s-a ridicat brusc, de parcă s-ar fi hotărât, ştergând semnul Maimuţei Roşii Tezcatlipoca din praful de la picioarele lui.

— Bine, sper că te-a distrat bancul. Păcat că n-ai putut să-l faci să dureze mai mult – cel puţin până să fi terminat eu apartamentul... Şi-a tras masca din jurul gâtului şi a aruncat-o furios la perete. Poţi să-i spui mamei tale că am terminat. E în siguranţă. Şi-a făcut alegerea, acum să se descurce cu ea.

Şi dacă tot eşti aici, poţi să-i spui lui Le Tresset că poate să-şi facă decoraţiile singur de acum încolo. Eu plec.

— Unde? I-am întrebat.

— Acasă, a zis Roux.

— Cum adică, la barca ta?

— Care barcă? a spus el.

— Mi-ai zis că ai o barcă, i-am reamintit.

— Mda, bine. Şi-a privit mâinile.

— Vrei să zici că nu ai o barcă? am zis.

— Sigur că am. Este o barcă nemaipomenită. Se uita în depărtare şi vocea lui era plată. Am făcut Oglinda Fumurie cu degetele şi i-am văzut culorile, toate amestecate cu roşu mânios şi verde cinic şi m-am gândit: Oh, te rog, Roux. Măcar de data asta.

— Unde este? I-am întrebat.

— Port de l'Arsenal.

— Şi cum de ai ajuns aici?

— Eram în trecere.

Ei bine, asta era altă minciună, m-am gândit. Durează mult să aduci o barcă în amonte de la Tannes. Poate chiar luni întregi. Şi nici nu treci prin Paris. Trebuie să opreşti la Port de Plaisance. Trebuie să plăteşti statul la ancoră. Şi asta m-a făcut să mă întreb, dacă Roux avea o barcă, oare de ce muncea aici, pentru Thierry?

Dar dacă minţea, mi-am zis eu, atunci cum aş fi putut să-i spun ceva? Tot planul meu (aşa cum era) se bazase pe presupunerea că Roux va fi cu adevărat încântat să mă vadă şi-mi va spune cât îi lipsisem eu şi maman şi cât de supărat fusese auzind că ea urma să se mărite cu Thierry şi apoi eu îi voi spune despre Rosette, iar el va înţelege că nu poate pleca şi va sta cu noi la chocolaterie, astfel încât maman nu va fi nevoită să se mărite cu Thierry şi vom putea fi o familie...

Dacă mă gândeam mai bine, acum suna ca o aiureală.

— Dar cum rămâne cu mine şi Rosette? Am zis. Dăm

o petrecere în Ajunul Crăciunului. I-am scos invitaţia din ghiozdan şi am ridicat-o. Trebuie să vii, i-am zis, disperată. Uite, ai o invitaţie şi totul.

A râs răutăcios.

— Cine, eu? Cred că te gândeşti la tatăl altcuiva.

Oh, Doamne, mi-am zis. Ce aiureală. Se părea că orice i-aş fi spus, el se enerva şi mai rău şi Sistemul meu cel nou, care îi ajutase deja pe Nico şi Mathilde şi madame Luzeron, nu merge deloc cu Roux.

Dacă aş fi reuşit să-i termin păpuşa...

Şi atunci mi-a venit o idee.

— Uite, i-am spus. Ai praf în păr. M-am întins să-l scutur.

— Au! a spus Roux.

— Îmi pare rău, i-am zis.

— Te rog, pot să te văd şi mâine? I-am întrebat. Doar ca să ne luăm la revedere?

A făcut o pauză atât de lungă încât am fost sigură că mă va refuza.

Pe urmă a oftat.

— Ne întâlnim în cimitir la ora trei. Lângă mormântul lui Dalida.

— OK, i-am spus şi am zâmbit.

Roux a văzut zâmbetul.

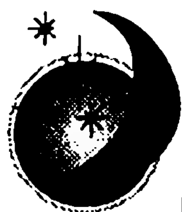
— Nu rămân, a spus el.

Ei, asta s-o crezi tu, Roux, m-am gândit eu.

Şi am desfăcut mâna în care aveam trei fire de păr roşu prinse între degete.

Pentru că de data aceasta Roux, care face doar ce vrea el, va face ceea ce vreau eu. Acum este rândul meu. Eu decid. Va veni la petrecerea noastră în Ajunul Crăciunului, orice ar fi. Oricât m-ar costa. Poate nu vrea, m-am gândit eu, dar va veni – chiar dacă va trebui să-l chem pe Hurakan să-l târască acolo.

6

(Anouk)

Vineri, 14 decembrie

Invocaţia vântului.

Mai întâi aprinde lumânările. Cele roşii sunt bune pentru noroc şi activităţi; deşi cele albe sunt bune şi ele, desigur. Dar în cazul în care chiar vrei să faci lucrurile ca lumea, îţi trebuie lumânări negre, deoarece negru este culoarea sfârşitului de an, lentul timp întunecat dintre Día de los Muertos şi luna plină din decembrie, când anul mort învie iarăşi.

Acum trasează un cerc din cretă galbenă pe jos. Mută patul şi carpeta albastră ca să putem folosi podeaua din lemn. Pune-le înapoi când terminaţi ca maman să nu vadă semnele lăsate. Maman nu ar înţelege; însă...

Maman nu trebuie să ştie.

Vei vedea că port pantofii mei roşii. Nu ştiu de ce – îi simt cumva norocoşi, de parcă nimic rău nu s-ar putea întâmpla când îi port. Şi ia vopsea praf sau nisip colorat (vei vedea că eu folosesc cristale de zahăr) pentru a însemna punctele de pe cerc. Negru, nord; alb, sud; galben, est; roşu, vest. Împrăştie nisipul în jurul cercului pentru a linişti zeii mărunţi ai vântului.

Acum, pentru sacrificiu – tămâie şi mirt. Asta au adus şi magii, ştiţi voi, pentru pruncul Iisus în leagănul său. Cred că dacă au fost destul de bune pentru El, atunci sunt bune

şi pentru noi. Şi aur – bine, eu am nişte pătrăţele din ciocolată învelite în staniol auriu, ceea ce ar trebui să fie OK, nu crezi? Zozie spune că aztecii ofereau întotdeauna ciocolată zeilor. Şi sânge, bineînţeles – deşi sper că nu vor prea mult. O înţepătură – au! – OK, asta-i tot – aprindem tămâia şi suntem gata să începem.

Acum stăm în cerc cu picioarele încrucişate şi luăm câte o păpuşă în fiecare mână. Vei avea nevoie de o pungă de cristale roşii de zahăr împrăştiate pe podea pentru contact.

Mai întâi vine semnul Doamnei Iepure din Lună. Pantoufle poate să ţină semnul acesta pentru mine, aici, la marginea cercului de cretă. Apoi desenăm Pasărea Colibri Tezcatlipoca, pentru cerul din stânga mea, şi Maimuţa Roşie Tezcatlipoca, pentru pământul nostru. Bam păzeşte această parte cu semnul O Maimuţă alături.

Aşa. E gata. Nu e nostim? Am mai făcut asta o dată înainte, îţi aminteşti? Dar ceva a mers prost. De data aceasta, nu. De data aceasta invocăm vântul care ne trebuie. Nu Hurakan, ci Vântul Schimbător, pentru că aici este ceva care trebuie schimbat.

OK! Acum desenăm semnul spiralei în zahărul roşu pe jos.

Şi acum invocaţia. Îmi dau seama că nu ştii cuvintele, dar cântă dacă vrei. Cântăm...

V'là l'bon vent, v'là l'joli vent

E bine. Dar se cântă încet.

Bine. Acum păpuşile. Asta-i Roux. Nu-l ştii pe Roux, dar îl vei cunoaşte în curând. Şi asta e maman, vezi? Maman cu frumoasa ei rochie roşie. Numele ei adevărat este Vianne Rocher. Asta i-am şoptit în ureche. Şi cine e asta, cu părul portocaliu şi ochii mari şi verzi? Asta eşti tu, Rosette. Tu eşti. Şi noi stăm aici împreună în cerc, cu lumânările arzând şi cu semnul lui Ehecatl în mijloc. Pentru că sunt împreună, ca cei din casa Nativitaţii. Şi în curând vor fi iar împreună, iar noi vom putea fi o familie...

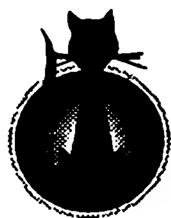
Şi acesta – cine e în afara cercului galben? Este Thierry, cu telefonul lui mobil. Nu vrem ca vântul să-i facă rău, dar nu mai poate rămâne cu noi, aici, pentru că tu poţi avea doar un singur tată, Rosette şi el nu este acela. Deci trebuie să plece. Îmi pare rău, Thierry.

Auzi vântul afară? Este Vântul Schimbător care se apropie. Zozie spune că poţi călări vântul; că este ca un cal sălbatic care poate fi dresat şi antrenat să facă doar ce vrei tu. Poţi fi un zmeu, o pasăre; poţi să îndeplineşti dorinţe; poţi să-ţi găseşti dorinţa inimii tale...

Dacă dorinţele ar fi cai, cerşetorii ar călări...

Hai, Rosette, Hai să călărim.

7

(Zozie)

Sâmbătă, 15 decembrie

E uimitor, nu, cât de prefăcut poate să fie un copil? Ca o pisică de casă, ce toarce pe canapea toată ziua, dar noaptea devine o regină mândră, o criminală, căreia nu-i pasă de cealaltă viaţă a ei.

Anouk nu este o criminală – cel puţin, nu încă – dar are în ea acea sălbăticie ascunsă. Sunt mulţumită aflând asta, desigur – mie nu-mi prea plac animalele de casă domesticite – dar trebuie să fiu cu ochii pe ea, dacă mai acţionează în spatele meu.

Mai întâi l-a invocat pe Ehecatl fără mine. Nu-i port pică pentru asta – de fapt, sunt chiar mândră de ea. Este plină de imaginaţie; ingenioasă; creează ritualuri când cele existente nu o satisfac – o creatoare naturală a Haosului, pe scurt.

În al doilea rând, totuşi – şi mai important – s-a dus ieri să-l vadă pe Roux, în taină şi împotriva sfatului meu. Din fericire, şi-a notat totul în jurnal, pe care-l verific în mod regulat. Este uşor: ca şi mama ei, îşi păstrează secretele într-o cutie de pantofi din spatele dulapului – previzibil, dar convenabil iar eu le verific pe amândouă de când am venit.

Şi s-a dovedit a fi un lucru bun. Ea se întâlneşte azi cu el, după cum spune, în cimitir, la ora trei. Într-un fel, nici nu se putea mai bine; planurile mele pentru Vianne sunt aproape terminate şi se apropie timpul pentru următoarea etapă. Dar furtul unei vieţi este mult mai uşor de făcut pe hârtie decât în realitate – câteva facturi casnice aruncate,

un paşaport luat dintr-o geantă în aeroport, chiar numele de pe o piatră nouă de mormânt şi treaba este practic gata. Dar, de data aceasta, vreau mai mult decât un nume, mai mult decât detaliile creditului, mult mai mult decât bani.

Este un joc de strategie, bineînţeles. Ca multe alte jocuri de strategie, se bazează pe aranjatul pieselor fără a lăsa adversarul să suspecteze ce se întâmplă, apoi trebuie decis care piese pot fi sacrificate pentru a ieşi câştigător. După aceea, este unu la unu – o înfruntare a voinţei între Vianne şi mine – şi trebuie să spun că aştept momentul acesta chiar mai mult decât mi-aş fi putut imagina. Să o înfrunt în cele din urmă în runda finală, ştiind care este miza pentru amândouă...

Ei, acesta va fi un joc care merită jucat.

Să recapitulăm mişcările de până acum. Printre altele, am lucrat din greu la conţinutul *piñatei* lui Yanne şi am descoperit mai multe lucruri.

Primul, ea nu este Yanne Charbonneau.

Bine, asta o ştiam, desigur. Dar, şi mai interesant, nu este nici Vianne Rocher – sau cel puţin aşa sugerează conţinutul cutiei sale. Ştiam că lipseşte ceva important şi ieri, când era plecată, am găsit în sfârşit ceea ce căutam.

De fapt, mai văzusem asta, dar nu îi dădusem importanţă, fiind atentă la Vianne Rocher. Dar este acolo, în cutie, legată cu o fundă roşie decolorată: o amuletă din argint care ar putea să fi provenit de la o brăţară ieftină sau dintr-o pocnitoare de Crăciun; are forma unei pisici şi este înnegrită de timp. E acolo, în cutia de pantofi a lui Vianne, cu o cutie din lemn de santal şi nişte cărţi de tarot care au văzut zile mai bune.

Ca şi mine, Vianne circulă fără prea multe bagaje. Nu păstrează nimic inutil. Fiecare obiect din cutie a fost păstrat pentru un motiv anume, nu mai puţin decât această amuletă din argint. Este pomenită în bucata de ziar care este atât de fragilă şi maronie încât mi-a fost frică s-o desfac complet: povestea dispariţiei copilului de optsprezece luni, Sylviane Caillou, de lângă o farmacie, cu mai mult de treizeci de ani înainte.

A încercat oare să se întoarcă? Instinctul îmi spune că nu. Îţi alegi familia, după cum spune ea, şi acea tânără, mama ei, al cărei nume nu apare în ziar – nu înseamnă nimic pentru ea decât ADN. Pentru mine, totuşi...

Numiţi-mă curioasă. Am căutat pe internet. A durat ceva – copii dispar în fiecare zi, iar acesta era un caz vechi, închis de multă vreme şi lipsit de interes – dar l-am găsit până la urmă, cu numele mamei lui Sylviane, care avea douăzeci şi unu de ani când i-a fost luat copilul, acum în vârstă de patruzeci şi nouă, conform website-ului reuniunilor de la şcoala ei; divorţată, fără copii, locuind încă în Paris lângă Père Lachaise şi conducând un mic hotel.

Se numeşte le Stendhal şi-l puteţi găsi la colţul dintre Avenue Gambetta şi Rue Matisse. Are cam douăzeci de dormitoare în total; un pom de Crăciun cu beteală, dar cam chelit şi un interior extravagant tapetat cu prea multă mătase în multe culori. Lângă foc este o măsuţă rotundă pe care o păpuşă de porţelan într-o rochie de mătase roz stă ţeapănă sub un clopot de sticlă. Altă păpuşă, îmbrăcată ca mireasă, stă de pază la baza scării. A treia – cu ochi albaştri, într-o haină din blană roşie şi pălărie – este cocoţată pe biroul de recepţie.

Şi acolo, în spatele biroului, e chiar madame: o femeie solidă cu faţa trasă şi părul rărit, tipice celor aflaţi la o dietă strictă şi cu privirea fiicei sale...

— Madame?

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt din Rocher de Montmartre. Avem o promoţie specială pentru ciocolata făcută manual şi mă întrebam dacă aş putea să vă dau câteva bucăţi să le încercaţi...

Figura lui madame s-a acrit brusc.

— Nu mă interesează, a spus ea.

— Nu e nicio obligaţie. Doar încercaţi câteva şi...

— Nu, mulţumesc.

Desigur, mă aşteptasem la asta. Parizienii sunt foarte bănuitori și oferta mea părea prea bună pentru a fi adevărată.

Totuşi, am scos o cutie cu bomboanele noastre speciale şi am deschis-o în faţa ei. Douăsprezece trufe, date prin praf de cacao, fiecare în lăcaşul ei din hârtie aurie creponată, un trandafir galben în colţul cutiei; simbolul Doamnei Lună Însângerată zgâriat pe capacul cutiei.

— Înăuntru este o carte de vizită, i-am zis. Dacă vă plac, puteţi comanda direct. Dacă nu – am dat din umeri. Din partea casei. Haideţi, gustaţi una. Vedeţi ce părere aveţi.

Madame a ezitat. Puteam vedea cum suspiciunea ei naturală se luptă cu mirosul care ieşea din cutie: parfumul de fum şi expreso de cacao; scorţişoara; cardamomul; vanilia; aroma iute de Armagnac – parfumul timpului pierdut; dulceaţa amăruie a sfârşitului copilăriei.

— Deci oferiţi din astea în toate hotelurile din Paris? Nu veţi obţine un profit prea mare aşa.

Am zâmbit.

— Speculează şi acumulează, asta zic eu.

A luat o trufă.

A muşcat din ea.

— Hm. Nu e rea.

De fapt, cred că e mai mult de atât. Ochii ei sunt pe jumătate închişi; gura ei subţire se umezeşte.

— Vă place?

Ar trebui; semnul seducător al Doamnei Lună Însângerată îi aprinde faţa cu licărirea ei roz. Acum o pot vedea mai clar pe Vianne în ea; dar o Vianne îmbătrânită şi oarecum epuizată; înrăită de urmărirea averii; o Vianne fără copii a cărei singură iubire a rămas hotelul şi păpuşile ei din porţelan.

— E bună, a spus madame.

— Cartea de vizită e înăuntru. Veniţi să ne vizitaţi.

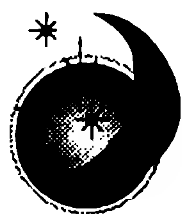
Cu ochii închişi, madame a încuviinţat visătoare.

— Crăciun fericit, i-am zis.

Madame nu a răspuns.

Şi, sub clopot, păpuşa cu ochii albaştri, cu haină de blană şi pălărie îmi zâmbea liniştită, ca un copil într-o bulă de sticlă.

8

(Anouk)

Sâmbătă, 15 decembrie

De abia aşteptam să-l văd pe Roux astăzi. Să văd dacă se schimbase ceva; să văd dacă reuşisem să schimb vântul. Aşteptasem un semn. Zăpadă sau ceva, sau aureola boreală, sau o schimbare ciudată a vremii, dar, când m-am trezit azi-dimineaţă, am văzut acelaşi cer galben şi acelaşi drum ud şi, cu toate că eram cu ochii pe maman, nici ea nu arăta altfel, ci muncea în bucătărie ca întotdeauna, cu părul legat la spate şi cu un şorţ peste rochia ei neagră.

Totuşi, trebuie să le laşi timp acestor lucruri ca să-şi facă efectul. Lucrurile nu se schimbă atât de repede – Roux să se întoarcă şi maman să-şi dea seama care este adevărul despre Thierry şi să ningă – toate deodată, într-o singură noapte. Aşa că am rămas calmă; am plecat cu Jean-Loup, aşteptând să se facă ora trei.

La ora trei, la mormântul lui Dalida. Nu poţi să-l ratezi – este o sculptură în mărime naturală, deşi nu sunt sigură cine era Dalida – probabil un soi de actriţă. Am ajuns cu câteva minute mai târziu şi Roux mă aştepta. La trei şi zece era destul de întuneric şi, când alergam pe scările spre mormânt, l-am văzut pe un monument funerar din apropiere, semănând el însuşi cu o statuie, stând foarte liniştit în paltonul lui lung şi gri.

— Credeam că nu mai vii.

— Îmi pare rău că am întârziat. L-am îmbrăţişat. Ştii, a trebuit să scap de Jean-Loup.

A rânjit.

— Sună sinistru. Cine e?

I-am explicat, simţindu-mă puţin stânjenită.

— Un prieten de la şcoală. Îi place aici. Îi place să fotografieze aici. Crede că într-o zi va vedea o fantomă.

— Ei, e în locul potrivit, a spus Roux. S-a uitat la mine. Deci. Ce se întâmplă?

O, Doamne. Nici nu ştiam de unde să încep. Se petrecuseră atâtea lucruri în ultimele săptămâni şi...

— De fapt, a fost o ceartă.

O prostie, ştiu, dar îmi lăcrimau ochii. N-avea nicio legătură cu Roux, bineînţeles, şi n-ar fi trebuit să-i spun, dar acum, că o făcusem...

— Pentru ce? a întrebat el.

— O prostie. Nimic important, i-am zis.

Roux mi-a oferit zâmbetul pe care-l vezi uneori pe figurile statuilor din biserici. Nu că ar fi semănat cu un înger, desigur. Dar – era răbdător, dacă înţelegeţi – un fel de zâmbet Pot-să-aştept-toată-ziua-dacă-trebuie.

— Ei bine, n-o să mai vină la chocolaterie, i-am spus, simţindu-mă supărată şi puţin plângăreaţă, supărată mai ales din cauză că-i spusesem lui Roux. Zice că nu se simte în largul lui.

De fapt nu spusese numai asta. Dar restul era aşa o prostie şi atât de greşit încât nu mi-a venit să repet. Adică, mie chiar îmi place Jean-Loup. Dar Zozie este prietena mea cea mai bună – în afara lui Roux şi a lui maman, desigur – şi mă deranjează că este aşa de nedrept.

— Nu-i place Zozie? a spus Roux.

Am dat din umeri.

— N-o cunoaşte bine, i-am spus. E din cauză că o dată l-a repezit. De obicei nu face aşa ceva, doar că nu-i place să fie fotografiată.

Dar nu era numai asta. El mi-a arătat azi: două duzini de fotografii pe care le scosese din computerul lui, cele făcute în acea zi la chocolaterie; fotografii cu casa Nativităţii; ale lui maman şi ale mele; şi, în cele din urmă, patru poze ale lui

Zozie, toate luate din unghiuri bizare, de parcă ar fi încercat s-o prindă în secret...

— Nu e corect. Ţi-a zis să nu mai faci.

Jean-Loup mă privise încăpăţânat.

— Totuşi, uită-te la ele.

M-am uitat. Erau groaznice. Toate neclare, iar ea nu se vedea aproape deloc – doar un oval palid în chip de faţă şi o gură ca o sârmă răsucită – şi în toate, aceeaşi greşeală de imprimare: o pată întunecată în jurul capului ei, înconjurată de un cerc galben...

— Cred că ai greşit imprimarea, i-am spus.

A dat din cap.

— Aşa au ieşit.

— Ei, a fost lumina sau altceva.

— Poate, a zis el. Sau altceva.

M-am uitat la el.

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu, a spus el. Lumini fantomă.

Oh, Doamne. Lumini fantomă. Cred că Jean-Loup dorise să vadă acest fenomen de atâta vreme încât acum a dat-o în bară. Adică, tocmai Zozie, dintre toţi oamenii. Cât de mult poţi să te înşeli singur?

Roux se uita la mine cu figura aceea de statuie de înger.

— Povesteşte-mi despre Zozie, a zis el. Mi se pare că sunteţi prietene bune.

Aşa că i-am spus despre funeralii şi despre pantofii de acadea şi despre Halloween şi cum apăruse Zozie brusc în viaţa noastră ca într-o poveste şi făcuse ca totul să devină fabulos...

— Mama ta pare obosită.

M-am gândit – *deci poţi să vorbeşti.* El părea extenuat; cu faţa mai palidă ca de obicei şi cu părul murdar. M-am întrebat dacă avea destul de mâncare şi dacă ar fi trebuit să-i aduc ceva.

— Ei, pentru noi este o vreme grea, cu Crăciunul şi toate celelalte...

Stai niţel, mi-am zis eu.

— Ne-ai spionat? i-am zis.

Roux a dat din umeri.

— Am fost prin preajmă.

— Făcând ce?

A dat iar din umeri.

— Din curiozitate.

— De aceea ai rămas? Pentru că erai curios?

— De aia şi pentru că mi s-a părut că mama ta are ceva necazuri.

Am sărit imediat.

— Are, am spus eu. Toate avem. Şi i-am spus iar despre Thierry şi despre planurile lui şi cum nimic nu mai era la fel şi cum îmi lipseau vechile zile când totul era simplu.

Roux a zâmbit.

— Niciodată nu a fost simplu.

— Cel puţin ştiam cine suntem, i-am zis.

Roux a dat din umeri, dar nu a zis nimic. Mi-am băgat mâna în buzunar. Acolo era păpuşa lui, cea de azi-noapte. Trei fire de păr roşu şi un secret şoptit şi semnul spiralat al lui Ehecatl, Vântul Schimbător, desenat cu un marker pe inimă.

Mi-am strâns mâna în jurul ei, tare, de parcă asta ar fi putut să-l facă să rămână.

Roux s-a cutremurat şi şi-a strâns haina mai bine.

— Deci – n-ai de gând să pleci, nu? am zis eu.

— Aşa mă gândeam. Poate ar trebui. Dar mai e ceva care mă deranjează. Anouk, ţi s-a părut vreodată că se petrece ceva, că te foloseşte cineva, te manipulează într-un fel şi că doar tu ştii cum şi de ce...

S-a uitat la mine şi am fost uşurată când am văzut că nu mai era mânie în culorile lui, doar un albastru gânditor. A continuat liniştit şi mi s-a părut că era discursul cel mai lung pe care-l auzisem spus vreodată de el, Roux fiind un om tăcut.

— Ieri eram supărat. Atât de supărat că Vianne ascunsese un astfel de lucru faţă de mine că nici nu mai vedeam bine – nici nu puteam asculta – nu mai puteam cugeta. De atunci

m-am mai gândit, a zis el. M-am mirat cum Vianne Rocher pe care o ştiam se transformase într-o persoană atât de diferită. La început am crezut că era doar vina lui Thierry – dar cunosc genul lui. Şi o ştiu pe Vianne. Ştiu că e puternică. Şi ştiu că nicicum n-ar fi lăsat pe cineva ca Le Tresset să-i devină stăpân, nu după toate cele prin care a trecut... Şi-a scuturat capul. Nu, dacă are necazuri, nu e din cauza lui.

— Atunci din a cui? am zis eu.

M-a privit.

— E ceva cu prietena ta, Zozie. Nu-mi dau seama bine ce este. Dar o simt când ea este prin apropiere. E ceva prea perfect. Ceva care nu este bine. Ceva aproape – periculos.

— Cum adică?

Roux s-a mulţumit doar să dea din umeri.

Acum începeam să mă supăr. Mai întâi Jean-Loup şi acum Roux. Am încercat să explic.

— Ne-a ajutat, Roux – munceşte în magazin, are grijă de Rosette, mă învaţă tot felul de lucruri.

— Ce anume?

Ei bine, dacă nu-i plăcea Zozie, era greu să-i povestesc asta. Mi-am băgat iar mâna în buzunar, unde păpuşa se simţea ca un oscior înfăşurat în lână.

— Nu o cunoşti, asta e totul. Ar trebui să-i dai o şansă.

Roux se uita la mine cu încăpăţânare. Când îi intră o idee în cap, e greu s-o scoţi. E aşa de incorect – cei mai buni prieteni ai mei...

— Ţi-ar plăcea. Zău. Ştiu că da. Are grijă de noi...

— Dacă aş fi crezut asta, aş fi plecat până acum. Dar...

— Rămâi?

Am uitat că eram supărată pe Roux şi mi-am petrecut braţele în jurul gâtului lui.

— Vii la petrecerea noastră de Ajunul Crăciunului?

— Ei..., a oftat.

— Grozav! Aşa o vei putea cunoaşte mai bine pe Zozie. Şi o vei putea întâlni pe Rosette – oh, Roux, sunt aşa de

bucuroasă că rămâi.

— Mda. Şi eu.

Dar nu părea bucuros. De fapt suna îngrijorat ca naiba. Totuşi, planul funcţionase şi asta conta. Rosette şi cu mine reuşisem să schimbăm vântul...

— Şi cum te descurci cu banii? am spus. Am..., m-am uitat în buzunar. Şaisprezece euro şi nişte mărunţiş, dacă te ajută. Voiam să-i iau un cadou lui Rosette de ziua ei, dar...

— Nu, a spus el cam tăios, din câte mi s-a părut. Nu i-a plăcut niciodată să ia bani, aşa că probabil nu fusese cea mai deşteaptă replică. Mă descurc, Anouk.

Ei bine, nu arăta prea grozav. Îmi dădeam seama acum. Şi dacă nu era plătit...

Am făcut semnul Coceanului de Porumb şi mi-am apăsat palma de palma lui. Este un semn de noroc pe care m-a învăţat Zozie să-l fac; pentru bunăstare şi bogăţie şi mâncare şi lucruri. Nu ştiu cum funcţionează, dar merge; Zozie l-a folosit în chocolaterie, ca să determine mai mulţi clienţi să cumpere trufele lui maman şi, cu toate că asta nu-l va ajuta pe Roux, sper că va merge în alte feluri, de exemplu îşi va găsi altă slujbă sau va câştiga la loto sau va găsi nişte bani pe stradă. Şi am făcut semnul să-mi strălucească în ochii minţii, astfel încât lucea pe pielea lui palidă ca praful de stele. Ar trebui să meargă, Roux, m-am gândit. Aşa nu va fi pomană.

— Mai treci pe la noi înainte de Ajunul Crăciunului?

A dat din umeri.

— Nu ştiu. Am – câteva lucruri pe care trebuie să le aranjez până atunci.

— Dar vii la petrecere? Promiţi?

— Promit, a spus Roux.

— Pe sufletul tău şi să mori dacă nu? am zis eu.

— Pe sufletul meu. Să mor, dacă nu.

9

(Vianne)

Duminică, 16 decembrie

Roux n-a venit azi la muncă. De fapt, n-a venit tot weekendul. Se pare că a plecat vineri, devreme, şi-a anulat rezervarea de la hotelul în care stătea şi n-a mai fost văzut de atunci.

Presupun că ar fi trebuit să mă aştept la asta. La urma-urmei, eu îi cerusem să plece. Aşa că de ce mă simt atât de părăsită? Şi de ce îl tot caut?

Thierry e turbat de supărare. În lumea lui Thierry, să părăseşti o slujbă este atât ruşinos, cât şi necinstit şi era clar că nu avea de gând să accepte nicio scuză. Mai e şi ceva cu un cec; un cec pe care Roux l-a încasat sau nu...

Nu prea l-am văzut pe Thierry în acest weekend. Nişte probleme cu apartamentul, a zis el, când a trecut puţin pe la noi sâmbătă seara. A menţionat doar în treacăt absenţa lui Roux – iar eu n-am îndrăznit să-i cer detalii.

Astăzi mi-a povestit totul când a venit la sfârşitul zilei de muncă. Zozie tocmai închidea confiseria; Rosette se juca cu un mozaic – nu încerca să unească piesele, dar părea că o amuză să facă modele complicate în spirală pe podea – iar eu începeam ultimul lot de trufe cu vişinată când el a intrat în confiserie, evident foarte furios, roşu la faţă şi gata să explodeze.

— Ştiam eu că e ceva cu el, mi-a zis. Oamenii ăştia. Toţi sunt al naibii de asemănători. Nomazi veşnic pe drumuri şi care fură. A dat cuvântului cea mai murdară semnificaţie, părând a fi un fel de jurământ exotic. Ştiu că e un fel de

prieten de-al tău. Dar chiar şi tu nu poţi să treci aşa ceva cu vederea. Să părăsească o slujbă fără să sufle un cuvânt – să-mi încurce programul. O să-l dau în judecată pentru asta. Ori o să-l bat măr pe ticălosul ăsta roşcat...

— Thierry, te rog. I-am dat cafea. Încearcă să te calmezi.

Dar când este vorba despre Roux, se pare că este imposibil. Desigur, sunt oameni foarte diferiţi. Solidul şi lipsitul de imaginaţie Thierry, care nu a locuit în afara Parisului în toată viaţa lui; care dezaprobă mamele celibatare, stilurile de viaţă „alternative" şi mâncarea străină m-a amuzat întotdeauna – până acum.

— Şi ce îţi este el, de fapt? Cum de a ajuns să-ţi fie un prieten atât de bun?

M-am întors.

— Am mai discutat despre asta.

Thierry s-a uitat chiorâş.

— Aţi fost amanţi? a zis el. Asta este? Te-ai culcat cu nemernicul?

— Thierry, te rog...

— Spune-mi adevărul! Ai făcut dragoste cu el? a ţipat.

Acum, îmi tremurau mâinile. Mânia şi mai puternică pentru că fusese ţinută în frâu, a ieşit la suprafaţă.

— Şi dacă aş fi făcut-o? m-am răstit la el.

Aşa cuvinte simple. Aşa cuvinte periculoase.

S-a uitat fix la mine, gri la faţă şi mi-am dat seama că acuzaţia, cu toată violenţa ei, fusese altă scenă măreaţă, dramatică a lui Thierry, previzibilă dar, de fapt, lipsită de sens. Avea nevoie de o supapă pentru gelozia lui, pentru nevoia lui de a controla, pentru dezamăgirea tăcută la viteza la care afacerea noastră se dezvoltase...

A vorbit din nou, cu o voce tremurătoare.

— Îmi datorezi adevărul, Yanne, a spus el. Am răbdat destul. Nici măcar nu ştiu cine eşti, pentru numele lui Dumnezeu. Te-am luat pe încredere, pe tine şi pe copiii tăi – şi m-ai auzit vreodată plângându-mă? O puştoaică răsfăţată şi o retardată...

S-a oprit brusc.

L-am privit rece. În cele din urmă, depăşise măsura.

Pe jos, Rosette şi-a ridicat privirea de la mozaicul cu care se juca. O lumină i-a licărit deasupra capului. Formele de plastic pe care le folosesc pentru biscuiţi au început să zăngăne pe masă, de parcă trecea pe acolo un tren expres.

— Yanne, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Thierry încerca să recâştige terenul pierdut, ca un vânzător ambulant care întrezăreşte încă ocazia de a încheia acea afacere care-i alunecă printre degete...

Dar răul fusese făcut. Casa din cărţi, construită cu atâta grijă, fusese distrusă de un singur cuvânt. Pentru prima oară, l-am văzut pe Thierry cu adevărat. Îi văzusem deja zgârcenia. Dispreţul mândru faţă de angajaţi. Că este un snob. Dar acum pot să-i văd şi culorile; vulnerabilităţile ascunse; ţinuta lui rigidă, ciudată, când se uită la Rosette.

Cuvântul acela urât.

Desigur, îmi dădusem întotdeauna seama că Rosette îl face să se simtă prost. Ca întotdeauna, compensează exagerat, dar veselia lui este forţată, ca a cuiva care mângâie un câine periculos.

Şi acum îmi dau seama că nu este vorba doar de Rosette. Locul acesta îl face să se simtă inconfortabil; acest loc pe care l-am făcut fără ajutorul lui. Fiecare lot de ciocolată; fiecare vânzare; fiecare client căruia îi spun pe nume; chiar scaunul pe care stă – toate acestea îi amintesc că noi trei suntem independente, că avem o viaţă şi fără el, în care Thierry le Tresset nu a avut niciun rol...

Dar Thierry a avut şi el trecutul lui. Ceva care îl face ceea ce este. Toate temerile lui sunt înrădăcinate aici. Frica sa, speranţele, secretele...

M-am uitat la familiara placă din granit pe care răcesc ciocolata. Este foarte veche, înnegrită de vreme; deja tocită când o cumpărasem și purtând semnele unei utilizării îndelungate. În piatră sunt bucăţele de cuarţ care prind neaşteptat lumina şi le urmăresc în timp ce ciocolata se răceşte, gata să fie încinsă şi răcită din nou.

Nu vreau să-ţi ştiu secretele, mă gândesc eu.

Dar placa din granit ştie altceva. Plină de bucăţele de

mică, îmi face semne şi luceşte, prinzându-mi ochiul, atrăgându-mi privirea. Aproape văd acum imaginile oglindite în placă. Pe când le urmăresc, prind formă, încep să capete sens, străfulgerări ale unei vieţi, ale unui trecut care-l face pe Thierry bărbatul care este acum.

Acesta este Thierry în spital. Mai tânăr cu douăzeci de ani sau mai mult, aşteaptă în faţa unei uşi închise. Are două pachete de trabucuri în mână, fiecare legate cu o fundă – una roz, una albastră. S-a asigurat pentru orice eventualitate.

Acum, altă cameră de aşteptare. Pe pereţi sunt cartoane desenate. O femeie stă lângă el, cu un copil în braţe. Băiatul are poate şase ani. Se uită neatent la tavan şi nimic – nici Pooh ursuleţul, nici Tigrul, nici Mickey Mouse – nu aduce cea mai mică strălucire în ochii lui.

O clădire care nu este chiar un spital. Şi un băiat – nu, un tânăr – la braţul unei asistente drăguţe. Tânărul pare să aibă douăzeci şi cinci de ani. Solid ca tatăl lui, stă aplecat, capul fiindu-i prea greu pentru gât, cu un zâmbet gol ca al unei floarea-soarelui.

Şi acum, în sfârşit înţeleg. Acesta e secretul pe care a încercat să-l ascundă. Înţeleg acel zâmbet larg, strălucitor, ca al unui om care încearcă să vândă o religie falsă din uşă în uşă; înţeleg de ce nu vorbeşte niciodată despre fiul lui; perfecţionismul lui exagerat; felul în care se uită uneori la Rosette – sau, mai corect, cum nu se uită la ea...

Oftez.

— Thierry, am spus. Nu-i nimic. Nu mai trebuie să mă minţi.

— Să te mint?

— În legătură cu fiul tău.

Atunci s-a îmbăţoşat şi, chiar fără placa de granit văd cum devine din ce în ce mai agitat. Faţa lui era palidă; începuse să transpire şi mânia care fusese înlocuită de frică s-a întors brusc, ca un vânt rău. S-a ridicat, semănând cu un urs lovind cana de cafea şi împrăştiind ciocolatele învelite în ambalajele lor colorate pe toată masa.

— Fiul mei n-are nimic, a zis el, cam prea tare. Alan

se ocupă de construcţii. O adevărată ramură a bătrânului stejar. Nu prea îl văd mult, dar asta nu înseamnă că nu mă respectă – nu înseamnă că nu sunt mândru de el. Acum ţipa, făcând-o pe Rosette să-şi acopere urechile. Cine a zis altceva? Roux? Ticălosul ăla m-a spionat?

— N-are nicio legătură cu Roux, i-am spus. Dacă ţi-e ruşine de propriul tău fiu, atunci cum ai putea vreodată să ţii la Rosette?

— Yanne, te rog. Nu este aşa. Nu îmi este ruşine. Dar a fost singurul meu copil, Sarah n-a mai putut avea alţi copii şi eu doar voiam ca el să fie...

— Perfect. Îmi dau seama.

M-a luat de mână.

— Pot să mă descurc, Yanne. Îţi promit. Vom aduce un specialist pentru ea. Va avea tot ce va dori vreodată. Dădace, jucării...

Alte cadouri, m-am gândit. De parcă asta ar putea schimba felul în care se simte. Am dat din cap. Inima nu se schimbă. Poţi minţi, poţi spera, poţi să te prefaci faţă de tine însuţi – dar până la urmă, poţi schimba felul în care te-ai născut?

Cred că a văzut pe faţa mea; figura lui s-a întristat, umerii i-au căzut.

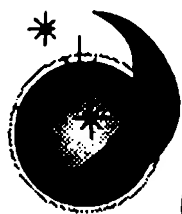
— Dar totul este aranjat, a zis el.

N-a zis te iubesc, ci totul este aranjat.

Şi cu tot gustul amar pe care-l aveam în gură, am simţit o bruscă bucurie intensă. De parcă ceva otrăvit aflat în gâtul meu reuşise să se desprindă...

Afară, clopoţeii de vânt au sunat o dată şi, fără să mă gândesc am făcut semnul împotriva ghinionului. Vechile obiceiuri mor greu, desigur. Nu mai făcusem acest semn de multă vreme. Dar nu puteam să mă opresc să nu mă simt inconfortabil, de parcă un lucru mic ca acesta ar fi reuşit să trezească vântul schimbător. Şi, după ce Thierry a plecat şi am rămas singură, mi s-a părut că aud voci în vânt, vocile Celor Buni şi un râset îndepărtat.

10

(Anouk)

Luni, 17 decembrie

Deci asta a fost. S-a terminat. Ura. A fost o ceartă, cred că despre Roux şi de-abia aşteptam să-i spun după şcoală, doar că nu l-am găsit nicăieri.

Am încercat la pensiunea de pe Rue de Clichy, unde Thierry spune că a stat până acum, dar nimeni nu mi-a deschis uşa când am bătut, iar un moş cu o sticlă de vin a ţipat la mine că făceam zgomot. Roux nu era la cimitir; nimeni nu-l văzuse pe Rue de la Croix, aşa că, în cele din urmă, a trebuit să renunţ însă i-am lăsat un bileţel pe care scria Urgent la pensiune, deci presupun că-l va vedea când se va întoarce. Dacă se va mai întoarce acolo, desigur. Pentru că, până atunci, sosise poliţia şi nimeni nu mai pleca nicăieri.

La început am crezut că au venit după mine. Se întunecase deja – era aproape ora şapte – iar Rosette şi cu mine mâncam în bucătărie. Zozie plecase undeva şi maman purta rochia ei roşie şi, de data aceasta, eram doar noi trei...

Pe urmă au intrat doi ofiţeri şi primul meu gând stupid a fost că i se întâmplase ceva groaznic lui Thierry şi era oarecum din cauza lucrurilor pe care le făcusem vineri noaptea. Dar Thierry era cu ei şi arăta bine, doar că era chiar şi mai zgomotos şi mai vesel şi mai salut-mon-pote ca de obicei,

dar ceva din culorile lui m-a făcut să cred că poate doar pretindea că este vesel, ca să-i păcălească pe cei cu care venise şi care mă enervau tare.

Se pare că îl căutau pe Roux. Au rămas în confiserie cam jumătate de oră şi maman m-a trimis sus cu Rosette, însă tot am reuşit să aud ce se discuta, deşi nu sunt sigură de detalii.

Se pare că era vorba despre un cec. Thierry spune că i l-a dat lui Roux – avea cotorul carnetului şi tot restul – şi Roux a încercat să-l modifice înainte de a-şi pune banii în cont ca să ia mai mulţi bani decât valoarea reală de pe cec.

O mie de euro, au spus. Asta se numeşte fraudă, zice Thierry şi poţi merge la închisoare pentru aşa ceva, mai ales când foloseşti un nume diferit ca să deschizi contul, să iei banii înainte să descopere cineva, apoi să dispari fără urmă, fără să laşi nici măcar o adresă.

Deci asta au spus ei despre Roux. Ceea ce este o prostie, pentru că toată lumea ştie că Roux nu are un cont în bancă şi n-ar fura niciodată nimic, nici măcar de la Thierry. Dar el chiar dispăruse fără urmă. Se pare că nu mai fusese văzut la pensiune de vineri şi, evident, nu se dusese nici la muncă. Asta înseamnă că eu s-ar fi putut să fiu ultima persoană care să-l fi văzut. Mai înseamnă şi că nu se poate întoarce aici pentru că, dacă ar face-o, ar fi arestat. Prostul de Thierry. Îl urăsc. Îl bănuiesc chiar că a pus toate astea la cale ca să-l învinovăţească pe Roux.

Maman şi cu el s-au certat după ce au plecat poliţiştii. Îl puteam auzi de sus pe Thierry ţipând. Maman era rezonabilă – spunând că era probabil o greşeală. Iar Thierry se enerva din ce în ce mai tare, spunând: Nu ştiu cum poţi să-i iei partea şi numindu-l pe Roux criminal şi degenerat – ceea ce înseamnă leneş şi nedemn de încredere – şi Yanne, nu e prea târziu. Îl cele din urmă, maman i-a zis să plece, ceea ce el a făcut, lăsând un nor împrăştiat de culori în spate, în faţa confiseriei, ca un miros urât.

Maman plângea când am coborât. A spus că nu, dar eu ştiam. Iar culorile ei erau confuze şi întunecate şi faţa ei era albă în afara celor două pete roşii din jurul ochilor, şi ea spunea să nu mă îngrijorez, pentru că toate vor fi OK, însă eu ştiam că minţea. Eu ştiu întotdeauna.

E nostim, nu, ce le spun adulţii copiilor? Toate sunt în regulă. Va fi bine. N-a fost vina ta, a fost un Accident – dar tot timpul cât Thierry fusese aici, m-am gândit când îl întâlnisem pe Roux lângă mormântul lui Dalida cât de prăpădit arăta şi cum îi dădusem Coceanul de Porumb pentru bogăţie şi noroc...

Şi acum mă întreb ce am făcut. Aproape pot să văd cu ochii minţii: ultimul cec de la banca lui Thierry şi pe Roux spunând: Trebuie să rezolv mai întâi ceva, şi adăugând un zero la sumă...

E o prostie, bineînţeles. Roux nu este infractor. Câţiva cartofi de la marginea câmpului, mere dintr-o livadă, porumb de lângă lan, un peşte din iazul cuiva – dar niciodată bani. Nu aşa.

Însă mă întreb iar. A fost un fel de răzbunare? Dacă încerca să îşi ia revanşa în faţa lui Thierry? Sau şi mai rău, dacă o făcuse pentru mine şi Rosette?

O mie de euro sunt foarte mulţi bani pentru cineva ca Roux. Poţi să-ţi cumperi o ambarcaţiune cu ei, eventual. Te poţi aşeza la casa ta. Să-ţi deschizi un cont. Să pui bani deoparte pentru o familie...

După aceea mi-am amintit ce spusese maman. Roux face ceea ce vrea, întotdeauna a procedat aşa. Stă pe râu tot anul, doarme afară, nici măcar nu se simte bine într-o casă. N-am fi putut trăi aşa.

Şi atunci îmi dau seama. Este vina mea. Cu păpuşi dorinţe şi simboluri şi semne, îl transformasem pe Roux într-un infractor. Şi dacă e arestat? Dacă trebuie să meargă la închisoare?

E o poveste pe care mi-o spunea maman, despre trei spiriduşi numiţi Pic cel Albastru, Pic cel Roşu şi Colégram. Pic cel Albastru are grijă de cer, de stele, de ploaie, de soare şi de pasările cerurilor. Pic cel Roşu are grijă de pământ şi tot ce creşte acolo: flori şi copaci şi animale. Colégram, care este cel mai tânăr, trebuie să aibă grijă de inima omului. Dar Colégram greşeşte întotdeauna; ori de câte ori încearcă să îndeplinească dorinţa inimii cuiva, cineva este întotdeauna rănit. Odată a încercat să ajute un bătrân sărac, transformând frunzele de toamnă în aur, dar bătrânul a fost atât de excitat văzând toţi banii încât a încercat să ia prea mulţi în rucsacul său şi a fost strivit de greutatea acestuia. Nu-mi amintesc cum s-a terminat povestea; doar că mi-a părut rău pentru Colégram, care încearcă din greu, dar întotdeauna greşeşte. Poate şi eu sunt la fel. Poate nu pot să ajut inimile.

Vai, ce încurcătură. Şi mergea atât de bine. Dar se pot întâmpla multe în şapte zile şi vântul încă nu s-a oprit din schimbare. Oricum, este prea târziu. Nu-l mai putem opri acum. Am ajuns prea departe ca să ne întoarcem şi să fugim. Cred însă că mai trebuie ceva ca să se rezolve totul. Încă o invocare a Vântului Schimbător. Poate am greşit ceva data trecută: o culoare, o lumânare, un semn pe nisip. De data aceasta Rosette şi cu mine vom proceda corect şi vom îndrepta ce am greşit. O dată şi pentru toţi.

11

(Vianne)

Marţi, 18 decembrie

Thierry a venit dimineaţa, la prima oră, căutându-l iar pe Roux. Pare să creadă că treaba asta va schimba lucrurile între noi; că dacă îl discreditează pe Roux îmi voi recăpăta cumva încrederea în el.

Dar nu merge atât de uşor, desigur. Am încercat să-i explic – nu este vorba despre Roux. Dar Thierry e de neclintit. Are mai mulţi prieteni la poliţie şi şi-a folosit deja influenţa ca să atragă mai multă atenţie asupra acestei fraude minore. Dar Roux dispăruse, cum face de obicei, ca Pied Piper după creasta dealului.

Când a plecat, Thierry mi-a aruncat o ultimă frântură otrăvitoare de informaţie, obţinută probabil de la prietenul lui de la jandarmerie...

— Contul acela pe care-l folosea ca să încaseze cecul. Este pe numele unei femei. Mi-a aruncat un zâmbet viclean, triumfător. Se pare că prietenul tău nu este singur.

Astăzi mi-am pus iar rochia roşie. Nu o port de obicei, ştiu, dar scena cu Thierry, dispariţia lui Roux şi vremea – posomorâtă şi încărcată de zăpadă – m-a făcut să-mi doresc ceva luminos.

Poate a fost chiar rochia sau o urmă sălbatică în vânt,

dar cu toată anxietatea mea şi în ciuda tuturor necazurilor – cuvintele lui Thierry; durerea pe care o simt în inimă când mă gândesc la Roux; nopţile nedormite – m-am trezit cântând în timp ce munceam.

E parcă s-ar fi întors cumva o pagină. Cred că mă simt liberă pentru prima oară după mai mulţi ani; eliberată de Thierry; eliberată chiar şi de Roux. Liberă să fiu ceea ce vreau – deşi nu ştiu ce anume.

Zozie a ieşit azi-dimineaţă. Eram singură pentru prima oară de câteva săptămâni; cu excepţia lui Rosette, ocupată de cutia ei cu nasturi şi cartea de desenat. Aproape uitasem cum e să stai în spatele galantarului într-o chocolaterie aglomerată, să vorbeşti cu clienţii, să afli care sunt preferatele lor.

Era oarecum uimitor să văd atât de mulţi clienţi obişnuiţi ai confiseriei. Desigur, sunt conştientă de plecări şi veniri în timp ce muncesc în bucătăria din spate, dar nu mi-am dat seama cu adevărat ce multă lume era acum aici. Madame Luzeron – deşi nu e ziua ei obişnuită. Apoi Jean-Louis şi Paupaul, atraşi de un loc cald de vorbă precum şi de pofta lor din ce în ce mai mare pentru prăjitura mea cu straturi de cafea-mocha. Nico – la dietă acum, da o dietă care pare să implice consumarea multor *macarons*. Alice, cu un mănunchi de ilice pentru confiserie şi o cerere pentru prăjitura ei preferată, caramea cu ciocolată. Madame Pinot, care întreabă de Zozie...

Nu era singura. Toţi obişnuiţii noştri se interesează de Zozie, iar Laurent Pinson, care a apărut periat şi strălucitor şi m-a întâmpinat cu o plecăciune exuberantă, parcă s-a posomorât atunci când a văzut cine sunt, de parcă rochia cea roşie l-ar fi făcut să se aştepte să vadă pe altcineva în spatele galantarului.

— Am auzit că aveţi o petrecere, a zis el.

Am zâmbit.

— Una mică. În Ajunul Crăciunului.

Mi-a oferit acel zâmbet flatant, cel pe care-l foloseşte când e Zozie prin preajmă. Ştiu de la Zozie că e singur – fără familie, fără copii în Ajunul Crăciunului. Şi, cu toate că nu-mi place în mod deosebit omul acesta, tot îmi pare rău pentru el, cu gulerul lui galben, apretat şi zâmbetul de câine flămând.

— Sunteţi bine-venit, desigur, i-am spus. Doar dacă n-aveţi alte planuri.

S-a încruntat puţin, de parcă ar fi încercat să-şi amintească detaliile calendarului lui social foarte plin.

— Aş putea veni, mi-a zis. Am multe de făcut, dar...

Mi-am ascuns un zâmbet în spatele mâinii. Laurent este genul de om care are nevoie să simtă că ne face o favoare uriaşă, când de fapt acceptă el una.

— Ne-am bucura foarte mult dacă aţi veni, monsieur Pinson.

A dat din umeri mărinimos.

— Ei, dacă insistaţi...

Am zâmbit.

— Ce amabil sunteţi.

— Şi aveţi o rochie minunată, dacă îmi permiteţi să vă spun, madame Charbonneau.

— Spuneţi-mi Yanne.

S-a înclinat din nou. Am prins mirosul de ulei de păr şi transpiraţie. Şi m-am întrebat – aşa se poartă Zozie în fiecare zi în care face ciocolată? De aceea avem atâţia clienţi?

O doamnă cu o haină de culoarea smaraldului, care cumpără cadourile pentru Crăciun. Preferatele ei sunt caramelele şi îi spun fără să ezit. Soţului ei îi vor plăcea inimioarele din caise, iar fiica lor va adora pătrăţelele mele din chilli, glazurate cu ciocolată...

Ce se întâmplă? Ce s-a schimbat la mine?

Un simţ nou de lipsă de griji pare să mă fi cuprins, un

sentiment de speranţă, de încredere. Nu mai sunt aceeaşi, ci mă apropii de Vianne Rocher, de femeia care a zburat în Lansquenet pe aripile vântului carnavalului...

Afară, clopoţeii sunt tăcuţi, iar cerul este întunecat de zăpada care nu a căzut încă. Căldura nenaturală a acestei săptămâni a dispărut şi este suficient de frig ca să scoţi aburi pe nas în timp ce afară, în piaţă, vâjâie coloane de trecători. Într-un colţ este un muzicant; pot să aud sunetul unui saxofon, care cântă „Petite Fleur" cu o voce trenantă, aproape omenească.

Mă gândesc – cred că îi este frig.

Este un gând straniu pentru Yanne Charbonneau. Adevăraţii parizieni nu-şi permit astfel de gânduri. Sunt atâţia oameni săraci în acest oraş; atâţia oameni fără adăpost; bătrâni strânşi ca nişte pachete de Armata Salvării în uşile magazinelor şi în aleile dosnice. Tuturor le e frig; toţi sunt flămânzi. Adevăraţilor parizieni nu le pasă și eu vreau să fiu o pariziancă adevărată...

Dar muzica se aude întruna, amintindu-mi de un alt loc, de alte vremuri. Atunci eram altcineva, iar bărcile de pe Tannes erau atât de apropiate încât ai fi putut aproape să treci pe ele dintr-o parte a râului în cealaltă. Era şi muzică pe atunci: tobe de oţel şi viori şi fluiere şi flauturi. Se pare că oamenii râului trăiau din muzică şi, cu toate că unii săteni îi numeau cerşetori, eu nu i-am văzut niciodată cerşind. În acele zile, nu aş fi ezitat...

Ai un dar, îmi spunea mama. Şi darurile sunt menite să fie împărtăşite.

Am făcut un ceainic cu ciocolată fierbinte. Am turnat o cană şi i-am dus-o saxofonistului – care este uimitor de tânăr, n-are mai mult de optsprezece ani – şi o felie de tort de ciocolată pe o farfurioară. Este un gest pe care Vianne Rocher l-ar fi făcut fără să se mai gândească...

— Din partea casei.

— Hei, mulţumesc! Faţa i s-a aprins. Tu trebuie să fii de la confiserie. Am auzit de tine. Eşti Zozie. Nu?

Am început să râd, puţin forţat. Am simţit râsul amărui şi ciudat ca tot ce se întâmplase în acea zi, dar saxofonistului nu pare să-i pese.

— Vrei să-ţi cânt ceva anume? mi-a spus el. Îţi cânt orice vrei. Din partea casei, adaugă el, zâmbind.

— Eu..., m-am oprit. Ştii „V'là l'bon vent"?

— Mda, sigur. Îşi ridică saxofonul. Pentru tine, Zozie, îmi spune el.

Şi când începe să cânte, tremur, nu doar din cauza frigului, în timp ce mă întorc la Le Rocher de Montmartre, unde Rosette se joacă în continuare liniştită pe jos, în mijlocul a o sută de mii de nasturi împrăştiaţi.

12

(Vianne)

Marţi, 18 decembrie

Am lucrat în bucătărie toată ziua, în timp ce Zozie se ocupa de clienţi. Acum avem mai mulţi clienţi ca niciodată; nu m-aş putea ocupa singură de ei şi este bine că ea încă doreşte să mă ajute, deoarece, în apropierea Crăciunului, se pare că jumătate din Paris a căpătat un apetit brusc pentru ciocolate făcute de mână.

Proviziile, care credeam că mă vor ţine până la Anul Nou, s-au terminat în două săptămâni şi primim livrări la fiecare zece zile ca să rezistăm la creşterea comenzilor. Profiturile au depăşit toate speranţele mele şi tot ce poate spune Zozie este: ştiu că afacerile merg mai bine înainte de Crăciun, de parcă astfel de miracole se întâmplă în fiecare zi...

Şi iar m-am trezit mirându-mă cât de repede se schimbaseră toate. Acum trei luni, eram nişte străine; eşuate pe această stâncă din Montmartre. Acum facem parte din decor, ca Chez Eugène sau Le P'tit Pinson; şi localnicii care nu s-ar fi gândit niciodată să intre într-un magazin de turişti trec pe aici o dată sau de două ori pe săptămână (unii chiar în fiecare zi) pentru cafea, prăjituri sau ciocolată.

Ce ne-a schimbat? Ciocolatele, desigur; ştiu că trufele făcute de mine sunt mai bune decât cele de fabrică. Şi decorul este mai primitor; şi cu Zozie aici, ajutându-mă,

avem timp să ne odihnim şi să stăm puţin de vorbă.

Montmartre este un sat aflat în interiorul unui oraş – şi este ciudat de nostalgic cu străduţele lui înguste şi cafenelele vechi şi căsuţele rustice, date cu var şi obloane false la ferestre şi muşcate strălucitoare în ghivece de teracotă. Pentru oamenii din Montmartre, izolaţi deasupra unui Paris schimbător, el pare uneori ultimul sat; un fragment ascuns într-un timp în care toate erau mai simple şi mai bine; când uşile erau lăsate întotdeauna descuiate şi orice boli sau răni puteau fi vindecate cu ciocolată...

Mi-e teamă că totul este o iluzie. Pentru majoritatea oamenilor de aici, acele vremuri nu au existat niciodată. Trăiesc într-o lume în parte o fantezie în care trecutul este îngropat atât de adânc sub dorinţe şi regrete încât au ajuns aproape să-şi creadă propria lor ficţiune.

Uitaţi-vă la Laurent, care vorbeşte atât de amar despre imigranţi, dar al cărui tată a fost un evreu polonez care a fugit la Paris în timpul războiului şi-a schimbat numele, s-a însurat cu o localnică şi a devenit Jean-Marie Pinson, mai francez decât orice francez, solid ca pietrele din Sacré Coeur.

Nu vorbeşte despre asta, bineînţeles. Dar Zozie ştie – cred că i-a spus. Şi madame Pinot, cu crucifixul ei din argint şi zâmbetul ei dezaprobator cu buzele strânse şi cu vitrina magazinului plină de sfinţi din ghips...

N-a fost madame niciodată. În tinereţe (aşa spune Laurent, care cunoaşte aceste lucruri), a fost dansatoare de cabaret la Moulin Rouge, unde apărea uneori cu un văl de călugăriţă, pantofi cu tocuri înalte şi un corset negru atât de strâns încât te făcea să lăcrimezi – cu greu te poţi aştepta la asta din partea unei vânzătoare de articole bisericeşti, însă...

Chiar şi frumoşii noştri Jean-Louis şi Paupaul, care lucrează în Place du Tertre cu multă pricepere, seducând doamnele şi făcându-le să le dea bani cu nişte complimente extravagante şi înţelesuri ascunse. Aţi crede că cel

puţin ei sunt ceea ce par. Dar niciunul n-a pus piciorul în vreo galerie, nici n-a urmat vreo şcoală de arte frumoase şi, cu toată atracţia lor masculină, amândoi sunt homosexuali liniştiţi şi oneşti şi au planificat o ceremonie civilă – poate în San Francisco, unde astfel de lucruri sunt mai obişnuite şi nu sunt atât de aspru judecate.

Aşa spune Zozie, care pare să le ştie pe toate. Şi Anouk cunoaşte mai multe decât îmi spune, iar eu sunt îngrijorată permanent din cauza ei. Îmi spunea totul. Dar, de curând, a devenit neliniştită şi secretoasă; se ascunde ore întregi în camera ei, îşi petrece cele mai multe weekenduri în cimitir cu Jean-Loup, iar serile discută cu Zozie.

Este normal, desigur, ca un copil de vârsta ei să vrea să fie mai independentă. Dar Anouk se păzeşte grijulie – e rece, deşi pare să nu-şi dea seama – ceea ce mă face să mă nelinişteasc. Parcă ceva a pivotat între noi, un mecanism neobosit care ne îndepărtează treptat una de alta. Acum, orice sunet, pare ciudat de grijuliu; zâmbetul ei e prea strălucitor, prea forţat ca să mă liniştească.

Oare e din cauza lui Jean-Loup Rimbaud? Să nu credeţi că n-am observat modul în care acum aproape nici nu-l mai pomeneşte; privirea precaută când îi vorbesc despre el; atenţia cu care se îmbracă pentru a merge la școală când înainte abia se pieptăna...

Poate e din cauza lui Thierry? E speriată din cauza lui Roux?

Am încercat s-o întreb de-a dreptul dacă s-a întâmplat ceva rău; poate la școală, un necaz despre care eu n-am aflat. Dar ea spune întotdeauna: nu, maman, cu vocea ei de fetiţă cuminte şi se urcă în cameră să-şi facă lecţiile.

Dar târziu în acea seară, am auzit râsete din camera lui Zozie şi m-am strecurat în capul scării să trag cu urechea şi am auzit vocea lui Anouk, ca o amintire. Iar acum ştiu că, dacă aș deschide uşa – s-o întreb, poate, dacă vrea să

bea ceva – atunci râsul se va opri şi ochii ei vor deveni reci, iar Anouk pe care am auzit-o din depărtare va dispărea ca într-o poveste cu zâne...

Zozie rearanja vitrina Nativităţii în care azi s-a deschis o uşă nouă. Un pom de Crăciun, isteţ alcătuit din crenguţe de pin, se află în pridvorul căsuţei. Mama stă în uşă, uitându-se în grădină la un grup de colindători (a folosit şoricei din ciocolată) adunaţi într-un semicerc, privind în casă.

După cum s-a întâmplat, azi am pus şi noi pomul. E doar unul mic, de la florarul de vizavi, dar miroase minunat a ace de brad şi a sevă, ca povestea unor copii pierduţi în pădure, iar pe ramuri atârnă steluţe din argint şi beculeţe care înconjoară tot aranjamentul.

Lui Anouk îi place să decoreze chiar ea pomul, aşa că l-am lăsat dinadins gol, astfel încât, atunci când se va întoarce de la şcoală, să-l putem aranja împreună.

— Deci cu ce se ocupă Anouk zilele astea? Calmul din vocea mea este forţat. Se pare că aleargă tot timpul undeva.

Zozie a zâmbit.

— Suntem aproape de Crăciun, a zis ea. Copiii sunt întotdeauna agitaţi în această perioadă.

— Nu ţi-a spus nimic? Nu este supărată pe Thierry şi pe mine?

— Nu, din câte ştiu eu, a spus Zozie. Oricum, pare uşurată.

— Deci nu are nicio problemă?

— Doar petrecerea, a spus Zozie.

Petrecerea aceea. Tot nu îmi dau seama ce vrea să realizeze. Din ziua în care a pomenit-o prima oară, mica mea Anouk a devenit preocupată şi ciudată; face planuri; sugerează felurile de mâncare; îi invită pe toţi cei care vin fără să ţină seama de spaţiul disponibil şi de alte probleme practice.

— O putem invita pe madame Luzeron?

— Desigur, Nanou. Dacă ţi se pare ca va veni.

— Şi pe Nico?

— Sigur.

— Şi pe Alice, bineînţeles. Şi pe Jean-Louis şi pe Paupaul...

— Nanou, toţi oamenii aceştia au case şi propriile lor – familii – ce te face să crezi...

— Vor veni, îmi zice ea, de parcă ar fi aranjat personal.

— De unde ştii?

— Ştiu.

Poate ştie, mi-am spus eu. Pare să ştie foarte multe. Şi mai e ceva – un secret în ochii ei – ceva din care sunt exclusă.

Mă uit în chocolaterie. Aici pare să fie cald, aproape intim. Lumânările ard pe mese; în fereastra Nativităţii se vede o lumină roz. Miroase a portocale şi a cuişoare de la săculeţul atârnat deasupra uşii; a pin, de la pom; a vin,de la vinul pe care-l servim împreună cu ciocolata fierbinte şi condimentată şi a turtă-dulce proaspătă, scoasă din cuptor. Îi atrage înăuntru – câte trei sau patru deodată – atât pe obişnuiţii confiseriei cât şi pe turişti. Se opresc în faţa vitrinei, simt mirosul şi intră, arătând puţin ameţiţi poate de atâtea parfumuri şi culori şi de preferatele lor din cutiile mici din sticlă – biscuiţi cu biter de portocale; *mendients du roi*; pătrăţele de ciocolată cu chilli; îngeri din ciocolată albă; crocante cu levănţică – toate şoptind inaudibil...

Încearcă-mă. Gustă-mă. Apreciază-mă.

Şi Zozie în centru. Chiar şi în momentele cele mai aglomerate – râzând, zâmbind, glumind, oferind ciocolate din partea casei, vorbind cu Rosette, făcând că totul să pară puţin mai strălucitor doar pentru că ea este acolo...

E parcă m-aş urmări pe mine însămi; acea Vianne care am fost în altă viaţă.

Dar acum cine sunt? Bântui în spatele uşii de la bucătărie, incapabilă cumva să-mi întorc privirea. O amintire din alte vremuri; un bărbat stând la fel lângă uşă, uitându-se bănuitor înăuntru. Figura lui Reynaud; ochii lui lacomi, privirea bântuită

a unui om pe jumătate dezgustat de ceea ce vede – dar care, cu toate acestea, trebuie să se uite.

Oare asta am devenit? O altă versiune a Omului Negru? Alt Reynaud, torturat de plăcere, incapabil să suporte bucuria altora, strivit între invidie şi vinovăţie?

Absurd. Cum aş putea s-o invidiez pe Zozie?

Mai rău, cum de mă tem atâta?

La patru şi jumătate, Anouk apare din străzile înceţoşate, cu o lumină în ochi şi o lucire de poveste la călcâiele ei, care ar putea să fie Pantoufle, dacă acesta ar exista. O îmbrăţişează exuberant pe Zozie. Rosette li se alătură. O învârt între ele, strigând bam-bam-bam! Devine o joacă, un soi de dans sălbatic care se sfârşeşte când toate trei se prăbuşesc, râzând şi gâfâind, pe fotoliile roz, pufoase.

Şi în timp ce le urmăresc din uşa bucătăriei, îmi vine brusc o idee. Sunt prea multe fantome în această casă, desigur. Fantome periculoase; fantome dintr-un trecut pe care nu ne permitem să-l vedem renăscând. Dar cel mai ciudat este că par straniu de vii; de parcă eu, Vianne Rocher, aş putea fi fantoma şi cele trei din confiserie creaturile adevărate, numărul magic, cercul care nu poate fi întrerupt...

Este un nonsens, bineînţeles. Eu ştiu că sunt adevărată. Vianne Rocher e doar un nume pe care l-am avut; poate nici măcar nu e numele meu adevărat. Ea nu poate avea alt scop; nu poate avea un viitor în afara mea.

Dar tot nu mă pot opri să nu mă gândesc la ea, ca la un palton preferat sau o pereche de pantofi, daţi dintr-un impuls unei asociaţii caritabile, ca să fie iubiţi şi purtaţi de altcineva...

Iar acum nu pot să nu mă întreb...

La cât din mine am renunţat? Şi dacă eu nu mai sunt Vianne – atunci cine este?

PARTEA A ŞAPTEA

Turnul

1

(Zozie)

Miercuri, 19 decembrie

Da, salut, madame. Preferata dumneavoastră? Să văd – trufe de ciocolată, reţeta mea specială, marcate cu semnul Doamnei Lună Însângerată şi rostogolite prin ceva care aţâţă limba. O duzină? Sau să fie două? Împachetate într-o cutie din hârtie creponată aurie şi legate cu o fundă roşie, strălucitoare...

Ştiam eu că până la urmă va veni. Specialităţile mele au acest efect. A venit chiar înainte de închidere. Anouk era sus, făcându-şi temele pentru acasă, iar Vianne era din nou în bucătărie, muncind pentru vânzările de mâine.

Mai întâi i-am simţit mirosul. Este o combinaţie de mai multe arome; pomul de Crăciun din colţ; aroma de mucegai a casei vechi; portocale şi cuişoare; cafea râşnită; lapte fierbinte; paciuli; scorţişoară – şi ciocolată, desigur – ameţitoare, bogată ca Cressus, întunecată ca moartea.

Se uită de jur-împrejur, vede ornamentele agăţate pe pereţi, o căsuţă de păpuşi în vitrină, carpete pe jos – toate galben-crom şi roz-fucsia şi purpuriu şi auriu şi verde şi alb. *Parcă e bârlogul unor consumatori de opiu aici,* zice ea, aproape cu voce tare, apoi se întreabă singură de unde îi vin asemenea idei. De fapt, ea n-a văzut niciodată un loc în care se consumă opiu – poate doar in paginile din 1001 de nopţi – dar este ceva

în acest loc, crede ea. Ceva aproape – magic.

Afară, cerul galben-gri este luminat de promisiunea zăpezii. Meteorologii o anunţă de câteva zile, deşi, spre dezamăgirea lui Anouk, până acum n-a fost decât un soi de lapoviţă şi această ceaţă care nu se mai termină.

— Oribilă vreme, zice madame. Bineînţeles, aşa crede ea care nu vede magia din nori, ci doar poluarea; nu vede stelele, ci doar beculeţele din pomii de Crăciun şi de pe străzi; nu vede niciun confort, nicio bucurie, ci doar nesfârşitul amestec de oameni care se freacă unul de altul, lipsiţi de veselie, căutând în ultimul moment cadouri care vor fi deschise fără nicio plăcere şi grăbindu-se să mănânce nişte mâncăruri care nu le vor plăcea, împreună cu nişte oameni pe care nu i-au văzut de un an şi pe care ar prefera să nu-i mai vadă deloc...

Prin Oglinda Fumurie mă uit la faţa ei. Este o figură aspră în mai multe feluri, faţa unei femei a cărei poveste preferată nu s-a terminat niciodată cu „fericiţi până la adânci bătrâneţi". Şi-a pierdut părinţii, amantul şi copilul; a câştigat doar prin muncă grea; a plâns până n-a mai putut cu ani în urmă şi acum nu-i mai e milă nici pentru ea, nici pentru oricine altcineva. Urăşte Crăciunul, dispreţuieşte Anul Nou...

Toate astea le văd prin Ochiul lui Tezcatlipoca cel Negru. Şi acum, fără niciun efort, zăresc ce se afla în spatele Oglinzii Fumurii – femeia grasă, care stă în faţa televizorului, mâncând *choux à la crème* în timp ce soţul ei munceşte a treia noapte la rând; fereastra unui anticariat şi o păpuşă cu faţa din porţelan sub un clopot din sticlă; farmacistul unde se oprea pe vremuri să cumpere scutece şi lapte pentru fetiţa ei; figura mamei sale, lată şi aspră şi indiferentă când a venit să-i comunice ştirea cea groaznică...

Dar a ajuns departe de atunci. Atât de departe – totuşi mai există ceva în sinea ei, acest gol care aşteaptă să fie umplut iar...

— Douăsprezece trufe. Nu, mai bine douăzeci, zice ea. De parcă trufele ar conta. Însă aceste trufe sunt diferite, îşi zice ea. Şi femeia din spatele galantarului, cu părul ei negru în care sunt împletite cristaluri şi pantofii de smarald cu tocuri strălucitoare – pantofi cu care se poate dansa toată noaptea, pantofi pentru sărit, pentru zburat, pentru orice altceva în afara mersului – pare cumva diferită, nu seamănă cu ceilalţi oameni de aici, ci este mult mai vie, mai adevărată...

Pe galantar a rămas o urmă de pudră întunecată unde trufele au împrăştiat cacao pe sticlă. Este uşor, cu vârful unui deget, să schiţezi semnul Jaguarului – aspectul felin al lui Tezcatlipoca cel Negru – în praful de ciocolată. Se uită la el, pe jumătate vrăjită de culori şi de arome, în timp ce eu îi împachetez cutia, pierzând timpul cu funda şi hârtia.

După aceea intră Anouk – exact la timp – cu părul ciufulit şi râzând de ce făcuse Rosette, iar madame se uită în sus, cu faţa brusc destinsă.

Recunoaşte oare ceva? Ar putea să fie vâna de talent atât de puternică în Vianne, în care Anouk şi-a lăsat urma aici, chiar la sursă? Anouk îi zâmbeşte vesel. Madame îi zâmbeşte şi ea, mai întâi ezitând, dar cum conjuncţie dintre Luna Însângerată, Iepurele din Lună se adaugă atracţie Jaguarului, faţa ei păstoasă devine aproape frumoasă de alean.

— Şi ea cine este? spune.

— Este mica mea Nanou.

Asta e tot ce am avut nevoie să spun. Oare madame vede sau nu ceva familiar în copil, ori că este doar Anouk însăşi, cu figura ei de păpuşă daneză şi părul bizantin, au prins-o. Dar ochii lui madame devin brusc strălucitori şi, când îi sugerez să mai stea să bea o cană de ciocolată, (poate cu una dintre trufele mele speciale alături, acceptă invitaţia fără proteste şi, aşezată la una dintre măsuţe, priveşte cu o intensitate care depăşeşte foamea la Anouk, în

timp ce fetiţa intră şi iese din bucătărie; îl salută pe Nico atunci când acesta trece pe lângă uşă şi îl cheamă înăuntru să bea o cană cu ceai; se joacă cu Rosette şi cutia ei de nasturi; vorbeşte despre aniversarea de mâine; aleargă afară să vadă dacă a început să ningă; fuge înapoi; se uită la schimbările din casa Nativităţii; aranjează o figură-cheie sau două, se uită iar după ninsoare – va veni, trebuie să vină cel puţin în Ajunul Crăciunului, pentru că ea iubeşte zăpada mai mult decât orice...

Este timpul să închidem confiseria. De fapt, au trecut douăzeci de minute de la ora noastră de închidere obişnuită când madame pare să scuture din ameţeală.

— Ce fetiţă dulce aveţi, zice în timp ce se ridică, îşi scutură ciocolata din poale şi se uită cu dorinţă spre uşa bucătăriei, prin care tocmai a ieşit Anouk, luând-o în sfârşit pe Rosette cu ea. Se joacă cu cealaltă de parcă i-ar fi soră.

Asta mă face să zâmbesc, dar nu o corectez.

— Aveţi copii? o întreb eu.

Pare să ezite. După care încuviinţează.

— O fată, spune ea.

— Vă duceţi s-o vedeţi de Crăciun?

Oh, câtă angoasă poate cauza din greşeală o astfel de întrebare – o văd în culorile ei, o urmă de un alb strălucitor care întrerupe ca un fulger restul.

Dă din cap, fără să se încreadă în cuvinte. Chiar şi acum, după atâţia ani, iubirea are încă puterea s-o surprindă cu forţa sa. Când va dispărea, aşa cum i-au zis oamenii? Până acum n-a dispărut – mâhnirea care depăşeşte orice alt sentiment, trimiţând amantul, mama, prietenii în uitare în faţa prăpastiei constituită de pierderea unui copil...

— Am pierdut-o, zice ea, cu o voce liniştită.

— Îmi pare foarte rău. Îmi pun mâna pe braţul ei. Am mâneci scurte şi amuleta mea, cu figurile ei micuţe, scoate un clinchet puternic. Strălucirea argintului îi atrage privirea...

Mica amuletă în formă de pisică s-a înnegrit în timp, semănând mai mult cu Un Jaguar al lui Tezcatlipoca cel Negru decât cu flecuşteţul ieftin care era pe vremuri.

O vede şi înţepeneşte, gândindu-se aproape imediat că este absurd, că astfel de coincidenţe nu se întâmplă, că este doar o brăţară ieftină care nu poate avea nicio legătură cu amuleta de copii şi micuţa ei pisică din argint...

Dar, oh! Dacă ar fi posibil, se gândeşte ea. Uneori mai auzi astfel de întâmplări – nu doar în filme, ci uneori chiar în viaţă...

— Este o b-brăţară interesantă. Vocea ei tremură atât de tare acum încât abia mai poate vorbi.

— Mulţumesc. O am de multă vreme.

— Oh, zău?

Încuviinţez.

— Toate aceste amulete sunt amintiri. Asta e de când a murit mama... Îi arăt una în formă de coşciug. De fapt e din Mexico City – cred că am găsit-o într-o *piñata* sau aşa ceva – iar pe capacul coşciugului este o cruciuliţă neagră din argint.

— Mama ta?

— Ei, aşa îi spuneam eu. Nu mi-am cunoscut niciodată părinţii adevăraţi. Această cheiţă am primit-o când am împlinit douăzeci şi unu de ani. Iar pisicuţa este amuleta mea cea mai veche, cea mai norocoasă. Cred că am avut-o toată viaţa, chiar înainte să fiu adoptată.

Acum se uită fix la mine, aproape paralizată. Este imposibil şi o ştie – dar ceva mai puţin raţional insistă că miracolele se pot întâmpla, că magia există. Este vocea femeii care a fost pe vremuri, cea care – în vârstă de nouăsprezece ani – s-a îndrăgostit de un bărbat de treizeci şi doi de ani care i-a spus că o iubeşte, iar ea l-a crezut.

Şi fetiţa? Oare nu recunoaşte ceva? Ceva care o trage şi îi sfâşie inima ca un pisoi care chinuie un ghem de lână...

Unii oameni – eu, de exemplu – sunt născuţi cinici. Dar

când o dată eşti credincios, rămâi întotdeauna credincios. Simt că madame este una dintre aceştia.; am ştiut-o de fapt, din momentul în care am văzut păpuşile din porţelan în holul din Le Stendhal. Este o romantică îmbătrânită, înăcrită, dezamăgită şi, prin urmare, cu atât mai vulnerabilă, iar *piñata* are nevoie doar de un cuvânt rostit de mine ca să se deschidă ca o floare.

Un cuvânt? Am vrut să zic un nume, bineînţeles.

— Trebuie să închid confiseria, madame. O împing uşor către uşă. Dar dacă vreţi să mai veniţi – dăm o petrecere în Ajunul Crăciunului. Dacă nu aveţi alte planuri, poate doriţi să veniţi o oră pe aici?

Mă priveşte cu ochii ca nişte stele.

— Oh, da, şopteşte ea. Mulţumesc. Voi veni.

2

(Vianne)

Miercuri, 19 decembrie

În această dimineaţă, Anouk a plecat la şcoală fără să-mi spună la revedere. N-ar trebui să fiu surprinsă – aşa a făcut toată săptămâna, apărând la prânz cu un Salut toată lumea!, înşfăcând croissantul cu o mână şi dispărând în întuneric.

Dar asta e Anouk, care mă lingea exuberantă pe faţă şi striga *Te iubesc!* de pe străduţa aglomerată – acum tăcută şi atât de concentrată încât mă simt speriată şi îngheţată de teamă; bănuielile care nu-mi dau pace de când s-a născut, umplându-mi acum toată săptămâna în timp ce zilele trec.

Creşte, desigur. O preocupă alte lucruri. La şcoală, prietenii. Temele de acasă. Profesorii. Poate un amic (Jean-Loup Rimbault?) sau dulcele delict al primei iubiri. Mai sunt poate şi alte probleme, secrete spuse în şoaptă; planuri importante; lucruri pe care le poate spune prietenilor, dar care, dacă le-ar afla mama ei, ar stânjeni-o tare...

Toate acestea sunt normale, îmi zic eu. Totuşi, sentimentul de excludere este aproape insuportabil. Noi nu suntem ca alţi oameni, cred eu. Anouk şi cu mine suntem diferite. Şi oricât de neplăcut ar fi, nu mai pot ignora acest fapt...

Ştiind asta, descopăr că am început să mă schimb şi eu – sunt arţăgoasă şi certăreaţă aproape fără motiv şi cum ar

putea copilul verii mele să ştie că această notă din vocea mea nu este de mânie, ci de frică?

Oare mama simţea la fel? A simţit şi ea această pierdere, o frică mai mare chiar şi decât frica de moarte în timp ce încerca în zadar, ca toate mamele să oprească în vreun fel nepăsătoarea scurgere a timpului? Oare mă urmărea şi ea, cum o urmăresc eu pe Anouk, adunând semnele de pe drum? Jucăriile date deoparte; hainele aruncate; poveştile de noapte nespuse; toate lăsate în urmă în timp ce copilul se îndreaptă dornic spre viitor, departe de copilărie, departe de mine...

Mama mea îmi spunea o poveste. O femeie voia cu disperare un copil, dar, fiind incapabilă să nască, într-o zi de iarnă a făcut un copil din zăpadă. L-a conceput cu multă grijă, l-a îmbrăcat, l-a iubit şi i-a cântat până ce Regina Iernii s-a milostivit de ea şi a înviat copilul din zăpadă.

Femeia – mama mea – a fost copleşită. I-a mulţumit Reginei Iernii cu lacrimi de bucurie în ochi şi a jurat că noua ei fiică nu v-a duce niciodată lipsă de nimic şi nici nu va fi mâhnită cât va trăi.

— Dar ai grijă, femeie, a avertizat-o Regina Iernii. Cine se aseamănă se adună; iar lumea se schimbă, în bine sau în rău; ai grijă să fie ascultătoare cât timp vei putea. Pentru că un copil al dorinţei nu este niciodată mulţumit – nici măcar de dragostea mamei sale.

Dar mama nu a fost prea atentă. Şi-a dus copila acasă şi a iubit-o şi a avut grijă de ea, exact aşa cum îi promisese Reginei Iernii. Timpul a trecut; copila a crescut ca prin minune; albă ca zăpada şi frumoasă ca o zi limpede de iarnă.

Apoi s-a apropiat primăvara; zăpada a început să se topească; iar Copila Iernii era din ce în ce mai nemulţumită. Voia să iasă afară, a zis ea; să fie împreună cu alţi copii; să se joace. La început, mama ei desigur că a refuzat. Dar copila nu voia să renunţe. A ţipat, a slăbit, a refuzat să

mănânce aşa că, în cele din urmă, mama a cedat.

— Să nu stai la soare, i-a spus fetiţei. Şi să nu-ţi scoţi niciodată căciuliţa şi paltonul.

— Bine, a zis copilul şi a ieşit.

În toată acea zi, Copila Iernii s-a jucat. Era prima oară când vedea alţi copii. S-a jucat de-a v-aţi ascunselea pentru prima oară; a învăţat jocuri cu cântece şi jocuri cu bătut din palme şi jocuri de alergat şi multe altele. Când s-a întors acasă, era neobişnuit de obosită, dar mai fericită decât o văzuse mama ei vreodată.

— Pot să mai ies şi mâine?

Cu inima grea, mama ei a acceptat – atâta timp cât stătea cu căciuliţa şi paltonul – şi, din nou, Copila Iernii a stat afară toată ziua. A încheiat prietenii secrete şi pacturi solemne; şi-a zgâriat genunchii pentru prima oară şi din nou a venit acasă cu ochii strălucitori şi a cerut să iasă şi a doua zi.

Mama ei a protestat – copila era extenuată – dar a trebuit să aprobe. Şi, în a treia zi, Copila Iernii a descoperit minunatul joc al neascultării. Pentru prima oară în scurta ei viaţă a încălcat o promisiune; a spart o fereastră; a sărutat un băiat; şi, la soare, şi-a scos căciuliţa şi paltonul.

Timpul a trecut. Când a venit noaptea şi Copila Iernii tot nu se întorsese, mama ei s-a dus s-o caute. I-a găsit paltonul; i-a găsit căciuliţa; dar nu era nicio urmă de Copilă a Iernii, n-a mai fost niciodată, era doar o băltoacă liniştită de apă acolo unde nu mai fusese apă până atunci.

Ei bine, nu mi-a plăcut prea mult povestea asta. Din toate poveştile pe care mi le spunea mama, aceasta mă speria cel mai tare; nu povestea ca atare, ci expresia ei şi tremurul din voce şi felul în care mă ţinea strâns când vântul sufla sălbatic în întunericul iernii. Acum înţeleg mai bine. Se spune că cea mai mare frică a copiilor este să fie abandonaţi de părinţi. Atâtea poveşti reflectă această teamă: Hansel şi Gretel; Copiii din pădure; Albă ca Zăpada

urmărită de regina cea rea...

Dar acum eu sunt cea pierdută în pădure. Chiar lângă căldura aragazului, tremur şi îmi trag mai bine pe umeri sveterul gros. În zilele acestea simt frigul; dar Zozie este încă îmbrăcată ca vara, cu fusta ei imprimată strălucitoare şi pantofii de balet, iar părul îi este legat cu o fundă galbenă.

— Plec pentru o oră sau două. E OK?

— Sigur că da.

Cum s-o refuz, când ea nici măcar nu acceptă un salariu ca lumea?

Şi, din nou, mă întreb...

Care este preţul tău?

Ce doreşti de fapt?

Vântul de decembrie încă suflă pe afară. Dar vântul nu are nicio putere asupra lui Zozie. O urmăresc cum stinge luminile din faţa confiseriei şi fredonează ceva în timp ce închide obloanele galantarului, în care păpuşile din casa de stuc sunt adunate în jurul scenei aniversării, iar afară, sub lumina micului felinar, corul de şoricei din ciocolată cu foi de cântece în lăbuţe cântă pe tăcute în zăpada din zahăr pudră.

3

(Vianne)

Joi, 20 decembrie

Thierry a apărut iar astăzi, dar s-a descurcat Zozie cu el – nu sunt sigură cum. Îi datorez atât de multe, ceea ce mă deranjează foarte tare. Dar nu am uitat ce am văzut ieri în chocolaterie sau sentimentul neplăcut de a mă urmări – pe acea Vianne Rocher care eram – renăscută în persoana lui Zozie de l'Alba, care-mi utilizează metodele şi foloseşte cuvintele mele, îndemnându-mă s-o provoc.

Am urmărit-o azi toată ziua, aşa cum am făcut şi ieri şi alaltăieri. Rosette se juca liniştită; aromele amestecate de cuişoare şi bezele şi rom se strecurau prin bucătăria caldă; mâinile mele erau pline de zahăr pudră şi praf de cacao; arama lucea; ceainicul stătea pe cămin. Totul era atât de familiar – atât de absurd de confortabil – însă o parte a mea nu se putea linişti. Ori de câte ori suna clopoţelul, mă uitam înăuntru ca să verific.

Nico a intrat cu Alice alături, amândoi părând absurd de fericiţi. Nico îmi spune că a mai slăbit, în ciuda pasiunii lui pentru *macarons* cu nucă de cocos. Un observator oarecare ar putea să nu aprecieze diferenţa (pare încă la fel de mare şi vesel ca de obicei), dar Alice zice că a slăbit cinci kilograme şi îşi strânge cureaua cu cinci găuri mai mult.

— Aşa este când te îndrăgosteşti, i-a spus lui Zozie.

Cred că ard nişte calorii sau ceva de genul ăsta. Hei, grozav pom. Mirific. Vrei şi tu un pom ca ăsta, Alice?

Vocea lui Alice se aude mai încet. Dar, cel puţin, vorbeşte; şi figura ei pare să fie mai colorată azi. Pare ca un copil pe lângă Nico; dar un copil fericit, care nu se mai simte pierdut, iar ochii ei par să nu-i părăsească o clipă faţa.

M-am gândit la casa Nativităţii şi la cele două figurine cu mâinile unite sub pomul de Crăciun.

Apoi mai este madame Luzeron, care a început să vină mai des şi care se joacă împreună cu Rosette în timp ce-şi soarbe mocha. Şi ea pare mai relaxată; astăzi e îmbrăcată cu un taior roşu strălucitor sub paltonul ei negru de iarnă şi chiar s-a lăsat în genunchi în timp ce ea şi Rosette rostogoleau un căţel din lemn încolo şi încoace pe gresie...

Apoi Jean-Louis şi Paupaul s-au alăturat jocului, iar Richard şi Mathurin se îndreaptă spre jocul lor de pétanque; madame Pinot, care nu a mai venit pe aici de şase luni, dar pe care Zozie o strigă cu prenumele (Hermine) şi care, ca întotdeauna, cere obişnuitele mele...

În timp ce după-amiaza ocupată se apropie de sfârşit, am fost impresionată să văd atâţia clienţi aducând cadouri pentru Rosette. Uitasem că o văzuseră împreună cu Zozie, în timp ce eu eram în spate, făcând ciocolate, dar chiar şi aşa, tot era ceva neobişnuit şi-mi amintea de prietenii pe care-i câştigasem de când Zozie ni se alăturase acum o lună.

Era un căţel din lemn de la madame Luzeron; o cană de ouă vopsită în verde de la Alice; un iepuraş din cârpă de la Nico; un puzzle de la Richard şi Mathurin; o maimuţă desenată de la Jean-Louis şi Paupaul. Chiar şi madame Pinot i-a dat o fundă galbenă pentru păr lui Rosette – şi ca să comande nişte violete cu cremă pentru care are un entuziasm învecinat cu lăcomia. Apoi Laurent Pinson a intrat ca de obicei, ca să fure zahăr cu o resemnare veselă că afacerile mergeau groaznic peste tot şi că tocmai văzuse

o femeie musulmană acoperită cu un văl plimbându-se pe Rue de Trois Frères; şi când a plecat a lăsat un pachet pe masă în care, când l-am desfăcut, am găsit o brăţară din plastic pe care-o primise probabil într-o revistă pentru adolescenţi, dar care lui Rosette îi place foarte mult şi refuză să o mai scoată, nici măcar când face baie.

Şi, tocmai când ne pregăteam să închidem, bătrâna care a fost ieri a apărut din nou, a mai cumpărat o cutie cu trufe şi a lăsat un cadou pentru Rosette. Asta m-a surprins cel mai mult – nu este o clientă obişnuită şi nici măcar Zozie nu ştie cum o cheamă – dar când am desfăcut ambalajul, am fost şi mai surprinse. Înăuntru era o cutie în care se afla o păpuşă, nu prea mare, dar clar o antichitate, cu trupul moale şi cu faţa din porţelan, cu o boneţică căptuşită cu blană. Rosette o adoră, desigur, dar eu n-aş putea accepta un astfel de cadou scump de la o străină, aşa că am împachetat păpuşa la loc în cutie, intenţionând să i-o dau femeii când – şi dacă – se va întoarce.

— Nu te îngrijora, mi-a zis Zozie. Probabil a fost a copiilor ei sau aşa ceva. Uită-te la madame Luzeron şi la mobila ei pentru casa de păpuşi.

I-am spus:

— Astea sunt doar împrumutate.

— Zău, Yanne, a spus Zozie. Nu mai fii atât de bănuitoare. Trebuie să le dai oamenilor o şansă...

Rosette a arătat cutia. Copilaş, a oftat ea.

— Bine. Doar astă-seară.

Rosette a cârâit în tăcere.

Zozie a zâmbit.

— Vezi? Nu e aşa de greu.

Dar tot mă simţeam nelalocul meu. Rareori capeţi ceva pe gratis – nu există cadouri sau şanse pentru care nu trebuie să plăteşti până la urmă. Viaţa m-a învăţat cel puţin asta. De aceea, acum sunt mai precaută. De aceea ţin clopoţeii

de vânt deasupra uşii, ca să mă avertizeze de apariţia Celor Buni, acei mesageri ai creditelor pe care le datorez...

Astă-seară, Anouk a venit ca de obicei de la şcoală, fără nicio altă indicaţie de sosirea ei decât tropăitul picioarelor pe scara de lemn în timp ce urca în camera ei. Am încercat să-mi amintesc ultima oară când m-a salutat cum obişnuia, sosind în bucătărie, îmbrăţişându-mă şi sărutându-mă şi vorbind întruna. Mi-am spus că sunt prea sensibilă. Dar pe timpuri nu ar fi uitat să mă sărute cum nu l-ar fi uitat pe Pantoufle...

Da, acum m-aş bucura chiar şi de asta. O imagine a lui Pantoufle; un cuvânt oarecare. Un semn că acel copil al verii pe care-l ştiam nu dispăruse complet. Dar de mai multe zile nu-l mai văzusem, iar ea de-abia vorbea cu mine – nici despre Jean-Loup Rimbault, nici despre prietenii ei de la şcoală, nici despre Roux, Thierry, nici măcar despre petrecere; cu toate că ştiam cât de greu muncise pentru ea, scriind invitaţii pe cartonaşe, fiecare decorată cu o crenguţă de ilice şi cu poza unei maimuţe, copiind meniuri, planificând jocuri.

Iar acum mă trezesc urmărind-o peste masă şi întrebându-mă cât de adultă pare şi cât de subtil, de tulburător de frumoasă s-a făcut, cu părul ei închis şi cu ochii de culoarea furtunii şi cu pomeţii care începeau să i se contureze pe figura ei vioaie...

O urmăresc împreună cu Rosette, văzând modul graţios, studios în care-şi apleacă capul peste tortul de aniversare cu glazură galbenă şi cu mâinile ciudat de mici ale lui Rosette în mâinile ei mai mari. Suflă lumânările, Rosette, spune ea. Nu, nu saliva. Suflă. Aşa.

Mă trezesc urmărind-o împreună cu Zozie...

Şi oh, Anouk – se întâmplă atât de repede – comutarea bruscă a luminii în umbră, de la centrul lumii cuiva la un detaliu din decor, o figură din umbră, rareori studiată, abia zărită...

Înapoi în bucătărie, noaptea târziu, îi pun hainele de şcoală

în maşina de spălat. Pentru o clipă le ţin în faţă, de parcă am reţinut o parte a ei pe care am pierdut-o. Miros a aerul de afară şi a fumul de tămâie din camera lui Zozie şi mirosul de biscuiţi al transpiraţiei ei. Mă simt ca o femeie care cotrobăie în hainele iubitului, căutând vreun semn de infidelitate...

Iar în buzunarul jeanşilor ei, găsesc ceva ce a uitat să scoată. Este o păpuşă făcută dintr-un cârlig de rufe din lemn, de acelaşi tip cu păpuşa pe care a făcut-o pentru vitrină. Dar când mă uit mai atentă la aceasta, pot să recunosc cine vrea să fie; văd semnele trasate cu markerul şi cele trei fire de păr legate în jurul mijlocului şi, dacă-mi mijesc ochii, pot vedea lucirea care o înconjoară, atât de slabă şi de familiară încât era cât pe aci să n-o observ...

Mă duc iar la vitrina Nativităţii, unde scena de mâine e gata pregătită. Uşa se deschide în sufragerie şi toată lumea e strânsă în jurul mesei, unde un tort de ciocolată stă pregătit pentru a fi tăiat. Pe masă sunt trei lumânări mici şi farfurioare şi păhărele şi, dacă mă uit mai atentă îi pot recunoaşte pe toţi de acolo – Nico cel Gras, Zozie, mica Alice cu pantofii ei largi, madame Pinot şi crucifixul ei, madame Pinot în paltonul ei de înmormântare, Rosette, eu însămi, chiar şi Laurent – şi Thierry, care nu a fost invitat, stând sub copacii acoperiţi cu zăpadă.

Şi toate figurile sunt însemnate cu acea lucire aurie...

Un lucru atât de mic...

Un lucru uriaş.

Dar, cred eu, nu e nimic rău într-un joc. Jocurile îi ajută pe copii să înţeleagă lumea; şi poveştile, chiar şi cele mai sumbre sunt moduri în care ei învaţă să le înţeleagă – cu pierderea, cu cruzimea, cu moartea...

Dar mai este ceva în acest mic tablou. Familia-şi-prietenii-la-masă – lumânările, copacii; buşteanul din ciocolată – toate se află în interiorul casei. Afară, scena este diferită. Pe pământ şi pe copaci s-a adunat zăpadă grea

făcută din zahăr praf. Lacul şi raţele sunt acum îngheţate; şoriceii din ciocolată cu foile lor de colinde au dispărut şi ţurţuri lungi, periculoşi – din zahăr, dar foarte ascuţiţi – atârnă acum de ramurile copacilor.

Thierry stă chiar sub ei şi un om de zăpadă din ciocolată închisă la culoare, mare cât un urs, îl urmăreşte ameninţător din pădurea din apropiere.

Mă uit mai atentă la păpuşică. În mod ciudat, seamănă cu Thierry; hainele, părul, telefonul mobil, chiar şi expresia lui cumva, desenate cu o linie strâmbă şi cu două puncte pentru ochi.

Şi mai este ceva. Un semn în spirală în zăpada din zahăr, desenată cu vârful unui deget mic. L-am mai văzut în camera lui Anouk, desenat cu creta pe o tăbliţă; desenat cu un creion pe o hârtie; reprodus de o sută de ori cu nasturi şi piese dintr-un puzzle pe jos, acum lustruit de strălucirea aceea inefabilă...

Acum încep să înţeleg. Aceste semne zgâriate sub galantar. Pungile cu leacuri atârnate deasupra uşii. Mulţii clienţi noi; prietenii pe care ni i-am făcut; toate schimbările din ultimele săptămâni. Este mult mai mult decât un joc de copii. E mai mult o campanie pentru un teritoriu pentru care nici nu ştiam că lupt.

Şi generalul din spatele acestei campanii?

Oare mai am nevoie să întreb?

4

(Anouk)

Vineri, 21 decembrie
Solstiţiul de iarnă

Întotdeauna e o nebunie în ultima zi a trimestrului. Lecţiile sunt mai mult jocuri şi curăţenie; sunt petreceri, torturi şi felicitări de Crăciun; profesoarele care n-au zâmbit tot anul poartă cercei şi căciuli de Crăciun şi, uneori, dăruiesc dulciuri.

Chantal şi Co. se ţin la distanţă. Cum n-au prea fost în ultima săptămână, nu mai sunt atât de populare cum erau. Poate e din cauza bolii de piele. Părul lui Suze îi creşte iar, deşi încă poartă tot timpul eşarfa. Chantal arată OK, cred, dar Danielle, care a fost prima care a vorbit urât despre Rosette, şi-a pierdut jumătate din păr şi sprâncenele. Nu au cum să ştie că eu am făcut asta – totuşi se feresc de mine, ca oile de un gard electrificat. Nu mai fac glume despre Ciudata. Nu mai fac farse. Nu mai glumesc pe seama părului meu şi nici nu mai vizitează confiseria. Mathilde a auzit-o pe Chantal spunându-i lui Suze că sunt „stranie". Jean-Loup şi cu mine am râs ca nebunii. „Stranie". Vreau să zic, cât de penibilă poate să fie?

Dar acum mai avem doar trei zile şi Roux n-a dat niciun semn de viaţă. L-am tot căutat la lucru toată săptămână, dar nu mai fusese văzut de nimeni. Azi m-am învârtit chiar şi în jurul pensiunii lui, dar nu părea să fie nimeni acolo şi

Rue de Clichy nu e o zonă în care să te învârţi prea mult – mai ales acum, când începe să se întunece, cu toată mizeria de pe jos şi beţivanii adormiţi ghemuiţi în pragurile uşilor cu obloane metalice.

Dar credeam că va apărea pe aici în seara asta – pentru aniversarea lui Rosette, cel puţin – şi, bineînţeles, n-a venit. Îmi lipseşte foarte mult. Dar nu pot să nu mă gândesc că e ceva în neregulă. A minţit când a spus că ar avea o barcă? A falsificat cecul ăla? A plecat de tot? Thierry spune că mai bine ar fi plecat, dacă ar şti ce este bine pentru el. Zozie spune că s-ar putea să se ascundă undeva, prin apropiere. Maman nu spune nimic.

I-am povestit totul lui Jean-Loup. Roux, Rosette şi tot restul încurcăturii. I-am spus că Roux era cel mai bun prieten al meu, iar acum mă tem că a plecat de tot, iar el m-a sărutat şi mi-a spus că el e cel mai bun prieten al meu...

A fost doar un sărut. Nimic vulgar. Dar acum simt că tremur şi sunt agitată, de parcă mi-ar cânta un trianglu în stomac sau aşa ceva şi cred că, poate...

Oh, Doamne.

El a zis că ar trebui să vorbesc cu maman, să încerc să lămuresc totul cu ea, dar ea e atât de ocupată acum, iar la cină e uneori atât de tăcută şi mă priveşte tristă şi dezamăgită, de parcă ar fi trebuit să fac ceva şi eu nu ştiu ce să fac ca să îndrept lucrurile...

Poate de aceea m-am strecurat afară azi-noapte. M-am gândit iar la petrecere şi la Roux şi dacă mă pot încrede că se va întoarce după mine. Pentru că lipsa de la aniversarea lui Rosette e ceva destul de rău dar, dacă nu apare în Ajunul Crăciunului, atunci nu va merge cum am planificat, de parcă ar fi un ingredient special şi secret dintr-o reţetă care nu poate fi terminată altfel. Şi dacă nu merge cum trebuie, atunci lucrurile nu vor mai fi cum au mai fost şi trebuie, trebuie, mai ales acum...

Zozie a ieşit astă-seară şi maman a lucrat iar până târziu. Are atâtea comenzi acum încât abia le poate face faţă tuturor; aşa că la cină am făcut o oală cu spaghete şi mi-am dus porţia în camera mea pentru ca maman să aibă loc să muncească.

La ora zece m-am culcat, dar nici atunci n-am putut dormi, aşa că am coborât la bucătărie să beau nişte lapte. Zozie nu se întorsese încă şi maman făcea trufe de ciocolată. Totul mirosea a ciocolată: rochia lui maman; părul ei; chiar şi Rosette care se juca pe pardoseala din bucătărie cu nişte aluat şi paste.

Totul părea aşa de sigur; aşa de familiar. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era o greşeală. Maman părea obosită şi parcă stresată; frământa pasta pentru trufe de parcă era aluat de pâine sau aşa ceva şi când am coborât să-mi iau paharul cu lapte, de abia s-a uitat la mine.

— Grăbeşte-te, Anouk, mi-a zis. Nu vreau să stai prea târziu.

Ei bine, Rosette nu are decât patru ani, m-am gândit eu şi are voie să stea târziu...

— Sunt sărbătorile, i-am spus eu.

— Nu vreau să te îmbolnăveşti, a zis maman.

Rosette m-a tras de pantalonul de pijama, vrând să-mi arate pastele pe care le făcuse.

— Foarte frumoase, Rosette. Vrei să le coacem acum?

Rosette a zâmbit şi mi-a făcut semnul: iam, iam.

Slavă Domnului pentru Rosette, m-am gândit eu. Întotdeauna fericită; întotdeauna zâmbind. Nu ca ceilalţi de aici. Când voi fi mare, voi sta cu Rosette; am putea locui pe o ambarcaţiune pe fluviu, ca Roux şi vom mânca tot felul de cârnaţi direct din conservă şi vom aprinde focuri de tabără pe marginea apei şi poate Jean-Loup ar putea sta în apropiere...

Am aprins cuptorul şi am scos o tavă de copt. Pastele lui

Rosette erau pline de fărâmiţe, dar nu va mai conta după ce vor fi coapte.

— Le vom coace de două ori, ca pe biscuiţi, i-am zis. Pe urmă la putem atârna în pomul de Crăciun.

Rosette a râs şi a chiţăit fericită către formele de paste prin uşa de sticlă a cuptorului, făcând-le semn să crească mai repede. Asta m-a făcut şi pe mine să râd şi, pentru un minut, totul a fost OK, de parcă un nor ar fi dispărut de pe cer. După aceea maman a vorbit şi norul s-a întors.

— Am găsit ceva de-al tău, a spus ea, frământând încă pasta de trufe. M-am întrebat ce găsise şi unde. În cameră sau în buzunare, poate. Uneori mi se pare că mă spionează. Întotdeauna îmi dau seama când a umblat prin lucrurile mele: cărţile sunt în altă ordine; hârtiile mişcate; jucăriile date deoparte. Nu ştiu ce caută – dar, până acum nu a descoperit ascunzătoarea mea specială. Este o cutie de pantofi, ascunsă în fundul dulapului, în care se află jurnalul meu şi câteva poze şi alte lucruri pe care nu vreau să le vadă nimeni.

— Asta e a ta, nu? A deschis sertarul de la bucătărie şi a tras păpuşa lui Roux, pe care o lăsasem în buzunarul blugilor. Tu ai făcut-o?

Am încuviinţat.

— De ce?

Pentru o vreme, n-am zis nimic. Ce aş fi putut să-i spun? Nu cred că i-aş fi putut explica chiar dacă aş fi vrut. Ca totul să fie cum trebuie; ca să-l aduc pe Roux înapoi şi nu doar pe Roux...

— L-ai mai văzut, nu? a zis ea.

Nu i-am răspuns. Ştia deja.

— De ce nu mi-ai spus, Anouk? a zis ea.

— Da, şi tu de ce nu mi-ai spus că e tatăl lui Rosette?

Maman a tăcut complet.

— Cine ţi-a zis asta?

— Nimeni, am răspuns eu.

— Zozie?

Am dat din cap.

— Atunci cine?

— Am ghicit, aşa.

A pus jos lingura pe marginea farfuriei şi s-a aşezat încet pe scaun. A rămas tăcută atâta vreme, încât am simţit deja pastele începând să se ardă. Rosette încă se juca cu formele pentru paste, punându-le una peste alta. Cele şase dintre ele sunt făcute din plastic de diferite culori: o pisică purpurie, o stea galbenă, o inimă roşie, o lună albastră, o maimuţă portocalie şi un diamant verde. Când eram mică, mă jucam şi eu cu ele, făcând fursecuri de ciocolată şi forme de turtă dulce şi ornamentându-le cu glazură galbenă şi albă din zahăr dintr-o pungă găurită.

— Maman? am întrebat-o. Te simţi bine?

Pentru o clipă nu a zis nimic, doar s-a uitat la mine cu ochii ei întunecaţi ca întotdeauna.

— I-ai spus? m-a întrebat ea în cele din urmă.

Nu i-am răspuns. Nu aveam nevoie. O putea vedea în culorile mele, tot aşa cum vedeam şi eu într-ale ei. Aş fi vrut să-i spun că e în regulă, că nu mai trebuie să mă mintă, că ştiam tot felul de lucruri acum, că eu aş fi putut s-o ajut pe ea...

— Ei bine, cel puţin acum ştim de ce a plecat.

— Crezi că a plecat?

Maman a dat doar din umeri.

— N-ar fi plecat din cauza asta.

Acum mi-a oferit un zâmbet obosit şi a ridicat păpuşa strălucitoare cu semnul Vântului Schimbător.

— E doar o păpuşă, maman, am zis eu.

— Nanou, credeam că ai încredere în mine.

Atunci i-am văzut culorile, toate gri trist şi galben nerăbdător, ca nişte ziare vechi ţinute într-o mansardă, undeva şi pe care cineva voia să le arunce. Iar acum mi-am dat

seama că maman se gândea – nişte scântei, de fapt – ca răsfoirea unei agende a gândurilor. O poză a mea, la şase ani, stând lângă ea lângă un galantar cromat pe deasupra, ambele rânjind ca nişte nebune, cu o sondă de ciocolată fierbinte, cremoasă şi două linguriţe între noi. O carte de poveşti, cu poze, lăsată deschisă pe un scaun. Un desen al meu, cu două persoane neclare care ar fi putut să fim eu şi maman, amândouă cu nişte zâmbete largi ca nişte felii de pepene verde, stând sub un pom de acadea. Eu, pescuind în barca lui Roux. Eu acum, fugind cu Pantoufle, alergând către ceva ce nu puteam ajunge niciodată...

Şi ceva – o umbră – deasupra noastră.

M-am speriat când am văzut că era aşa de îngrozită. Şi aş fi vrut să am încredere în ea, să-i spun că era OK, şi cum de fapt nimic nu era pierdut, pentru că eu şi cu Zozie le aduceam înapoi...

— Ce vreţi să aduceţi înapoi?

— Nu te îngrijora, maman. Ştiu ce fac. De data aceasta nu va mai fi niciun Accident.

Culorile ei s-au aprins, dar figura i-a rămas calmă. Mi-a zâmbit şi mi-a vorbit foarte încet şi cu grijă, de parcă ar fi vorbit cu Rosette.

— Ascultă, Nanou. E foarte important. Vreau să-mi spui totul.

Aşa că am încercat să-i explic despre Sistemul lui Zozie; şi despre culori şi nume şi simbolurile mexicane şi Vântul Schimbător şi despre lecţiile noastre din camera lui Zozie şi de felul în care o ajutasem pe Mathilde şi pe Claude şi cum ajutasem confiseria să aducă profit în cele din urmă şi despre Roux şi păpuşile din cârlige de rufe şi cum Zozie a spus că nu existau Accidente, doar oameni obişnuiţi şi oameni ca noi.

— Ai spus că nu era magie adevărată, i-am zis eu. Dar Zozie spune că ar trebui să folosim ce avem. Nu ar trebui

să ne mulţumim să pretindem că suntem ca toată lumea. Nu ar trebui să ne mai ascundem...

— Uneori ascunsul e singura cale.

— Nu, uneori poţi să ripostezi.

— Să ripostezi? a spus ea.

Atunci i-am povestit ce făcusem la şcoală; şi cum Zozie îmi spusese despre călăritul vântului şi utilizarea vântului şi cum nu ar trebui să ne temem. Şi, în cele din urmă, i-am povestit despre Rosette şi despre mine şi cum invocasem Vântul Schimbător să-l aducă pe Roux înapoi ca să fim o familie...

La asta a tresărit de parcă se arsese.

— Şi Thierry? m-a întrebat ea.

Ei bine, el trebuie să plece. Maman ar trebui să îşi dea seama de asta.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, nu? am spus eu. Doar că...

Poate s-a întâmplat, m-am gândit. Poate Roux chiar a falsificat acel cec şi atunci poate acesta a fost Accidentul. Poate e chiar ce spune maman: că toate au preţul lor şi chiar şi în magie trebuie să existe o acţiune egală şi de sens contrar, aşa cum ne spune monsieur Gestin la şcoală...

Maman s-a întors spre aragaz.

— Fac nişte ciocolată fierbinte. Vrei şi tu?

Am dat din cap.

Ea a făcut oricum ciocolata cu lapte fierbinte şi nucşoară şi vanilie şi o boabă de cardamom. Era târziu deja – unsprezece – iar Rosette adormise pe jos.

Pentru un moment mi s-a părut că totul era bine şi am fost fericită că se lămuriseră lucrurile, pentru că nu-mi plăcea deloc să ţin secrete faţă de maman şi mă gândeam că, dacă ştia adevărul nu ar trebui să se mai teamă şi ar putea fi iar Vianne Rocher şi să rezolve totul ca să ne fie bine...

S-a întors şi mi-am dat seamă că făcusem o greşeală.

— Nanou, te rog du-o pe Rosette în pat. Vom mai discuta asta mâine.

M-am uitat la ea.

— Nu eşti supărată? am întrebat-o.

A dat din cap, dar mi-am dat seama că mai era. Faţa ei era albă şi foarte calmă şi îi puteam vedea culorile, toate amestecate cu roşul şi portocaliul mâniei şi zigzaguri panicate de gri şi alb.

— Nu e greşeala lui Zozie, i-am zis.

Figura ei mi-a dat de înţeles că nu e de acord.

— N-o să-i spui, nu?

— Du-te în pat, Nanou.

Aşa că m-am dus şi am stat trează un timp, ascultând vântul şi ploaia pe olane, urmărind norii şi stelele şi luminile albe de Crăciun, toate amestecându-se pe fereastra udă, astfel încât, după o vreme, nu mai puteai să deosebeşti stelele adevărate de cele false.

5

(Vianne)

Vineri, 21 decembrie

De mult n-am mai ghicit nimic decât pe scurt şi din întâmplare. O imagine trecătoare; o lucire, ca un zgomot static pe o bandă stranie – dar inimic deliberat. Pot să le văd preferinţele, asta-i tot. Dar nu doresc să le aflu secretele.

Totuşi, azi-noapte, trebuie să încerc iar. Povestirea lui Anouk, deşi incompletă, a fost suficientă să mă determine să fac cel puţin asta. Am reuşit să-mi păstrez calmul până ce a plecat; să menţin iluzia calmului. Dar acum aud vântul de decembrie, iar Cei Buni sunt la uşă...

Pachetul meu de tarot nu mă ajută. Îmi tot arată acelaşi lucru, aceleaşi cărţi într-o ordine diferită, oricât le-aş amesteca.

Nebunul; Amanţii; Magicianul, Schimbarea.

Moartea; Spânzuratul; Turnul.

Aşa că, de date aceasta, voi folosi ciocolata; o tehnică pe care n-am mai utilizat-o de mult. Dar am nevoie să-mi ţin mâinile ocupate în noaptea asta, deci e bine că fac trufe; ceva atât de simplu încât l-aş putea face cu ochii închişi, prin pipăit, doar cu ajutorul mirosului şi cu sunetul glazurii topite pentru evaluarea temperaturii.

Să ştiţi că e tot un fel de magie. Mama o dispreţuia – zicea că e trivială, o pierdere de timp – dar este magia mea şi ustensilele mele au funcţionat mai bine întotdeauna

pentru mine decât ale ei. Desigur, orice fel de magie are consecinţele ei; dar cred că am ajuns prea departe ca să ne mai îngrijorăm pentru asta. Am greşit că am încercat s-o mint pe Anouk – mai mult chiar, să încerc să mă mint pe mine însămi.

Am muncit foarte încet, cu ochii pe jumătate închişi. Am mirosit cuprul încins din faţa mea; apa fierbe, împrăştiind un miros de timp şi metal. Am aceste tigăi de foarte mulţi ani; le cunosc contururile, îndoiturile făcute în timp şi în unele locuri au apărut arsuri făcute de mâinile mele pe patina lor mai închisă.

Totul din jurul meu pare să fie mai clar definit. Mintea mea este liberă; vântul a pornit; afară, luna solstiţiului mai are câteva zile până ce va deveni lună plină şi călăreşte pe nori ca o baliză în furtună.

Apa a început să se înfierbânte, dar nu trebuie să fiarbă. Acum, în micul vas ceramic, rad blocul pentru glazură. Aproape imediat apare un alt miros; parfumul întunecat şi nisipos al ciocolatei amărui din bloc. Această compoziţie se topeşte greu; ciocolata nu are prea multe grăsimi şi va trebui să-i adaug unt şi smântână pentru ca să ajungă la consistenţa trufelor. Dar acum miroase a istorie; a munţii şi pădurile Americii de Sud; a lemn tăiat şi a răşini împrăştiate şi a foc de tabără. Miroase a tămâie şi patchouli; a aurul negru al maiaşilor şi a aurul roşu al aztecilor; a piatră şi praf şi o tânără fată cu flori în păr şi o cupă de pulque în mână.

Este intoxicant; aşa miroase ciocolata înainte de a deveni lucioasă; aburul se ridică din tigaia de cupru, iar mirosul devine mai bogat, înflorind în scorţişoară şi piper de Jamaica şi nucşoară; cu note mai grave de vanilie şi ghimbir. Acum este aproape topită. Un vapor uşor se ridică din tigaie. Acum avem adevărata Theobroma, elixirul zeilor în formă volatilă, iar în mirosul ei aproape pot să văd...

O tânără fată dansând cu luna. Un iepure o urmează la

picior. În spatele ei stă o femeie cu capul aflat în umbră, astfel încât, pentru o clipă, pare să arate în trei feluri diferite...

Dar acum aburul este prea gros. Înseamnă că ciocolata este mai fierbinte de patruzeci şi şase de grade. Prea fierbinte şi ciocolata va deveni scorţoasă şi casantă. Dacă este prea rece, totul devine alb şi sec. Îmi dau seama după miros şi nivelul aburilor că ne apropiem de punctul periculos. Luăm tigaia de la căldură şi o punem în apă rece până ce scade temperatura.

Când se răceşte, capătă un parfum floral; de violete şi papier poudré de levănţică. Miroase ca bunica, dacă aş fi avut una şi a rochii de mireasă păstrate cu grijă în pod în cutii şi a buchete sub clopote de sticlă. Parcă pot să văd sticla acum, o bilă sub care stă o păpuşă cu ochi albaştri într-o haină roşie căptuşită cu blană care-mi aminteşte în mod ciudat de cineva cunoscut...

O femeie cu figura obosită priveşte cu dor păpuşa cu ochii albaştri. Cred că am văzut-o mai demult, undeva. Şi în spatele ei stă o altă femeie, ţinându-şi capul ascuns pe jumătate în spatele curburii sticlei. Mi se pare că o cunosc cumva pe această femeie, dar figura ei este distorsionată de clopot şi ar putea fi aproape oricine...

Se pune înapoi tigaia pe apa fierbinte. Acum, trebuie să atingă treizeci şi unu de grade. Este ultima mea ocazie de a înţelege ceva din asta şi pot simţi cum îmi tremură mâinile în timp ce mă uit la glazura topită. Acum miroase ca fetele mele: a Rosette cu tortul ei de aniversare şi a Anouk, stând în magazin, în vârstă de şase ani, vorbind, râzând şi plănuind – ce anume?

Un festival. Un mare Festival du Chocolat – cu ouă de Paşte şi găini de ciocolată şi a Papa din ciocolată albă...

Este o amintire minunată. În acel an, l-am învins pe Omul Negru – am călărit vântul, pentru o vreme, cel puţin...

Dar nu mai e timp pentru nostalgii. Alung aburul de pe

suprafața închisă. Încerc din nou.

Şi acum suntem în Rocher du Montmartre. Masa este pusă, toţi prietenii noştri sunt aici. Este un altfel de festival – îl văd pe Roux la masă, zâmbind, râzând, cu o coroană în părul său cel roşu, ţinând-o pe Rosette în braţe şi bând un pahar de şampanie...

Dar astea sunt doar dorinţe, desigur. Adesea vedem ceea ce vrem să vedem. Pentru o clipă sunt cutremurată şi aproape plâng...

Încă o dată îmi trec mâna prin aburi.

Iar acum festivalul este iar diferit. Sunt artificii şi orchestre ambulante şi oameni îmbrăcaţi ca schelete – Ziua Morţilor, când copiii dansează pe străzi şi felinare din hârtie cu figuri de demoni pictate pe ele şi cranii din ciocolată pe băţ şi Santa Monica plimbată pe străzi, cu cele trei feţe ale ei urmărind fiecare drum...

Dar ce legătură au cu mine? Noi n-am ajuns niciodată așa departe ca America de Sud, cu toate că mama ar fi dorit să vadă acel loc. N-am ajuns nici măcar în Florida...

Am întins mâna să împrăştii aburii. Şi atunci am văzut-o. O fetiţă de opt sau nouă ani, cu părul ca de şoarece, ţinându-şi mama de mână în mulţime. Simt că diferă de restul – ceva legat de pielea lor, de părul lor – şi se uită de jur-împrejur cu uimire la totul: dansatorii; demonii; *piñatas* pictate, ţinute pe beţe lungi şi ascuţite, cu artificii legate de coadă...

Încă o dată îmi mişc mâna pe suprafaţa ciocolatei. Se ridică mici fuioare de fum şi acum simt miros de praf de puşcă, o aromă periculoasă, numai fum şi foc şi turbulenţă...

Iar acum văd iar fata, jucându-se cu alţi copii pe o alee dosnică în faţa vitrinei întunecate a unui magazin. Pe uşă atârnă o *piñata*, un fel de tigru vărgat şi fabulos în roşu şi galben şi negru. Ceilalţi copii strigă – Loveşte! Loveşte-l! – şi aruncă beţe şi pietre. Dar fetiţa se abţine. I se pare că este ceva în interiorul magazinului. Ceva – cu mult – mai atractiv.

Cine este fetiţa? Chiar că nu ştiu. Dar aş vrea s-o urmăresc înăuntru. Peste uşă atârnă o draperie făcută din fâşii lungi din plastic multicolor. Ea întinde o mână – pe încheietura ei se află o brăţară subţire din argint – şi se uită înapoi la copiii care încă încearcă să dărâme tigrul – *piñata*, apoi se strecoară prin draperie în magazin.

— Nu-ţi place *piñata* mea?

Vocea vine dintr-un colţ al magazinului. Aparţine unei bătrâne, unei bunici, nu, unei stră-străbunici – atât de în vârstă încât ar putea avea o sută, chiar o mie de ani în ochii copilului. Arată ca o vrăjitoare din cartea de poveşti, plină de zbârcituri şi cu ochii şi mâinile strânse. Într-o mână ţine o cupă; şi, din ea, o aromă stranie ajunge la fetiţă, ceva care se urcă la cap.

În jurul ei, pe rafturi, sunt sticle şi borcane şi oale şi tigve; din tavan atârnă rădăcini uscate care împrăştie un miros de pivniţă şi peste tot sunt lumânări aprinse, care fac umbrele să rânjească şi să danseze.

De pe un raft de sus, un craniu se uită la ea.

La început, crede că e un craniu din zahăr, ca toate celelalte de la carnaval, dar acum nu mai este sigură. Şi, în faţa ei, pe tejghea, e un obiect lung de vreun metru – poate mărimea unui sicriu de copil.

Seamănă cu o cutie de hârtie creponată, pictată într-un negru anost şi uniform, cu excepţia semnului – care seamănă cu o cruce, dar nu chiar exact – pictat în roşu pe capac.

Ei, e un fel de *piñata*, se gândeşte ea.

Stră-străbunica zâmbeşte şi îi dă un cuţit. Este un cuţit cam vechi, tocit şi arată de parcă ar fi de piatră. Fetiţa se uită curioasă la cuţit, apoi la bătrână şi la *piñata* ei ciudată.

— Deschide-o, o grăbeşte stră-străbunica. Totul e pentru tine.

Mirosul de ciocolată creşte. A ajuns acum la temperatura corectă.; pragul de treizeci şi unu de grade pentru

compoziţie nu trebuie să crească. Aburii sunt mai groşi; viziunea se înceţoşează; mut repede ciocolata departe de căldură şi încerc să continui viziunea...

Deschide-o.

Miroase a vârstă înaintată. Dar din interior o cheamă ceva; nu chiar o voce, însă ceva care atrage, promiţând...

Totul e pentru tine.

Ce anume, mai exact?

Prima lovitură. De la *piñata* se aude un ecou slab, ca uşa unei cripte, ca un sicriu gol, ceva mult mai mare decât această cutiuţă neagră.

A doua lovitură. Se sparge; pe lungime apare o crăpătură. Fetiţa zâmbeşte, văzând parţial poleiala şi nimicurile şi ciocolatele dinăuntru...

Aproape am ajuns. Încă o lovitură...

Şi acum, în sfârşit, apare mama copilului, împingând draperia din plastic deoparte şi uitându-se înăuntru cu ochii mari. Strigă un nume. Vocea ei este aproape isterică. Fetiţa nu se uită în sus, prea absorbită de *piñata* cea neagră, mai are nevoie de o lovitură ca să-şi dezvăluie secretele...

Mama strigă din nou. Prea târziu. Copilul este prea absorbit de ceea ce face. Bunica se apleacă nerăbdătoare înainte, aproape gustând-o, crede ea; bogată ca sângele şi ciocolata.

Cuţitul de cremene cade cu un sunet gol. Spărtura se lărgeşte...

Ea se gândeşte: Am intrat.

Şi acum s-au împrăştiat toţi aburii. Ciocolata va fi bună, lucioasă şi puţin crocantă. Deja ştiu unde am mai văzut-o pe fetiţa care ţine cuţitul în mână...

Am ştiut-o toată viaţa, cred. Am fugit de ea ani de zile, mama şi cu mine, alergând ca nişte ţigănci din oraş în oraş. Am mai întâlnit-o înainte în poveşti: este Vrăjitoarea

cea Rea din căsuţa de turtă dulce; este Pied Piper; este Regina Iernii. Pentru un timp am cunoscut-o sub numele de Omul Negru – dar Cei Buni apar sub atâtea deghizări, iar amabilitatea lor se împrăştie ca focul sălbatic, dirijând muzica, sunând schimbările, fermecându-ne ca să plecăm din Hamelin, trimiţând toate necazurile către noi, alergând şi rostogolindu-se în urma acelor pantofi roşii fermecători...

Iar acum îi văd şi faţa în cele din urmă. Figura ei adevărată, ascunsă sub o viaţă de farmece, schimbătoare ca luna şi flămândă, flămândă – atunci când intră pe uşă cu tocurile ei cui şi urmărindu-mă cu un zâmbet strălucitor...

6

(Zozie)

Vineri, 21 decembrie

Mă aştepta când m-am întors. N-aş putea spune că am fost prea surprinsă. Mă aşteptasem la o reacţie oarecare de câteva zile şi, ca să spun adevărul, e cam depăşită.

În sfârşit e momentul să punem lucrurile la punct. M-am jucat de-a mâţa blândă prea multă vreme. A venit clipa să-mi arăt partea sălbatică, să-mi înfrunt adversara pe terenul ei.

Am găsit-o în bucătărie, învelită într-un şal, cu o ceaşcă de ciocolată răcită. Trecuse deja de miezul nopţii; afară ploua încă şi înăuntru mirosea uşor a ars.

— Salut, Vianne.

— Salut, Zozie.

S-a uitat la mine.

Intrasem iar în joc.

Dacă aş avea un singur regret referitor la vieţile pe care le-am furat, ar fi acesta: că prea mult am lucrat pe furiş şi că adversarele mele nu au ştiut şi nici n-au apreciat poezia căderii lor.

Mama mea – o fiinţă nu prea strălucită – poate s-a apropiat o dată sau de două ori, deşi mă îndoiesc că a crezut cu adevărat. În ciuda intereselor ei oculte, nu avea prea multă imaginaţie şi prefera ritualurile fără sens, lucrurilor mai apropiate de viaţă.

Chiar şi Françoise Lavery, care cu preocupările ei, trebuie să fi sesizat ceva până la urmă, a fost incapabilă să surprindă eleganţa acestor fapte; modul în care viaţa ei fusese furată curat şi reambalată...

Întotdeauna fusese puţin labilă. Ca și mama mea, un gen de şoricel – pradă naturală a celor ca mine. Era profesoară de istorie clasică şi locuia într-un apartament în Place de la Sorbonne şi se simţise atrasă de mine (cum fac majoritatea) din ziua în care ne-am întâlnit, nu chiar din întâmplare, la un curs de la Institutul Catolic.

Avea treizeci şi doi de ani; foarte grasă; parţial deprimată, lipsită de prieteni în Paris, plus că se despărţise recent de amantul ei şi căuta o colegă de apartament în oraş.

Suna perfect – am acceptat. Sub numele de Mercedes Desmoines, am devenit protectoarea şi confidenta ei. I-am împărţit afecţiunea pentru Sylvia Plath. Am deplâns cu ea stupiditatea bărbaţilor şi am devenit interesată de teza ei plictisitoare asupra rolului femeilor în misticismul precreştin. Asta este ceea ce fac cel mai bine, de fapt; şi, încetul cu încetul, am aflat micile ei secrete, i-am încurajat tendinţa spre melancolie, apoi, când a venit vremea, i-am colecţionat viaţa.

Nu a fost, bineînţeles, o provocare prea mare. Există jumătate de milion de femei ca ea: faţa ca laptele, păr de şoarece cu un scris ordonat şi care nu ştiu să se îmbrace, ascunzându-şi dezamăgirile sub un văl de ştiinţă şi bunsimţ. Aţi putea spune chiar că i-am făcut un serviciu; şi, când a fost gata, i-am strecurat o doză dintr-o substanţă relativ nedureroasă ca s-o ajut să treacă dincolo.

După ceea, n-a trebuit decât să îmbin câteva probleme nerezolvate – biletul de sinucidere, identitatea, incinerarea şi restul – înainte de a o arunca pe Mercedes, a strânge ce mai rămăsese din Françoise – conturile din bancă, paşaportul, certificatul de naştere – şi s-o duc într-una din acele excursii în străinătate pe care le plănuia tot timpul, dar în

care nu se ducea, în timp ce acasă oamenii s-ar fi putut întreba cum de se întâmplase ca o femeie să dispară atât de complet şi eficient, nelăsând nimic în urmă – nicio familie, nici documente, nici măcar un mormânt.

Mai târziu, urma să reapară ca profesor de engleză la Lycée Rousseau. Până atunci, desigur, va fi în mare parte uitată, pierdută în spatele unui munte de hârtii. Adevărul e că oamenilor în general nu le pasă. Viaţa continuă într-un asemenea ritm încât e uşor să-i uite pe morţi.

Am încercat, la urmă, s-o fac să înţeleagă. Cucuta e un drog atât de util; uşor de găsit vara, desigur, iar victima devine atât de maleabilă. Paralizia se instalează în câteva minute şi după aceea, totul este bine, cu mult timp pentru discuţii şi schimburi de păreri – mai curând părere, în cazul meu, pentru că Françoise părea incapabilă să vorbească.

Cinstit vorbind, asta m-a dezamăgit. Aşteptam cu nerăbdare să-i văd reacţia când i-am spus şi, cu toate că nu mă aşteptasem chiar la o aprobare, sperasem la ceva mai mult de la o persoană cu valoarea ei intelectuală.

Dar tot ce am obţinut a fost neîncredere şi acel rictus al unei figuri holbate – care nu era frumoasă nici în vremurile cele mai bune – aşa că, dacă aş fi fost sensibilă, aş fi văzut-o iar în visele mele şi aş fi auzit sunetele sufocate pe care le făcuse când se lupta în zadar împotriva băuturii folosite de Socrate.

Frumoasă tuşă, m-am gândit. Dar pierdută pe biata mea Françoise, care şi-a descoperit dragostea de viaţă doar cu câteva minute înainte de sfârşit. Iar eu am rămas, încă o dată, regretând. Fusese din nou prea uşor pentru mine. Françoise nu fusese o provocare. Un şoarece din argint ca amuletă pentru brăţara mea. O pradă naturală pentru cineva ca mine.

Ceea ce mă aduce la Vianne Rocher.

Ei, asta e inamică demnă de mine – o vrăjitoare, nici mai mult, nici mai puţin şi chiar una puternică, cu toate scrupulele şi vinovăţia ei prostească. Poate singura oponentă

demnă de mine pe care am întâlnit-o până acum. Şi iat-o aici, aşteptându-mă cu o recunoaştere calmă în privire şi îmi dau seama că ea, în cele din urmă, mă vede clar, mă vede în culorile mele adevărate şi nu există nicio senzaţie aşa de plăcută ca primul moment de intimitate adevărată...

— Salut, Vianne.

— Salut, Zozie.

Mă aşez la masă în faţa ei. Pare că îi este frig, aşa îmbrobodită în sveterul ei învechit, fără formă, cu buzele albite şi strânse de vorbele nerostite. Îi zâmbesc şi culorile ei se aprind – ciudat cât de multă afecţiune simt, acum când am scos, în cele din urmă, cuţitele.

Afară, vântul bate cu putere. Un vânt ucigător, încărcat cu zăpadă. Cei care dorm pe pragurile caselor vor muri la noapte. Câinii vor urla; uşile se vor trânti. Tinerii îndrăgostiţi se vor privi în ochi şi pentru prima oară îşi vor jura credinţă în tăcere. Eternitatea este atât de lungă – şi aici, la sfârşitul iernii, Moartea pare brusc foarte apropiată.

Dar nu despre asta este vorba la acest festival al luminilor de iarnă? Această mică înfruntare a feţei întunericului? Spuneţi-i Crăciun, dacă doriţi, dar şi eu şi voi ştim că e mai vechi de atât. Şi sub toată beteala şi colindele şi drumurile vesele şi cadourile, se află un adevăr mai întunecat şi mai visceral.

Este vremea pierderii esenţei; a sacrificiului inocenţilor; a fricii, întunericului, pustietăţii, morţii. Aztecii ştiau şi mayaşii la fel că, departe de a dori să salveze lumea, zeii lor îi doreau distrugerea şi doar sângele sacrificiului îi putea îmblânzi o vreme scurtă...

Am stat o vreme în tăcere, ca nişte vechi prietene. Eu îmi treceam degetele pe amuletele de pe brăţară; ea se holba în cana de ciocolată. În cele din urmă s-a uitat la mine.

— Deci ce cauţi aici, Zozie?

Nu prea original, dar – hei, e un început.

Am zâmbit.

— Sunt – o colecţionară, i-am zis.

— Aşa îi spui tu?

— Ca să-i spun cumva.

— Şi ce colecţionezi? m-a întrebat.

— Datorii restante. Promisiuni.

A clipit, cum ştiam că va face.

— Ce îţi datorez?

— Să vedem, am zâmbit eu. Pentru diverse lucrări, farmece, vrăji, trucuri, protecţie, transformarea fânului în aer, respingerea ghinionului, scoaterea şobolanilor din Hamelin şi faptul că ţi-am dat viaţa înapoi – am văzut că încearcă să protesteze, dar am continuat. Cred că ne-am înţeles că mă vei plăti în natură.

— În natură? a repetat ea. Nu înţeleg.

De fapt, mă înţelegea perfect. E o temă foarte veche şi o cunoaşte bine. Preţul pentru împlinirea dorinţei inimii tale este inima ta. O viaţă pentru o viaţă. O lume în echilibru. Întindeţi un elastic suficient de tare şi până la urmă vă va pocni peste faţă.

Spuneţi-i karma fizică, teoria haosului, dar fără aceasta, polurile se înclină; pământul se cutremură; păsările cad din cer, mările se transformă în sânge şi, până să-ţi dai bine seama, lumea s-a sfârşit.

De drept, ar trebui să-i iau viaţa, vă daţi seama. Dar azi sunt înclinată să fiu generoasă. Vianne Rocher are două vieţi – eu am nevoie doar de una. Dar vieţile sunt interşanjabile; în această lume, identităţile pot fi trecute de la o persoană la alta ca nişte cărţi de joc; amestecate, reamestecate şi împărţite. Este tot ceea ce vreau. Mâna ta. Îmi eşti datoare. Tu ai spus-o.

— Deci care este numele tău? m-a întrebat Vianne Rocher.

Numele meu adevărat?

O, zeilor, a trecut atâta timp că aproape l-am uitat. Ce

înseamnă un nume? Se poartă ca o haină. O întorci, o arzi, o arunci şi furi alta. Numele nu contează. Doar datoria. Şi acum o cer. Chiar aici, chiar acum.

Mai rămâne un mic obstacol numit Françoise Lavery. Evident că am greşit undeva în calcule; am scăpat ceva la curăţenia generală, pentru că această stafie tot nu vrea să mă lase în pace. Apare în fiecare săptămână în ziare – nu pe prima pagină, din fericire, totuşi m-aş descurca mai bine fără această publicitate şi acum, pentru prima oară, articolul sugerează că a fost vorba de o crimă sau de o simplă fraudă. Mai apare şi figura ei pe postere, pe tabele şi pe stâlpii din tot oraşul. Desigur, în zilele acestea nu mai semăn cu ea. Dar o combinaţie între bancă şi înregistrarea de pe camera de supraveghere i-ar putea aduce inconfortabil de aproape de mine şi nu este nevoie decât de un element aleator aruncat în acest amestec pentru ca toate planurile mele să fie spulberate.

Trebuie să dispar – foarte repede – şi (aici intervii tu, Vianne), cel mai bine este să plec de tot din Paris.

Aici se află problema. Vezi tu, Vianne, mie îmi place aici. Nu mi-am închipuit niciodată că m-aş distra atât de bine – sau aş obţine un profit aşa de mare – dintr-o simplă chocolaterie. Dar îmi place ce a devenit acest loc şi îi văd potenţialul aşa cum tu n-ai reuşit niciodată.

Tu l-ai văzut ca pe o ascunzătoare. Eu o văd ca fiind ochiul furtunii. De aici putem fi Hurakan – putem crea haos; transforma vieţi; mânui puterea – care este cu adevărat numele întregului joc, dacă stai să te gândeşti – şi putem face şi bani, desigur, întotdeauna un avantaj în lumea venală de astăzi...

Când spun noi...

Vreau să zic eu, bineînţeles.

— Dar de ce Anouk? Vocea ei era aspră. De ce ai amestecat-o pe fiica mea în astea?

— Îmi place, i-am spus.

S-a uitat dispreţuitoare auzind asta.

— Îţi place? Vrei să zici că ai folosit-o. Ai corupt-o. Ai făcut-o să creadă că eşti prietena ei...

— Cel puţin am fost cinstită cu ea.

— Şi eu nu? Sunt mama ei, a zis ea.

— Îţi poţi alege familia, i-am zâmbit eu. Trebuie să fii atentă să nu mă aleagă pe mine.

S-a gândit la chestia asta o vreme. Părea destul de calmă, dar îi vedeam turbulenţa din culori, supărarea şi confuzia şi încă ceva – un fel de cunoaştere care nu-mi prea place.

Până la urmă a zis:

— Ţi-aş putea cere să pleci.

Am rânjit.

— De ce nu încerci? Sau poţi să chemi poliţia – sau mai bine, Serviciile Sociale. Sunt sigură că ţi-ar putea oferi sprijinul necesar. Cred că mai au înregistrările din Rennes – sau din Les Laveuses?

M-a întrerupt.

— Ce vrei, de fapt?

I-am spus exact cât trebuia să ştie. Timpul meu e scurt – dar nu poate să ştie asta. Nici n-are cum să fi aflat de biata Françoise – care va reapărea în curând sub alt nume. Dar acum ştia că eu sunt inamicul – ochii ei erau strălucitori şi reci şi conştienţi şi râdea dispreţuitor (dar un pic isteric) când i-am dat ultimatumul.

— Spui că ar trebui să plec eu? m-a întrebat.

— Bine, am subliniat eu, rezonabilă, oare este Montmartre suficient de mare ca să suporte două vrăjitoare?

Râsul ei era ca sticla spartă. Afară, vocea vântului se jeluia cu armoniile sale stranii.

— Ei bine, dacă tu crezi că am de gând să-mi strâng lucrurile şi să fug doar pentru că tu ai spionat pe la spatele meu, o să fii dezamăgită, a zis ea. Nu eşti prima care încearcă asta, să ştii. A mai fost şi preotul acela...

— Ştiu, i-am spus.

— Atunci?

Oh, asta-i bună. Îmi place înfruntarea. Este exact ceea ce sperasem. Identităţile sunt uşor de luat. Am luat destul la vremea mea. Dar ocazia de a înfrunta o altă vrăjitoare pe teritoriul ei, bine înarmată, să-i colectez viaţa, s-o adaug la brăţara mea cu amulete împreună cu sicriul cel negru şi pantofii din argint...

De câte ori se iveşte o astfel de ocazie?

Mi-am dat trei zile, atât. Trei zile pentru a câştiga sau a pierde. După aceea, noapte bună şi o plimbare prin păşunile verzi şi noi. Spirit liber şi restul. Să mă duc oriunde m-o purta vântul. E o lume întreagă, plină de ocazii. Sunt sigură că voi găsi ceva care să-mi înfrunte îndemânarea.

Acum, însă...

— Ascultă, Vianne. Îţi dau trei zile. Până după petrecere. Împachetează până atunci, ia ce poţi şi nu voi încerca să te opresc. Rămâi şi nu voi fi responsabilă pentru consecinţe.

— De ce? Ce poţi să faci? a zis ea.

— Pot să iau totul, bucată cu bucată. Să-ţi iau viaţa, prietenii, copiii...

S-a îndreptat. Asta e slăbiciunea ei, desigur. Acei copii – mai ales micuţa noastră Anouk, care e deja atât de talentată...

— Nu plec nicăieri, a spus ea.

Bine. Asta şi credeam că vei spune. Nimeni nu-ţi dă viaţa aşa, pe tavă. Chiar şi şoricuţa de Françoise s-a luptat niţel la sfârşit şi mă aştept la mai mult de la tine. Ai trei zile ca să te pregăteşti. Trei zile pentru a-l bloca pe Hurakan. Trei zile ca să devii Vianne Rocher.

Doar dacă, desigur, nu ajung eu mai întâi acolo.

7

(Vianne)

Sâmbătă, 22 decembrie

Până după petrecere. Ce vrea să spună? Desigur, nu va mai fi nicio petrecere acum, cu ameninţarea asta stranie atârnându-ne deasupra capetelor. Asta a fost prima mea reacţie când Zozie s-a dus la culcare şi eu am rămas în bucătăria îngheţată să îmi fac un plan de apărare.

Instinctul îmi spunea s-o dau afară. Ştiu că aş fi putut, dar gândindu-mă ce efecte ar putea avea asupra clienţilor mei – şi a lui Anouk, desigur – mi-am dat seama că ar fi imposibil.

În ceea ce priveşte petrecerea – bine. Îmi dau seama că în ultimele două săptămâni aceasta a căpătat o semnificaţie mult mai mare decât ne-am fi putut imagina. Pentru Anouk, este o aniversare a noastră, o expresie a speranţei (poate că împărţim încă aceeaşi fantezie continuă, că Roux se va întoarce şi totul va fi ca nou, aşa, ca prin minune).

Iar clienţii noştri – nu, prietenii noştri...

Atâţia au contribuit în ultimele zile, aducând mâncare, vin, decoraţii pentru casa Nativităţii, pomul de Crăciun donat de florar pentru care lucrează micuţa Alice, şampania oferită de madame Luzeron; pahare şi veselă oferite de restaurantul lui Nico; carne organică de la Jean-Louis şi Paupaul, care cred că au plătit-o cu flatări şi un portret al nevestei furnizorului.

Chiar şi Laurent a adus ceva (recunosc că mai mult cuburi de zahăr) şi este atât de bine să te afli iar în mijlocul comunităţii, să te simţi inclusă, să fii o parte din ceva mai mare decât grupuleţul micii noastre familii. Întotdeauna mi s-a părut că Montmartre este un loc atât de rece, oamenii vulgari şi îngâmfaţi cu snobismul lor de Vieux Paris şi neîncrederea în străini. Dar acum am descoperit că există o inimă în spatele pietrelor de pavaj. Zozie m-a învăţat cel puţin asta. Zozie, care-mi joacă rolul la fel de bine cum am făcut-o şi eu.

Mama obişnuia să-mi spună o poveste. Ca toate basmele ei, este despre ea – un lucru de care mi-am dat seama prea târziu, când bănuielile pe care le avusesem luni la rând când era pe moarte n-au mai putut fi ignorate şi am plecat s-o caut pe Sylviane Caillou.

Ceea ce am aflat a confirmat vorbele spuse de ea în delirul ultimelor zile. Îţi alegi familia, spusese ea – iar ea mă alesese pe mine, în vârstă de optsprezece luni şi cumva a ei – ca pe un pachet livrat la o adresă greşită şi ce-l putea solicita legal.

Nu te-ar fi iubit, îmi spusese ea. Nu era grijulie. Te-a lăsat să pleci.

Dar vina aceasta o urmărise peste tot, o vină care, în cele din urmă, s-a transformat în frică. Aceasta era slăbiciunea adevărată a mamei mele – această frică – şi a făcut-o să fugă toată viaţa. Teama că cineva mă va răpi. Teama că într-o zi voi afla adevărul. Teama că greşise înainte, că îi furase unei străine viaţa şi că, până la urmă, va trebui să plătească...

Povestea este aşa.

O văduvă avea o fată pe care o îndrăgea mai presus de orice. Trăiau într-o colibă din pădure şi, cu toate că erau sărace, erau fericite împreună mai mult ca oricine dinainte sau de mai târziu.

De fapt, erau atât de fericite încât Regina de Cupă, care locuia în apropiere, a auzit de ele şi a fost invidioasă şi s-a pus pe treabă ca să fure inima fetiţei, pentru că, deşi avea o mie de amanţi şi mai mult de o sută de mii de sclavi, dorea întotdeauna mai mult şi ştia că nu se va putea odihni niciodată ştiind că există o inimă undeva, acolo, care fusese dată altcuiva.

Şi aşa, Regina de Cupă s-a strecurat uşor spre coliba văduvei şi, în timp ce se ascundea printre copaci, a văzut fata jucându-se singură. Coliba era departe chiar şi de cel mai apropiat sat şi copila nu avea cu cine să se joace.

Şi atunci Regina, care nu era deloc o regină, ci o vrăjitoare puternică, s-a transformat într-o pisicuţă neagră şi a ieşit, ţinându-şi coada sus, dintre copaci.

Toată ziua, fata s-a jucat cu pisicuţa, care făcea giumbuşlucuri şi fugea după capete de sfoară şi se căţăra în copaci şi venea la ea când o chema şi îi mânca din mână şi era, fără îndoială, cea mai jucăuşă şi mai frumoasă dintre toate pisicuţele pe care le văzuse vreun copil...

Dar, cu toate că torcea şi se răsfăţa, pisica nu a reuşit să fure inima copilei, iar când a venit noaptea, fata a intrat în casă unde mama ei pusese masa de seară, iar Regina de Cupă a miorlăit de supărare şi a rupt inimile mai multor creaturi nocturne, micuţe, dar tot n-a fost mulţumită şi îşi dorea acum inima copilei mai mult ca niciodată...

Şi aşa că, în a doua zi, s-a transformat într-un tânăr frumos şi s-a aşezat s-o aştepte pe fata văduvei în timp ce aceasta îşi căuta pisicuţa în pădure. Fata nu mai văzuse niciodată un tânăr decât din depărtare, în zilele de târg. Iar acesta era splendid – avea părul negru, ochii albaştri, tenul fin ca de fată deşi era băiat – iar ea a uitat de pisicuţă şi cei doi s-au plimbat şi au vorbit şi au râs şi au alergat împreună prin pădure ca nişte căprioare.

Dar, când a venit noaptea, iar el a încercat să-i fure un sărut, inima fiicei aparţinea tot mamei ei şi în acea noapte

Regina a vânat căprioare, le-a tăiat inimile şi le-a mâncat crude – dar tot nu era mulţumită şi acum îşi dorea copilul mai mult ca niciodată.

În dimineaţa celei de a treia zi, vrăjitoarea nu şi-a schimbat forma, ci a rămas lângă casă şi a aşteptat. Când copila a plecat să-şi caute în van prietenul din ziua anterioară, Regina de Cupă a stat cu ochii aţintiţi asupra mamei. A urmărit-o spălând hainele în pârâu şi şi-a dat seama că ar putea face mai bine. A urmărit-o pe mamă făcând curat în casă şi şi-a dat seama că ar putea face mai bine. Când s-a înnoptat, a luat chiar forma mamei – faţa ei zâmbitoare, mâinile ei blânde – şi când fiica s-a întors acasă, două mame au întâmpinat-o...

Ce ar fi putut face mama ei? Regina de Cupă o studiase, îi copiase fiecare mişcare, fiecare manierism prea bine pentru a fi demascată. Orice ar fi făcut, vrăjitoarea făcea mai bine, mai repede, perfect...

Aşa că mama a mai pus un tacâm la masă pentru musafir.

— Voi face eu mâncarea, a spus Regina. Îţi ştiu toate mâncărurile preferate.

— Amândouă vom face mâncarea, a spus mama. Şi, după aceea, fata mea va decide.

— Fata mea, a zis vrăjitoarea. Şi cred că eu cunosc cel mai bun drum către inima ei.

Dar mama era o bucătăreasă bună. Şi n-a mai muncit niciodată atât de mult la pregătirea unei mâncări – nici de Paşte, nici de Crăciun. Dar vrăjitoarea avea magia de partea ei şi farmecele ei erau foarte puternice. Mama cunoştea toate preferinţele fiicei ei – dar Regina le ştia pe cele pe care nu le descoperise încă şi le-a aşezat fără niciun efort pe masă, una câte una, tot timpul prânzului.

Au început cu o supă de iarnă, gătită cu dragoste într-o oală din cupru, făcută dintr-un os rămas de la prânzul de duminică...

Dar vrăjitoarea i-a făcut un bouillon uşor, fiert cu cele mai dulci tulpini de arpagic şi parfumată cu ghimbir şi lămâiţă, pe care a servit-o cu nişte crutoane atât de crocante şi mici încât părea că i se topeau în gură...

Mama a adus felul doi. Cârnaţi şi cartofi piure; o mâncare liniştitoare pe care fata o îndrăgise întotdeauna, cu ceapă pasată...

Dar vrăjitoarea a adus o pereche de prepeliţe hrănite toată viaţa cu smochine, acum prăjite şi umplute cu *foie gras* şi castane şi servite cu un sos subțire de rodii...

Deja mama era aproape disperată. A adus desertul: o plăcintă crocantă de mere, făcută după reţeta mamei ei.

Dar vrăjitoarea făcuse o *pièce montée*: o combinaţie de vis de migdale, fructe de vară şi tarte uşoare ca aerul, toate aromate cu trandafiri, însoţite de cremă de bezea şi servite cu un pahar de Château d'Yquem...

Atunci mama a spus:

— Bine. Ai câştigat, iar inima i s-a rupt în două cu un zgomot de floricele în tigaie. Iar vrăjitoarea a zâmbit şi s-a întins după pradă...

Dar fata nu i-a întors îmbrăţişarea. În loc de asta, a căzut în genunchi pe podea...

— Mamă, te rog, nu muri. Ştiu că tu eşti.

Şi Regina de Cupă a urlat de mânie când si-a dat seama că acum, în clipa triumfului ei, inima copilului tot nu îi aparţinea. Şi a ţipat atât de tare şi de furios încât capul i-a explodat ca un balon de festival, iar Regina de Cupă, în mânia ei finală a devenit regina nimicului...

Cât priveşte sfârşitul poveştii...

Ei bine, asta depindea de toanele mamei mele. Într-una din versiuni, mama supravieţuia, iar ea şi fiica ei trăiau singure pentru totdeauna în coliba lor din pădure. În zile mai întunecate, mama fetei murea, iar copila rămânea singură s-o jelească. Şi mai exista și o a treia versiune, în care impostoarea, printr-o

vrajă finală, prevedea ce se întâmpla cu mama fetei şi se prăbuşea chiar ea, îndemnând astfel un jurământ de dragoste eternă al copilei, în timp ce adevărata mamă stătea în apropiere, incapabilă să vorbească, alungată şi lipsită de puteri şi vrăjitoarea începea să se hrănească...

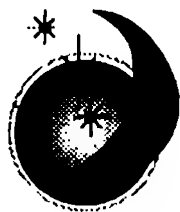
Nu i-am spus niciodată lui Anouk această poveste. Pe mine mă speriase atunci tot aşa cum mă sperie şi acum. În poveşti găsim adevărul şi, cu toate că nimeni din afara unei poveşti n-a murit din cauza unei inimi sfâşiate, Regina de Cupă este foarte reală, deşi nu se numeşte întotdeauna aşa.

Dar Anouk şi cu mine am mai înfruntat-o şi până acum. Ea este vântul care bate atunci când se schimbă anul. Ea este sunetul făcut de o singură mână care bate din palme. Ea este umflătura de pe sânul mamei tale. Ea este privirea absentă din ochii fiicei tale. Ea este mieunatul pisicii. Ea se află în confesional. Ea se ascunde în *piñata* neagră. Dar cel mai mult, ea este Moartea, lacoma Mictecacihuatl însăşi, Santa Muerte, Devoratoarea de Inimi, cea mai groaznică dintre Cei Buni...

Iar acum a venit timpul s-o înfruntăm din nou. Trebuie să-mi strâng armele – atâtea câte mai am – şi să o înfrunt şi să lupt pentru viaţa pe care ne-am croit-o. Dar pentru asta, trebuie să fiu iar Vianne Rocher, dacă voi reuşi s-o găsesc din nou. Acea Vianne Rocher care l-a înfruntat pe Omul Negru la Grand Festival du Chocolat. Acea Vianne Rocher care cunoaşte preferinţele tuturor. Negustoreasa de vise dulci, mici tentaţii, bunătăţi, jucărele, trucuri, indulgenţe minore şi magie zilnică...

Doar dacă voi reuşi s-o găsesc la timp.

8

(Anouk))

Sâmbătă, 22 decembrie

Probabil că ninsese toată noaptea. Doar un strat de zăpadă subţire acum, care se transforma în zloată aproape imediat. Totuşi, este un început. În curând, va fi mai multă. O poţi vedea deja în nori; nori atât de grei şi de întunecaţi sub Butte încât aproape ating turlele bisericii. Norii doar par mai uşori decât aerul; dar, de fapt, apa dintr-un singur nor poate cântări milioane de tone, zice Jean-Loup; e o parcare cu multe etaje strânsă acolo, aşteptând doar să cadă, azi sau mâine, în fulgi mici de zăpadă.

Pe Butte, e Crăciunul în stil mare. Un Moş Crăciun gras stă pe terasa de la Chez Eugène, bând café-crème şi speriind copiii. Artiştii muncesc şi ei din greu şi mai e şi o trupă de studenţi care cântă colinde şi imnuri chiar în faţa bisericii. M-am înţeles să mă întâlnesc cu Jean-Loup în această dimineaţă, iar Rosette voia să vadă Nativitatea (iar), aşa că am luat-o la o mică plimbare, în timp ce maman muncea, iar Zozie ieşise la cumpărături.

Niciuna n-a vorbit despre ce se întâmplase noaptea trecută, dar amândouă arătau OK azi-dimineaţă, deci bănuiesc că Zozie aranjase totul. Maman purta rochia ei roşie, cea care o face întotdeauna să se simtă bine şi vorbea despre reţete şi totul părea aşa de vesel şi bine...

Jean-Loup aştepta în Place du Tertre când, în cele din urmă, am ajuns acolo cu Rosette. Totul ține mult când e vorba de Rosette – hanoracul, ghetele, căciulița şi mănuşile – şi era aproape unsprezece când am ajuns acolo. Jean-Loup avea aparatul lui de fotografiat – cel mare cu lentile speciale – şi fotografia trecătorii: turiştii străini, copiii care se uitau la Nativitate; grasul de Moş Crăciun fumând un trabuc...

— Hei! Tu erai! Jean-Loup, cu agenda lui, încerca să pozeze o turistă. Le alege din cauza genţilor, ştiţi voi – are o scară de tarife bazată doar pe stilul poşetei – şi întotdeauna poate să depisteze un fals.

— Cei falşi nu plătesc niciodată, zice el. Dar arată-mi o geantă frumoasă Louis Vuitton şi sunt gata.

Jean-Loup a râs când i-am spus. Rosette a râs şi ea, deşi nu cred că a înţeles. Îi place Jean-Loup şi aparatul lui de fotografiat. Poză, îmi face ea semn când îl vede. Vrea să zică, desigur, aparatul digital; îi place să pozeze la fotograf şi să se vadă imediat în cutiuţă.

După aceea, Jean-Loup a sugerat să mergem la cimitir să vedem ce a mai rămas din zăpada de azi-noapte, aşa că am coborât treptele pe lângă funicular şi ne-am dus pe Rue Caulaincourt.

— Vezi pisicile, Rosette? îi zic eu când ne uităm în jos de pe podul metalic în cimitir. Cred că cineva le hrăneşte pentru că erau deja două duzini, stând în jurul intrării, acolo unde cel mai de jos nivel al cimitirului duce la un strat de flori cu alei drepte, lungi, de morminte care se răsfiră ca roza vânturilor.

Am coborât până la Avenue Rachel. Acolo este întuneric, cu podul deasupra capetelor şi cu norii grei care apasă în jos. Jean-Loup a zis că aici va fi mai multă zăpadă şi a avut dreptate – fiecare mormânt avea o căciulă din zăpadă – deşi este udă şi plină de găuri şi îţi poţi da seama că nu va dura. Dar lui Rosette îi place zăpada; tot culege bulgăraşi

în mână şi râde în tăcere când dispar.

Pe urmă l-am văzut aşteptându-ne. Nu am fost cu adevărat surprinsă. Stând foarte solemn lângă mormântul lui Dalida, o figură gri, sculptată şi doar din aburul palid al respiraţiei se vedea că e viu.

— Roux! am strigat.

El a rânjit.

— Ce crezi că faci aici?

— Ei, mulţumesc pentru întâmpinare. I-a zâmbit lui Rosette şi a scos ceva din buzunar.

— La mulţi ani, Rosette, i-a urat el.

Era un fluier, făcut dintr-o singură bucată de lemn şi lustruit ca mătasea.

Rosette l-a luat şi l-a dus la gură.

— Nu aşa. Aşa. I-a arătat, suflând prin gaură. A scos un sunet chiii înalt, mult mai puternic decât te-ai fi aşteptat şi Rosette a zâmbit, fericită.

— Îi place, a spus Roux. S-a uitat la Jean-Loup. Iar tu trebuie să fii fotograful.

— Unde ai dispărut atâta timp? i-am zis. Toată lumea te-a căutat.

— Ştiu, a zis el. De aceea am verificat. A ridicat-o pe Rosette şi a gâdilat-o. Ea a întins o mână ca să-l atingă pe păr.

— Fii serios, Roux. M-am încruntat la el. Poliţia a fost aici şi tot restul. Spun că ai falsificat un cec. Le-am spus că e o greşeală, că nu ai face aşa ceva...

Poate era lumina sau altceva, dar nu am văzut cum a reacţionat. Lumina de decembrie, când felinarele se aprind devreme şi zăpada împroşcată pe piatră fac ca totul să pară şi mai întunecat. Oricum, n-am văzut. Culorile lui ardeau stins şi nu mi-am putut da seama dacă era speriat sau mânios sau surprins.

— Asta crede Vianne?

— Nu ştiu.

— Încrederea ei în mine este înspăimântătoare, nu-i

aşa? A dat supărat din cap, dar am văzut că rânjea. Însă am auzit că s-a renunţat la nuntă. Nu pot spune că mi s-a rupt inima din cauza asta.

— Ar fi trebuit să fii spion, am zis eu. Cum de ai aflat atât de repede?

A dat din umeri.

— Oamenii vorbesc. Eu ascult, a spus el.

— Şi unde stai acum? am întrebat.

Nu la pensiune, ştiam deja asta. Dar arăta, oricum, mult mai rău decât ultima oară când ne întâlnisem; palid şi nebărbierit şi foarte surmenat. Iar acum îl găsisem iar aici...

Oamenii mai dorm în cimitir. Gardienii se face că nu observă atâta vreme cât nu fac mizerie, dar mai găseşti uneori nişte pături sau un ceainic vechi sau un recipient de gunoi plin cu benzină pentru focul de la noapte sau nişte cutii de conserve pe care nimeni nu le mai foloseşte şi, uneori, noaptea, zice Jean-Loup, poţi să vezi o jumătate de duzină de focuri mici în diverse locuri între zidurile cimitirului...

— Dormi aici, nu-i aşa? l-am întrebat eu.

— Dorm pe barca mea, a zis Roux.

Dar minţea – mi-am dat seama imediat. Şi nu credeam că are o barcă. Dacă ar fi avut, n-ar fi fost aici şi nu ar fi locuit pe Rue de Clichy. Dar Roux nu recunoştea; se juca doar cu Rosette, gâdilând-o şi făcând-o să râdă, în timp ce Rosette chiţăia cu noul ei fluier şi râdea pe tăcute, aşa cum face ea, cu gura deschisă ca o broască.

— Şi acum ce ai de gând să faci? l-am întrebat.

— Ei, pentru început trebuie să merg la petrecere în Ajunul Crăciunului. Sau ai uitat? S-a strâmbat la Rosette, care a râs şi şi-a ascuns faţa în palme.

Îmi venea să cred că Roux nu lua toate astea în serios.

— Vii? l-am întrebat. Crezi că e sigur?

— Am promis, nu? a zis el. De fapt, am o surpriză pentru tine.

— Un cadou?

A rânjit.

— Aşteaptă şi vei vedea.

Muream de nerăbdare să-i spun mamei că-l văzusem pe Roux. Dar, după noaptea trecută, ştiam că trebuie să fiu atentă. Sunt lucruri pe care nu îndrăznesc să i le spun acum, în caz că se supără sau nu înţelege.

Cu Zozie, desigur, e altceva. Vorbim despre orice. În camera ei, îmi pun pantofii roşii şi stăm pe patul ei cu pătura pufoasă pe genunchi, iar ea îmi spune poveşti despre Quetzalcoatl şi Iisus şi Osiris şi Mithra şi Cei Şapte Papagali – genul de poveşti pe care mi le spunea şi maman, dar pentru care acum nu mai are timp. Cred că are impresia că sunt prea mare pentru poveşti. Îmi spune tot timpul că ar trebui să mă maturizez.

Părerea lui Zozie este că se acordă prea multă importanţă maturizării. Ea nu vrea să se aşeze la casa ei. Există prea multe locuri pe care nu le-a văzut. N-ar renunţa la ele pentru nimeni.

— Nici pentru mine? am întrebat-o azi-noapte.

A zâmbit, dar mi s-a părut că s-a întristat din cauza asta.

— Nici pentru tine, mica mea Nanou.

— Doar n-ai de gând să pleci, i-am zis.

A dat din umeri.

— Depinde.

— Depinde de ce?

— Ei bine, mai întâi de mama ta.

— Ce vrei să spui?

A oftat.

—Nu voiam să-ţi spun, mi-a zis ea. Dar mama ta şi cu mine am stat de vorbă. Şi ne-am hotărât – de fapt ea s-a hotărât – că poate a venit timpul să plec.

— Să pleci? am spus.

— Vântul se schimbă, Nanou.

Şi asta era atât de aproape de ceea ce ar fi spus maman, că m-am întors în Les Laveuses şi la vânt şi la Cei Buni. Dar acum nu îmi aminteam, mă gândeam la Ehecatl, Vântul Schimbător şi vedeam cum ar fi fost toate dacă Zozie ne-ar fi părăsit: camera ei pustie, praf pe jos, totul iar obişnuit, doar un mic magazin de ciocolată fără nimic special...

— Nu poţi, i-am spus eu, supărată. Avem nevoie de tine aici.

A dat din cap.

— Tu aveai nevoie de mine. Dar uită-te acum – afacerile merg bine, ai o mulţime de prieteni. Nu mai aveţi nevoie de mine. Iar eu – trebuie să plec. Să călăresc vântul oriunde m-ar duce.

M-a lovit un gând cumplit.

— E vorba despre mine, nu? i-am spus. E vorba despre ce facem aici. Lecţiile noastre, păpuşile şi restul. E teamă că, dacă vei rămâne, va mai fi un alt Accident...

Zozie a dat din umeri.

— Nu vreau să te mint. Dar nu cred că ea este aşa de geloasă...

— Geloasă? Maman?

— Ei da, desigur, a zis Zozie. Aminteşte-ţi, pe vremuri era ca noi. Liberă să meargă oriunde dorea. Dar acum are alte responsabilităţi. Nu mai poate să facă ceea ce doreşte. Şi, ori de câte ori se uită la tine, Nanou – ei, poate îi aminteşte prea mult de lucrurile la care a trebuit să renunţe.

— Dar nu e drept!

Zozie a zâmbit.

— Nimeni n-a zis că e drept, a spus ea. E vorba de control. Tu creşti. Devii mai talentată. Îi depăşeşti autoritatea. O faci să fie neliniştită; o sperii. Ea crede că te îndepărtez de ea, că-ţi ofer lucruri pe care nu ţi le poate oferi ea. De aceea trebuie să plec, Nanou. Înainte să se întâmple ceva ce vom regreta amândouă.

— Dar petrecerea? i-am zis eu.

— Dacă vrei, voi sta până atunci. Şi-a pus braţele în jurul meu şi m-a îmbrăţişat tare. Fii atentă, Nanou. Ştiu că e greu. Dar vreau ca tu să ai ceea ce eu n-am avut niciodată. O familie. Un cămin. Un loc al tău. Şi dacă vântul vrea un sacrificiu, lasă să fiu eu acela. Eu n-am nimic de pierdut. În afară de asta... A oftat încet. Eu nu vreau să mă stabilesc undeva. Nu vreau să-mi petrec restul zilelor întrebându-mă ce e după dealul următor. Aş fi plecat mai curând sau mai târziu – iar acum este un timp la fel de potrivit ca oricare...

A tras pătura peste amândouă. Eu am strâns ochii, nedorind să plâng, dar simţeam un ghemotoc în gât de parcă aş fi înghiţit un cartof întreg.

— Dar te iubesc, Zozie...

Nu i-am putut vedea faţa (ochii mei erau încă închişi), dar am simţit cum oftează lung şi adânc – ca şi cum ar fi eliberat aerul prizonier multă vreme într-o cutie sigilată sau sub pământ.

— Şi eu te iubesc, Nanou, a zis ea.

Am rămas aşa multă vreme, învelite în pătură. Afară, vântul se pornise iar şi m-am bucurat că nu erau copaci pe Butte, pentru că, aşa cum mă simţeam atunci, aş fi putut să-i las pe toţi să crape şi să cadă la pământ dacă aş fi convins-o pe Zozie să rămână şi vântul să ia pe altcineva.

9

(Zozie)

Duminică, 23 decembrie

Ce spectacol. V-am zis eu. Într-o altă viaţă aş fi câştigat mult în filme. Dar Anouk era sigur convinsă – seminţele îndoielii au germinat frumos – ceea ce ar trebui să mă ajute mult în Ajunul Crăciunului.

Nu cred că îi va pomeni despre discuţia noastră lui Vianne. Micuţa mea Nanou este secretoasă de felul ei; nu-şi împărtăşeşte gândurile prea uşor. Iar mama ei a lăsat-o baltă, desigur; a minţit-o de mai multe ori şi, mai mult, vrea să-i gonească prietena...

Şi ea se poate opune dacă e cazul. Astăzi părea puţin retrasă, deşi mă îndoiesc că Vianne a observat. Este prea ocupată să planifice petrecerea de mâine ca să se mire de lipsa subită de interes a fiicei ei sau să se întrebe unde a fost toată ziua în timp ce prăjiturile se coceau şi vinul condimentat fierbea.

Bineînţeles că am şi eu planurile mele. Dar ale mele nu sunt culinare în esenţă. Magia lui Vianne – atâta câtă este – e prea casnică pentru gustul meu. Să nu crezi că nu văd ce faci, Vianne. Locul este viu cu mici seducţii: gustări cu parfum de trandafiri, miracole şi *macarons*. Şi chiar Vianne – în rochia ei roşie, cu o floare din mătase roşie în păr...

Pe cine crezi că păcăleşti, Vianne? De ce îţi baţi capul

când ceea ce fac eu e mult mai bine?

Am fost plecată cea mai mare parte a zilei. Oameni de întâlnit; lucruri de făcut. Astăzi am aruncat tot ce mai rămăsese din identităţile mele trecute, inclusiv pe Mercedes Desmoines, Emma Windsor şi chiar şi pe Noëlle Marcelin. Trebuie să recunosc că m-a cam stresat. Dar prea mult balast te încetineşte – şi, oricum, nu voi mai avea nevoie de ele.

Apoi a venit momentul pentru câteva apeluri. Madame de Le Stendhal, care colaborează bine; Thierry Le Tresset, care urmăreşte confiseria din apropiere în speranţa deşartă de a-l zări pe Roux; şi chiar Roux, care a renunţat la săpăturile de lângă cimitir şi în cimitir, iar o capelă micuţă îi este cămin.

E destul de confortabil, aş zice. Aceste morminte au fost construite când cei bogaţi erau înmormântaţi cu un lux la care săracii vii nici nu puteau visa. Şi cu ajutorul unor doze regulate de minciuni, simpatie, zvonuri, flatări – ca să nu mai vorbim de bani şi de o sursă regulată din proviziile mele speciale – mi-am asigurat, dacă nu încrederea şi afecţiunea lui, cel puţin prezența sa de Ajunul Crăciunului.

L-am găsit în spatele cimitirului, lângă zidul care-l separă de Rue Jean Le Maistre. Este locul cel mai îndepărtat de intrare, acolo unde morminte sparte şi abandonate zac printre grămezi de compost şi lăzi de gunoi, unde se strâng cei fără casă în jurul unui foc care arde într-un butoi din metal.

Azi nu erau decât o jumătate de duzină, îmbrăcaţi în haine prea mari pentru ei şi ghete jerpelite şi zgâriate ca mâinile lor. Majoritatea erau bătrâni – cei tineri pot să câştige bani în Pigalle, acolo unde tinereţea e mereu o marfă cerută – şi unul dintre ei avea o tuse care-i pornea din adâncul plămânilor şi îşi croia drum afară la câteva minute.

M-au privit fără curiozitate pe când mă strecuram printre mormintele neglijate către mica adunătură de oameni. Roux m-a întâmpinat cu obişnuita lui lipsă de entuziasm.

— Iar tu.

— Îmi face plăcere că eşti bucuros să mă vezi. I-am dat un pachet cu mâncare – cafea, zahăr, brânză, câţiva cârnaţi de la măcelarul din colţ şi nişte clătite mari în care să le pună. Nu le împărţi cu mâţele de data asta.

— Mulţam. În cele din urmă a binevoit să zâmbească. Ce face Vianne?

— E bine. Îi lipseşti. Asta-i o mică flatare care nu dă niciodată greş.

— Şi Domnul Mare şi Tare?

— Îşi revine.

Am reuşit să-l conving pe Roux că atunci când Thierry a chemat poliţia n-a fost decât o manevră ca s-o atragă pe Vianne de partea lui. N-am intrat în detalii; dar l-am făcut să creadă că acuzaţia a fost respinsă din lipsă de dovezi. Singurul pericol acum, i-am spus eu, este ca Thierry, într-o criză de gelozie să n-o evacueze pe Vianne din casa ei din chocolaterie dacă îşi va arăta prea repede dragostea pentru Roux, aşa că trebuie să aibă puţină răbdare şi să aibă încredere în mine ca să-l aduc pe Thierry la sentimente mai bune.

Între timp, m-am prefăcut să-l cred în existenta bărcii lui, amarate, din câte zice el, în Port de l'Arsenal. Existenţa ei (chiar imaginară) îl transformă într-un om care are o proprietate, un om mândru care, departe de a accepta pomeni de la mine sub formă de pachete şi mărunţiş ne face de fapt o favoare stând în apropiere ca s-o păzească pe Vianne.

— Ai mai vizitat barca azi?

A dat din cap.

— Poate mai târziu.

Asta e o altă poveste pe care mă prefac că o cred. Că se duce în fiecare zi pe la Arsenal ca să-şi verifice ambarcaţiunea. Desigur, ştiu că el nu face aşa ceva. Dar îmi place să-l văd perpelindu-se.

— Dacă lui Thierry nu-i vin minţile la cap, i-am zis, e bine să ne gândim că Vianne şi copiii vor putea sta cu tine

o vreme pe barcă. Cel puţin până ce vor găsi alt loc – ceea ce nu e uşor în această perioadă...

S-a uitat urât la mine.

— Nu asta e ceea ce vreau.

I-am zâmbit dulce.

— Sigur că nu, am spus. E doar bine să ştim că avem o variantă, asta-i tot. Deci, cum te-ai pregătit pentru mâine Roux? Ai nevoie de nişte haine spălate?

A dat iar din cap şi m-am întrebat cum se descurcase până acum. E o spălătorie după colţ, bineînţeles şi nişte duşuri publice pe Rue Ganeron. Probabil merge acolo, mi-am zis eu. Probabil crede că sunt imbecilă.

Totuşi, mai am nevoie – puţin – de el. După ziua de poimâine nu va mai conta. După aia se poate îndrepta spre pierzanie în orice mod doreşte.

— De ce faci asta, Zozie? E o întrebare pe care mi-a mai pus-o, cu o suspiciune care creşte cu fiecare încercare a mea de a-l seduce. Aşa sunt unii bărbaţi, cred eu – nu cad sub influenţa farmecului meu. Dar mă supără un pic. Îmi datorează atât de multe şi de-abia a spus un cuvânt de mulţumire...

— Ştii de ce o fac, Roux, am zis, vorbindu-i puţin mai aspru. O fac pentru Vianne şi copii. Pentru Rosette, care merită un tată. Pentru Vianne, care nu a renunţat niciodată la tine. Şi – recunosc – pentru că, în cazul în care Vianne pleacă, iar mie îmi place acea chocolaterie, ar trebui să plec şi eu.

Asta l-a convins. Ştiam că aşa va fi. Ei bine – Roux, care acţionează din egoism – şi care vede în toate acestea doar un profit pentru el; poate o bucăţică din afacerea lui Vianne, acum că ştie că Rosette e copilul lui...

Se făcuse deja ora trei când m-am întors la chocolaterie şi se întunecase deja. Vianne servea un client şi m-a privit aspru când am intrat, deşi m-a salutat destul de amabil.

Ştiu la ce se gândeşte. Oameni ca Zozie. Dacă ar manifesta ostilitate acum nu şi-ar face rău decât ei. Deja se întreabă dacă ameninţările din noaptea trecută au fost făcute doar ca s-o atragă într-un atac greşit, să-şi arate culorile prea repede şi, prin urmare, să-şi piardă pământul de sub picioare.

Bătălia începe mâine, se gândeşte ea. Sendvişuri şi prăjiturele, suficient de dulci ca să tenteze şi sfinţii. Acestea vor fi armele preferate de ea – şi cât de naivă este crezând că eu voi răspunde la fel. Magia de bucătărie este atât de plictisitoare – întrebaţi oricare copil şi veţi observa că preferă eroii negativi celor pozitivi din cărţile pe care le-au citit, vrăjitoarele rele şi lupii flămânzi Feţilor Frumoşi şi prinţeselor.

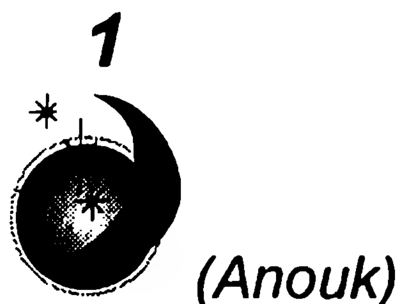
Anouk nu face excepţie, aş putea paria. Totuşi, vom aştepta şi vom vedea. Hai, Vianne. Vezi-ţi de oalele tale! Vezi ce poate face magia casnică, în timp ce eu îmi folosesc reţeta mea. Conform tradiţiei populare, drumul către inimă trece prin stomac.

Personal, prefer o abordare mai directă.

PARTEA A OPTA

Crăciunul

1

(Anouk)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:30 a.m.

În sfârşit, ninge. A nins toată ziua. Fulgi mari şi graşi ca din basme se scoboară din cerul de iarnă. Zăpada schimbă totul, zice Zozie şi deja magia a început să funcţioneze: transformă magazinele, casele, contoarele de parcare în santinele moi şi albe pe când zăpada cade, gri pe fundalul cerului luminos şi, puţin câte puţin, Parisul dispare; toate bălţile murdare, toate sticlele aruncate, ambalajele goale, răhăţeii de câine şi foliile de la dulciuri sunt refăcute şi par ca noi sub zăpadă.

Asta nu e chiar adevărat, desigur. Dar pare adevărat, de parcă toate chiar s-ar putea schimba diseară şi toate vor fi în regulă, în loc să arate doar ca o cremă pe o prăjitură ieftină.

Ultima uşă a casei Adventului s-a deschis azi. În spate este scena Nativităţii: mama, tatăl şi copilaşul din leagăn – ei, nu mai este chiar un copilaş, dar stă în picioare, zâmbind şi are o maimuţică alături. Rosette o iubeşte – şi eu la fel – dar îmi pare puţin rău de păpuşa mea, lăsată în afara camerei în care se desfăşoară petrecerea, în timp ce aceştia trei sărbătoresc singuri.

E o prostie, ştiu. N-ar trebui să-mi pară rău. Îţi alegi familia, spune maman şi nu contează că Roux nu este cu adevărat tatăl meu şi că Rosette e doar sora mea vitregă

sau, poate, nu-mi este deloc soră...

Astăzi am lucrat la rochia mea de bal mascat. Sunt costumată în Scufiţa Roşie, pentru că n-am avut nevoie decât de o pelerină roşie – cu o scufiţă, bineînţeles. Zozie m-a ajutat s-o termin cu o bucată de pânză de la un magazin de mâna a doua şi cu vechea maşină de cusut a lui madame Poussin. Arată destul de bine pentru ceva făcut de mână, împreună cu un coş cu funde roşii, iar Rosette e costumată într-o maimuţă, în treningul ei maro pe care am cusut o coadă.

— Tu în ce te costumezi, Zozie? am întrebat-o pentru a o suta oară.

Ea a zâmbit.

— Aşteaptă şi vei vedea, doar nu vrei să strici surpriza.

2

(Vianne)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 3:00 p.m.

Liniştea dinaintea uraganului. Aşa pare acum, cu Rosette sus, dormind şi zăpada de afară înghiţind totul cu lăcomia ei tăcută. Zăpada cade fără pauză; înghite sunetele, omoară mirosul, fură lumina din cer.

Se aşază pe Butte. Sigur că niciun trafic nu îi încetineşte progresul. Oamenii trec pe lângă noi cu pălăriile şi eşarfele acoperite de neaua care-i dirijează, iar clopotele de la St-Pierre-de-Montmartre vin atenuate şi de departe, ca ceva aflat sub o vrajă rea.

De-abia am văzut-o pe Zozie toată ziua. Scufundată în planurile pentru petrecerea de diseară, între bucătărie, costume şi clienţi, n-am prea avut timp să-mi observ rivala care a rămas în camera ei, fără să dezvăluie nimic. Mă întreb când va face prima mutare.

Vocea mamei mele, povestitoarea, spune că o va face la petrecere, ca în povestea cu fiica văduvei; dar mă enervează că n-am văzut-o făcând nicio pregătire, negătind nici măcar o singură prăjitură. Poate am înţeles greşit? Poate Zozie blufează, încercând să mă determine să arăt mutarea despre care ştie că-mi va face rău dacă rămân aici? Poate nu vrea să facă absolut nimic, în timp ce eu îi voi aduce pe toţi Cei Buni, fără să bănuiască, pe capul meu?

De vineri noaptea nu a mai fost niciun conflict aparent între

noi – deşi acum văd privirile batjocoritoare şi clipirile şmechere pe care mi le aruncă şi pe care nimeni altcineva nu le vede. Veselă ca întotdeauna, tot frumoasă, tot fudulindu-se în pantofii ei extravaganţi – însă mie mi se pare că este o parodie a ei însăşi; ascunzându-se sub acest farmec extravagant şi bucurându-se pe ascuns de joc, ca o curvă bătrână îmbrăcată ca o călugăriţă. Poate că acest amuzament mă enervează cel mai mult – felul în care joacă pentru un singur spectator. Ea nu are nimic de pierdut, bineînţeles. Dar eu joc pentru viaţa mea.

Pentru ultima oară, trag cărţile.

Nebunul; Amanţii; Magicianul, Schimbarea.

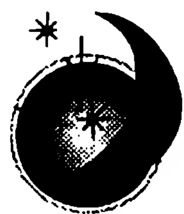
Spânzuratul, Turnul...

Turnul se prăbuşeşte. Pietrele cad din vârful lui în timp ce el se cufundă în întuneric Pe parapet, figuri micuţe se aruncă, gesticulând, în gol. Una poartă o rochie roşie – sau e o mantie cu o scufiţă?

Nu mă uit la ultima carte. Am văzut-o de prea multe ori până acum. Mama mea, întotdeauna optimistă, o interpreta în mai multe feluri – dar pentru mine înseamnă doar un singur lucru.

Moartea rânjeşte de pe desen; geloasă, lipsită de bucurie, cu ochii duşi în fundul capului, flămândă – Moartea insaţiabilă; Moartea implacabilă; Moartea cu care le suntem datori zeilor. Afară, zăpada s-a aşternut din gros şi, cu toate că lumina a început să pălească, pământul are o luminozitate stranie, de parcă strada şi cerul şi-au schimbat locurile. Este un strigăt îndepărtat al frumoasei zăpezii din cartea de poveşti din casa Adventului, cu toate că lui Anouk îi place şi tot caută pretexte să se uite pe stradă. Acum e acolo; de la geam, văd figura ei luminată pe fundalul cel alb şi înfricoşător. Pare foarte mică de aici, de unde stau eu; o fetiţă pierdută în pădure. Desigur, e absurd; aici nu sunt păduri. E unul dintre motivele pentru care am ales acest loc. Dar totul se schimbă sub nea şi magia se dezlănţuie iar, de una singură. Iar lupii iernii vin, strecurându-se pe aleile şi străzile din Butte de Montmartre...

3

(Anouk)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 4:30 p.m.

Jean-Loup a venit pe aici azi după-masă. Mi-a telefonat de dimineaţă ca să-mi spună că aducea câteva dintre fotografiile făcute ieri. Le developează chiar el, să ştiţi – cel puţin în alb şi negru – şi are sute de poze acasă, sortate şi etichetate în tot felul de dosare, iar el părea agitat şi gâfâia, de parcă era ceva special în ceea ce voia să-mi arate.

M-am gândit că poate fusese în cimitir şi că reuşise în sfârşit să fotografieze luminile fantomatice de care tot vorbea.

Dar fotografiile nu le făcuse în cimitir. Nu erau nici poze cu Butte, casa Nativităţii şi cu beculeţele de Crăciun şi cu Moş Crăciunul care molfăia un trabuc. Erau doar fotografii ale lui Zozie – pozele digitale făcute în chocolaterie şi câteva noi în alb şi negru, unele luate în afara confiseriei şi unele cu Zozie într-o mulţime în timp ce traversa piaţa către funicular sau stătea la coadă la brutăria din Rue des Trois Frères.

— Ce sunt astea? i-am zis. Doar ştii că nu-i place...

N-am vrut să mă uit la ele. Singura dată când ne certasem fusese din cauza acestor poze stupide pe care le făcea. Nu voiam să se întâmple iar. Dar de ce le făcuse? Trebuie să fi avut vreun motiv, m-am gândit eu...

— Te rog, mi-a zis Jean-Loup. Doar priveşte-le. Pe urmă, dacă ţi se pare că nu e nimic ciudat la ele, îţi promit că le arunc.

Ei bine, să le privesc – erau vreo treizeci sau aşa ceva – m-a făcut să nu mă simt în largul meu. Gândul că Jean-Loup o spionase pe Zozie – o urmărise – era destul de neplăcut, dar mai era ceva în acele fotografii; ceva şi mai straniu.

Se putea vedea că toate erau ale lui Zozie. Aproape puteai să-i vezi şi fusta care avea clopoţei pe tiv şi ghetele ei şmechere cu tocuri înalte. Părul era la fel, şi bijuteriile şi geanta din rafie pe care o ia la cumpărături.

Dar faţa ei...

— Le-ai făcut ceva pozelor ăstora, i-am spus, împingându-le spre Jean-Loup.

— Pe cuvântul meu că nu, Annie. Şi toate celelalte lucruri care apăreau în fotografii erau OK. Ea este. Ea o face, cumva. Cum altfel ai putea explica aşa ceva?

Nu eram nici eu sigură cum să-mi explic. Unii oameni ies bine în poze. Se spune că sunt fotogenici, iar Zozie, clar, nu era nici aşa. Toate pozele acelea erau teribile, cu o gură ciudat de strâmbă şi o privire stranie şi un fel de mânjeală deasupra capului, ca un halou prost desenat...

— Deci nu e fotogenică? Ei şi? Nu toată lumea este.

— E mai mult de atât, a zis Jean-Loup. Uită-te la asta. Şi a scos o bucată împăturită de ziar, o tăietură dintr-un ziar parizian, cu fotografia înceţoşată a unei femei. Numele ei, scria acolo, era Françoise Lavery. Dar fotografia semăna cu acele poze ale lui Zozie, cu urechi mici şi gura strâmbă, chiar şi cu pata ciudată...

— Şi asta ce vrea să dovedească? am spus. Era doar o fotografie, un instantaneu neclar ca mai toate pozele din ziar. O femeie, care ar fi putut avea orice vârstă, cu părul prins într-un soi de coc dezordonat şi ochelari mici sub bretonul lung. Nu semăna cu Zozie. Cu excepţia petei şi a formei gurii...

Am dat din umeri.

— Ar putea fi oricine.

— Este ea, a spus Jean-Loup. Ştiu că nu poate să fie, dar este.

Ei, asta era de-a dreptul ridicol. Şi tăietura nu avea nici ea vreun sens. Era despre o profesoară din Paris care dispăruse cândva, anul trecut. Adică Zozie n-a fost niciodată profesoară, nu? Sau el vrea să zică că e o fantomă?

Nici măcar Jean-Loup nu era sigur.

— Tot citeşti despre astea, a spus el, punând cu grijă ziarul înapoi în plic. Duhuri, cred că li se spune.

— Cum vrei tu.

— N-ai decât să râzi, dar ceva nu e în ordine. Pot simţi când ea este în apropiere. O să-mi aduc diseară şi aparatul. Vreau nişte cadre mai apropiate – un fel de dovadă...

— Tu şi stafiile tale. Mă supărasem. E doar cu un an mai mare ca mine – cine naiba crede că e? Dacă ar şti măcar jumate din ce ştiu eu acum – despre Ehecatl şi Un Jaguar sau Hurakan – ar avea un atac sau aşa ceva. Şi dacă ar afla despre Pantoufle sau cum eu şi Rosette am invocat Vântul Schimbării sau ce se petrecuse în Les Laveuses – probabil ar înnebuni.

Aşa că am făcut ceva ce n-ar fi trebuit probabil să fac. Dar nu voiam să ne certăm iar şi eram sigură că aşa va fi dacă va trăncăni în continuare. Şi uşor, cu degetele, am desenat semnul Maimuţei, înşelătorului. După aceea l-am aruncat spre el ca pe o pietricică prin spate.

Jean-Loup s-a încruntat şi şi-a atins capul.

— Ce-ai păţit? l-am întrebat.

— Habar n-am, a zis Jean-Loup. Am simţit – un fel de – gol. Despre ce discutam acum?

Adică, îmi place totuşi băiatul ăsta, chiar că-mi place. N-aş vrea să păţească ceva rău. Dar el face parte din ceea ce Zozie numeşte oameni obişnuiţi, adică nu oameni ca noi. Oamenii obişnuiţi urmează regulile. Oamenii ca noi fac altele noi. Sunt atâtea lucruri pe care nu i le pot spune lui

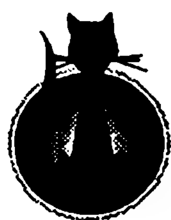
Jean-Loup, pentru că nu le-ar înţelege.

Deci, după ce Jean-Loup a plecat, am ars tăieturile din ziare şi pozele – uitase să le ia cu el – în soba din camera mea şi am urmărit cum bucăţele de cenuşă devin albe şi cad ca zăpada pe grilaj.

Gata. Totul a dispărut. Acum mă simt mai bine. Nu că aş fi bănuit-o vreodată pe Zozie; dar figura aceea mă făcea să mă simt rău, cu gura cea strâmbă şi ochii mici şi răi. Doar n-am mai văzut-o până acum, nu? În confiserie sau pe stradă sau poate în autobuz? Şi numele acela – Françoise Lavery. Îl mai auzisem undeva? E un nume destul de comun, desigur. Dar de ce mă face să mă gândesc la...

Un şoarece?

4

(Zozie)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 5:20 p.m.

Ei bine, niciodată nu mi-a plăcut puştiul ăla. O unealtă utilă, atâta a fost, care a smuls-o de sub influenţa mamei ei şi a făcut-o să fie mai receptivă faţă de mine. Dar acum a depăşit orice limită – a îndrăznit să încerce să mă submineze – şi mă tem că va trebui să dispară.

Am văzut asta în culorile lui când ieşea din confiserie. Fusese sus, cu Anouk – ascultau muzică sau jucau ceva sau ce mai pot face ăştia doi acum – şi m-a salutat destul de politicos când şi-a cules hanoracul de pe cuierul din spatele uşii.

Unii oameni sunt mai uşor de citit decât alţii; dar Jean-Loup Rimbault, cu toată viclenia lui, are doar doisprezece ani. Era ceva prea candid în zâmbetul lui, ceva ce văzusem de prea multe ori când eram o profesoară cu numele de Françoise. E zâmbetul unui băiat care ştie prea multe şi crede că poate scăpa. Şi ce era în dosarul acela pe care l-a lăsat la Anouk chiar acum?

Ar fi posibil să fi fost – fotografii?

— Vii diseară la petrecere?

A încuviinţat.

— Desigur. Confiseria arată bine.

Sigur că Vianne a fost ocupată azi. Sunt grămezi de stele argintii care atârnă din tavan şi ramuri cu lumânări

gata să fie aprinse. Aici nu e nicio masă, aşa că a împins măsuţele împreună ca să facă o singură masă lungă şi le-a acoperit cu cele trei feţe de masă obişnuite – una verde, una albă şi una roşie. Un mănunchi de ilice atârnă pe uşă, iar lemnul de cedru şi de pin proaspăt tăiat umplu aerul cu un miros de pădure.

În jurul camerei, cele treisprezece deserturi tradiţionale de Crăciun sunt aşezate pe farfurii de sticlă, ca o comoară a piraţilor, strălucitoare şi colorate în topaz şi auriu. Nuga neagră pentru diavol, nuga albă pentru îngeri şi clementine, struguri, smochine, migdale, miere, curmale, mere, pere, jeleu de gutui, *mendiants*, toate acoperite cu stafide şi coji de portocală şi fougasse preparată cu ulei de măsline şi împărţită ca o roată în douăsprezece părţi...

Şi, bineînţeles, este ciocolată – bucata mare pentru Crăciun care se răceşte în bucătărie; nugatine; celestine, trufe de ciocolată adunate pe un galantar, mirosind fermecător a praf de cacao.

— Încearcă una, i-am zis, întinzându-i-le. Vei vedea că sunt preferatele tale.

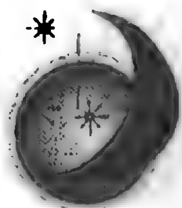
Ia o trufă cu un aer visător. Aroma ei este puternică şi are un uşor iz de ţărână, ca ciupercile culese când e lună plină. De fapt, chiar s-ar putea să fie nişte ciuperci pe acolo, specialităţile mele sunt pline de lucruri misterioase, dar de data aceasta, pudra de cacao a fost pregătită artistic pentru a avea grijă de băieţeii care mă inoportunează şi, oricum, semnul Hurakan zgâriat pe cacao de pe galantar este suficient ca să facă trucul.

— Ne vedem la petrecere, zice el.

De fapt, cred că nu. Micuţa mea Nanou îţi va simţi lipsa, desigur; dar cred că nu prea mult. În scurt timp, Hurakan va coborî în Rocher de Montmartre şi, când se va întâmpla asta...

Ei bine, cine poate şti? Şi cunoaşterea nu ar strica surpriza?

5

(Anouk)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 6:00 p.m.

Acum confiseria e închisă şi nu mai e nimic decât posterul de pe uşă care sugerează că aici se întâmplă ceva.

Petrecere de Crăciun 7:30, diseară! scrie pe un model de stele şi maimuţe.

Se recomandă costum de bal mascat.

Încă nu am văzut costumul lui Zozie. Cred că e fabulos, dar nu vrea să-mi spună ce e. Deci, după ce am urmărit zăpada aproape o oră, am devenit nerăbdătoare şi m-am dus în camera ei să văd ce face.

Dar, când am intrat, am avut o surpriză. Nu mai era camera lui Zozie. Perdelele-sari fuseseră date jos; capotul chinezesc fusese luat din spatele uşii, la fel şi ornamentele de pe abajurul lămpii. Chiar şi pantofii ei dispăruseră de lângă sobă şi cred că atunci mi-am dat seama.

Când am văzut că au dispărut.

Pantofii ei fabuloşi.

Pe pat era o valiză mică, din piele, care arăta că a călătorit mult. Zozie tocmai o închidea şi s-a uitat la mine când am intrat, iar eu mi-am dat seama ce va spune chiar fără s-o întreb.

— Oh, iubita mea, a spus. Voiam să-ţi spun. Chiar că voiam. Dar n-am vrut să te supăr înainte de petrecere...

Nu mi-a venit să cred.

— Pleci în seara asta?

— Trebuia să plec odată şi odată, a zis ea, calmă. Şi, după această seară nu va mai conta prea mult.

— De ce nu?

A dat din umeri.

— Nu ai invocat Vântul Schimbării? Nu vrei să fiţi o familie, tu şi Roux şi Yanne şi Rosette?

— Asta nu înseamnă că trebuie să pleci!

A aruncat un pantof desperecheat în valiză.

— Ştii că nu merge aşa. Există o plată, Nanou. Ştii că trebuie să fie.

— Dar şi tu faci parte din familie!

A dat din cap.

— Nu merge aşa. Nu cu Yanne. Nu mă place deloc. Şi poate are dreptate să nu fie de acord cu mine. Treburile nu merg prea bine când sunt şi eu prin preajmă.

— Dar nu e drept! Unde te vei duce?

Zozie s-a uitat în sus şi a zâmbit.

— Oriunde mă va purta vântul.

6

(Vianne)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 7:00 p.m.

Mama lui Jean-Loup m-a sunat adineaori şi mi-a spus că fiul ei s-a îmbolnăvit brusc şi nu va veni la petrecere. Anouk este, bineînţeles, dezamăgită şi îngrijorată din cauza prietenului ei, dar agitaţia petrecerii este suficientă ca să n-o determine să fie supărată prea mult.

Cu pelerina ei roşie şi cu scufiţa seamănă foarte bine cu o ornamentaţie de Crăciun, ţopăind de colo-colo într-o activitate frenetică.

— Au venit? repetă ea întruna, cu toate că pe invitaţii scrie şapte şi jumătate, iar clopotul bisericii abia a bătut de şapte. Se vede cineva afară?

De fapt, zăpada este atât de deasă acum încât de abia văd felinarul de vizavi, dar Anouk îşi tot lipeşte faţa de geam, reflectându-şi mutriţa pe sticlă.

— Zozie! strigă ea. Eşti gata?

Se aude un răspuns înfundat de la Zozie, care stă sus de aproape două ore.

— Pot să mă urc? întreabă Anouk.

— Nu încă. Ţi-am mai spus. Va fi o surpriză.

Anouk seamănă cu o zână astă-seară; o agitaţie care este o parte bucurie şi trei părţi delir. Uneori pare să aibă nouă ani; apoi este pe jumătate adultă şi tulburătoare,

drăgălaşă în mantia ei cea roşie, cu părul ei învolburându-se ca nişte nori de furtună în jurul feţei.

— Linişteşte-te, îi spun. O să te epuizezi. Mă îmbrăţişează impulsiv, aşa cum făcea pe când era copil, dar înainte s-o îmbrăţişez şi eu, dispare, ţopăind neodihnită de la farfurie la farfurie, de la pahar la pahar, rearanjând frunzele de ilice, ghirlandele de iederă, suporturile de lumânări, şervetele legate cu şnururi stacojii, perniţele multicolore de pe scaune, un vas din cristal multifaţetat de la un magazin de mâna a doua umplut acum cu un punci roşu, condimentat, plin de nucşoare şi scorţişoară, un strop de lămâie şi puţin coniac şi cu o portocală decorată cu cuişoare, suspendată în adâncurile roşii.

Spre deosebire de ea, Rosette e neobişnuit de calmă. Împopoţonată în costumul ei de maimuţă, urmăreşte totul cu ochii larg deschişi, dar este mai fascinată de căsuţa ei de Advent, cu scena Nativităţii pe care cade zăpada, luminată de un halou de lumini, cu un grup de maimuţe aflat în apropiere. (Rosette insistă că maimuţa este un animal de Crăciun) în locul obişnuiţilor boi şi asini.

— Crezi c-o să vină?

Desigur, este vorba despre Roux. Anouk m-a întrebat de atâtea ori; şi mă doare să mă gândesc la dezamăgirea ei dacă el nu va veni. La urma-urmei, de ce ar veni? De ce ar mai fi în Paris? Dar Anouk pare convinsă că este – oare l-a văzut, mă întreb eu? – şi acest gând mă face periculos de veselă, de parcă a fi Anouk este molipsitor, cumva, iar zăpada aceasta de Crăciun ar putea să nu fie un fenomen meteorologic întâmplător, ci un eveniment magic care ar putea şterge trecutul...

— Tu nu vrei să vină? zice ea.

Mă gândesc la figura lui; la mirosul lui de ulei de maşină amestecat cu paciuli; la felul în care-şi înclină capul când lucrează la ceva; la şobolanul lui tatuat; la zâmbetul lui

liniştit. L-am dorit deja de atâta vreme. Şi m-am şi certat cu el – din cauza mândriei lui, a lipsei lui de respect pentru convenţii, a refuzului său încăpăţânat de a se conforma...

Şi mă gândesc la toţi anii care au trecut, în timp ce noi fugeam de la Lansquenet la Les Laveuses, la Paris şi pe Boulevard de la Chapelle cu semnul lui de neon şi moscheea din apropiere; la Place des Faux Monnayeurs şi la chocolaterie, încercând în van să ne adaptăm în fiecare loc în care am poposit, să ne schimbăm, să fim normale...

Şi mă întreb – pe toate aceste drumuri, în toate camerele de hotel şi pensiuni şi sate şi oraşe; în toţi aceşti ani de alean şi teamă...

De cine fugeam de fapt? De Omul Negru? De cei Buni? De mama? De mine însămi?

— Da, Nou. Vreau să vină.

Ce uşurată m-am simţit spunând asta. Să admit, în cele din urmă, împotriva tuturor argumentelor rezonabile. Am încercat şi n-am reuşit să găsesc, dacă nu dragoste, cel puţin un fel de linişte împreună cu Thierry, să admit că unele lucruri pur şi simplu nu pot fi raţionale; că dragostea nu depinde de alegere; că, uneori, nu poţi scăpa de vânt...

Desigur, Roux nu ar fi crezut niciodată că aş fi în stare să mă aşez la casa mea. Spunea întotdeauna că mă înşel singură; se aştepta, în calma lui aroganţă, că, într-o zi, îmi voi recunoaşte înfrângerea. Vreau să vină. Însă nu voi fugi – nu în cazul în care Zozie va dărâma totul în ruine peste capul meu. De data aceasta, rămânem. Oricare ar fi preţul.

— E cineva aici! Clopoţelul de vânt a sunat. Dar persoana de la uşă, cu peruca buclată, este mult prea voluminoasă ca să fie Roux.

— Atenţie, oameni buni! Vine o încărcătură mare!

— Nico! strigă Anouk şi aleargă către persoana cea mare – palton împopoţonat, cizme până la genunchi şi bijuterii mai multe, ca un rege. Cară un braţ plin de cadouri pe

care le aruncă sub pomul de Crăciun şi, cu toate că ştiu că încăperea nu este mare, el pare s-o umple cu veselia sa.

— Tu cine ar trebui să fii? zice Anouk.

— Henric IV, desigur, spune Nico, plin de el. Regele bucătăriei franţuzeşti. Hei... Se opreşte o clipă ca să adulmece aerul. Ceva miroase foarte bine. Vreau să zic – cu adevărat bine. Ce s-a gătit, Anouk?

— Oh, o grămadă de lucruri.

În spatele ei, Alice apare ca o zână, cu tutu şi aripi strălucitoare, deşi zânele tradiţionale nu poartă prea des aşa nişte ghete mari. Este vioaie şi râde mult şi, cu toate că este încă slabă, faţa ei nu mai este atât de ascuţită, ceea ce o face să pară mai drăguţă, mai puţin fragilă...

— Unde e Doamna cu Pantofi? spune Nico.

— Se aranjează, zice Anouk, trăgându-l pe Nico de mână spre locul lui de la masa încărcată. Hai, bea ceva, Avem de toate. Bagă lingura în punci. Nu te agita pentru *macarons*. Avem destule ca să hrănim o armată.

Pe urmă vine madame Luzeron. Prea demnă ca să se costumeze, s-a îmbrăcat de seară cu un costum albastru ca cerul, îşi lasă cadourile sub pom şi acceptă un pahar de punci de la Anouk şi un zâmbet de la Rosette, care se joacă cu un câine din lemn pe jos.

Clopoţelul sună din nou şi apare Laurent Pinson, cu pantofi strălucitori şi tăieturi de bărbierit pe faţă, apoi vin Richard şi Mathurin, Jean-Louis şi Paupaul – Jean-Louis purtând o vestă de un galben aiurea cum n-am mai văzut până acum – apoi madame Pinot, care e costumată în călugăriţă, apoi doamna aceea speriată care i-a dat păpuşa lui Rosette (invitată de Zozie, cred) şi brusc, suntem o grămadă de oameni, cu băuturi, râsete, sendvişuri şi dulciuri, iar eu mă uit cu un ochi la bucătărie, unde Anouk face pe gazda în locul meu şi Alice ciuguleşte o *mendiant*, iar Laurent ia o mână de migdale şi le pune în buzunar pentru

mai târziu şi Nico întreabă iar de Zozie, iar eu mă întreb când va face ea prima mişcare...

Toc, toc, toc, se aud pantofii ei pe scări.

— Îmi pare rău că am întârziat, zice ea şi zâmbeşte şi, pentru o clipă atmosfera se calmează; se face linişte când intră în cameră, proaspătă şi strălucitoare în rochia ei roşie, iar acum îmi dau seama că şi-a tăiat părul până la umeri, exact ca al meu şi l-a adunat în spatele urechilor, tot ca mine şi are şi bretonul meu drept şi are şi acea mişcare unduitoare la spate pe care nimic nu o poate îmblânzi...

Madame o îmbrăţişează pe Zozie de îndată ce coboară. Trebuie să aflu cum o cheamă, mă gândesc, deşi, pentru un moment nu-mi pot lua ochii de la Zozie, care avansează spre centrul camerei, fiind întâmpinată cu râsete şi aplauze de musafiri.

— Deci în cine te-ai costumat? spune Anouk.

Dar Zozie mi se adresează mie, cu un zâmbet cunoscător pe care doar eu îl pot vedea.

— Ei, Yanne, nu e nostim? Nu-ţi dai seama? Am venit la fel ca tine.

7

(Zozie)

Luni, 24 decembrie,
Ajunul Crăciunului. 8.30 p.m

Ei, ştiţi voi, pe unii oameni nu poţi să-i mulţumeşti. Dar nu merita să-i văd privirea, acea paloare subită, tristă, lovită, tremuratul care a cuprins-o când s-a văzut pe ea însăşi coborând scările...

Trebuie să spun că am făcut o treabă bună. Rochie, păr, bijuterii, totul cu excepţia pantofilor, toate reproduse cu o perfecţiune stranie şi purtate cu o umbră de surâs...

— Hei, parcă aţi fi gemene sau aşa ceva, zice Nico Grasul cu o încântare copilărească în timp ce se mai serveşte cu nişte *macarons*. Laurent tresare nervos, de parcă ar fi fost surprins într-o fantezie intimă. Desigur, oamenii ne pot deosebi încă – poţi să faci doar atât cu farmecele, dar o transformare directă este un basm cu zâne – însă este ciudat cât de uşor îmi joc rolul.

Anouk nu pierde ironia, iar agitaţia ei a atins nişte proporţii aproape maniacale în timp ce intră şi iese din chocolaterie – să vadă zăpada, cel puţin aşa spune ea, dar amândouă ştim că-l aşteaptă pe Roux – iar eu îmi dau seama că lucirile iridescente subite din culorile ei sunt născute nu din plăcere, ci din energia care trebuie să fie descărcată sau riscă s-o ardă ca pe un felinar din hârtie.

Roux nu este aici. Cel puţin, n-a venit încă – iar acum

este momentul ca Vianne să servească cina.

Cu o oarecare neplăcere, începe. E încă devreme, iar el poate veni – locul lui este în capul mesei şi, dacă cineva întreabă, ea va spune că acesta este locul pregătit în onoarea morţilor, o veche tradiţie care provine din Día de los Muertos, potrivită pentru aniversarea din seara aceasta.

Începem cu o supă de ceapă, afumată şi parfumată ca frunzele de toamnă, cu crutoane şi Gruyère prăjită şi un strop de ardei iute pe deasupra. Ea serveşte şi mă urmăreşte tot timpul aşteptându-se, probabil, să aduc din aer ceva care va arunca eforturile ei în umbră.

Dar eu mănânc şi vorbesc şi zâmbesc şi îi fac complimente bucătăresei, iar clinchetul veselei îi trece prin cap şi se simte uşor ameţită de parcă n-ar fi ea. Ei bine, pulque este o băutură misterioasă, iar punciul este condimentat din belşug cu el mulţumită mie, desigur, în onoarea acestui eveniment vesel. Pentru a se întări, poate, mai serveşte nişte punci şi aroma cuişoarelor este ca şi cum ai fi înmormântat de viu, iar gustul este ca nişte ardei iuţi condimentaţi cu foc, iar ea se întreabă, se va termina vreodată?

Al doilea fel este *foie gras* dulce, feliat pe toasturi subţiri cu gutui şi smochine. Este lovitura care dă mâncării un farmec deosebit, ca o ciocolată bine făcută, iar *foie gras* se topeşte cu plăcere în gură, moale ca trufele din pralină şi este servit cu un pahar de Sauternes care nu-i place lui Anouk, dar pe care Rosette îl bea dintr-un păhărel nu mai mare ca un degetar şi ne oferă unul dintre rarele ei zâmbete însorite şi ne face semn că mai vrea.

Al treilea fel este somon copt în staniol, servit întreg cu sos bearnez. Alice se plânge că nu mai poate mânca, dar Nico îşi împarte farfuria cu ea, oferindu-i bucăţele şi râzând de minuscula ei poftă de mâncare.

Apoi urmează piesa de rezistenţă: gâscă, coaptă mult la cuptor, astfel încât grăsimea s-a topit de pe piele, lăsând-o

crocantă şi aproape caramelizată, iar carnea este atât de fragedă încât alunecă de pe oase ca un ciorap de mătase de pe piciorul unei doamne. În jurul ei sunt castane şi cartofi prăjiţi, copţi şi fragezi în untura aurie.

Nico scoate un sunet pe jumătate pofticios, pe jumătate râs.

— Cred că am murit şi am ajuns în raiul caloriilor, spune el, atacând piciorul gâştei cu încântare. Ştiţi, n-am mai mâncat ceva atât de bun de când a murit mama. Complimente bucătăresei! Dacă n-aş fi complet îndrăgostit de insecta asta băţ de aici, m-aş însura cu tine imediat – Şi îşi agită vesel furculiţa, aproape înfigând-o în ochiul lui madame Luzeron în exuberanţa lui (ea întoarce capul exact la timp).

Vianne zâmbeşte. Punciul trebuie să-şi fi făcut efectul până acum, iar ea este îmbujorată din cauza succesului avut.

— Vă mulţumesc, le spune, ridicându-se. Mă bucur că aţi venit toţi astă-seară aici aşa că vă pot mulţumi pentru ajutorul oferit.

E grozav, mă gândesc eu. Dar ce au făcut ei, mă întreb?

— Pentru că mi-aţi fost clienţi, pentru susţinere şi prietenie, zice ea, atunci când toate aveam nevoie de ea. Zâmbeşte iar conştientă acum poate de chimia care-i curge liber prin vene, făcând-o exagerat de vorbăreaţă, imprudentă şi aproape nechibzuită, ca o Vianne mai tânără dintr-o viaţă pe jumătate uitată.

—Am avut ceea ce voi aţi numi o copilărie instabilă. Adică nu m-am stabilit pe nicăieri. Nu m-am simţit acceptată acolo unde am fost. Întotdeauna m-am simţit o intrusă. Dar acum stau aici de patru ani şi asta e datorită oamenilor ca voi.

Miau, miau. Discursul continuă.

Îmi torn un pahar de punci şi mă uit la micuţa mea Anouk. Şi ea pare nerăbdătoare, îmi dau eu seama, poate din cauza absenţei lui Jean-Loup. Cred că e foarte bolnav, bietul băiat. Ei cred că e ceva ce a mâncat. Şi cu o inimă

delicată ca a lui, orice poate fi periculos. O răceală, o gripă, poate o vrajă...

E posibil să se simtă cumva geloasă?

Te rog, Anouk. Nu te mai gândi la asta. De ce te simţi responsabilă? Parcă nu te-ai agita destul pentru fiecare lucru negativ. Dar văd culorile tale, dragă şi felul în care te-ai uitat la mica mea scenă a Nativităţii, cu cercul său magic de trei aflat sub lumina steluţelor electrice.

Vorbind de asta, unul lipseşte. Târziu ca de obicei, dar apropiindu-se repede, strecurându-se pe străduţele din Butte, viclean ca o vulpe în jurul găinilor. Locul lui este în capul mesei; farfuriile, paharele, toate neatinse.

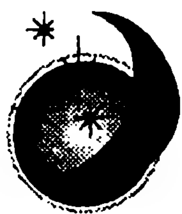
Vianne crede poate că este toantă. Anouk începe să creadă că toate planurile şi invocaţiile au fost zadarnice, că nici măcar zăpada nu va schimba nimic şi că nu a mai rămas nimic care s-o reţină aici.

Dar mai e timp până la sfârşitul mesei, pentru vinurile roşii de la Gers, pentru p'tits cendrés rulate prin cenuşă de stejar, pentru brânzeturile proaspete, nepasteurizate, pentru brânzeturile tari şi Buzet cel vechi şi pasta de gutui şi nuci şi migdale verzi şi miere.

Iar acum Vianne aduce treisprezece deserturi şi buşteanul de Crăciun, gros ca braţul unui bărbat vânjos şi învelit în ciocolată groasă şi toţi cei care cred că au terminat până acum – chiar şi Alice – mai găsesc loc pentru o felie (sau două sau trei, în cazul lui Nico) şi, cu toate că punciul s-a terminat în sfârşit, Vianne deschide o sticlă de şampanie şi bem pentru un toast.

Pentru cei absenţi.

8

(Anouk)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 10:30 p.m.

Rosette e acum somnoroasă. A fost atât de cuminte în timpul cinei, mâncând cu degetele, dar curat, fără să saliveze mult şi vorbind (de fapt făcând semne) cu Alice, care stă lângă scăunelul ei.

Îi plac aripile de zână ale lui Alice, ceea ce e bine pentru că Alice i-a lăsat şi ei o pereche, învelite sub pomul de Crăciun. Rosette e prea mică pentru ca să stea până la miezul nopţii – de fapt, trebuie să fie deja în pat – aşa că ne-am gândit că am putea s-o lăsăm să-şi deschidă de acum cadourile. Dar ea s-a oprit la aripile de zână, care sunt purpurii şi argintii şi destul de grozave – sper că Alice mi-a adus şi mie o pereche, pentru că am un pachet cam de aceeaşi formă. Deci acum, Rosette e o maimuţică zburătoare, ceea ce i se pare nostim şi se târăşte peste tot cu aripile ei purpurii şi costumul de maimuţă, râzând la Nico de sub masă, cu un fursec de ciocolată în mână.

Dar e deja târziu şi eu sunt cam obosită. Unde este Roux? De ce n-a venit? Nu mă pot gândi la altceva; nici la mâncare; nici măcar la cadouri. Sunt prea agitată. Inima mea ţopăie ca o jucărie mecanică ce se învârte, scăpată de sub control. Pentru o clipă închid ochii şi simt mirosul cafelei şi al ciocolatei condimentate pe care o bea maman şi aud sunetul farfuriilor duse la bucătărie.

Va veni, îmi zic eu. Trebuie să vină.

Dar este aşa de târziu şi el n-a venit. N-am făcut totul bine? Lumânările, şi zahărul, şi cercul, şi sângele? Aurul şi tămâia? Zăpada?

Deci de ce nu a apărut până acum?

Nu vreau să plâng. Este Ajunul Crăciunului. Dar nu trebuia să fie aşa. Oare este plata de care a vorbit Zozie? Scăpăm de Thierry – dar cu ce preţ?

Apoi aud clopoţeii şi deschid ochii. Cineva este la uşă. Pentru o clipă îl văd limpede; în negru, cu părul lui roşu lăsat liber...

Dar mă mai uit o dată şi nu este Roux. La uşă este Jean-Loup, iar femeia cu părul roşu de alături cred că este mama lui. Pare tristă şi stânjenită, dar Jean-Loup pare OK, poate puţin palid, dar el e întotdeauna palid...

Sar de pe scaun.

— Ai reuşit! Ura! Te simţi bine?

— Mai bine ca niciodată, zice el, rânjind. Cât de nenorocit trebuie să fi fost ca să lipsesc de la petrecere după cât ai muncit?

Mama lui Jean-Loup încearcă să zâmbească.

— Nu vreau să vă deranjez, spune ea. Dar Jean-Loup a insistat...

— Sunteţi bine-venită, îi spun eu.

Şi, în timp ce maman şi cu mine ne grăbim să mai găsim două scaune la bucătărie, Jean-Loup îşi bagă mâna în buzunar şi scoate ceva. Seamănă cu un cadou, învelit în hârtie aurie, dar este mic, cam cât o pralină.

I-l dă lui Zozie.

— Cred că, până la urmă, nu sunt preferatele mele.

Ea stă cu spatele la mine, aşa că nu-i văd faţa sau ce conţine pacheţelul. Dar cred că s-a hotărât să-i dea o şansă lui Zozie şi eu sunt atât de uşurată încât îmi vine să plâng. Toate par să meargă bine. Tot ce mai lipseşte este ca Roux să vină înapoi şi ca Zozie să se hotărască să rămână...

Apoi ea se întoarce şi îi văd figura şi, pentru o clipă nu

seamănă deloc cu Zozie. Din cauza luminii, bănuiesc, dar pentru un moment pare mânioasă – mânioasă? Nu, furioasă – ochii i s-au transformat în nişte crăpături, gura ei e plină de dinţi, cu mâna strânsă atât de puternic in jurul pachetului pe jumătate deschis, încât ciocolata se prelinge ca sângele...

Ei bine, după cum spuneam, e târziu. Cred că ochii îmi fac figuri. Pentru că după jumătate de secundă ea a revenit, zâmbitoare şi şarmantă în rochia ei cea roşie şi cu pantofii roşii din catifea, iar eu eram gata să-l întreb pe Jean-Loup ce era în pacheţel şi iar sună cineva şi altcineva intră, o persoană înaltă în roşu şi alb, cu un capişon îmblănit şi o barbă falsă...

— Roux! strig eu şi sar în picioare.

Roux îşi scoate barba falsă. Sub ea, rânjeşte.

Rosette e aproape de picioarele lui. El o ridică în braţe şi o leagănă în aer.

— O maimuţică! zice. Preferata mea; de fapt, şi mai bine, e o maimuţică zburătoare!

Eu îl îmbrăţişez.

— Credeam că nu mai vii.

— Ei bine, am venit.

Se face linişte. El stă acolo, cu Rosette în braţe. Camera e plină de oameni, dar ar putea la fel de bine să fie goală şi, cu toate că el pare relaxat, pot spune după felul în care se uită la maman...

Mă uit la ea prin Oglinda Fumurie. Ea se preface că e calmă, dar culorile îi strălucesc. Face un pas înainte.

— Ţi-am ţinut un loc.

El o priveşte.

— Eşti sigură?

Ea încuviinţează.

Toţi se holbează la ei şi, pentru o clipă mi se pare că el are de gând să spună ceva, pentru că lui nu-i place când lumea îl priveşte fix – de fapt, Roux nu se simte bine deloc în mijlocul oamenilor...

Dar pe urmă ea înaintează şi îl sărută uşor pe gură, iar

el o lasă pe Rosette jos şi îşi întinde braţele...

Iar eu nu mai nevoie de Oglinda Fumurie ca să ştiu. Nimeni n-ar putea ignora acel sărut sau modul în care se potrivesc ca piesele unui puzzle sau lumina din ochii ei când îl ia de mână, se întoarce şi le zâmbeşte tuturor...

Haide, îi zic eu cu vocea mea umbră. Spune-le. Spune-o. Spune-o acum...

O secundă, ea mă priveşte. Şi îmi dau seama că mi-a primit mesajul cumva. Apoi se uită la cercul nostru de prieteni şi mama lui Jean-Loup stă încă în picioare cu o mutră acră şi îmi dau seama că ezită. Toţi o urmăresc – şi ştiu la ce se gândeşte. Este evident. Aşteaptă ca ei să îi arunce Privirea; privirea pe care am văzut-o de atâtea ori; privirea care spune: n-ai ce căuta aici – nu faci parte dintre noi – eşti diferită...

În jurul mesei, toţi tac. O urmăresc în linişte, cu fețele rozalii şi bine hrăniţi, cu excepţia lui Jean-Loup şi a mamei sale, desigur, care ne privesc de parcă ar fi nimerit într-un bârlog de lupi. Nico Grasul se ţine de mână cu Alice cea cu aripi de zână; madame Luzeron în costumul ei de călugăriţă, părând cu douăzeci de ani mai tânără cu părul desfăcut; Laurent, cu o lucire în ochi; Richard şi Mathurin, Jean-Louis şi Paupaul care împart o ţigară; şi niciunul dintre ei – niciunul dintre ei – nu are acea Privire....

Dar faţa ei se schimbă. Se înmoaie cumva. De parcă ar fi scăpat de o piatră de pe inimă. Şi, pentru prima oară de când s-a născut Rosette, ea arată într-adevăr ca Vianne Rocher; acea Vianne din Lansquenet căreia nu-i păsa de ce zic ceilalţi...

Zozie zâmbeşte uşor.

Jean-Loup o prinde pe maică-sa de mână şi o obligă să se aşeze.

Gura lui Laurent se mai deschide puţin.

Madame Pinot se îmbujorează.

Iar maman spune:

— Oameni buni, aş vrea să vă prezint pe cineva. Acesta este Roux. Este tatăl lui Rosette.

9

(Vianne)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 10:40 p.m.

Am auzit un oftat colectiv; ceva ce în împrejurări diferite ar fi putut fi dezaprobare, dar, în acest caz, după mâncare şi vin, îmblânziţi de ocazie şi neobişnuiţi cu farmecul zăpezii, a părut că un ah! care urmează unui spectacol de artificii grandios.

Roux pare îngrijorat, apoi zâmbeşte, acceptă un pahar de şampanie de la madame Luzeron şi îl ridică în cinstea noastră...

Mă urmează în bucătărie în timp ce discuţiile reîncep. Rosette vine cu el, tot în costumul ei de maimuţă şi îmi amintesc cât de fascinată a fost prima oară în care el a intrat în confiserie, de parcă l-ar fi recunoscut de atunci.

Roux se apleacă să-i atingă părul. Asemănarea dintre ei este înduioşător de dulce, ca amintirile şi vremurile trecute. Sunt atâtea lucruri pe care el nu le-a văzut; când Rosette a ridicat capul prima oară; primul ei zâmbet; desenele ei cu animale; lingura care dansa, enervându-l pe Thierry. Dar îmi dau seama deja după privirea lui că nu o va acuza niciodată că este diferită; că nu-l va stânjeni niciodată; că nu o va compara niciodată cu altcineva şi nici nu-i va cere să fie altceva decât ea însăşi...

— De ce nu mi-ai spus? mă întreabă.

Am ezitat. Care adevăr ar trebui să i-l spun? Că îmi era prea frică, că eram prea mândră, că, la fel ca Thierry, mă îndrăgostisem de o fantezie pe care, când pusesem în sfârşit mâna, se dovedise a fi nu aur, ci nimic altceva decât un mănunchi de paie?

— Am vrut să ne aşezăm la casa noastră. Am vrut să fim obişnuite.

— Obişnuite?

I-am povestit restul; fuga noastră din oraş în oraş, inelul fals de căsătorie; schimbarea numelor, sfârşitul magiei, Thierry; urmărirea acceptării de către ceilalţi cu orice preţ, chiar al umbrei mele, chiar al sufletului meu.

Roux n-a zis nimic un timp, apoi a râs uşor din gât.

— Toate astea pentru un magazin cu ciocolată?

Am dat din cap.

— Acum am renunţat.

El a spus că întotdeauna mă străduiam prea mult. Îmi păsa prea mult – şi acum pot să văd că nu mi-a păsat destul de lucrurile care contau cu adevărat pentru mine. O chocolaterie este, la urma-urmei, doar nisip şi mortar, piatră şi sticlă. Nu are inimă; nu are o viaţă a sa proprie cu excepţia celei pe care o ia de la noi. Şi când am renunţat la asta...

Roux a ridicat-o pe Rosette, care nu s-a agitat cum face de obicei când un străin se apropie de ea, ci a cârâit încântată şi a făcut un semn cu amândouă mâinile.

— Ce spune?

— Spune că semeni cu o maimuţă, am zis eu, râzând. Din partea lui Rosette, ăsta e un compliment.

A rânjit şi ne-a îmbrăţişat pe amândouă. Şi, o clipă, am stat împreună, Rosette agăţată de gâtul lui, ascultând râsetele domoale de alături şi mirosind aroma de ciocolată din aer...

Apoi s-a făcut linişte în cameră şi clopoţelul de vânt a sunat, iar uşa s-a deschis larg şi am zărit altă figură

mascată, îmbrăcată în roşu, dar mai mare, mai voluminoasă şi atât de familiară sub barba falsă încât n-a fost nevoie să-i văd trabucul din mână...

Şi, tăcere, a intrat Thierry, târându-şi picioarele, semn că era cam beat.

S-a uitat urât la Roux şi a spus:

— Ăsta cine e?

— Ăsta? a comentat Roux.

Thierry traversează camera din trei paşi, agăţând pomul de Crăciun şi împrăştiind cadourile pe jos. Îşi împinge barba albă către Roux.

— Ştii tu, spune el. Complicea ta. Cea care te-a ajutat să-mi iei cecul. Cea pe care banca o are pe CCTV – şi care, după câte bănuiesc a jefuit mai mulţi fraieri anul ăsta...

— Nu am nicio complice, spune Roux. Nu ţi-am încasat...

Şi acum observ ceva pe faţa lui, parcă a înţeles ceva, dar este prea târziu.

Thierry îl înşfacă de o mână. Acum sunt aşa de aproape, reflexii într-o oglindă distorsionată, Thierry cu ochii sălbatici, Roux foarte palid...

— Poliția ştie totul despre ea, zice Thierry. Dar nu s-au apropiat niciodată aşa de mult. Îşi schimbă numele, înţelegi? Lucrează singură. Dar, de data asta, a făcut o greşeală. S-a agăţat de un ratat ca tine. Deci cine e ea? Acum ţipă, cu faţa roşie ca a lui Moş Crăciun. Se uită la Roux cu privirea lui de beţiv.

— Cine naiba este Vianne Rocher?

10

(Zozie)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 10:55 p.m.

Ei bine, nu este asta întrebarea de un milion de dolari?

Thierry e beat. Mi-am dat seama de îndată. Miroase a bere si a fum de ţigară care se agaţă de costumul lui de Moş Crăciun şi de absurda şi festiva barbă falsă. Şi apoi, culorile lui sunt mâloase şi ameninţătoare, dar îmi dau seama că nu este în formă bună.

Vizavi de el, Vianne este albă ca o statuie de gheaţă, cu gura pe jumătate deschisă şi ochii aprinşi. Dă din cap într-o negare neajutorată. Şie că Roux nu o va trăda; şi Anouk a rămas fără grai, de două ori lovită, mai întâi de mişcătoarea scenă de familie pe care a întrezărit-o în spatele uşii de la bucătărie, apoi de această invazie urâtă când toate păreau în sfârşit perfecte...

— Vianne Rocher? Vocea ei e plată.

— Da, zice Thierry. Cunoscută şi sub numele de Françoise Lavery, Mercedes Desmoines, Emma Windsor şi altele...

În spatele ei, o văd pe Anouk dând înapoi. Unul dintre aceste nume i-a atras atenţia. Contează? Nu cred. De fapt, cred că am câştigat jocul...

El o priveşte măsurat.

— El îţi zice Vianne. Desigur, se referă la Roux.

Uşor, ea dă din cap.

— Adică n-ai auzit niciodată acest nume?

Mai scutură o dată capul şi oh!...

Privirea ei atunci când zăreşte capcana; vede cât de bine a fost manevrată până acum; înţelege că singura ei speranţă este să se nege pe ea însăşi pentru a treia oară...

În spatele lor, nimeni nu se uită la madame. Tăcută în timpul cinei, vorbind doar cu Anouk, se uită acum la Thierry cu o expresie de teroare aspră şi necomplicată. Oh, am antrenat-o pe madame, bineînţeles. Cu indicii blânde, farmece subtile şi buna şi vechea chimie am pregătit-o pentru această revelaţie, iar acum este nevoie de un singur nume pentru ca *piñata* să crape ca o castană pe jar...

Vianne Rocher.

Ei, asta e replica mea. Mă ridic în picioare, zâmbind, şi am timp doar să iau o ultimă sorbitură festivă de şampanie înainte ca toţi ochii să se aţintească asupra mea – plini de speranţă, temători, mânioşi, adoratori – şi acum, în sfârşit, pot să-mi cer premiul...

Zâmbesc.

— Vianne Rocher? Eu sunt.

11

(Vianne)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:00 p.m.

Cred că mi-a găsit hârtiile, desigur, ascunse în cutia mamei mele. După asta, a fost destul de uşor să deschidă un cont pe numele meu; să ceară un alt paşaport, un permis de conducere, tot ce avea nevoie ca să devină Vianne Rocher. Chiar arată ca mine acum; şi uşor, folosindu-l pe Roux ca momeală, să folosească identitatea mea furată astfel încât, la un moment dat, să ne incrimineze...

Oh, acum văd capcana. Prea târziu, ca întotdeauna în astfel de poveşti, înţeleg în sfârşit ce vrea. Să îmi forţeze mâna, să mă păcălească ca să mă dau de gol, să mă zboare ca pe o frunză în vânt cu alte Furii în urma mea...

Dar ce e un nume? mă întreb eu. Nu pot să aleg altul? Nu pot să-l schimb, cum am făcut-o de atâtea ori înainte, s-o dau pe Zozie de gol şi să o oblig să plece?

Thierry se uită uimit la ea.

— Tu? întreabă el.

Ea chicoteşte.

— Eşti surprins?

Ceilalţi o urmăresc, stupefiaţi.

— Tu ai furat banii? Tu ai încasat cecurile?

În spatele ei, Anouk este foarte palidă.

Nico spune:

— Nu poate să fie adevărat.

Madame Luzeron dă din cap.

— Dar Zozie e prietena noastră, spune micuţa Alice, înroşindu-se chiar când zice doar aceste câteva cuvinte. Îi datorăm atâtea...

Jean-Louis o întrerupe.

— Recunosc o înşelătorie când o văd, zice el. Aş putea să jur.

Dar acum intervine Jean-Loup.

— E adevărat. Fotografia ei a apărut în ziar. Se pricepe foarte bine să-şi schimbe figura, dar mi-am dat seama că este ea. Fotografiile mele...

Zozie îi zâmbeşte acru.

— Sigur că e adevărat. Totul este adevărat. Am avut mai multe nume decât pot număra. Am trăit ca vai de capul meu toată viaţa. N-am avut un cămin adevărat sau o familie sau o afacere; n-am avut nimic din tot ce are Yanne...

Şi îmi aruncă un zâmbet ca o stea căzătoare, iar eu nu pot vorbi, captivată fiind ca toţi ceilalţi. Fascinaţia e atât de puternică încât mi se pare că am fost drogată; capul meu se simte ca un stup de albine; culorile se rotesc în cameră, făcând-o să se învârtă ca un carusel...

Roux mă prinde cu mâna ca să nu cad. Doar el nu pare să fie consternat. Îmi dau vag seama că madame Rimbault – mama lui Jean-Loup, mă priveşte fix. Fața ei este dezaprobatoare sub părul vopsit. E evident că vrea să plece – dar şi ea e vrăjită, capturată de povestea lui Zozie.

Zozie zâmbeşte şi continuă.

— Aţi putea spune că sunt o aventurieră. Toată viaţa am trăit doar din mintea mea; jocuri de noroc, furturi, cerşit, fraude. N-am cunoscut niciodată altceva. Fără prieteni, fără un loc în care să-mi placă să rămân...

Face o pauză şi eu simt farmecul din aer, tămâie şi praf strălucitor şi îmi dau seama că îi poate înşela, poate să-i

învârtă pe degetul mic.

— Dar aici, spune ea, am găsit un cămin. Am găsit oameni care mă plac, care mă plac pentru ceea ce sunt. M-am gândit că mă pot reinventa aici – dar obiceiurile vechi mor greu. Îmi pare rău, Thierry. Îţi voi da banii înapoi.

Şi când vocile lor încep să crească în volum, pline de confuzie şi supărare şi tremurătoare, liniştita madame se uită la Thierry; madame, al cărei nume nu îl ştiu, dar a cărei faţă este acum palidă din cauza unei idei pe care de abia o poate articula, cu ochii ca nişte agate pe faţa ei severă.

— Cât îţi datorează, monsieur? Zice ea. O să vă plătesc eu, cu dobândă.

El o priveşte fără să-i vină să creadă.

— De ce? o întrebă.

Madame se ridică. Nu e prea înaltă; pe lângă Thierry, arată ca un pitpalac care înfruntă un urs.

— Sunt sigură că aveţi tot dreptul să vă plângeţi, spune ea cu accentul ei nazal, parizian. Dar am toate motivele să cred că Vianne Rocher, oricine ar fi, este mai mult treaba mea decât a dumneavoastră.

— Cum aşa? zice Thierry.

— Sunt mama ei, îi răspunde ea.

12

(Zozie)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:05 p.m.

Şi acum liniştea care a înfăşurat-o într-un cocon îngheţat se sparge într-un strigăt. Vianne, care nu mai e palidă, ci îmbujorată de pulque şi confuzie, înaintează în faţa lui madame în micul semicerc format în jurul ei.

Un mănunchi de vâsc atârnă deasupra capetelor lor, iar eu simt o dorinţă sălbatică, nebună, de neoprit să fug la ea şi s-o sărut pe gură. E atât de uşor de manipulat – ca toţi ceilalţi – şi acum aproape simt gustul premiului, pot să-i simt ritmul în sângele meu, pot să-l aud ca surful pe o plajă îndepărtată şi e aşa de dulce, ca ciocolata...

Semnul Un Jaguar are multe proprietăţi. Adevărata invizibilitate este, bineînţeles, posibilă doar în basme, dar ochiul şi creierul pot fi păcălite în moduri în care aparatele de fotografiat şi filmele nu o pot face şi este destul de uşor, în timp ce atenţia lor este îndreptată asupra lui madame, să mă strecor afară – nu chiar neobservată – ca să iau valiza pe care am împachetat-o aşa bine.

Anouk m-a urmat, după cum ştiam că o va face.

— De ce ai spus asta? întreabă ea. De ce ai spus că eşti Vianne Rocher?

Am dat din umeri.

— Ce aveam de pierdut? Îmi schimb numele ca pe un

palton, Anouk. Nu stau niciodată prea mult în acelaşi loc. Asta e diferenţa dintre noi. Nu aş putea trăi aşa. N-aş putea să fiu niciodată respectabilă. Nu îmi pasă ce cred ei despre mine – dar mama ta are atâtea de pierdut. Sunt Roux şi Rosette şi, desigur, confiseria...

— Şi ce e cu femeia aceea? zice ea.

Aşa că i-am spus trista poveste: copilul din maşină; micuţa amuletă-pisică. Se pare că Vianne n-a pomenit niciodată de ea. Nu pot spune că sunt cu adevărat surprinsă.

— Dar dacă ar fi ştiut cine e mama ei, a spus Anouk, atunci n-ar fi putut s-o găsească iar?

— Poate i-a fost frică, am răspuns eu. Sau poate s-a simţit mai apropiată de mama ei adoptivă. Îţi alegi familia, Nanou. Nu aşa spune ea mereu? Şi poate..., m-am prefăcut că ezit.

— Şi ce?

Am zâmbit.

— Cei ca noi sunt diferiţi. Trebuie să ne ţinem laolaltă, Nanou. Trebuie să ne alegem familia. La urma-urmei, i-am zis eu cu viclenie, dacă poate minţi despre asta, atunci poţi fi sigură că n-ai fost furată şi tu?

Am lăsat-o să cugete la asta o vreme. În cealaltă cameră, madame vorbea în continuare, cu vocea ridicându-i-se şi coborând în ritmul cuiva obişnuit să spună basme. Ea şi fiica ei au asta în comun; dar nu e momentul să pierd vremea. Am valiza; haina; documentele. Ca întotdeauna, călătoresc cu puţine bagaje. Din buzunar scot cadoul lui Anouk; un pacheţel învelit în hârtie roşie.

— Nu vreau să pleci, Zozie.

— Nanou, nu am de ales.

Cadoul străluceşte printre încreţiturile hârtiei de împachetat. Este o brăţară; o fâşie mică din argint, lucioasa şi nouă. Dar amuleta care atârnă pe ea este înnegrită de vreme – o pisicuţă din argint întunecat.

Ştie ce înseamnă. Suspină.

— Zozie, nu...

— Îmi pare rău, Anouk.

Am trecut repede prin bucătăria pustie. Paharele şi farfuriile sunt adunate ordonat cu rămăşiţele festinului. Pe plită, fierbe o oală cu ciocolată; aburul ei este singurul semn de viaţă.

Încearcă-mă. Gustă-mă, imploră ea.

Este o strălucire micuţă, un farmec obişnuit, însă e bine totuşi să fii în siguranţă, aşa că închid plita de sub oală în timp ce mă îndrept spre ieşire.

Într-o mână ţin valiza. Cu cealaltă fac semnul Mictecacihuatl ca o mână de pânză de păianjen în aer. Moarte şi un cadou. Seducţia esenţială. Mult mai puternică decât ciocolata.

Iar acum mă întorc şi îi zâmbesc. Afară şi întunericul mă va înghiţi. Vântul nopţii flirtează cu rochia mea roşie. Pantofii mei stacojii sunt ca sângele pe zăpadă.

— Nanou, spun eu. Toţi avem de ales. Yanne sau Vianne. Annie sau Anouk. Vântul Schimbării sau Hurakan. Nu e întotdeauna uşor să fii ca noi. Dacă vrei să-ţi fie uşor, stai aici. Dar dacă vrei să călăreşti vântul...

O clipă pare să ezite, dar eu ştiu deja că am câştigat.

Am câştigat din momentul în care ţi-am luat numele şi, împreună cu el, chemarea Vântului Schimbării. Vezi tu, Vianne, n-am vrut niciodată să rămân. N-am dorit chocolateria ta. N-am vrut nicio parte din trista viaţă insignifiantă pe care ţi-au făcut-o.

Dar Anouk, cu darurile ei, este cu adevărat valoroasă. Atât de tânără şi totuşi atât de talentată şi, mai presus de orice, atât de uşor de manipulat. Am putea fi în New York mâine, Nanou sau în Londra sau Moscova sau Veneţia sau chiar în bătrânul şi bunul Mexico City. Există multe cuceriri care le aşteaptă pe Vianne Rocher şi pe fiica ei, Anouk

şi nu vom fi grozave, nu vom trece prin ele ca vântul de decembrie?

Anouk mă urmăreşte, fascinată. Totul a căpătat acum sens pentru ea şi nu înţelege de ce nu şi-a dat seama mai înainte. Un schimb cinstit; o viaţă pentru altă viaţă.

Şi nu sunt eu mama ei acum? Mai bine decât viaţa pe care o ducea şi de două ori mai amuzant? De ce ai avea nevoie de Yanne Charbonneau? De ce ai avea nevoie de cineva?

— Dar Rosette? protestează ea.

— Rosette are acum familia ei.

Se gândeşte o clipă la asta. Da, Rosette va avea o familie. Rosette nu are nevoie să aleagă. Rosette o are o Yanne. Rosette îl are pe Roux...

Mai suspină o dată.

— Te rog...

— Hai, Nanou. Asta vrei tu. Magie, aventură, viaţa pe muchie de cuţit...

Înaintează un pas, apoi ezită.

— Promiţi că nu mă vei minţi niciodată?

— Nu te-am minţit. Nu o voi face niciodată.

Altă pauză şi parfumul ademenitor al ciocolatei fierbinţi a lui Vianne mă atrage, spunând *încearcă-mă, gustă-mă* cu vocea ei fumurie, plângăreaţă, muribundă.

Doar atât poţi face, Vianne?

Dar Anouk încă pare să ezite.

Se uită la brăţara mea; la amuletele care atârnă acolo: sicriul, pantofii, ştiuletele, colibriul, şarpele, craniul, maimuţa, şoarecele...

Se încruntă, de parcă încerca să-şi amintească ceva care-i stătea pe vârful limbii. Şi ochii îi înoată în lacrimi în timp ce priveşte în sus la tigaia de alamă care se răceşte pe plită.

Încearcă-mă, gustă-mă. Un parfum trist, care se stinge în aer, ca fantoma glugii unui copil.

Încearcă-mă, gustă-mă. Un genunchi julit; o palmă micuţă şi umedă cu praf de ciocolată imprimat pe linia vieţii şi a inimii.

Încearcă-mă, gustă-mă. Amintirea amândurora zăcând în pat, o carte cu poze pe pătura dintre ele, Anouk râzând tare la ceva ce spusese Vianne...

Încă o data invoc semnul lui Mictecacihuatl, bătrâna Doamnă Moarte, Înghiţitoarea de Inimi, ca nişte artificii negre în drumul ei. S-a făcut târziu; cred că povestea lui madame s-a sfârşit şi în curând ni se va simţi lipsa.

Anouk e ameţită, urmărind plita cu privirea cuiva scufundat într-un vis. Prin Oglinda Fumurie văd şi cauza: o umbră mică şi gri, care stă lângă tigaie, o pată care ar putea fi mustăţi, o coadă...

— Ei bine? întreb eu. Vii sau nu?

13

(Vianne)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:05 p.m.

— Locuiam pe acelaşi etaj cu Jeanne Rocher. Vocea ei avea vocalele întretăiate, tipice parizienilor, asemănătoare cu nişte tocuri cui, care dădeau ritm cuvintelor. Era puţin mai mare ca mine şi îşi câştiga banii citind în cărţi de tarot şi ajutând oamenii să renunţe la fumat. M-am dus o dată la ea, cu două săptămâni înainte să-mi fie răpită fetiţa. Mi-a spus că ea credea că i-am dat-o spre adopţie. Eu i-am zis că-i mincinoasă. Oricum, era adevărat.

A continuat, cu vocea ei rece.

— Era un apartament dintr-un bloc din Neuilly-Pleasance. Jumate de oră de centrul Parisului. Eu aveam un automobil vechi, cu doi cilindri, două slujbe de ospătăriţă la cafenelele locale şi ocazional nişte bani de la tatăl lui Sylviane, despre care îmi dădusem seama până atunci că nu-şi va părăsi niciodată nevasta. Aveam douăzeci si unu de ani şi viața mea se terminase. Doctorii înghiţeau puţinul pe care-l câştigam; nu mai ştiam ce să mai fac altceva. Nu era ca şi cum nu aş fi iubit-o...

Imaginea pisicuţei amuletă îmi trece iute prin minte. E ceva emoţionant la ea, mica amuletă din argint cu panglica roşie, lucioasă. Oare o furase Zozie şi pe asta? Poate o făcuse. Poate aşa o păcălise pe madame Caillou, a cărei

faţă aspră se îndulcise acum la amintirea pierderii sale.

— După două săptămâni a dispărut. Am lăsat-o două minute, atâta tot – cred că Jeanne Rocher mă urmărise, calculându-şi timpul. Când m-am gândit s-o caut, îşi strânsese bagajele, plecase şi nu mai era nicio dovadă. Dar m-am întrebat întotdeauna... S-a întors spre mine, cu faţa aprinsă. Şi pe urmă am întâlnit-o pe prietena ta, Zozie, cu fetiţa ei şi am ştiut, am ştiut...

M-am uitat la străina de vizavi. O femeie obişnuită, cam de cincizeci de ani, îmbătrânită, cu nişte coapse solide şi sprâncene pensate. O femeie pe lângă care aş fi putut să trec de o mie de ori pe stradă fără să mă gândesc o clipă că ar putea fi o legătură de rudenie între noi şi care acum stătea acolo cu o speranţă teribilă pe faţă şi aceasta este capcana, ştiu că ăsta este şi numele meu, nu e sufletul meu, ştiu.

Dar nu pot, chiar nu pot s-o las să creadă...

— Vă rog, madame, i-am zâmbit eu. Cineva a făcut o glumă crudă. Zozie nu este fiica dumneavoastră, i-am spus. Orice ar fi putut să pretindă, nu este. Iar în ceea ce o priveşte Vianne Rocher...

M-am oprit. Figura lui Roux era lipsită de expresie, dar mâna lui a găsit-o pe a mea şi a strâns-o. Ochii lui Thierry erau şi ei aţintiţi asupra mea. Şi atunci mi-am dat seama că nu am de ales. Un bărbat care nu lasă nicio umbră, ştiu, nu este cu adevărat un bărbat, iar o femeie care-şi spune numele...

— Îmi amintesc un elefant roşu, din pluş. O păturică înflorată. Cred că era roz. Şi un urs cu un ochi făcut dintr-un nasture negru. Şi o amuletă cu o pisicuţă din argint legată cu o bucată de panglică roşie...

Acum madame era cu ochii pe mine, strălucitori sub sprâncenele pensate.

— Au călătorit cu mine ani de zile, am spus. Elefantul a devenit roz cu timpul. M-am jucat cu el atât de mult încât a ajuns la umplutura de dinăuntru şi tot n-am lăsat-o să-l

arunce. Au fost singurele jucării pe care le-am avut cu adevărat şi le-am cărat în rucsacul meu, iar capetele le ieşeau afară ca să poată respira...

Linişte. Respiraţia ei, aspră.

— Ea m-a învăţat să citesc în palmă, am zis. Şi în cărţile de tarot şi în frunzele de ceai şi în rune. Mai am pachetul ei într-o cutie de la etaj. Nu-l prea folosesc şi nu e prea grozav, dar e tot ce mi-a rămas de la ea...

Acum mă privea fix, cu buzele desfăcute, cu colţurile gurii trase într-o grimasă de o emoţie pe care n-o puteam identifica.

— Mi-a spus că nu aţi fi avut grijă de mine. A spus că nu aţi fi ştiut ce să faceţi. Dar a păstrat amuleta împreună cu setul ei de cărţi de tarot şi tăieturile din ziare şi, înainte de a muri, cred că a încercat să-mi spună, însă nu-mi prea venea să cred atunci – nu am vrut să cred atunci.

— Era şi un cântec pe care obişnuiam să-l cânt. Un cântec de leagăn. Vi-l amintiţi?

M-am oprit puţin. Aveam optsprezece luni. Cum de mi-aş fi putut aminti aşa ceva?

După aceea mi-am amintit. Cântecul de leagăn pe care-l cântam ca să îndepărtăm vântul schimbător; cântecul care-i linişteşte pe Cei Buni...

„V'là l'bon vent, v'là l'joli vent,
V'là l'bon vent, ma vie m'apelle.
V'là l'bon vent, v'là l'joli vent,
V'là l'bon vent, ma mie m'attend"

Iar acum a deschis gura şi a ţipat, un strigăt puternic, plin de speranţă care a străbătut aerul ca nişte bătăi de aripi.

— Ăsta era. Oh, ăsta era... S-a bâlbâit neajutorată şi s-a aruncat înspre mine, cu braţele deschise ca un copil care se îneacă.

Am prins-o – altfel ar fi căzut – şi mirosul ei era ca parfumul de violete şi haine vechi, nepurtate de mult, ca nişte

săculeţe cu levănţică împotriva moliilor şi pastă de dinţi şi pudră şi praf; atât de absurd diferit de mirosul familiar de santal al mamei mele încât eram gata să plâng...

— Viane, a zis ea. Viane a mea.

Şi am ţinut-o în braţe, aşa cum am ţinut-o şi pe mama în zilele şi săptămânile dinaintea morţii ei, susurându-i cuvinte de calmare pe care nu le-a auzit, dar care au liniştit-o puţin până ce a început să suspine, cu suspinele extenuate ale cuiva care a văzut mai mult decât le pot suporta ochii, au simţit mai mult decât le poate rezista inima...

Cu răbdare, am lăsat-o să termine. După un minut sunetele acelea sfâşietoare din pieptul ei s-au transformat în mici tremurături, iar faţa ei, distrusă acum de lacrimi, s-a întors să-i privească pe oaspeţi. Nimeni nu s-a mişcat mult timp. Unele lucruri sunt greu de suportat; iar această femeie în supărarea ei expusă în faţa tuturor i-a făcut să se retragă ca nişte copii de lângă un animal chinuit care stă să moară la marginea drumului.

Nimeni nu i-a dat o batistă.

Nimeni n-a privit-o în ochi.

Nimeni n-a zis nimic.

Apoi, spre uimirea mea, madame Luzeron s-a ridicat în picioare şi a vorbit cu vocea ei acidă.

— Sărăcuţa de tine. Ştiu cum te simţi.

— Da? Ochii lui madame erau împăienjeniţi de lacrimi.

— Ei, şi eu mi-am pierdut fiul, să ştii. A pus mâna pe umărul lui madame şi a condus-o spre un fotoliu din apropiere. Ai avut un şoc. Ia nişte şampanie. Răposatul meu soţ întotdeauna spunea că şampania este mai mult un medicament.

Madame a zâmbit tremurat.

— Sunteţi foarte amabilă, madame...

— Héloïse. Iar tu?

— Michèle.

Deci acesta era numele mamei mele. Michèle.

Cel puţin pot să fiu „Viane", m-am gândit şi am început să tremur atât de violent încât aproape am căzut pe scaun.

— Te simţi bine? a întrebat Nico, îngrijorat.

Am încuviinţat, încercând să zâmbesc.

— Arăţi de parcă ţi-ar trebui şi ţie medicamente, a comentat el, dându-mi un pahar cu nişte coniac. Părea aşa de serios – şi nelalocul lui – cu peruca Henri IV şi în redingota lui de mătase încât am început să plâng – absurd, ştiu – şi, pentru un timp aproape am uitat mica scenă întreruptă de povestea lui Michèle.

Dar Thierry nu uitase. Putea să fi fost beat, dar nu suficient încât să fi uitat de ce-l urmărise pe Roux până aici. Venise s-o caute pe Vianne Rocher şi, în cele din urma o găsise, poate nu aşa cum şi-o imaginase, dar era aici, împreună cu duşmanul...

— Deci tu eşti Vianne Rocher. Vocea lui era rece. Ochii îi erau mijiţi pe faţa de aluat roşu.

Am încuviinţat.

— Am fost. Dar nu eu am încasat acele cecuri...

M-a întrerupt.

— Nu-mi pasă. Ceea ce contează e că m-ai minţit. M-ai minţit. Pe mine. A scuturat capul, supărat, dar era un gest care inspira într-un fel milă, de parcă tot nu i-ar fi venit să creadă că, din nou, Viaţa nu se apropia de standardele lui de perfecţiune.

— Eram gata să mă însor cu tine. Avea vocea voalată din cauză că-şi plângea de milă. Ţi-aş fi oferit un cămin, ţie şi copiilor. Copiilor altui bărbat. Iar unul dintre ei – ei, bine – vreau să zic, uită-te la ea. I-a aruncat o privire lui Rosette în costumul ei de maimuţă şi rictusul obişnuit i-a apărut pe faţă. Uită-te la ea, a repetat. E practic un animal. Se târăşte în patru labe. Nici măcar nu poate să vorbească. Dar aş fi avut grijă de ea – aş fi chemat cei mai buni specialişti din Europa pentru ea. De dragul tău, Yanne. Pentru că te-am iubit.

— Ai iubit-o? a întrebat Roux.

Toată lumea s-a întors să-l privească.

Se sprijinea de marginea uşii de la bucătărie, cu mâinile în buzunare. Îşi desfăcuse costumul de Moş Crăciun şi, pe dedesubt, era îmbrăcat în negru, iar culorile lui mi-au amintit atât de mult de Pied Piper de pe cărţile de tarot încât brusc mi s-a tăiat respiraţia. Şi acum vorbea, cu vocea lui mândră, aspră; Roux, care urăşte mulţimile, evită scenele când poate şi niciodată, niciodată nu ţine discursuri...

— O iubeşti? a întrebat. Nici măcar n-o cunoşti. Ciocolatele ei preferate sunt *mendient*-urile; culoarea ei preferată este roşu-aprins. Parfumul ei preferat este cel de mimoze. Poate să înoate ca un peşte. Urăşte pantofii negri. Iubeşte marea. Are o cicatrice pe coapsa stângă de când a căzut dintr-un carusel. Nu-i place să-şi coafeze părul, cu toate că e splendid. Îi place formaţia Beatles, dar Stones, nu. Avea obiceiul să fure meniuri din restaurante pentru că nu-şi permitea să mănânce acolo. Este cea mai bună mamă pe care am întâlnit-o vreodată... A făcut o pauză. Şi nu are nevoie de mila ta. Iar Rosette... A ridicat-o în braţe şi a ţinut-o în aşa fel încât faţa ei aproape o atingea pe a lui. Este fetiţa mea. Şi e perfectă.

O clipă, Thierry a părut nedumerit. Figura i s-a înnegurat; ochii lui s-au îndreptat de la Roux la Rosette, de la Rosette la Roux. Adevărul nu poate fi contestat; figura lui Rosette e mai puţin colţuroasă, părul, o nuanţă mai deschisă de roşu, dar are ochii lui şi gura lui satirică şi în acel moment nu se putea tăgădui...

Thierry s-a întors pe călcâiele lui lustruite, o manevră uşor împiedicată de faptul că a lovit masa cu şoldul, aruncând un pahar de şampanie pe jos, care s-a împrăştiat pe gresie într-o explozie de diamante false. Dar când madame Luzeron l-a ridicat...

— Hei, asta aduce noroc, a spus Nico. Aş putea să jur că am auzit cum s-a spart...

Madame s-a uitat mirată la mine.

— Ei, a fost un noroc, cred.

Exact ca farfuria albastră iar, farfuria de Murano pe care am scăpat-o în ziua aceea, dar acum nu mai mi-e frică. M-am uitat la Rosette, aflată-n braţele tatălui ei şi ceea ce am simţit nu a fost nici disperare sau frică sau anxietate, ci o mândrie de nedescris...

— Ei bine, bucură-te cât mai poţi. Thierry stătea lângă uşă, masiv în costumul lui roşu. Pentru că de acum îţi dau avertizare. Patru luni, conform contractului, după care închid magazinul. S-a uitat la mine cu o bucurie răutăcioasă. Ce, credeai că vei rămâne, după tot ce s-a întâmplat aici? Eu sunt proprietarul acestei case, în caz că ai uitat şi am planuri care nu te includ şi pe tine. Amuză-te cu micuţa ta confiserie. Până la Paşte vei pleca de aici.

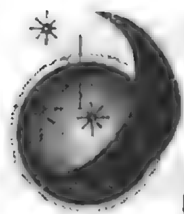
Ei, nu e prima oară când cineva a spus asta. Când uşa s-a trântit în urma lui am simţit, nu frică, ci mândrie. Ce era mai rău se întâmplase şi noi supravieţuisem. Vântul schimbării câştigase iar, dar, de data aceasta, nu mă simţeam învinsă. În loc de asta, mă simţeam exuberantă; gata să înfrunt chiar şi Furiile...

Şi pe urmă mi-a venit o idee groaznică. M-am ridicat brusc şi m-am uitat prin cameră. Conversaţiile reîncepuseră, mai încet, dar luând amploare. Madame Luzeron a turnat şampanie. Nico a început să discute cu Michèle. Paupaul flirta cu madame Pinot. Din câte am înţeles, părerea generală era că Thierry era beat, că toate ameninţările lui erau deşarte şi că le va uita până săptămâna viitoare, pentru că chocolateria era parte din Montmartre şi nu putea să dispară mai mult decât P'tit Pinson...

Dar cineva lipsea. Zozie plecase.

Şi nu era nici urmă de Anouk.

14

(Anouk)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:15 p.m.

A trecut aşa de mult timp de când nu l-am mai văzut pe Pantoufle. Aproape uitasem cum era să fie prin apropiere, urmărindu-mă cu ochişorii lui ca două mure sau să stea aşezat cald pe genunchiul meu sau pe perna mea, noaptea târziu, dacă mi-era frică de Omul Negru. Dar Zozie e deja la uşă şi trebuie să prindem Vântul Schimbării...

Îl chem pe Pantoufle cu vocea mea umbră. Nu pot să plec fără el. Dar nu vine, stă lângă sobă, dând din mustăţi şi are aşa o privire şi e ciudat pentru că nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată atât de limpede, fiecare fir de păr, fiecare mustaţă imprimate în lumină. Şi este şi un miros care vine de la tigăiţă...

E doar ciocolată, îmi spun eu.

Dar miroase cumva altfel. Ca ciocolata pe care o beam când eram copil, cremoasă şi fierbinte cu bucăţele de ciocolată şi scorţişoară şi o linguriţă cu care să o amestec.

— Ei bine? zice ea. Vii sau nu?

Din nou îl chem pe Pantoufle. Şi, din nou, el nu aude. Desigur că vreau să plec, să văd locurile acelea de care mi-a povestit ea, să călăresc vântul, să fiu minunată – dar Pantoufle stă lângă tigaia din cupru şi, cumva, nu-mi vine să-l părăsesc.

Ştiu că e doar un prieten imaginar şi Zozie e acolo, atât de reală şi vie, dar e ceva ce trebuie să-mi amintesc cumva, o poveste pe care mi-o spunea maman despre un băiat care şi-a dăruit umbra...

— Hai, Anouk! Vocea ei este aspră. Vântul pare rece acum, în bucătărie şi pe trepte şi pe pantofii ei este zăpadă. Din confiserie se aude un zgomot brusc şi simt ciocolata şi o aud pe maman strigându-mă...

Dar Zozie mă ia de mână şi mă trage prin uşa din spate, care e deschisă. Simt omătul pe pantofi şi frigul nopţii mi se strecoară pe sub palton...

Pantoufle! strig eu pentru ultima oară.

Şi, în sfârşit, el vine la mine, o umbră peste zăpadă. O clipă îi văd faţa, nu prin Oglinda Fumurie, ci prin umbra lui Pantoufle – şi este figura unei străine, nu a lui Zozie, răvăşită şi strâmbă ca o bucată de metal aruncată şi bătrână, bătrână, ca cea mai bătrână străbunică din lume, iar în locul rochiei, roşie ca a lui maman, poartă o fustă de inimi omeneşti şi pantofii ei sunt însângeraţi în omătul care alunecă...

Ţip şi încerc să mă trag.

Ea îmi face semnul Un Jaguar şi pot să aud că ne vom simţi bine, că nu trebuie să mă tem, că ea m-a ales, are nevoie de mine şi că nimeni altcineva n-ar înţelege...

Iar eu ştiu că n-o pot opri. Trebuie să plec. Am ajuns prea departe, magia mea e nimica toată faţă de a ei – dar parfumul de ciocolată e încă atât de puternic, ca mirosul unei păduri după ploaie, şi brusc pot să văd altceva, o imagine neclară în minte. Pot să văd o fetiţă, doar puţin mai mică decât mine. E într-un soi de magazin şi, în fata ei, e un fel de cutie neagră, asemănătoare cu amuleta în formă de sicriu de pe brăţara lui Zozie...

— Anouk!

Îmi dau seama că este vocea lui maman. Dar acum n-o pot vedea. E prea departe. Iar Zozie mă târăşte în întuneric

şi picioarele mele o urmăresc prin zăpadă. Iar fetiţa va deschide cutia în care se află ceva groaznic şi, dacă aş fi ştiut, poate aş fi putut s-o opresc...

Suntem vizavi de confiserie. Stăm într-un colţ al Place de Faux Monnayeurs, privind drumul pietruit. Acolo e un felinar care luminează zăpada şi umbrele noastre se întind spre trepte. O pot vedea pe maman cu colţul ochiului, uitându-se în piaţă. Deşi pare la o sută de mile depărtare, totuşi nu poate fi prea departe. Şi mai sunt şi Roux şi Rosette şi Jean-Loup şi Nico, dar figurile lor par cumva distante, ca ceva zărit prin telescop...

Uşa se deschide şi maman iese.

Aud ca din depărate vocea lui Nico, spunând:

— Ce naiba e asta?

În spatele lor, murmurul vocilor înecate în zgomot static.

Vântul creşte. Hurakanul – iar maman nu se poate lupta cu acest vânt, deşi îmi dau seama că va încerca. Pare foarte calmă. Aproape zâmbeşte. Şi mă întreb cum eu sau altcineva s-ar fi putut gândi că seamănă cu Zozie...

Zozie ne oferă zâmbetul ei canibal.

— În sfârşit, o manifestare a spiritului? zice ea. Prea târziu, Vianne. Am câştigat jocul.

— N-ai câştigat nimic, zice maman. Cei de soiul tău nu câştigă niciodată. Poate crezi asta, dar victoria ta este lipsită de conţinut.

Zozie mârâie.

— De unde ştii? Copilul a venit cu mine de bunăvoie.

Maman o ignoră.

— Anouk. Vino aici.

Dar sunt înţepenită în acel loc, sub lumina îngheţată. Vreau să mă duc – dar mai e ceva, o voce şoptită, ca un cârlig de pescuit îngheţat în inima mea şi care mă trage în partea cealaltă.

E prea târziu. Ai ales. Hurakanul nu va pleca...

— Te rog, Zozie. Vreau să merg acasă...

Acasă? Care casă? Criminalii nu au o casă, Nanou. Criminalii călăresc Hurakanul...

— Dar eu nu sunt o criminală...

Zău? Chiar nu eşti?

Râde cu un scârţâit ca al cretei pe tablă.

Eu ţip:

— Dă-mi drumul!

Ea râde din nou. Ochii ei sunt cărbuni aprinşi, gura ei este ca o sârmă şi mă întreb cum mi s-a părut vreodată că ar fi grozavă. Miroase a mere putrezite şi a benzină. Mâinile ei sunt ca nişte grămezi de oase; părul ei este făcut din alge putrezite. Iar vocea ei cuprinde noaptea; vocea ei este vântul şi acum îmi dau seama cât de flămândă este, cum ar vrea să mă devoreze în întregime...

Apoi maman vorbeşte. Pare foarte calmă. Dar culorile ei sunt ca Aurora Boreală, mai strălucitoare decât Champs-Elysées şi face un semn pe care-l ştiu foarte bine către Zozie...

Pfui, pfui, dispari!

Zozie zâmbeşte cu milă. Lanţul de inimi din jurul taliei ei se răsuceşte şi fâlfâie ca fusta unei animatoare.

Pfui, pfui, dispari! Face din nou semnul şi, de data aceasta, văd o scânteie sărind peste piaţetă către Zozie ca un funigel dintr-un foc de tabără.

Zozie zâmbeşte iar.

— Doar atât poţi să faci? zice ea. Vrăji casnice şi farmece pe care le-ar putea învăţa şi un copil? Ce pierdere a talentului tău, Vianne, când ai fi putut călări vântul cu noi. Însă unii oameni sunt prea bătrâni ca să se schimbe. Iar unora le e prea frică să fie liberi...

Face un pas către maman şi, deodată, se schimbă iar. Este un farmec, desigur, dar e frumoasă şi nici măcar eu nu mă pot abţine să nu mă holbez. Colierul de inimi a dispărut; şi ea nu poartă decât o fustă brodată din ceva care seamănă cu jadul şi multe bijuterii din aur. Iar pielea ei are

culoarea cremei mocha, iar gura ei este ca o rodie şi zâmbeşte către maman şi spune...

— De ce nu vii cu noi, Vianne? Nu e prea târziu. Noi trei – am putea fi de neoprit. Mai puternice decât Cei Buni. Mai puternice decât Hurakanul. Am fi grozave, Vianne. Irezistibile. Vom vinde seducţii şi vise dulci, nu numai aici, ci peste tot. Vom deveni globale cu ciocolata ta. Sucursale în toată lumea. Toţi te vor iubi, Vianne, vei schimba vieţile a milioane de oameni...

Maman ezită. Pfui, pfui, dispari! Dar n-o mai spune din toată inima;

Scânteia se stinge înainte de străbate toată piaţeta. Se îndreaptă către Zozie – e doar la câţiva metri distanţă şi culorile i s-au stins, iar ea pare că s-ar afla într-un fel de vis...

Eu vreau să-i spun că e o înşelăciune, că magia lui Zozie e ca un ou ieftin de Paşte, o folie strălucitoare la exterior, dar, când îl deschizi, nu e nimic înăuntru – apoi îmi amintesc ce mi-a arătat Pantoufle; fetiţa şi magazinul şi bunicuţa care stă acolo rânjind ca un lup deghizat...

Brusc îmi revine vocea şi ţip cât de tare pot, fără să-mi dau seama ce înseamnă cuvintele, dar ştiind că sunt într-un fel cuvinte de putere, cuvinte care conjură, cuvinte care opresc vântul iernii...

Şi strig:

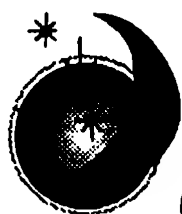
— Zozie!

Ea se uită la mine.

Eu îi zic:

— Ce era în *piñata* neagră?

15

(Anouk)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:25 p.m.

Farmecul s-a desfăcut. Ea s-a oprit. S-a apropiat de mine prin zăpadă şi şi-a pus faţa lângă a mea. Acum puteam să simt mirosul de mere putrezite, dar n-am clipit, nici n-am întors capul.

— Îndrăzneşti să mă întrebi aşa ceva? a mârâit ea.

Iar acum de-abia puteam suporta să mă uit. Îşi schimbase figura şi era iar înspăimântătoare; o uriaşă; gura ei, o grotă plină cu dinţi acoperiţi cu muşchi. Brăţara de argint de la încheietura ei semăna acum cu o brăţară de cranii şi fusta de inimi, o cortină de sânge în zăpada care cădea. Era groaznică, dar era speriată şi, în spatele ei, maman o urmărea cu un zâmbet ciudat pe faţă de parcă ar fi înţeles cumva mult mai mult decât mine...

Mi-a făcut un mic semn de încurajare.

Am rostit iar cuvintele magice.

— Ce era în *piñata* neagră?

Zozie a scos un sunet aspru din gât.

— Credeam că eram prietene, Nanou, a spus ea. Şi, deodată, era iar Zozie, fosta Zozie cu pantofi de acadea, cu fusta purpurie, părul cu şuviţe roz şi mărgelele zornăitoare şi multicolore. Şi părea atât de adevărată şi atât de familiară încât m-a durut inima s-o văd atât de tristă. Mâna

pe care o ţinea pe umărul meu tremura şi ochii îi erau plini de lacrimi în timp ce şoptea...

— Te rog – oh, te rog, Nanou, nu mă obliga să spun...

Maman era la trei metri depărtare. În spatele nostru, în piaţetă erau Jean-Loup, Roux, Nico, madame Luzeron, Alice şi culorile lor erau ca artificiile de paisprezece iulie, aurii şi verzi şi argintii şi roşii...

Am simţit deodată aroma ciocolatei plutind prin uşa deschisă şi m-am gândit la tigaia de aramă de lângă sobă şi la felul în care aburul ajunsese la mine ca nişte degete-fantomă care implorau şi la vocea pe care mi se părea că o auzisem, vocea mamei mele, zicând: *Încearcă-mă, gustă-mă...*

M-am gândit de câte ori îmi oferise ciocolată caldă, iar eu refuzasem. Nu pentru că nu-mi place, ci pentru că fusesem mânioasă că se schimbase; pentru că dădeam vina pe ea pentru ceea ce ni se întâmplase; şi pentru că voiam să mă întorc la ea, s-o fac să vadă că eram diferită...

Nu este vina lui Zozie, m-am gândit. Zozie este doar oglinda care ne arată ceea ce vrem să vedem. Speranţele noastre; antipatiile noastre; vanităţile noastre. Dar, dacă te uiţi mai bine la ea, o oglindă este doar o bucată de sticlă...

Pentru a treia oară, am spus cât de limpede am putut:

— Ce era în *piñata* neagră?

16

(Vianne)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:30 p.m.

Acum văd totul foarte clar, ca figurile de pe cărţile de tarot. Magazinul întunecat; craniile de pe rafturi; fetiţa; străbunica cu o privire de lăcomie îngrozită pe faţa ei bătrână.

Ştiu că şi Anouk vede. Chiar şi Zozie le vede acum şi figura ei se schimbă întruna, de la tânără la bătrână, de la Zozie la regina de cupă, gura strâmbându-i-se de la dispreţ la nehotărâre şi, în cele din urmă, la spaimă. Iar acum are doar nouă ani, o fetiţă într-o rochie de carnaval cu o brăţară de argint la încheietură.

— Vrei să ştii ce era înăuntru? Chiar vrei să ştiţi? zice ea.

17

(Zozie)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:30 p.m.

— Deci chiar vrei să ştii, Anouk?

Ar trebui să-ţi spun ce am văzut?

Mă întrebi la ce mă aşteptam? Dulciuri, poate sau acadele; cranii din ciocolată; lănţişoare din dinţi de zahăr; toate marfă înşelătoare de Ziua Morţilor gata să sară din *piñata* neagră ca un duş de confeti întunecate?

Sau altceva, o revelaţie ocultă: o imagine a lui Dumnezeu; o imagine a lumii de dincolo; poate o asigurare că morţii sunt încă aici, musafiri la masa noastră; somnoroşi neliniştiţi; paznici ai unui mister esenţial care într-o bună zi ne va fi împărtăşit tuturor?

Nu asta vrem cu toţii? Să credem că Hristos s-a ridicat din morţi; că îngerii ne păzesc; că peştele mâncat vineri este uneori sfânt şi altă dată un păcat mortal, că oarecum este important când cade o vrabie, sau un turn sau două, sau chiar o rasă întreagă, anihilată în numele unei zeităţi oarecare, puţin deosebită de o serie de Dumnezei Adevăraţi – ha – Doamne, ce proşti sunt muritorii ăştia şi gluma este că, toţi suntem proşti, chiar pentru zei, deoarece milioane de oameni sunt jertfite în numele lor, cu rugăciuni şi sacrificii şi războaie şi revelaţii şi cine îşi mai aminteşte acum de Cei Vechi – Tlaloc şi Coatlicue şi Quetzalcoatl şi chiar

de lacoma şi bătrâna Mictecacihuatl însăşi – templele lor transformate în "situri ale trecutului", cu pietrele dărâmate, templele acoperite de junglă, toate pierdute în timp ca sângele în nisip?

Şi ce ne pasă nouă, Anouk, dacă peste o sută de ani Sacré-Coeur va deveni o moschee sau o sinagogă sau cu totul altceva? Pentru că, până atunci, vom fi cu toţii nisip, cu excepţia Aceluia care a existat întotdeauna; acela care construieşte piramide; înalţă temple; face martiri; compune o muzică sublimă; neagă logica; îi laudă pe cei umili; primeşte sufletele în Paradis; ne ordonă cu ce să ne îmbrăcăm; îi distruge pe necredincioşi; pictează Capela Sixtină; îi îndeamnă pe tineri să moară pentru cauză; îi distruge pe bandiţi prin telecomandă; promite multe; ne dă puţin; nu se teme de nimeni şi nu moare niciodată, pentru că teama de Moarte este mult mai puternică decât onoarea sau bunătatea sau credinţa sau dragostea...

Deci, să ne întoarcem la întrebarea noastră. Care era?

Ah, da, *piñata* neagră.

Crezi că am găsit răspunsul acolo?

Îmi pare rău, scumpo. Mai gândeşte-te.

Vrei să ştii ce am văzut, Anouk?

Nimic. Asta am văzut. Un nimic mare şi gras.

N-am găsit răspunsuri, certitudini; nicio răsplată; niciun adevăr. Doar aer; o putoare de aer murdar ieşind din *piñata* neagră ca răsuflarea de dimineaţă a celui care se trezeşte dintr-un somn de o mie de ani.

— Cel mai rău dintre toate, Anouk, este un nimic. Niciun înţeles; niciun mesaj; niciun demon; niciun zeu. Murim – şi pe urmă nu mai e nimic. Chiar nimic.

Mă urmăreşte cu ochii ei întunecaţi.

— Nu ai dreptate, zice ea. Este ceva.

— Ce? Chiar crezi că avem ceva aici? Mai gândeşte-te. Confiseria? Thierry vă va alunga până la Paşte. Ca toţi oamenii

îngâmfaţi, este răzbunător. Peste patru luni, veţi ajunge de unde aţi început, toate trei, sărace şi veşnic pe drum.

— Crezi că o vei avea pe Vianne? N-o vei avea, să ştii. Nu are curajul să fie ea însăşi, cu atât mai puţin mama ta. Crezi că-l vei avea pe Roux? Nu conta pe asta. Este cel mai mare mincinos dintre toţi. Roagă-l să-ţi arate barca, Anouk. Cere-i să-i vezi preţioasa barcă...

Dar o pierd şi acum o ştiu. Se uită la mine fără frică în ochi. În schimb este ceva ce nu înţeleg...

Milă? Nu. N-ar îndrăzni.

— Cred că eşti foarte singură, Zozie.

— Singură? am mârâit eu.

— Să fii ca tine.

Am urlat de mânie în tăcere. Este urletul de vânătoare al Jaguarului, al lui Tezcatlipoca cel Negru când adoptă aspectul lui cel mai teribil. Dar copilul nu s-a clintit. A zâmbit şi m-a luat de mână.

— Toate inimile pe care le-ai strâns, a spus ea. Şi tot nu ai una a ta, proprie. De aceea mă voiai pe mine? Ca să nu mai fi singură?

Am privit-o amuţită de indignare. Oare Pied Piper fură copiii din dragoste? Lupul Mare şi Rău o seduce pe Scufiţa Roşie dintr-o dorinţă neînţeleasă de companie? Eu sunt decoratoarea de inimi, copil prost; eu sunt frica de Moarte; eu sunt Vrăjitoarea cea Rea; sunt cea mai sinistră din toate poveştile, aşa că nu îndrăzni să-ţi fie milă de mine...

Am împins-o. Dar ea nu pleacă. Se întinde iar să mă apuce de mână şi brusc, nu mă întrebaţi de ce, încep să mă tem...

Spuneţi-i avertisment, dacă vreţi. Spuneţi-i un atac indus de exaltare, şampanie şi prea multă pulque. Dar deodată eram plină de transpiraţie rece; pieptul mi-era strâns; respiraţia era gâfâită. Pulque este o băutură imprevizibilă; unora le aduce o stare de conştienţă înălţată; viziuni care

pot fi intense, dar care poate duce şi la delir, făcându-l pe cel care o bea să acţioneze pripit; să dezvăluie mai mult din ei înşişi decât este sigur pentru cei ca mine.

Şi acum înţeleg adevărul; în dorinţa mea de a lua acest copil, am greşit într-un fel; i-am arătat faţa mea adevărată şi intimitatea sa este neplăcută, de nerostit şi trage de mine ca un câine flămând.

— Dă-mi drumul!

Anouk s-a mulţumit să zâmbească.

Iar în acest moment adevărata panică mă cuprinde şi o împing cu toată puterea. Ea alunecă şi cade pe spate în zăpadă şi chiar şi atunci o simt cum se întinde după mine cu acea privire de milă în ochi...

Sunt momente când şi chiar cei mai buni dintre noi trebuie să decidă să se desprindă şi să fugă. Vor fi alte lucruri, îmi spun eu; oraşe noi, provocări noi, daruri noi. Dar astăzi nu va fi colectat nimeni.

Cel puţin, nu eu.

Fug, aproape orbită prin zăpadă, alunecând pe pietre, neatentă în graba mea de a scăpa, pierzându-mă în vântul de la Butte, care se ridică aidoma unei şoapte de fum negru peste Paris, în drumul lui spre cine ştie unde...

18

(Vianne)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:35 p.m.

Am făcut o oală cu ciocolată fierbinte. Asta fac când suntem stresaţi; şi mica scenă stranie din afara confiseriei ne zgâlţâise pe mai mulţi. Trebuie să fi fost lumina, a zis Nico; acea lumină stranie care apare cu zăpada; sau prea mult vin sau ceva ce mâncasem...

L-am lăsat să creadă. Şi pe ceilalţi la fel, când am dus-o pe Anouk, tremurând în căldura confiseriei şi i-am turnat ciocolată fierbinte în cana ei.

— Fii atentă, Nanou, i-am zis. E fierbinte.

Trecuseră patru ani de când băuse ciocolata mea fierbinte. Dar, de data aceasta, a băut-o fără să se plângă. Învelită într-o pătură, era deja pe jumătate adormită; şi n-ar fi putut să ne spună ce făcuse în acele câteva minute petrecute afară, în zăpadă, nici nu putea explica dispariţia lui Zozie, nici sentimentul straniu pe care-l avusesem la sfârşit, auzind vocile lor pierdute în depărtare...

Afară, Nico găsise ceva.

— Hei, oameni buni. Şi-a pierdut un pantof. A scuturat zăpada de pe ghetele sale şi a pus pantoful pe masă între noi.

— Uau. Ciocolată. Excelent! Şi-a turnat o cană plină.

Între timp, Anouk a luat pantoful. Un singur pantof din catifea roşie strălucitoare, cu toc înalt, vârf ascuţit şi cusut

peste tot cu farmece şi vrăji potrivite pentru o aventurieră pe fugă...

Probează-mă, spune el.

Probează-mă. Încearcă-mă.

O secundă, Anouk se încruntă. Apoi aruncă pantoful pe jos.

— Nu ştii că aduce ghinion să pui pantofi pe masă?

Ascund un zâmbet în spatele palmei.

— E aproape miezul nopţii, îi spun eu. Sunteţi gata să vă despachetaţi cadourile?

Spre uimirea mea, Roux dă din cap.

— Aproape uitasem. E târziu. Dacă ne grăbim, s-ar putea să mai avem timp.

— Timp pentru ce?

— O surpriză, spune Roux.

— Mai bună decât cadourile? întreabă Anouk.

Roux rânjeşte.

— Vei vedea.

19

(Vianne)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. Miezul nopţii

Port de l'Arsenal este la zece minute de mers pe jos de Place de la Bastille. Am luat ultimul metrou din Pigalle şi am ajuns la câteva minute înainte de douăsprezece noaptea. Până atunci norii mai dispăruseră şi puteam zări felii de cer înstelat, colorate în portocaliu şi auriu. Un vag miros de fum se simţea neplăcut în aer şi, în strania luminiscenţă a omătului căzut, turlele palide de la Notre-Dame se vedeau cu greu la distanţă.

— Ce facem aici? am zis eu.

Roux a rânjit şi şi-a dus un deget la buze. O căra pe Rosette, care părea destul de vioaie, urmărind totul cu ochii mari ai unui copil care şi-a depăşit cu mult ora de culcare şi se bucură de fiecare moment. Şi Anouk era trează de-a binelea, cu toate că faţa ei tensionată mă făcea să cred că orice se întâmplase în Place des Faux-Monnayeurs nu se sfârşise încă. Majoritatea oaspeţilor noştri rămăseseră în Montmartre, dar Michèle era cu noi, părând oarecum speriată să urmărească grupul, de parcă cineva ar putea să creadă că nu are dreptul. Din când în când mă atingea pe braţ, ca din întâmplare sau mângâia părul lui Rosette şi se uita la mâinile ei, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă ceva acolo – o urmă, un semn – care să-i arate că totul era real.

— Ai vrea s-o ţii pe Rosette?

Tăcută, Michèle a dat din cap. N-o prea auzisem vorbind de când îi spusesem cine sunt. Treizeci de ani de supărare şi alean îi creaseră aspectul a ceva prea des îndoit şi şifonat; un zâmbet care pare nelalocul lui şi pe care ea îl încearcă acum cum ar încerca o haină despre care este sigură că nu-i vine bine.

— Ei încearcă să te pregătească pentru pierdere, îmi zice. Nu le trece prin cap să te pregătească pentru câştig.

Am dat din cap.

— Ştiu. Ne vom descurca, îi spun.

Ea zâmbeşte – un zâmbet mai reuşit ca înainte şi care îi aduce o strălucire fugară în ochi.

— Cred că eu voi reuşi, îmi spune, luându-mă de braţ. Am sentimentul că e ceva obişnuit în familie.

Atunci s-au zărit primele artificii în oraş, o crizantemă împrăştiată peste fluviu. O alta apare de mai departe; apoi alta şi alta, arcuindu-se graţios deasupra Senei în arabescuri de verde şi auriu.

— Miezul nopţii. Crăciun fericit, spune Roux.

Artificiile sunt aproape silenţioase, învăluite în tăcere de distanţă şi de zăpadă. Au durat zece minute sau mai mult, pânze de păianjen şi grupuri de rachete şi stele căzătoare şi inele de foc albastre şi argintii şi purpurii şi roşii, toate salutându-se şi chemându-se una pe alta pe drumul de la Notre-Dame până la Place de la Concorde.

Michèle le-a urmărit, cu faţa calmă şi iluminată de ceva mai mult decât artificiile. Rosette le-a făcut semn cu mâna în disperare, chicotind fericită, iar Anouk le-a urmărit cu o încântare solemnă.

— Ăsta a fost cel mai frumos cadou de până acum, a zis ea.

— E mai mult, spune Roux. Haideţi cu mine.

Am mers pe Boulevard de la Bastille către Port de

l'Arsenal, unde ambarcaţiuni de toate mărimile sunt ancorate în siguranţă departe de valurile şi turbulenţa Senei.

— Ea a zis că nu ai barcă. E prima oară când Anouk a pomenit-o pe Zozie de la evenimentele din Le Rocher de Montmartre.

Roux a rânjit.

— Uită-te şi tu. Şi a arătat către Pont Morland.

Anouk s-a ridicat în vârful picioarelor, cu ochii larg deschişi.

— Care este a ta? l-a întrebat, nerăbdătoare.

— Nu poţi să ghiceşti? a zis Roux.

***

Sunt mai multe ambarcaţiuni impresionante de-a lungul Arsenalului. În port intră bărci până la douăzeci şi cinci de metri şi aceasta e cam pe jumătate. Este veche, văd de aici, construită mai mult pentru confort decât pentru viteză şi forma ei e de modă veche, mai puţin subţire decât vecinele ei, cu o carenă din lemn şi nu din moderna fibră de sticlă.

Totuşi, barca lui Roux îţi sare în ochi imediat. Chiar din depărtare, e ceva la forma ei, la carena viu colorată, la ghivecele cu plante strânse la pupă şi la acoperişul din sticlă prin care se pot vedea stelele....

— E a ta? întreabă Anouk.

— Îţi place? Şi e mai mult. Aşteptaţi-mă aici, spune Roux şi-l vedem alergând pe trepte către barca ancorată lângă pod.

O clipă dispare. Apoi luceşte flacăra unui chibrit. Se vede o lumină. Se aprinde o lumânare. Flacăra se mişcă şi ambarcaţiunea revine la viaţă în timp ce lumânările ard pe punte, pe acoperiş, pe ornamentele aflate de la un capăt la celălalt al vasului. Zeci – poate sute – luminând

din borcane, de pe farfurii, strălucind în cutii de conserve şi ghivece de flori până ce barca lui Roux este iluminată ca un tort de aniversare şi observăm ce nu văzusem mai înainte: tenda, hubloul, semnul de pe acoperiş...

Ne face semn cu mâna extravagant, cerându-ne să ne apropiem. Anouk nu fuge, ci mă ţine de mână şi o simt tremurând. Nu sunt prea surprinsă să-l văd pe Pantoufle în umbrele picioarelor noastre şi mai e şi altceva, ceva cu o coadă lungă ţopăind, care-l urmăreşte cu obrăznicie pas cu pas.

— Vă place? întreabă Roux.

Pentru o clipă, chiar şi lumânările sunt suficiente; un miracol mic reflectat în mii de puncte de lumină pe apa liniştită. Ochii lui Rosette sunt plini de ele, iar Anouk, uitându-se, cu mâna ei într-a mea, răsuflă lung şi languros.

Michèle spune:

— Este minunat.

Şi aşa şi este. Dar, mai mult de atât...

— Este o confiserie, nu?

Şi, desigur, îmi dau seama că aşa e. De la semnul (încă nescris) de deasupra uşii până la hubloul decorat plin de luminile nopţii, îmi dau seama ce înseamnă. Nu pot începe să ghicesc cât timp i-a luat să creeze acest mic miracol – cât timp şi muncă şi dragoste solicită un astfel de proiect...

Mă urmăreşte cu mâinile în buzunare şi cu nelinişte în ochi.

— Am cumpărat-o o epavă, zice el. Am uscat-o şi am aranjat-o. Am muncit la ea încă de atunci. Am plătit-o cam în patru ani. Dar m-am gândit întotdeauna că, poate, într-o zi...

Gura mea pe a lui îl face să se oprească la jumătatea frazei. Miroase a vopsea şi a praf de puşcă. În jurul nostru, toate lumânările sunt aprinse, iar Parisul este luminos sub zăpadă şi ultimele artificii neoficiale dispar dincolo de Place de la Bastille şi...

— Hei. Voi doi. Luaţi-vă o cameră, spune Anouk.

Amândoi avem respiraţia tăiată şi nu-i putem răspunde.

Acum e linişte sub Pont Morland în timp ce noi urmărim lumânările arzând. Michèle a adormit pe o banchetă, iar Rosette şi Anouk împart alta, cu mantia roşie a lui Anouk aruncată peste amândouă, iar Pantoufle şi Bum le păzesc de coşmaruri.

Deasupra, în cuşeta noastră, prin acoperişul din sticlă se vede un cer întins, înstelat şi apocaliptic. În depărtare, sunetul traficului din Place de la Bastille ar putea fi murmurul surfului pe o plajă pustie.

Ştiu că este doar magie de doi bani. Jeanne Rocher nu ar fi aprobat-o. Dar este magia noastră, a mea şi a lui, iar el are gust de ciocolată şi şampanie şi, în cele din urmă, ne scoatem hainele şi zăcem întinşi sub o plasă de stele.

Peste apă cântă muzica, o melodie pe care aproape o recunosc.

V'là l'bon vent, v'là l'joli vent

Nu se mai simte nicio adiere de vânt.

(Zozie)

Marţi, 25 decembrie
Crăciunul

Altă zi, alt cadou, alt oraş îşi deschide braţele. Ei bine, mă plictisisem de Paris, ştiţi voi, iar eu iubesc New-York-ul în acest moment al anului. Păcat de Anouk, zic eu. A se nota ca experienţă.

Iar mama ei – ei, a avut şansa ei. Poate a fost o mică neplăcere. Thierry, mai ales, va încerca să-şi susţină acuzaţia de fraudă, deşi nu m-aş baza pe succesul lui. Furtul de identitate este atât de obişnuit în zilele acestea – după cum îmi imaginez că va afla în curând când îşi va studia contul de economii. Iar Françoise Lavery – există o mulţime de oameni care ar putea jura că Vianne Rocher era în Montmartre atunci.

Între timp, ne aflăm pe pajişti noi. E o grămadă de poştă în New York, înţelegeţi voi şi e de la sine înţeles că o parte se poate rătăci. Nume, adrese, carduri de credit – ca să nu mai vorbim de tot felul de detalii bancare, solicitări, carduri de membru de club, curriculum vitae, toate aiurelile din care îţi e formată viaţa, aşteptând să fie culese de cineva cu iniţiativă...

Cine sunt acum? Păi cine să fiu? Aş putea fi persoana cu care vă întâlniţi pe stradă. Aş putea sta în spatele vostru la casa de la supermarket. Aş putea fi noua voastră prietenă bună. Aş putea fi oricine. Aş putea să fiu tu...

Nu uitaţi, eu sunt un spirit liber...

Şi merg oriunde mă poartă vântul.

Continuarea romanului CHOCOLAT

Căutând refugiu și anonimat în străzile pietruite din Montmartre, Yanne și fetele ei, Rosette și Annie, trăiesc în liniște, chiar fericite, deasupra unui mic magazin de dulciuri...

Nimic neobișnuit nu le scoate în evidență; nu au săculeți roșii cu ierburi parfumate agățate la ușă.

Vântul s-a oprit, cel puțin momentan. Când în viața lor năvălește Zozie de l'Alba, doamna cu pantofii de acadea, totul începe să se schimbe...

Dar noua prietenă nu e ceea ce pare a fi. Crudă, diabolică și seductivă, Zozie are planurile sale proprii - planuri care le vor zdruncina micul univers din temelie.

Fiind în joc tot ceea ce îi este drag, Yanne se află în fața unei alegeri dificile: să fugă, așa cum a făcut-o de mai multe ori în trecut sau să-și confrunte cel mai periculos dușman...

Ea însăși.

Preț: 39,79 lei

ISBN: 978-973-150-096-6